

ADAM BLAKE

evanghelia

după

IUDA

Tot ceea ce știam despre
moartea lui Hristos este o minciună

TREI

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

ADAM BLAKE

Evanghelia după Iuda

Traducere din engleză și note de Delia Ungureanu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta colecției:
Faber Studio (S. Olteanu, D. Dumbrăvician)
Foto copertă: © iStockphoto.com/james steidl

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Domnica Drumea

Dtp:
Corina Rezai

Corectură:
Roxana Samoilescu, Elena Bițu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BLAKE, ADAM

Evanghelia după Iuda / Adam Blake ; trad.:
Delia Ungureanu - București : Editura Trei, 2011
ISBN 978-973-707-515-4

I. Ungureanu, Delia (trad.)

821.111-31=135.1

Titlul original: The Dead Sea Deception
Autor: Adam Blake

Copyright © Adam Blake, 2001
First published in Great Britain in 2011 by Sphere
Ediția originală s-a publicat prima oară în Marea Britanie în 2011, de editura Sphere.

Copyright © Editura Trei, 2011
pentru prezenta ediție

C. P. 27-0490, București
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro, www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-515-4

*Pentru Chris, tatăl meu
Și pentru Chris, fratele meu
Și pentru Chris, fratele meu de culoare
Și pentru Sandra, sora mea – dar poate că ar trebui să-i
spunem Chris, ca să evităm orice ambiguitate.*

Prolog

Când dispeceratul a sunat să îl anunțe pe șeriful Webster Gayle despre accidentul aviatic, acesta se afla la sala de bowling, pregătindu-se să cufunde o lingură într-un bol enorm cu înghețată. Unul dintre gândurile care îi treceau prin minte în timp ce asculta veștile, alături de sentimentele de milă pentru cei morți și pentru rudele lor rămase în viață și groaza la gândul rahatului în care avea să intre din cauza asta, era acela că înghețata lui imensă la pahar, cu sirop și frișcă pe deasupra, de șapte dolari, avea în mod sigur să se ducă pe apa sâmbetei.

— Aterizare forțată? întrebă el, asigurându-se că a înțeles.

Își făcu mâna căuș pe telefon ca să acopere zgomotul popicelor care erau doborâte și apoi așezate la loc pe pista alăturată.

— Nu, zise Connie pe un ton categoric. Nici nu a fost vorba de aterizare. Avionul s-a prăbușit pur și simplu din cer și, la impactul cu solul, a dezlănțuit iadul. Nu știi cât de mare era sau de unde venea. Am sunat la cei de la controlul de trafic aerian din Phoenix și Los Angeles. Te anunț când primesc vești de la ei.

— Și ești sigură că este pe teritoriul nostru? întrebă Gary, agățându-se de o firavă speranță. Am crezut că avea culoarul de zbor înspre vest, spre Arcona...

— S-a prăbușit chiar lângă autostradă, Web. Pe cuvântul meu, văd și fumul de aici de unde stau. Nu e chiar pe teritoriul nostru, dar e așa de aproape, încât ai putea ajunge pe jos de la Gateway Mall. Deja i-am transmis și lui Doc Beattie. Vrei să mai fac și altceva?

Gayle medită o clipă.

— Da, zise el după un moment. Spune-i lui Anstruther să izoleze zona. Și pe o rază cât mai mare, ca să nu avem de-a face cu gură-cască sau amatori de poze.

— Și cu Moggs cum rămâne?

Se referea la Eileen Moggs, care reprezenta întregul personal angajat cu normă întreagă la *Peason Chronicler*. Moggs era o jurnalistă din vechea gardă, în sensul că își conducea singură mașina și stătea de vorbă cu oamenii înainte de a-și scrie articolul, ba chiar își făcea singură fotografiile cu un aparat digital supradimensionat SLR, care îl făcea pe Gayle să se gândească la un dildo trap-on pe care îl văzuse odată într-un catalog cu jucării erotice și de care încercase apoi să uite.

— Moggs are voie să cerceteze locul, făcu Gayle o concesie. Îi sunt dator.

— A, da? întrebă Connie, îndeajuns de prietenos încât Gayle să nu suspecteze nicio urmă de aluzie răutăcioasă.

Șeriful împinse bolul cu înghețată la o parte, neconsolat. Era una dintre acele înghețate șmechere cu nume lung și care conținea o listă și mai lungă de ingrediente, printre care de bază erau ciocolata, bezeaua și caramelul, în diferite combinații. Gayle era un adevărat dependent, însă făcuse pace cu slăbiciunea lui cu mult timp în urmă.

Bătea de departe alcoolul. Probabil că și heroina și cocaina, deși nu le încercase nici pe una, nici pe alta.

— Vin imediat, zise el. Spune-i lui Anstruther să izoleze locul pe o rază de 400 de metri.

— Pe o rază de 400 de metri, șefu’?

Gayle îi făcu semn cu mâna chelneriței să îi aducă nota.

— Connie, trebuie ca linia care delimitează locul accidentului să fie la cel puțin cinci minute de mers de locul catastrofei. O să vină oameni de peste tot cum vor prinde de veste și, cu cât văd mai puțin, cu atât vor pleca mai repede acasă.

— OK, cinci minute să fie.

Gayle o auzea pe Connie cum scria. Ura cifrele, pretindea că nu le percepe, așa cum unii oameni nu percep culorile.

— Asta e tot?

— Atât deocamdată. Mai încearcă la aeroporturi. Te sun imediat ce ajung acolo.

Gayle își luă pălăria de pe scaunul gol de alături și și-o puse pe cap. Chelnerița, o indiancă brunetă atrăgătoare, pe al cărei ecuson era scris „MADHUKSARA“, îi aduse nota de plată pentru înghețată, pentru un hotdog și o porție de cartofi prăjiți pe care le luase mai devreme. Se arătă șocată când văzu că nu își luase desertul.

— Hm, n-ar fi fost rău să o pot lua la pachet, dacă ar fi posibil, zise el, făcând haz de necaz.

Ea se prinse de poantă, râse tare și mai mult decât ar fi fost cazul. Când se ridică de pe scaun, șerifului îi pocniră oasele: îmbătrânea și mai suferea și de reumatism chiar și în zona asta climatică.

— Doamnă, mai spuse el, ducând două degete la pălărie și pornind spre ieșire.

Gayle se lăasă furat de gânduri în timp ce traversa aerul de cuptor al parcării, îndreptându-se spre Chevroletul său Biscayne, albastru și ponosit. Avea dreptul oricând să își achiziționeze o nouă mașină din bugetul poliției, însă Biscayne-ul său era deja o marcă înregistrată. Oriunde ar fi parcat-o, era ca un semn care spunea: „Doctorul e în birou“.

Oare cum se pronunța „Madhuksara“? De unde venea și ce o adusesse în Peason, Arizona? Acesta era orașul lui Gayle, de care era legat prin fire puternice, subterane, însă nu își putea imagina că cineva ar fi putut veni până aici de foarte departe. Care să fi fost punctul de atracție? Mallul? Cinematograful cu trei ecrane? Deșertul?

Dar, sigur, își aminti el, suntem în secolul XXI. Madhuksara nu era neapărat imigrantă: ar fi putut la fel de bine să fie născută aici, în partea de sud-vest a Arizonai. Nu avea pic de accent străin. Pe de altă parte, nici nu o mai văzuse pe aici înainte. Gayle nu era rasist, ceea ce, în anumite momente ale carierei sale de polițist, i-a oferit un anumit simț al diversității. Îi plăcea diversitatea, atât în ceea ce îi privea pe oameni, cât și înghetata. Însă instinctele sale erau cele ale unui polițist și obișnuia să rețină fețele noi, indiferent de culoare, pe o listă de așteptare mentală, pornind de la ideea că nu se știa niciodată care dintre ele ar fi putut crea probleme.

Autostrada 68 era liberă pe toată distanța până la interstatală, însă, cu mult înainte de a ajunge la intersecție, putea vedea coloana neagră de fum înălțându-se spre cer. „Ziua într-un stâlp de nor, iar noaptea într-un stâlp de foc“¹, se gândi Gayle fără nicio legătură. Mama sa fusese

¹ Citat din Biblie, cartea Exodului, 13: 18–22. Dumnezeu își însoțea poporul ales prin pustie sub forma unui stâlp de nor în timpul zilei și sub forma unui stâlp de foc în timpul nopții.

baptistă și cita din Biblie așa cum alții vorbesc despre vreme. Cât despre Gayle, nu deschisese Biblia de treizeci de ani, însă o parte din toată povestea aceea îi rămăsese în minte.

Coti pe drumul asfaltat care înconjura Bassett's Farm și, tăind câmpia, ajunsese pe un alt drum, neasfaltat de data aceasta, unde cândva, cu mulți ani în urmă, se sărutase pentru prima oară, iar sărutul nu venise din partea unei femei mai în vârstă din familia sa.

A fost plăcut surprins să vadă că drumul era întrerupt de banda galben cu negru de restricționare a accesului cu câteva sute de metri înainte de a ajunge la punctul zero ca să vadă grămada de metal îndoit din care ieșea fumul. Banda era întinsă între doi pari ai gardului, iar Spence, unul dintre cei mai taciturni și mai calmi subalterni ai săi, stătea acolo pentru a se asigura că șoferii nu ocolesc această barieră, luând-o prin lanul de porumb.

În timp ce Spence dezlega banda pentru a-i face loc să treacă, Gayle lăasă în jos geamul mașinii.

— Unde e Anstruther? întrebă el.

Spence făcu un semn cu capul într-o parte.

— Acolo sus.

— Cine mai e?

— Lewscynski. Scuff. Și Mizz Moggs.

Gayle aprobă cu o mișcare a capului și merse mai departe.

La fel ca în cazul heroinei și al cocainei, Gayle nu avea experiență cu un accident aviatic de proporții. În imaginația sa, avionul a căzut precum o săgeată și s-a înfipt în sol, cu coada în sus. Realitatea însă nu era așa de blândă. Pământul fusese ridicat pe o distanță de 200 de metri într-un dâmb care măsură în lateral cam până la trei metri înălțime. Avionul se dezmembrase în timp ce

săpa acea brazdă, lăsând în urmă bucăți contorsionate din fuzelajul său, care semănau cu niște coji imense de ouă. Ceea ce rămăsese din fuzelaj ardea în capătul îndepărtat și — acum, că Gayle lăsase în jos geamul mașinii, observă și el — umplea aerul cu un miros greu de ars. Dacă era plastic sau trupuri umane, Gayle nu își putea da seama. Și nici nu ardea de nerăbdare să afle.

Își parcă Biscayne-ul său alături de cel alb cu negru al lui Anstruther și se dădu jos din mașină. Se afla la câteva sute de metri de locul accidentului, însă căldura emanată de flăcări îl ținu în loc, la fel ca o bară care blochează o ușă, în timp ce se îndrepta către un mic grup de oameni care stăteau pe brazda de pământ proaspăt săpată. Anstruther, adjunctul său, își ținea palma streașină la ochi, scrutând noul relief al ținutului. Joel Scuff, un polițist de doi bani care, la cei 27 de ani ai săi, făcea de râs poliția mai ceva ca alții care aveau de două ori vârsta lui, stătea alături de el, uitându-se în aceeași direcție. Amândoi aveau chipurile întunecate și perplexe, precum unii veniți la înmormântarea cuiva pe care nu îl cunoscuseră prea bine, temându-se să nu fie poftiți să spună câteva cuvinte.

La picioarele lor, sub brazda ridicată, era Eileen Moggs. Aparatul ei falic atârna impotent în poală, în timp ce ea stătea cu capul plecat. Din unghiul în care se afla el era greu de spus, dar chipul ei șifonat părea să indice că plânse.

Gayle era pe punctul de a-i spune ceva, însă, în acel moment, în timp ce urca greu panta recent formată și ajunsese în vârf, văzu și el la ce se uitau cu toții. Se opri locului, involuntar, fără să-și poată controla picioarele din cauza priveliștii groaznice.

Șoseaua Basset's North 40 era presărată cu cadavre: bărbați, femei și copii împrăștiați pe pământul răscolit, în timp ce hainele lor, revărsându-se din gențile distruse de suflul exploziei, se roteau în bătaia aerului fierbinte produs de incendiu, de parcă fantomele lor dansau în haine de gală, sărbătorind noua libertate astfel dobândită.

Gayle încercă să înjure, însă, brusc, avea gura prea uscată pentru a putea scoate vreun sunet. În căldura cumplită, lacrimile i se evaporară într-o clipă, înainte să le observe cineva.

PARTEA ÎNTÂI

Codicele Rotgut

1

Fotografia înfățișa un bărbat mort, căzut la picioarele unor trepte. Deși era perfect încadrată și clară și nimeni nu observase partea cea mai interesantă a acestei fotografii, asta tot nu o entuziasma câtuși de puțin pe Heather Kennedy.

Închise dosarul și îl împinse pe birou: oricum nu prea era mare lucru de văzut acolo.

— Nu vreau cazul ăsta, zise Heather.

Privind-o din cealaltă parte a biroului, Summerhill, șeful departamentului, ridică din umeri, de parcă ar fi spus că toată lumea se confruntă cu dificultăți.

— Nu am cui să îl dau, Heather, îi zise el, pe tonul rezonabil al cuiva care își face doar datoria. Toți ceilalți colegi sunt ocupați cu alte cazuri. Tu ești singura liberă.

Ar fi putut să mai adauge și că „știi bine de ce primești ciurucuri și ce ar trebui să faci ca să nu mai fie așa”.

— Bine, acceptă Kennedy. Sunt liberă. De ce nu mă pui să lucrez cu Ratner sau Denning? Nu-mi da o porcărie de caz care va rămâne deschis pentru totdeauna.

Summerhill nici nu se strădui să pară înțelegător.

— Dacă nu e vorba despre crimă, închide-l, zise el. O să te sprijin atâta vreme cât vei putea dovedi asta.

— Și cum să fac asta dacă dovezile sunt lăsate acolo de trei săptămâni? ripostă acid Kennedy.

Era un caz pierdut pentru ea: Summerhill se hotărâse deja. Însă ea nu avea de gând să cedeze așa ușor în fața nenorocitului ăstuia.

— Nimeni nu s-a ocupat de locul crimei. Nimeni nu a cercetat cadavrul la fața locului. Singurul lucru pe care îmi construiesc cazul sunt câteva poze făcute de polițistul de serviciu de la cea mai apropiată secție.

— Da, la care se adaugă și autopsia, zise Summerhill pe un ton plictisit.

Împinse spre ea dosarul, ferm și irevocabil.

— O găsești în dosar. De fapt, ăsta e tot dosarul. A fost suficient cât să putem redeschide cazul, dar recunosc că nu prea mai ai și altceva de la care să pornești.

— Și de ce s-a făcut autopsia dacă nu au existat suspiciuni legate de cauza morții? întrebă Kennedy, sincer uimită. Cum de-a ajuns povestea asta să fie de competența noastră de la bun început?

Summerhill își închise ochii și îi masă cu două degete. Chipul său avea o expresie de plictiseală: tot ce își dorea era ca ea să ia naibii dosarul ăla și să se care odată.

— Tipul ăsta avea o soră și sora e cea care a insistat. Acum ea a obținut ce a vrut, adică un verdict de redeschidere, ceea ce înseamnă o sumă infinită de posibilități miraculoase. Ca s-o zic pe șleau, nu prea avem de ales acum: am dat-o în bară închizând prea repede cazul ca fiind un simplu accident și pentru că ne-am împotrivit autopsiei de la bun început. Așa că trebuie să redeschidem cazul și să ne agităm până când fie găsim o explicație reală

pentru moartea tipului, fie ne lovim de un zid și măcar putem spune că am încercat.

— Ceea ce ar putea dura o veșnicie, sublinie Kennedy.

Era o gaură neagră tipică: un caz care nu pornise de la adunarea dovezilor de la locul crimei, ceea ce însemna că trebuie să umbli tu cu limba scoasă după ele, de la dovezile legale până la strângerea declarațiilor martorilor.

— Da, în mod sigur. Dar privește partea bună a lucrurilor, Heather. O să te și alegi cu un partener din toată afacerea asta: un tânăr detectiv plin de elan, care s-a alăturat recent departamentului nostru și care nu știe nimic despre tine. Chris Harper. Proaspăt transferat de la St. John's Wood, prin Academie. Te rog să fii amabilă cu el. Pe Newcourt Street sunt obișnuiți cu maniere mai elegante.

Kennedy deschise din nou gura, vrând să-i spună ceva, dar o închise la loc. Nu avea sens. De fapt, pe de-o parte, trebuia să admiri cât de frumos și curat o brodiseră de data asta. Cineva o dăduse în bară splendid — închisese prea repede cazul, pentru ca apoi să fie lovit în față de evidența situației —, așa că acum toată mizeria era pusă în mâinile celui mai slab detectiv din departament și a unei biete bucăți de carne de tun parașutate cu această ocazie dintr-un oraș învecinat. Nu s-ar face niciun rău și nici nu ar ieși nimeni pătat din povestea asta: sau, dacă s-ar fi întâmplat așa ceva, nu ar fi căzut în cârca nimănui important.

Se îndreptă spre ușă, înjurând printre dinți. Lăsându-se în scaun, cu mâinile împreunate sub cap, Summerhill o privi cum se retrage.

— Adu-i vii, Heather, o sfătui el apatic.

Întoarsă în biroul ei, Kennedy găsi un nou cadou de la brigada de colegi care încercau să o pună pe fugă. Un

șobolan mort într-o cursă de șoareci din oțel inoxidabil zăcea pe hârtiile de pe biroul ei. Șapte sau opt detectivi stăteau la pândă în bârlog, în grupuri aparent formate la întâmplare, toți urmărind-o cu coada ochiului să vadă cum va reacționa. Poate că pusese și pariuri pe asta, judecând după emoția generală stăpânită din încăpere.

Kennedy suportase în tăcere provocări mai mici, însă în timp ce se uita la micul cadavru, care avea o dâră de sânge închegată în jurul gâtului, acolo unde fusese prins în capcană, își dădu seama imediat — deși știa asta cu o siguranță de 90% — că lucrurile astea nu aveau să înceteze dacă ea va continua să își ducă crucea asta fără să se plângă.

Așa că, ce opțiuni avea? Trecând mai multe în revistă, se opri la una care avea cel puțin avantajul că era imediată. Luă capcana în mână și o deschise destul de greu, pentru că era înțepenită: șobolanul căzu pe biroul ei cu un bufnet surd. Apoi aruncă și capcana, auzind-o cum zdrăngăne în spatele ei, și luă cadavru nu delicat de coadă, ci strângându-l ferm în pumn. Era rece: mult mai rece decât temperatura camerei. Cineva îl ținuse în frigider, așteptând acest moment. Kennedy își făcu ochii roată în încăpere.

Josh Combes. Nu că ar fi fost el șeful bandei — campania nu era atât de bine orchestrată — însă, printre poliștii care simțeau nevoia să îi facă viața grea lui Kennedy, Combes avea gura cea mai mare și avea asupra celorlalți ascendentul numărului de ani petrecuți în serviciu. Așa că și Combes era la fel de potrivit ca oricare altul, ba chiar ceva mai mult pentru ce voia ea să facă. Kennedy se îndreptă spre biroul lui și îi aruncă șobolanul mort între picioare. Combes se sperie rău, dându-se în spate cu scaunul său rotativ de birou. Șobolanul căzu pe podea.

— La dracu'! urlă Combes.

— Știi, începu Kennedy în tăcerea ușor scandalizată, băieții mari nu le roagă pe mămicile lor să rezolve treburile astea, Josh. Trebuia să rămâi în uniformă până erai și tu tare în coaie. Harper, lucrezi cu mine.

Nici nu era sigură că e și el acolo. Habar n-avea cum arată. Dar în timp ce se îndepărta, văzu cu coada ochiului cum unul dintre bărbații care stăteau jos se ridică și se desprinde de grup.

— Nenorocito! mârâi Combes în spatele ei.

Îi fierbea sângele în vine, însă râdea satisfăcută, destul de tare cât să o audă cu toții.

2

Harper conducea prin ploaia caldă de vară care apăruse din senin. Kennedy se uita peste dosar. Asta îi luă cam un minut.

— Ai apucat să arunci un ochi peste asta? îl întrebă pe Harper în timp ce coteau pe Victoria Street și intrau în trafic.

Detectivul clipi rapid, însă nu spuse nimic pe moment. Chris Harper, 28 de ani, operațiuni militare, Camden, St. John's Wood și Academia de Poliție a mult-lăudatului SCD². Între momentul din biroul lui Summerhill și bârlogul colegilor care stăteau la pândă, Kennedy găsisese câteva momente libere în care să îl caute în baza de date a diviziei. Nu era nimic de văzut acolo, în afară de

² Specialist Crime Directorate — departamentul care se ocupă de crima organizată.

o mențiune pentru un act de curaj (într-un incendiu) și o altercație cu un superior legată de o chestiune personală care nu era precizată: indiferent ce ar fi fost, se pare că se rezolvase fără alte proceduri ulterioare.

Harper avea părul deschis la culoare și era numai piele și os, cu o ușoară asimetrie a feței, care îl făcea să pară că fie îl doare ceva, fie îți face cu ochiul insinuant. Kennedy credea că îl mai văzuse pe undeva la un moment dat, însă, dacă era așa, fusese ceva foarte fugitiv și nu îi lăsase vreo impresie clară, bună sau rea.

— Nu l-am citit pe tot, recunosc Harper în cele din urmă. Am aflat că mi s-a dat acest caz în urmă cu o oră. Tocmai mă uitam peste dosar, dar chiar atunci ai apărut tu și ai dat spectacolul cu șobolanul mort, iar apoi am plecat.

Kennedy îi aruncă o privire printre gene, pe care el se prefăcu a nu o observa.

— Am citit rezumatul, zise el. M-am uitat peste raportul inițial. Asta a fost tot.

— Însemnă că nu ai pierdut decât raportul autopsiei, mormăi Kennedy. A fost o treabă foarte prost făcută la locul crimei de către poliție. Mai știi tu ceva?

Harper scutură din cap.

— Nu mare lucru, recunosc el.

Încetini. Dăduseră peste o coloană de mașini care părea să ocupe o jumătate din Parliament Street: lucrări de reabilitare, care reduceau strada la o singură bandă de circulație. Nu avea sens să folosească sirena, pentru că șoferii nu aveau unde să se dea la o parte din drum. Așa că mergeau la pas, tot oprind și pornind, într-un ritm mai lent decât dacă ar fi mers pe jos.

— Tipul mort era profesor, spuse Kennedy. Profesor universitar, de fapt, la Prince Regent's College. Stuart Barlow.

57 de ani. Biroul lui era în aripa de Istorie a colegiului de pe Fitzroy Street, unde a și murit, căzând pe trepte și rupându-și gâtul.

— Aha, dădu din cap Harper, de parcă începea să își aducă aminte.

— Numai că autopsia arată că nu a fost un accident, continuă Kennedy. L-au găsit la picioarele scărilor, așa că li s-a părut o explicație logică. Părea că s-a împiedicat și a căzut rău: gâtul rupt, craniul lovit urât în partea stângă. Avea o servietă cu el. Era chiar lângă el desfăcută, așa că și în acest caz, presupunerea făcută a fost greșită. Își strânsese lucrurile ca să plece acasă, iar în capul scărilor s-a împiedicat și a căzut. Cadavrul a fost găsit după 9 seara, cam la o oră după ce Barlow pleca în mod obișnuit.

— Pare să se lege, admise Harper.

Rămase tăcut câteva momente, înaintă câțiva metri și apoi opri din nou.

— Dar ce? Nu gâtul rupt a fost cauza morții?

— Ba da, spuse Kennedy. Problema e că nu într-un mod firesc. Poziția mușchilor gâtului indica faptul că gâtul fusese sucit, nu rupt în urma căderii.

— Sucit. Ca și când cineva ar fi făcut asta, nu?

— Exact. Ca și când cineva i-ar fi sucit gâtul. Și e nevoie de ceva efort ca să faci asta. Nu se întâmplă când cazi de pe scări. Sigur, e posibil ca o lovitură dintr-un anumit unghi să îți sucească brusc gâtul, însă tot ar trebui ca țesutul să fie afectat liniar — mușchiul afectat și aspectul exterior al loviturii ar trebui să indice unghiul din care s-a produs lovitura.

Răsfoi paginile puține și neconcludente și ajunse la cea care, după autopsie, era cea mai problematică.

— Și mai e și următorul, spuse Harper, de parcă i-ar fi citit gândurile. Am văzut că mai era acolo un incident consemnat. Tipul era urmărit.

Kennedy dădu din cap în semn de aprobare.

— Foarte bine, domnule detectiv. Poate că „urmărit“ e mult spus, dar ai dreptate. Barlow făcuse o reclamație că este urmărit. Mai întâi la o conferință universitară, iar apoi acasă. Cel care a închis prima dată cazul fie nu știa de asta, fie nu a considerat că are vreo importanță. Cum nu s-a făcut legătura între cele două reclamații, tind să cred că e prima variantă. Însă în lumina rezultatului autopsiei, ne face să părem niște dobitoci.

— Ferească Dumnezeu, murmură glumeț Harper.

— Amin, îi ținu isonul Kennedy.

Se lăsa tăcerea, așa cum se întâmplă după ce spui o rugăciune.

Harper vorbi primul.

— Și, ia zi, povestea aceea cu șobolanul. Intră în categoria lucrurilor banale dintr-o zi de lucru?

— În ultima vreme, așa se pare. Cam intră. De ce? Ai alergie la așa ceva?

Harper medită o clipă.

— Încă nu, zise el în cele din urmă.

În ciuda numelui său, aripa de Istorie de la Prince Regent's College avea o arhitectură agresiv modernă: un buncăr auster din beton și sticlă, înghesuit pe o străduță lăturalnică situată cam la 300 de metri de Gower Street, pe care era clădirea principală a colegiului. Acum era și goală, din moment ce semestrul se încheiase cu o săptămână în urmă. Unul dintre pereții foaiерului era acoperit

de un panou până-n tavan, plin cu afișe pentru concerte ale unor formații de care Kennedy nu auzise.

Ellis, directorul administrativ, iritat, veni să îi întâmpine. Fața îi strălucea de transpirație, de parcă venea de la echivalentul birocratic al unei săli de aerobic, și părea să vadă vizita lor ca pe un atac la bunul renume al instituției.

— Ni s-a spus că ancheta s-a închis, zise el.

— Mă îndoiesc că vi s-a spus asta de către cineva care avea căderea să o facă, domnule Ellis, răspunse Harper impasibil.

În prezent, varianta oficială era că acest caz nu a fost închis niciodată: fusese vorba numai despre o neînțelegere.

Kennedy ura genul acesta de minciuni politice, iar în acel moment nu simțea că datorează ceva acelei secții de poliție.

— Au ieșit la iveală niște lucruri ciudate în urma autopsiei, adăugă ea, fără să îl privească pe Harper, iar aceasta a schimbat felul în care ne raportăm la acest caz. Cel mai bine e să nu afle nimeni din facultate, însă va trebui să continuăm investigațiile.

— Pot măcar să sper că toată povestea asta se va încheia până la începerea școlii de vară? întrebă directorul pe un ton pe jumătate belicos, pe jumătate tremurând de spaimă.

Kennedy își dorea asta din toată inima, însă credea că a le da oamenilor vești care nu au trecut încă testul de rezistență nu făcea decât să le aducă mai târziu nemulțumiri.

— Nu, spuse ea fără menajamente. Vă rog să nu faceți astfel de presupuneri.

Lui Ellis îi căzu fața.

— Dar... studenții, zise el, în ciuda evidentei absențe a acestora. Astfel de lucruri nu ne fac deloc bine în perioada

recrutărilor viitorilor studenți și nici profilului nostru academic în general.

Era evident că, la o asemenea afirmație, Kennedy nu știa ce să răspundă. Se hotărî să tacă, lăsând, din nefericire, un timp mort, pe care directorul se simți obligat să îl umple.

— E vorba despre un fel de contaminare prin asociere, zise el. Sunt convins că știți la ce mă refer. S-a întâmplat și în Alabama, după schimbul de focuri din Departamentul de Biologie. Acolo am înțeles că era vorba de un asistent universitar nemulțumit — o întâmplare sinistă, un caz la un milion, iar studenții nu au fost implicați. Însă facultatea tot a înregistrat o scădere a numărului de aplicații în anul următor. E ca și când oamenii cred că te poți molipsi de crimă.

OK, asta era mai puțin evident, își zise Kennedy, însă mult mai cinic. Acest om tocmai își pierduse un coleg, în circumstanțe care acum se dovedeau a fi suspecte, iar primul lui gând era la felul în care avea să fie afectat numărul studenților care aplicau la acel colegiu. Era clar că Ellis e un nenorocit, așa că avea să primească pachetul de maniere numărul 1: numai cele de bază, strict necesare.

— Trebuie să vedem locul în care a fost găsit cadavrul, spuse ea. Acum, vă rog.

Îi conduse pe coridoare goale, cu ecou. În aer era un miros care îi amintea lui Kennedy de ziarele vechi. Când era mică, a construit o căsuță în șopronul din grădina părinților ei, unde erau pereți întregi cu ziare depozitate, pe care tatăl ei le colecționa din cine știe ce motive misterioase (poate că încă de pe vremea aceea începuse să o ia razna). Era exact acel miros: trist, de hârtie veche, eșuată, înfrântă în efortul ei de a informa.

Au cotit pe un culoar, iar Ellis s-a oprit brusc. O clipă, Kennedy a crezut că vrea din nou să protesteze, însă el a ridicat palmele cu un gest reținut, indicându-le locul în care se aflau.

— Aici s-a întâmplat, spuse el, accentuând, pe jumătate prudent, pe jumătate pervers, caracterul impersonal al faptului.

Kennedy privi în jur, recunoscând holul îngust și mic, precum și scările din fotografie.

— Vă mulțumim, domnule Ellis, zise ea. Ne descurcăm singuri de-aici. Dar vom avea nevoie curând de dumneavoastră din nou pentru a ne deschide biroul domnului Barlow.

— Mă găsiți la recepție, spuse Ellis și plecă târându-și picioarele.

Aproape că puteai vedea un nor de ploaie deasupra capului său, ca la desene animate.

Kennedy se întoarse către Harper.

— OK, zise ea, haide să trecem în revistă povestea asta.

Îi întinse dosarul, deschis și cu fotografiile deasupra. Harper dădu din cap, vag precaut. Ținea fotografiile în mână de parcă erau cărți la un joc de poker, comparându-le cu realitatea. Kennedy nu îl grăbi: trebuia să-și facă propria lui imagine, indiferent cât ar fi durat. Chiar dacă el o știa sau nu, ea îi făcea o favoare, lăsându-l să recompună singur puzzle-ul, fără ca ea să îl influențeze cu propria părere. Până la urmă, era proaspăt intrat în pâine: teoretic, ea trebuia să îl antreneze, nu să îl folosească pe post de suport pentru picioare.

— Era întins aici, spuse Harper, în cele din urmă, schițând scena cu mâna rămasă liberă. Capul lui era... acolo, cam pe la a patra treaptă.

— Capul era chiar pe a patra treaptă, interveni Kennedy.

Nu îl contrazicea, ci reformula cu propriile ei cuvinte. Voia să o vadă, să transfere imaginea din mintea ei în spațiul din față, și știa din experiență că e mai ușor dacă vorbești.

— Unde e servieta? Jos, lângă perete, nu-i așa? Aici?

— Aici, zise Harper, arătând un loc la vreo doi metri de picioarele scărilor. E deschisă și e așezată pe-o parte. Împrejur sunt împrăștiate multe hârtii, pe o suprafață foarte mare, până la peretele mai îndepărtat. E la fel de posibil să fi căzut din mâna lui Barlow ca și din servieta.

— Ce altceva? Nimic?

— Haina, arată din nou Harper cu degetul.

Kennedy rămase surprinsă.

— Nu în poze.

— Nu, aprobă Harper, dar e trecut aici, în lista de probe. Au mișcat-o pentru că obstrucționa parțial cadavrul și aveau nevoie să iasă cât mai clar în poze traumatismele. Probabil că Barlow a avut-o pe braț sau așa ceva. Sau poate că s-a împiedicat chiar când se îmbrăca. Sau, știi, atunci când a fost atacat.

Kennedy medită la asta.

— Se asorta cu restul hainelor? Întrebă ea.

— Poftim? aproape că izbucni în râs Harper, dar văzu că ea era serioasă.

— Are aceeași culoare cu haina și pantalonii lui Barlow?

Harper răsfoi dosarul mult timp, fără să găsească vreo descriere sau vreo poză a hainei. În cele din urmă, observă că apărea într-o poză totuși — una care fusese făcută chiar la începutul anchetei și care ajunsese ultima din teanc.

— E o haină de ploaie neagră, zise Harper. Nici nu mă mir că n-o avea pe el. Probabil că era transpirat deja.

Kennedy începu să urce treptele, observându-le îndeaproape.

— Era și sânge aici, strigă ea peste umăr către Harper. Unde era sângele, domnule detectiv?

— Numărând de jos, pe treptele a noua și a treisprezecea.

— Da, da. Pata încă se vede pe lemnul de aici, uite, zise ea, încercuind cu degetul un anumit loc, iar apoi un al doilea, și trasând apoi un triunghi spre baza scărilor.

— Se lovește, cu zgomot, apoi se rostogolește până jos.

Se întoarse din nou către Harper.

— În niciun caz jaf, spuse, mai mult pentru ea însăși.

El se întoarse din nou la dosar. De data asta, la rezumatul verbal, nu la poze.

— Nicio indicație că s-ar fi furat ceva, aprobă el. Portofelul și mobilul se află în buzunar.

— A lucrat aici timp de 11 ani, medită Kennedy. De ce ar cădea pe scări?

Harper răsfoi câteva pagini, apoi rămase tăcut o vreme. Când ridică privirea, îi arată lui Kennedy un loc dincolo de capul scărilor.

— Biroul lui Barlow este în celălalt capăt al coridorului de la primul etaj, spuse el. Țsta era singurul traseu pentru a ieși din clădire, numai dacă nu s-ar fi întors la recepție să lase niște corespondență. Iar aici scrie că becul era stins, așa că scara ar fi trebuit să fie cufundată în întuneric.

— Era stins? Adică înlăturat?

— Nu, ars. Becul cedase.

Kennedy urcă restul treptelor. Ultima era foarte îngustă. O singură ușă, dispusă central, ducea spre un alt coridor — din spusele lui Harper, coridorul care ducea spre biroul lui Barlow. De o parte și de alta a ușii erau

două ferestre din sticlă mată, care dădeau înspre coridor, mergând din tavan până la mijlocul peretelui. De sub ferestre, porneau niște lambriuri din lemn alb.

— Așadar, el iese în întuneric în capul scărilor, zise ea. Se oprește să aprindă lumina, dar nu merge.

Pe peretele din stânga era un singur comutator.

— Și cineva care așteaptă aici, pe partea dreaptă, îl atacă în timp ce el e cu spatele.

— Sună logic, spuse Harper.

— Nu, zise Kennedy. Nu e logic. Nu ăsta e locul pentru un atac, nu? Oricine ar sta aici poate fi văzut atât de la picioarele scărilor, cât și de pe coridorul de sus prin ferestrele astea. Deși e sticlă mată, tot poți vedea prin ea dacă e cineva aici.

— Cu lumina stinsă?

— E posibil ca lumina să fi fost stinsă la parter, dar trebuie să presupunem că era aprinsă pe coridorul de sus. Nu ai cum să nu vezi pe cineva care stă chiar aici în fața ta, de partea cealaltă a geamului.

— OK, zise Harper.

Făcu o pauză, meditănd la asta.

— Dar ăsta e un colegiu. Nu ți s-ar părea ciudat să aștepte cineva aici, în capul scărilor.

Kennedy ridică din sprâncene și apoi le coborî din nou.

— Criminalul ar ști că e ciudat, spuse ea. Așa că n-ar alege un loc ca ăsta. Iar Barlow făcuse plângere că este urmărit, așa că ar fi putut fi și mai în alertă decât de obicei. Dar există un răspuns mai plauzibil pentru toate astea. Continuă.

— Un răspuns mai plauzibil?

— Îți arăt imediat. Continuă.

— OK, spuse Harper. Acest cineva se învârte pe-aici o vreme, îl lasă pe Barlow să treacă de el și îl atacă pe la spate. Îi sucește gâtul și îl omoară, apoi îl împinge pe scări.

În timp ce spunea asta, Harper zâmbea. Își lua în derâdere propriul scenariu. Kennedy îl privi întrebătoare, iar el îi indică mai întâi capul, apoi picioarele scărilor.

— Ai dreptate, zise el. Nu are sens. Adică povestea asta cu excesul de zel. Tipul. Avea 57 de ani, pentru Dumnezeu! Căzătura l-ar fi ucis oricum. De ce nu l-ar fi împins pur și simplu?

— Interesant punct de vedere, spuse Kennedy. Poate că acest cineva nu vrea să își asume riscuri. Și să nu uităm nici că acest cineva știe cum să sucească gâtul cuiva dintr-o singură mișcare. Poate că nu are ocazia des să își arate abilitățile, iar asta era noaptea în care și le putea expune mândru.

Harper intră în joc.

— Sau poate că s-au luptat, iar sucirea gâtului nu a fost decât un accident. Și asta, și căderea ar fi putut fi accidente, mai mult sau mai puțin. Chiar dacă îl găsim pe tip, e posibil să nu putem dovedi mobilul.

Kennedy coborâse din nou în timp ce el vorbea. Trecură de el și ajunseseră din nou la picioarele scărilor. Balustrada se încheia acolo, curbandu-se în jos într-o buclă groasă din lemn, ridicată. Căuta un anumit detaliu pe care știa că trebuie să îl găsească. Balustrada se termina cam la o jumătate de metru de sol, pe exteriorul părții superioare — în partea dinspre coridorul de jos, nu dinspre scări.

— OK, spuse Harper, arătând cu degetul. Uită-te la asta.

Coborî și se așeză pe vine lângă ea, văzând ce vedea și ea.

— O crăpătură în lemn, spuse el. Crezi că a apărut în noaptea în care Barlow a murit?

— Nu, zise Kennedy. Înainte. Probabil cu multă vreme înainte. Dar era sigur acolo în acea noapte: apare în unele dintre poze. Uite.

Luă din nou pozele din mâna lui și le răsfoi, scoase imaginea pe care o văzuse prima în acea zi, când era în biroul lui Summerhill și acesta îi întinsese cupa cu otrăvă. I-o întinse lui Harper, care o privi mai întâi superficial, apoi cu multă atenție.

— La naiba, zise el în cele din urmă.

— Mda, chiar că la naiba.

Ceea ce arăta poza era un mic petic de material maro-deschis, care se prinsese în crăpătura din lemn. Fotograful de la Criminalistică fusese foarte atent să focalizeze obiectivul asupra ei, probabil presupunând în acel moment că participa la investigația unei crime.

Micul petic de material fusese luat ca probă și se afla acolo, într-o pungă cu etichetă, într-o cutie cu etichetă, pe unul dintre rafturile laboratorului. Dar se pare că nimeni nu s-a mai gândit de atunci la el: până la urmă, nu era greu să stabilești prezența victimei la locul crimei.

Tot în poză, în fundal, mai mult sau mai puțin în aria de focalizare, era Stuart Barlow însuși, cu haina sa cafenie cu petice de piele în coate — clasică haină a universitarului burlac, cu excepția faptului că avea gâtul scurt într-un unghi imposibil, iar pe chipul său era întipărită expresia lividă a morții.

— M-am uitat prin teanc, dar chiar nu mi-a atras atenția, recunosc Harper. M-am uitat mai ales la cadavru.

— La fel și polițistul de la Investigații. Dar înțelegi ce înseamnă asta, nu?

Harper dădu din cap, însă chipul său arăta că încă se străduiește să înțeleagă implicațiile.

— Peticul e din haina lui Barlow, spuse el. Sau poate din pantaloni. Numai că... nu e acolo unde trebuie să fie.

— Fie că e din haină sau din pantaloni, Barlow nu ar trebui să se afle prin preajmă, aprobă Kennedy, bătând cu degetul în crăpătura din lemn. E la 2,5 metri în laterală față de locul în care el s-a oprit și mai e și pe exterior. În plus, crăpătura din lemn are unghiul în jos. În mod normal, ar trebui să te deplasezi în sus ca să îți poți agăța hainele în ea și asta dacă ai fi în punctul în care ne aflăm noi acum. E imposibil să se întâmple asta dacă ar fi căzut de sus.

— Poate că Barlow mai bâjbâie pe jos după ce ajunge la picioarele scărilor, speculă Harper. Încă nu a murit. Încercând să se ridice să ceară ajutor sau...

Se opri brusc, clătinându-și capul.

— Nu, e ridicol. Nenorocitul de el avea gâtul rupt.

— Exact. Dacă peticul ar fi fost din pardesiu, atunci poate ar fi plauzibil. Nu poți calcula cu precizie unghiul din care poate fi sfâșiată o haină care atârnă liberă din mâna cuiva. Dar pardesiul e negru. Peticul ăsta e din hainele pe care le purta victima și nu s-ar fi putut mișca în sus când corpul lui se mișca în jos și nici nu puteau executa piruete elaborate în jurul unor obiecte solide. Nu, eu cred că Barlow și-a întâlnit atacatorul aici, la picioarele scărilor. Tipul l-a așteptat ascuns aici, probabil undeva în alcovul de sub scări, iar când a auzit zgomot de pași care coboară, s-a așezat în poziția asta, a ieșit din ascunzătoare în momentul în care Barlow a trecut pe lângă el și l-a atacat din spate.

— Iar apoi a așezat cadavrul în așa fel încât să pară că a căzut, continuă Harper raționamentul. Asta ar explica agățarea hainelor lui Barlow în crăpătură în timp ce îl târa pe scări.

Kennedy clătină din cap.

— Amintește-ți pata de sânge de pe treptele de sus, Harper. Cadavrul a căzut. Numai că eu cred că asta s-a întâmplat mai târziu. Atacatorul îl ucide pe Barlow aici, jos, pentru că e mai sigur. Nu sunt ferestre, deci mai puține șanse ca Barlow să îl vadă când vine sau poate să îl recunoască, asta dacă s-au mai văzut și înainte. Dar tipul e foarte atent, vrea să se asigure că toate dovezile necesare se află la locul lor. Așa că, Barlow odată ucis, târăște cadavrul până sus ca să îl poată arunca pe scări și să dea acea aparență de autenticitate. În timp ce târăște cadavrul, haina se agață de marginea din lemn și o bucățiță din material se rupe.

— Dar așa e prea complicat, protestă Harper. Era suficient să îl lovești cu o cheie franceză pentru instalatori, nu? Toată lumea ar fi crezut că e vorba despre un jaf eșuat. Ai fi putut pleca de aici cu arma crimei ascunsă în haină și nimeni nu ar fi știut nimic. Să târăști cadavrul până sus, chiar și seara târziu, când nu e nimeni prin preajmă, e un risc stupid de asumat.

— Poate că a preferat riscul ăsta decât să se expună riscului unei investigații, spuse Kennedy. Și mai e și becul.

— Becul?

— De la etajul superior. Dacă am dreptate, Barlow nu a fost ucis și nici atacat sus. Însă becul a fost stricat special pentru ca ipoteza căderii să fie mai plauzibilă. Ar putea fi doar o coincidență ciudată, dar nu cred. Cred că uci-gașul nostru s-a ocupat și de acest aspect. Deșurubează

becul, îl agită până când filamentul cedează și apoi îl pune la loc.

— După.

— Da, după. Știu că pare o nebunie. Dar dacă așa s-a întâmplat, atunci poate că...

Începu din nou să urce scările, de data asta în patru labe și cu capul plecat pentru a studia atent marginile treptelor. Harper însă a fost cel care a găsit-o, șapte trepte mai sus, după ce ea trecuse fără să o observe.

— Uite, aici, îi strigă el, indicându-i locul.

Kennedy se întoarce și se uită cu multă atenție. Prinsă într-un cui care era ușor ieșit în afară mai era o bucățică de material cafeniu. Rămăsese acolo fiindcă era prea aproape de perete pentru ca persoanele care urcau sau coborau să calce pe ea. Kennedy dădu din cap aprobator, aparent mulțumită.

— Bingo, spuse ea. Probe care se leagă. Cadavrul lui Barlow a fost târât până sus înainte de a cădea din capul scărilor, dar probabil după ce a murit.

— Așadar, rezumă Harper, avem un criminal care atacă din umbră, îi sucește gâtul tipului, apoi îl târăște pe niște trepte pe care ar fi putut veni oricine și zăbovește un timp îndelungat, cât să planteze dovezile, să însceneze un accident și să prevină investigația unei crime. Ca să faci toate astea trebuie să ai mult sânge rece.

— Noaptea târziu, îi reaminti Kennedy, însă nu îl contrazise. Toată povestea asta indică o acțiune a unei persoane cu sânge rece și cu foarte multă stăpânire de sine, nu o crimă pasională sau o bătaie care a scăpat de sub control.

Se ridică.

— Haide să aruncăm o privire și în biroul lui Barlow, sugeră ea.

3

În visele lui Leo Tillman, soția și copiii săi erau și vii și morți în același timp. În consecință, visele sale începeau banal — vreun detaliu insignifiant care producea asocierea greșită în subconștientul său lipsit de apărare — și se transformau într-un coșmar. Erau puține nopțile în care dormea fără întrerupere până dimineată. De multe ori, zorii zilei îl găseau treaz, stând pe marginea patului, demontând și curățând revolverul său Unica sau citind bazele de date online, în speranța că va descoperi ceva.

Totuși, în această dimineată nu era în pat. Se afla pe bancheta unui aparat de fitness foarte complicat, într-un dormitor străin, privind cum răsare soarele în Magas. Iar în mână nu ținea o armă, ci o foaie A4 printată, pe care nu se distingeau foarte clar cuvintele. Pistolul Unica era prins la brâu, cu piedica trasă.

O fereastră imensă din fața sa încadra palatul prezidențial în celălalt capăt al unei alei înguste, flancate de un gard din fier forjat: arăta exact precum Casa Albă dacă ai fi aruncat o moschee în mijlocul ei. Dincolo de ea, Main Street și, mai departe, desprinzându-se din șoseaua principală, Autostrada Caucasus. Tillman credea că numai în glumă poți numi Magasul un oraș, la fel cum numai în glumă ai putea spune despre Ingușetia că e o țară³. Niciun fel de armată. Niciun fel de infrastructură. Nici măcar o populație. Ultimul recensământ arăta că republica are o populație mai mică decât, să zicem, Birmingham.

³ Republică localizată în nordul Caucazului, înființată pe data de 4 iunie 1992, în urma divizării Republicii Sovietice Socialiste Autonome Cecene-Ingușe.

Pentru Tillman, oamenii erau importanți. Se putea ascunde într-o mulțime; la fel și cel pe care îl căuta. Asta făcea ca Magasul să fie și atrăgător, și periculos totodată. Dacă prada lui se afla aici, ceea ce era destul de puțin probabil, nu erau prea multe locurile în care să se poată ascunde. Dar asta era valabil și pentru Leo însuși, dacă lucrurile nu ar fi mers cum trebuie.

Dinspre patul din spatele său se auziră mișcările cui-va care tocmai de trezește. Era aproape timpul să înceapă ziua de lucru.

Însă preț de câteva clipe, continuă să privească răsăritul, prins, fără voia lui, într-o reverie. Rebecca stătea în soare, ca un înger din Apocalipsă. Iar brațele ei îi înconjurau pe Jud, Seth și Grace. Așa cum erau cu toții în ultima zi când îi văzuse: nu erau schimbați deloc, timpul nu își lăsase urma pe chipul lor. Prezența lor era atât de reală, încât făcea ca Magasul să pară un oraș din carton: un decor prost de film.

Tillman se lăsa pradă acestor imagini pentru că îl țineau în viață, îl făceau să meargă mai departe. Și, în același timp, îi era teamă de ele, pentru că îl îmblânzeau, îl făceau să fie slab. Dragostea nu făcea parte din prezentul său, însă era reală și vie în trecut, iar aceste amintiri funcționau ca un fel de magie voodoo. Trezeau ceea ce era amorțit în el și îi deschideau inima. Făceau ca teritoriile aproape moarte să vadă din nou lumina. În general, pentru Tillman totul era foarte clar: amintirile îl făceau complex și contradictoriu.

Dinspre pat se auzi un oftat și un mormăit nedeslușit. Apoi, o mișcare mai bine coordonată. Fără nicio trageră de inimă, Tillman închise ochii. Apoi, când, peste câteva secunde, îi deschise din nou, soarele era doar un

soare, care nu îi mai putea încălzi lumea: era doar o lumină proiectată din turnul de control de pe cer.

Se ridică și se îndreaptă spre pat. Kartoyev se trezise acum de-a binelea și începea să își amintească de situația în care se afla. Trase pe rând de sforile care îl imobilizau, încercându-le strânsoarea: nu avea de gând să își irosească energia agitându-se zadarnic. Îl privi pe Tillman, arătându-și dinții în timp ce mușchii brațelor sale se încordară de efort.

— *Kto tyi, govno'uk?* întrebă el.

Vocea sa avea un hârâit ciudat.

— În engleză, rosti laconic Tillman. Și nu te mai agita. E un sfat prietenesc.

Urmă un moment de tăcere. Kartoyev aruncă o privire spre ușă, ascultând și făcându-și calcule. Nu se auzeau pași. De altfel, nu se auzea nimic în toată casa. Oare intrusul ăsta îi ucisese bodyguardii sau doar îi înlăturase din cale? Era o diferență. În orice caz, cea mai bună opțiune a sa era să tragă de timp — însă perioada varia în fiecare dintre aceste două situații posibile.

— *Ya ne govoryu pa-Angliski, ti druchitel,* murmură el. *Izvini.*

— Hm, în mod evident nu e așa, spuse calm Tillman. Te-am auzit așară când vorbeai cu prietena ta.

Într-un târziu, Kartoyev se uită în stânga lui. Era singur în patul imens: nu era nici urmă de roșcata cu care îl împărțise noaptea trecută.

— Ea e jos, spuse Tillman, citind expresia de pe chipul rusului. La fel și musculoșii tăi. Nu are sens să o supunem și pe ea chinurilor prin care vom trece noi doi. Nu, nu te-a trădat. Alcoolul ți-a venit de hac, nu fata.

Băgă mâna în buzunar și scoase o sticlură care era aproape goală. Ceea ce rusului i s-ar fi părut o tortură nu era decât încercarea lui Tillman de a-i arăta cât de adânc e băgat în rahat.

— 1,4, spuse el. Butandiol. Când ajunge în stomac, se transformă într-un anesteziac și într-un drog pe care violatorul îl administrează victimei la o întâlnire, GHB, dar dacă îl bei cu alcool, acționează mult mai lent. Ambele substanțe acționează asupra aceleiași enzime digestive. Așa că de aceea ai dormit atât de profund. Și de aceea toți oamenii tăi sunt legați în baie chiar acum ca un mănunchi de surcele.

— Tânărul de la bar, zise Kartoyev pe un ton sumbru, dând-o, în sfârșit, pe engleză. Jamaat. E un om mort. Știu cum îl cheamă, îi știu familia, știu unde stă. E un om mort. Îți garantez.

Tillman scutură dezaprobat din cap. Nu se deranja să nege implicarea tânărului cecen: băutura era numitorul comun, iar Kartoyev nu era prost deloc.

— Prea târziu pentru asta, îi spuse rusului. Puștiul a șters-o. I-am dat vreo două milioane de ruble din seiful tău. Nu e o avere, dar suficient cât să o ia de la capăt în Polonia sau Cehia. Undeva unde să nu îl găsești tu.

— Îl pot găsi oriunde, zise rece Kartoyev. Cunosc toate zborurile dinspre Magas și am prieteni la Ministerul de Interne. Dau de el și îl fac bucăți. Pe amândoi vă fac bucăți.

— Posibil. Dar poate că îți supraestimezi prietenii. După înmormântarea ta, vor fi cu toții mult părea ocupați să își împartă între ei micul tău imperiu ca să le mai pese cine te-a eliminat.

Kartoyev îl privi lung și intens pe Tillman, măsurându-l din cap până-n picioare. Văzuse el ceva acolo care putea trece drept slăbiciune.

— N-o să mă omori, *zhopa*. Ai tu pistolul îndesat sub curea, ca un gangster, dar n-ai sânge rece. Arăți de parcă ești gata să izbucnești în plâns ca o fetișcană.

Tillman nu se deranjă să îl contrazică. Poate că i se umeziseră puțin ochii când privise soarele, însă rusul n-avea decât să citească asta cum i-o plăcea.

— Ai dreptate, zise Tillman. În legătură cu arma cel puțin. Deocamdată rămâne pe loc. Am cam terminat cu tine. Numai că aș putea să te și dezleg dacă îmi dai lucrul pentru care am venit.

— Ce? rânji batjocoritor Kartoyev. Te excit, americanule? Vrei să mi-o sugi?

— Sunt britanic, Yanush. Și nu, mersi de ofertă.

Kartoyev se înfurie când se auzi chemat pe numele mic și trase din nou de funiile care îl imobilizau.

— O să ți-o iei urât, nenorocitul! Ai face bine să mă omori. Ai face bine să mă omori dracului odată, pentru că, dacă ajung eu să pun mâna pe tine...

Se opri brusc. Chiar în timp ce își spunea tirada, cli-cul s-a auzit foarte clar. Venise de sub pat. Chiar de dedesubtul lui.

— Ți-am spus să stai nemișcat, zise Tillman. Ce, nu ai simțit umflătura din spate? Acum sigur o simți. Și probabil că știi și ce e, din moment ce e inclusă în catalogul tău. La secția de oferte speciale.

Kartoyev făcu ochii mari și încremeni.

— Ia uite, spuse Tillman încurajator. Te-ai prins din prima.

Kartoyev înjură prelung și apăsător, dar avu mare grijă să nu se miște.

Tillman ridică hârtia pe care o avea în mână și citi cu voce tare.

— „Mina antipersonal SB-33, cu un conținut minim de metal, este o muniție de luptă foarte sofisticată, ce îmbină un mod de folosire simplu, flexibilitate în amplasare și rezistență la mijloace de detectare și dezarmare. Amplasată manual sau cu sistemul special de proiectare SY-AT“ — pagina 92 — „forma neregulată a minei o face greu de localizat pe aproape toate tipurile de teren, în vreme ce construcția sa milimetrică (numai 7 grame de metal feros în întreaga compoziție) face inutile majoritatea sistemelor de detectare clasice.“

— *Yob tvoyu mat!* răcni Kartoyev. Ești nebun! O să mori și tu! O să murim amândoi!

Tillman scutură solemn din cap.

— Știi, Yanush, nu prea cred asta. Aici scrie că explozia este exclusiv pe verticală: fix în sus, ca să-i faci praf coaiele și mațele nenorocitului care calcă pe ea. Cred că eu sunt OK dacă stau aici. Dar m-ai oprit înainte să ajung la partea cea mai interesantă. Dispozitivul SB-33 are o dublă suprafață de acționare. Dacă te așezi pe el cu putere, așa cum ai făcut tu acum, nu se detonează, ci numai se blochează. Asta ca să nu o poți activa de la distanță, cu un dispozitiv de detonare a minelor. Următoarea mișcare pe care o faci o va debloca, iar tu vei intra într-o viață trăită ca un meci de fotbal — în două părți adică.

Kartoyev înjură iar, la fel de strașnic ca mai devreme, însă își pierduse culoarea din obraji. Cunoștea foarte bine acest produs din inventarul său și nu numai din spusele altora: pe vremea când fusese în armată, avusese probabil de nenumărate ori ocazia să vadă pe viu ce poate face o SB-33 unui corp uman care calcă pe ea. Probabil că tocmai cântărea în gând multele moduri în care mina aceea l-ar fi putut face praf. Cum suprafața de deasupra minei îi

apăsa regiunea lombară, era sigur că îl va ucide: dar mai erau și câteva scenarii alternative care te îmbolnăveau.

— Așadar, continuă Tillman, căutam niște informații despre unul dintre clienții tăi. Nu vreau o poveste întrea-gă, ci doar ce mă interesează. Și știi că a trecut recent pe la tine. Dar nu știi de care dintre multele tale produse și servicii a fost interesat. Sau cum să dau de el. Și țin foarte mult să dau de el.

Privirea lui Kartoyev se mișcă brusc în sus, în jos, lateral și înapoi la Tillman, ocolindu-l cât mai mult cu putință.

— Care client? întrebă el. Spune-mi numele.

Rusul era prea deștept și prea calculat ca să lase să i se vadă ceva pe chip, însă Tillman citi totuși, în privirea aceea neliniștită, semnul clar al unei socoteli complicate. Nu puteai să ai succesul unui asemenea om în atât de multe afaceri murdare — vânzări ilegale de arme, droguri, trafic de persoane, cumpărarea și vânzarea influenței politice — dacă îți turnai clienții. Orice ar fi spus trebuia să pară plauzibil și să fie obligatoriu o minciună. Detaliile mici, insignifiante s-ar mai fi putut apropia de adevăr, în vreme ce detaliile-cheie legate de locul și momentul tranzacției erau minciuni la o scară de-a dreptul spectaculoasă și eroică. Kartoyev tocmai construia mental o adevărată piramidă de minciuni.

Tillman concedie întrebarea brusc:

— Numele îmi scapă acum, zise el. Nu-ți face tu griji pentru asta. Mă duc să-mi iau o cafea și poate ceva pentru micul dejun. Vorbim mai târziu.

Kartoyev făcu ochii mari.

— Stai un pic... începu el, dar Tillman deja se îndrepta către ușă.

Când ajunsese pe la jumătatea coridorului de deasupra, îl auzi pe rus spunând din nou „Stai!“ pe un ton ceva mai alarmat.

Coborî scara în spirală, călcând apăsat pe treptele din lemn și făcând să-i răsunе puternic pașii.

Înainte de orice altceva, îi verifică și pe ceilalți prizonieri. Prietena lui Kartoyev și mulți dintre bodyguarzi nu erau în baie; i-ar fi luat prea mult să îl târască pe fiecare din locul în care căzuse pradă somnului provocat de drog. Tillman doar îi legase și le pusese căluș la gură sau îi târâse în spatele unor corpuri de mobilă pentru a nu putea fi zăriți din clădirile vecine. Majoritatea începuseră să se trezească, încă amețiți, așa că Tillman merse pe la fiecare și le administră etomidat cu o seringă: un Moș Crăciun al drogaților, cu daruri pentru toată lumea. Injectă drogul în vena cubitală din mâna stângă sau dreaptă a bărbaților și a femeii — din cauză că erau imobilizați, aceasta era vizibilă, fiind puternic umflată. Curând adormeau din nou, chiar mai profund decât înainte.

Când era vorba de ucis, Tillman era precis și profesionist, lucru care se putea observa din drogurile pe care le alegea. Diferența dintre o doză eficientă de etomidat și una letală era cam de 30 la 1 pentru un adult sănătos. Acești oameni aveau să se trezească extrem de triști și slăbiți, dar aveau să se trezească în mod sigur.

Odată încheiată această treabă, Tillman se așeză la fereastră o vreme, urmărind orice mișcare de pe stradă. Casa era ascunsă privirilor, cu porțile ei înalte și zidurile cu sârmă ghimpată. Musafirii nepoftiți erau descurajați: dar ar fi putut apărea oricând unul poftit sau vreun coleg ori vreo cunoștință, ca să întrebe de ce Kartoyev nu a venit la cutare întâlnire. Odată ce s-ar întâmpla acest

lucru, orașul și întreaga Republică Ingușetia ar putea deveni o adevărată cursă de șoareci pentru Tillman. Așa că avea toate motivele să acționeze cât mai repede.

Dar erau și mai multe motive pentru care ar fi fost mai bine să aștepte, așa că asta a făcut și el. Și pentru că era mult prea tensionat ca să mănânce sau să bea ceva, să citească sau să se odihnească, a așteptat în liniște, privind pe fereastră gazonul întins și pinii chilieni.

Tillman era mercenar de ani de zile. Niciodată nu făcuse muncă de interogatoriu — nu îi plăcea în mod deosebit și, din experiență proprie, cei care se specializau în așa ceva rămâneau cu sechele grave —, dar văzuse cum se face și știa care e secretul: să îl lași pe cel interogat să facă aproape totul în locul tău. Kartoyev era un nenorocit desul de dur, care se cățăraseră până în prezenta poziție influentă folosindu-se de gâturile celor mai slabi din breaslă pe post de puncte de sprijin. Dar acum se afla pe o mină antipersonal, iar imaginația sa era preocupată numai de asta, funcționând cu ferocitate la viteză maximă. Când un om puternic este neputincios, puterea devine slăbiciune.

Tillman îl lăsă două ore și jumătate înainte de a se întoarce în dormitor. Din câte putea să observe, Kartoyev nu mișcase un mușchi. Avea chipul livid, ochii măriți, buzele ușor depărtate, prin care puteai vedea dinții încleștați.

— Cum îl chema? întrebă el, pe un ton jos și clar. Despre cine vrei informații?

Tillman își atinse buzunarele.

— Îmi pare rău, zise. L-am notat pe undeva. Stai puțin să mă duc jos să îmi caut haina.

Când se întoarse spre ușă, Kartoyev scoase un sunet oribil, animalic, de parcă ar fi avut spini pe limbă.

— Nu, murmură el. Spune-mi!

Tillman făcu un întreg spectacol părând că deliberează. Se îndreptă către pat și se așează pe margine, cu o grijă exagerată.

— La prima minciună, mă descotorosesc de tine, spuse el. Înțelegi? Mai am și alți inși pe listă, alți idioți de care ăsta se folosește, așa că mă pot oricând lipsi de tine — și eu, și el. Dacă încerci să mă fraierești sau dacă măcar eziți să îmi spui tot ce știi, am plecat. Caz în care pe tine te așteaptă o zi foarte lungă.

Kartoyev își coborî bărbia în piept, apoi o ridică din nou, în semn de acceptare.

— Michael Brand, zise Tillman.

— Brand? Întrebă Kartoyev pe un ton ostenit, neînțelegând.

Evident, se aștepta să audă un alt nume.

— Brand e... un nimeni.

— Nu am spus că nu ar fi. Am spus doar că vreau să aflu ceva despre el. Și, ia zi, Yanush, la tine pentru ce vine? Arme? Droguri? Femei?

Rusul trase obosit aer în piept.

— Pentru femei, nu. Niciodată. Arme, da. Droguri, da. Sau cel puțin... pentru lucruri din care se pot obține droguri.

— Despre ce cantitate e vorba?

Tillman avu grijă să vorbească pe același ton. Să nu lase să se întrevadă nerăbdarea, pentru că puterea trebuia să se afle numai de partea sa. Orice fisură, cât de mică, în armura sa de fier l-ar fi făcut pe rus să refuze să vorbească.

— În cazul armelor, murmură Kartoyev, nu e atât de mare. Oricum, nu sunt suficiente pentru o armată, dar

destule, dacă vorbim de un terorist, pentru a face un jihad de proporții medii. Armele: câteva sute, nu mii. Muniție. Grenade, vreo două. Dar nu explozibil. Nu e prea pasionat de bombe.

— Și drogurile?

— Efedrină pură. Amoniac anhidru. Litiu.

Tillman se încruntă.

— Deci produce metamfetamină?

— Eu produc metamfetamină, rosti Kartoyev indignat. I-am spus odată, dacă asta vrei, domnule Brand, de ce să iei toate materialele astea neprelucrate și care îți dau bătaie de cap? Pentru o mică sumă în plus, îți pot da eu sub formă de cristal sau pudră în orice cantitate dorești.

— Și el ce a răspuns?

— Mi-a spus să îi onorez comanda. Și că nu are nevoie de nimic altceva din ce i-aș putea oferi.

— Dar cantitățile? plusă Tillman. Îndeajuns cât să servească unor scopuri comerciale?

Kartoyev scutură din cap, crispându-se: rămăsese nemışcat, în aceeași poziție, de ore bune deja, iar mușchii erau dureros de amorțiți.

— Nu chiar, mormăi el. Deși, recent, la ultima comandă, a luat mult mai mult decât de obicei. De o mie de ori mai mult.

— Și mereu e Brand cel care vine să ridice comanda și să plătească?

Din nou, aceeași privire. „De ce m-o fi întrebând asta?”

— Da. Întotdeauna... cel care plătește folosește numele ăsta. Brand.

— Pe cine reprezintă?

— Habar n-am. Nu mi s-a părut important să întreb.

Tillman îl privi amenințător. Se ridică brusc, mișcând patul puțin și făcându-l pe Kartoyev să scoată un sunet jalnic, spart, care anunța chinul ce urma. Dar nu se produse nicio explozie.

— Rahat, zise Tillman, aplecându-se peste prizonierul său. Un om ca tine nu își asumă riscuri. Nici măcar la tranzacțiile mici. Sigur ai aflat tot ce se putea despre Brand. Te-am avertizat să nu minți, nenorocitul! Cred că tocmai mi-ai spulberat ultima urmă de bunăvoință.

— Nu! strigă Kartoyev pe un ton absolut sincer. Sigur că am încercat să afl. Dar nu am găsit nimic. Nu era nimic care să ducă la el sau dinspre el.

Tillman medită la asta, păstrându-și expresia feței neschimbată. Până aici, exact asta i se întâmplase și lui.

— Și atunci, cum îl contactezi?

— Nu îl contactez. Brand îmi spune de ce are nevoie, apoi apare. Plata se face cash. Își aranjează singur transportul. De obicei cu mașini. Odată a folosit un camion. Întotdeauna e vorba despre mașini închiriate pe nume false. Când se întorc, mașinile sunt perfect curate, nicio urmă.

— Cum te contactează Brand?

— Prin telefon. De obicei, pe mobil. Întotdeauna le aruncă după. Se identifică printr-un cuvânt.

Tillman se agăță de acest detaliu. Părea puțin probabil să fie adevărat. Inutil și de amator.

— Nu are încredere că îl recunoști după voce?

— Habar n-am. Se identifică printr-un cuvânt. Diatheke.

— Ce înseamnă?

Kartoyev nu putu să ridice din umeri. Clătină capul ușor, o singură dată, cu multă grijă.

— Nu știi ce înseamnă pentru el. Pentru mine înseamnă „Brand“. Asta e tot.

Tillman își privi ceasul. Era aproape sigur că rusul nu mai are nimic de spus, însă timpul era împotriva lui. Probabil că venise momentul să înceapă să își strângă jucăriile. Numai că acest Kartoyev fusese cea mai bună sursă pe care o avusese în ultimii trei ani, și era greu să plece așa, fără să-i fi stors și ultima informație.

— Tot nu pot să cred că l-ai lăsa să scape așa ieftin, zise el, privindu-l pe cel întins pe pat, imobilizat și transpirat. Nu pot să cred că ai făcut afaceri cu el ani de zile și nu ai încercat să afli ce urmărește.

Kartoyev oftă.

— Ți-am spus, am încercat. Brand vine pe rute diferite, de la aeroporturi diferite și apoi pleacă, la fel, în tot soiul de direcții: uneori, cu avionul, alteori, cu mașina. Plătește în tot soiul de valute: dolari, euro, uneori chiar și ruble. Are niște nevoi... eclecticice. Nu doar lucrurile pe care le-ai amintit tu, dar uneori și tehnologie legală obținută prin mijloace ilegale. Generatoare. Echipament medical. Odată a cerut un camion de spionaj, dintre cele folosite de Serviciile Secrete Rusești. Evident, Brand e un intermediar. Luptă pentru foarte multe interese diferite. Face rost de ce i se cere pentru oricine este dispus să plătească.

Un fior îl străbătu pe Tillman, pe care acesta nu și-l putu stăpâni, iar rusul îl observă.

— Da, aprobă el. Așa face. Dar ai spus că nu i-ai vândut persoane niciodată.

— Nu.

Kartoyev avea vocea gătuită. Putea să citească emoția pe chipul lui Tillman și în mod clar, era curios ce anume generase pierderea aceea a controlului.

— Nu persoane. Nu pentru mână de lucru, nici pentru sex. Poate că are alte surse pentru asta.

— *Pentru asta?*

— Pentru genul ăsta de bunuri.

Tillman clătină din cap. Acum avea un chip lipsit de orice expresie, precum un călău.

— Nu e suficient de clar.

— Sunt un om de afaceri, murmură cu greutate Kartoyev, diabolic până și în ultimele clipe. Trebuie să mă ierți.

— Nu, zise Tillman. Nu scrie nicăieri că trebuie să fac asta.

Se lăsă din nou deasupra lui și umblă sub corpul lui Kartoyev. Rusul țipă din nou, disperat și furibund, strângându-și tot corpul într-un rictus, în timp ce se pregătea pentru explozie.

Tillman scoase o cutie mică din plastic de sub el, arătându-i rusului afișajul digital gol, precum și cuvintele „ALARMĂ“, „ORĂ“, „SETĂRI“, „DESCHIS-ÎNCHIS“, tipărite cu alb pe fața neagră a cutiei. Din dispozitiv atârnav un cablu de alimentare și un ștecăr, pe care era scris în relief numele producătorului, „Philip’s“. Ceasul deștepător era din anii '80: Tillman îl cumpărase sub Podul Zyazikov de la un turc, care își vindea puținele mărfuri pe soclul statuii Președintelui.

Râsetul neîncrezător al lui Kartoyev sună ca un hototit.

— Ticălosule! mormăi el.

— Unde a plecat acum Brand? întrebă Tillman, repede și energic. Atunci când a plecat de la tine?

— Anglia, zise Kartoyev. S-a dus la Londra.

Tillman își scoase revolverul Unica de la brâu, trase piedica în același moment și îl împușcă pe Kartoyev în tâmpla stângă, țintind către cea dreaptă. Glonțul se înfipse în saltea, care amortiză și sunetul, dar Tillman nu

se îngrijora pentru zgomot: ferestrele casei aveau trei straturi, iar pereții erau solizi.

Își strânse lucrurile repede și metodic: ceasul, arma, foaia xeroxată și banii din seif. Deja ștersese amprentele din cameră, dar repetă operațiunea. Apoi dădu din cap triumfător către bărbatul ucis, coborî și ieși.

Londra. Se gândise la acel tărâm mort, îl păstrase în inimă. Fusese plecat multă vreme, iar asta nu fusese o întâmplare. Dar poate că totuși exista un Dumnezeu, iar această Providență a sa avea o formă simetrică.

Forma unui cerc.

4

Biroul lui Stuart Barlow fusese deja cercetat de către poliția locală, dar nu exista niciun fel de dovezi la dosar în acest sens și nicio probă de la fața locului nu fusese colectată. Investigația avea să fie o activitate descurajantă: fiecare colțișor era ticsit cu cărți și hârtii. Teancurile de dosare și hârtii scoase la imprimantă de pe birou erau răspândite peste tot, colonizând suprafețe întinse ale podelei, de-o parte și de alta a biroului, ceea ce măcar mai acoperea peticele de covor de un verde care semăna cu găinațul găștelor. Gravuri cu statui grecești și cariatide egiptene, scorojite în ramele lor din sticlă de anotimpurile umede britanice și de sistemul prost de încălzire centrală, priveau acest teatru de măcel cu chipuri severe și neiertătoare.

Micul spațiu dezordonat era claustral și trist într-un mod nedefinit. Kennedy se întrebă dacă lui Barlow i-ar fi fost rușine să își expună în mod public haosul lui personal

sau dacă fortificațiile lui înalte alcătuite din însemnări și foi imprimare erau un semn distinctiv de mândrie profesională.

— Domnul Barlow lucra la Facultatea de Istorie, observă ea, întorcându-se către ofițerul de serviciu.

Așa cum promisese, Ellis se întorsese pentru a le deschide biroul, iar acum stătea lângă ei cu cheia în mână, ca și când se aștepta ca detectivii să își recunoască înfrângerea la vederea dezordinii de nedescris în care erau lucrurile victimei.

— Ce însemna exact asta? Era profesor cu normă întreagă?

— Punctul opt, spuse Ellis fără nicio ezitare. Era scutit de cinci ore din normă pentru chestiuni administrative.

— Care în ce constau?

— Era al doilea în ordine ierarhică din Departament. Tot el coordona și „Further Input“, programul nostru de succes.

— Era un bun profesionist? Întrebă direct Kennedy.

Ellis clipi.

— Foarte. Întregul nostru personal didactic este bine pregătit, dar... hm. Da. Stuart era foarte pasionat de subiectul de care se ocupa. Pentru el, era atât un hobby, cât și o profesie. Apăruse la TV de vreo trei-patru ori, la emisiuni de istorie sau de arheologie. Iar site-ul lui pentru recapitulări era foarte popular în rândul studenților.

Făcu o pauză.

— Cu toții îi vom simți lipsa.

Kennedy își spuse că asta însemna că Barlow aducea clienți.

Harper luă în mână o carte. *Rusia împotriva lui Napoleon* de Dominic Lieven.

— Asta era specialitatea lui? întrebă el.

— Nu, răspuse Ellis din nou pe un ton categoric. Era specializat în paleografie — cele mai vechi texte scrise. Nu prea vorbea despre asta la ore pentru că această disciplină reprezintă o mică parte din programa universitară, dar a scris mult pe acest subiect.

— Cărți? întrebă Kennedy.

— Articole. Majoritatea axate pe o analiză detaliată a Manuscriselor de la Marea Moartă și a Manuscriselor Rylands. Dar lucra la o carte — despre sectele gnostice, cred.

Kennedy nu știa ce sunt sectele gnostice, dar nu întrebă. Nu lua în considerare posibilitatea ca profesorul Barlow să fi fost ucis de un rival universitar.

— Cunoașteți câte ceva despre viața sa personală? întrebă ea în schimb. Știm că nu era căsătorit, dar avea vreo relație cu cineva?

Directorul administrativ păru surprins de această întrebare, de parcă celibatul era un efect secundar obligatoriu al vieții universitare.

— Nu cred, spuse el. E posibil, evident, dar nu a vorbit nimănui despre asta. Iar când venea la universitate, era mereu singur.

Se părea că asta îi excludea pe soții înșelați sau fostele iubite geloase. Șansele să găsească un suspect se împuținau, dar Kennedy nu avusese niciodată speranțe prea mari. Din experiența ei, aproape toate elementele importante care duceau la rezolvarea unui caz apăreau în primele două ore. Nu te puteai întoarce la un caz de acum trei săptămâni și să te aștepti să sari prăpastia asta temporală dintr-o singură încercare.

În tot acest timp, Harper se lupta cu mormanul de cărți și hârtii — făcea un efort considerabil, dar poate

pentru că nu îi ieșise povestea cu Napoleon, simțea că nu are nimic de pierdut dacă mai aruncă o privire. De data asta, ținea în mână ceva ce părea a fi o fotografie, dar care se dovedi a fi un decupaj din ziar, lipit pe carton și apoi înrămat. Era sprijinit de unul dintre picioarele biroului. Titlul era „Frauda de la Nag Hammadi: doi arestați“. Bărbatul din fotografia alăturată arăta ca Stuart Barlow la tinerețe. Pe chip avea un zâmbet ciudat și rece.

— Omul nostru avea antecedente penale? întrebă Harper. Ellis râse sincer.

— A, nu, zise el. Acela este triumful său: în urmă cu vreo 15 ani, poate mai mult. Stuart a fost chemat în calitate de expert să depună mărturie în acel caz, datorită vastelor sale cunoștințe despre biblioteca din Nag Hammadi⁴.

— În ce a constat acel caz? întrebă Kennedy. Și dacă tot suntem aici, ce e Nag Hammadi?

— Nag Hammadi a fost cea mai importantă descoperire paleografică a secolului XX, inspectore, îi spuse Ellis.

Nu se deranjă să îl corecteze referitor la poziția ocupată de ea în poliție, deși observă cu coada ochiului că Harper își dădea ochii peste cap cu subînțeleș.

— În Egiptul de Sus, imediat după cel de-al Doilea Război Mondial, lângă orașul Nag Hammadi, doi frați săpau într-o carieră de calcar. Căutau guano — excremente de liliac — pe care să îl folosească pe post de îngrășământ pentru recoltă. Au găsit însă un vas închis, care conținea 12 codice legate.

⁴ Numele unei colecții de 13 codice, care conțin 50 de texte gnostice, majoritatea de la începuturile creștinismului, descoperite în 1945 la Nag Hammadi, în Egiptul de Sus. Printre ele se numără Evanghelia după Toma, Evanghelia după Filip și Evanghelia Adevărului.

— Ce anume erau legate? întrebă Harper.

— Codicele. Un codice e un număr de pagini cusute sau legate împreună. În mare măsură, e vorba de primele cărți. Au început să fie folosite la începuturile erei creștine, în vreme ce, până atunci, se obișnuia să se scrie pe suluri din papirus sau pe foi de pergament, nelegate însă. Codicele găsite la Nag Hammadi s-au dovedit a fi texte din secolele I și II ale erei noastre: evangheliile, scrisori, genul acesta de texte. Ba chiar și o traducere masiv rescrisă a Republicii lui Platon. O comoară neprețuită, datând chiar din perioada ce a urmat morții lui Christos, când biserica creștină încă se lupta să își definească identitatea.

— Și cum a ajuns povestea asta de competența justiției? întrebă Harper, întrerupând prelegerea directorului tocmai când acesta trăgea aer în piept pentru a mai livra un alt set de informații.

Fiind întrerupt, avea un aer indignat și părea că se simte pus în dificultate.

— Cazul acesta a ajuns în atenția justiției mulți mai târziu. Era vorba despre apariția unor falsuri după documentele de la Nag Hammadi, care erau vândute online unor anticari. Stuart a fost citat în calitate de martor pentru acuzare. Cred că rolul lui a constat în a identifica diferențele dintre documentele originale și cele falsificate. Cunoștea fiecare cută și fiecare pată de cerneală de pe acele pagini.

Harper lăasă articolul din mână și continuă să răscolească. Pe chipul lui Ellis apăru o expresie chinuită.

— Domnule detectiv, dacă doriți să investigați locul, aș putea să mă întorc la treabă și să revin mai târziu?

Harper o privi întrebător pe Kennedy, care încă se gândea la proces.

— Care a fost verdictul? îl întrebă ea pe ofițer.

— Echivoc, răspunse ursuz Ellis. Dealerii — un soț și o soție, cred — au fost găsiți vinovați pentru comercializarea unor obiecte falsificate, precum și pentru încălcarea unor reguli tehnice, cum ar fi lipsa documentației necesare care să ateste autenticitatea documentelor, dar nevinovați în ce privește acuzația de fraudă, care era de fapt primul cap de acuzare. Au trebuit să plătească o amendă și o parte dintre cheltuielile de judecată.

— Ca urmare a mărturiei depuse de profesorul Barlow?

Ellis afișă o expresie care arăta că, în sfârșit, se prinsese unde bate ea.

— Rolul lui Stuart în acest caz nu a fost atât de important, spuse el, cu un aer de îndoială. Ca să fiu sincer, toată lumea a găsit puțin amuzant că s-a implicat atât de mult. Cred că cele mai importante dovezi au venit din partea celor care cumpăraseră documentele falsificate. Și, așa cum am mai spus, totul s-a soldat numai cu o amendă. Chiar nu cred că...

Nici Kennedy nu credea, dar păstră această ipoteză pentru mai târziu. Poate că ar fi fost o posibilă pistă dacă toate celelalte variante ar fi picat. Nu că ar fi avut până acum prea multe piste.

— De ce sora lui Barlow nu a venit să strângă toate documentele astea? întrebă ea. E singura lui rudă în viață, nu-i așa?

— Rosalind. Rosalind Barlow. Ea e singura rudă care figurează în dosarul nostru, aprobă Ellis. Și am luat legătura cu ea. A spus că nu o interesează lucrurile lui Stuart. Cuvintele ei exacte au fost: „Luați ce aveți nevoie pentru biblioteca colegiului, iar restul dați-le de pomană“. Probabil că asta vom și face, în cele din urmă, numai că e nevoie de ceva timp să triem lucrurile astea.

— De ceva mai mult timp, observă Harper, adăugând apoi: E totul în regulă aici, inspectore?

Kennedy îi aruncă o privire de avertisment, dar expresia lui Harper era blândă și moale precum o cremă lichidă.

— Totul e în regulă, domnule detectiv. Haideți să mergem.

Se îndreptă spre ușă în timp ce spunea asta, dar avu o mică ezitare. Ochiul său înregistrase o imagine fără ca ea să conștientizeze, și care acum îi reclama atenția. Kennedy știa că nu trebuie să piardă niciun indiciu. Se opri locului și mai aruncă o privire în jur.

Aproape că prinsese un fir, când Ellis își zdrăngăni cheile și rupse firul subțire al gândurilor ei încă nerostite. Îl țintui cu privirea, iar bărbatul șovăi puțin.

— Mai am și alte treburi pe ziua de azi... spuse el, deloc convingător.

Kennedy răsuflă adânc.

— Vă mulțumim pentru ajutor, domnule Ellis, zise ea. E posibil să trebuiască să vă mai punem și alte întrebări, însă astăzi nu vă vom mai răpi nicio clipă din prețiosul dumneavoastră timp.

Se îndreptau spre mașină, în timp ce Kennedy tot răsucea în minte puținele informații pe care le dețineau despre această poveste și-așa destul de subțire. Trebuia să stea de vorbă cu sora victimei: asta era prioritatea numărul unu. Poate că Barlow chiar avea un dușman în arena paleografiei; sau vreo studentă pe care o lăsase însărcinată, ori vreun frate mai mic pe care îl marginalizase și care încă îi purta pică. Era mult mai simplu să dai de un criminal dacă îi știai din start numele, decât să îi găsești

identitatea punând cap la cap niște indicii. Și nici indiciile nu le aveau. Nu aveau nici măcar unul.

Ba aveau. Urmăritorul: tipul despre care Barlow spusese că îl urmărește. Asta era a doua pistă. Harper avea să o urască, dar ea era hotărâtă să stea de vorbă cu sora victimei, așa că el urma să facă toată munca de jos.

În mașină, Kennedy îi comunică foarte clar ce avea de făcut.

— Când Barlow a spus că e urmărit, zise ea, citind din notițele incluse în dosar, era la un fel de conferință universitară.

— Era la London Historical Forum, replică Harper, care, în timpul vizitei lor, tot răsoise dosarul, lucru ce se dovedise folositor. Mda. A spus că tipul se tot învârtea prin hol și că l-a văzut apoi din nou în parcare.

— Mă întreb dacă l-a mai văzut cineva. Barlow nu ne-a dat cine știe ce detalii despre cum arăta, dar poate că putem afla noi mai multe. Poate că cineva chiar îl cunoștea pe tip. La conferința aceea trebuie să fi fost zeci de oameni. Poate sute. Organizatorii ar trebui să aibă o listă a participanților. Telefoane. Adrese de e-mail.

Harper o privi prudent.

— Împărțim vizitele astea inopinate, nu?

— Sigur că da. Dar eu vreau mai întâi să o vizitez pe sora lui Barlow. Va trebui să începi căutările de unul singur până mă întorc eu.

Harper nu părea încântat, dar dădu din cap aprobator.

— OK, zise el. Altceva?

Kennedy era ușor impresionată. El îi citise foarte bine expresia și știa că asta nu era tot.

— Să știi că va trebui să înghiți multe rahaturi pentru că lucrezi cu mine, spuse ea. Așa stau lucrurile acum.

— Și?

— Și poți scăpa de povestea asta relativ ușor. Du-te la Summerhill și spune-i că nu ne înțelegem.

Urmă o pauză.

— A, da? Întrebă Harper.

— Nici nu te cunosc, Harper. Îți fac o favoare. Poate că îmi fac și mie una, pentru că, dacă ești din tabăra mai-mușoilor ăloră, aș prefera să fii în afara teritoriului meu — și, crede-mă, și tu ai prefera să fii acolo, pentru că poți fi sigur că și tu vei avea de suferit când voi avea eu.

Harper bătu ușor cu degetul mare în volanul mașinii, umflându-și pe rând obrajii.

— Țsta e primul meu caz în calitate de detectiv, spuse el.

— Și?

— Nici n-au trecut două ore și tu deja încerci să mă dai la o parte.

— Doar îți spun ce opțiuni ai.

Harper roti cheia în contact, iar motorul anticei Astra mieună hotărât, precum o pisică jigărită care vrea să treacă drept tigrul.

— O să țin cont de asta, spuse el.

5

Așa cum plănuise, Tillman merse cu mașina închiriată până la periferia Erzurum-ului, unde o lăsă în afara șoselei, camuflând-o cu niște crengi de copaci și tufișuri. Mașina fusese închiriată pe un nume fals, care era diferit de numele fals de pe pașaportul folosit de Tillman când trecuse granița în Georgia și Turcia.

Dintr-un bar de pe bulevardul Sultanul Mehmet dădu un telefon — imposibil de localizat din punctul de vedere al poliției locale — la Poliția din Magas, asigurându-se că au aflat de crimă. Gardienii legați cobză urmau să fie găsiți, dacă nu fuseseră deja, și nimeni nu va fi murit, cu excepția lui Kartoyev. Nu era vorba despre milă, evident: era doar un obicei al său pe care îl punea pe seama priceperii sale sau a mândriei profesionale.

Nu avea de gând să rămână prea mult prin preajmă, dar mai trebuia să dea vreo două telefoane înainte să dispară din nou. Primul era către Benard Vermeulens — un polițist, dar unul care, la fel ca Tillman, prestase și servicii militare legale, și de mercenariat, înainte să se întoarcă la viața de civil. Acum lucra la misiunea ONU din Sudan și avea acces la tot felul de informații greu de aflat altfel, dar mereu de actualitate, pe care uneori le împărtășea și altora.

— Hoe gaat het met jou, Benny? întrebă Leo, folosind singura frază în flamandă pe care reușise să o învețe de la Vermeulens.

— Pe toți dracii! Escrocule! zise Vermeulens cu o voce răgușită și puternică, făcând receptorul din mâna lui Tillman să vibreze. Met mij is alles goed! Dar tu, Leo? Ce pot face pentru tine? Și nu spune că nimic.

— Nimic, recunosc Tillman. Ca de obicei doar.

— Michael Brand.

— Michael Brand. Mi s-a spus că e în Londra mai nou. Ar putea fi tot acolo. Poți să verifici ca de obicei și să cercezi aceleași lucruri? Vreau să știu dacă îi apare numele pe ceva oficial. De fapt, mă interesează orice despre el.

— Joak. O să fac asta, Leo.

— Și celălalt lucru obișnuit?

— Hm, aici am vești proaste.

— Mă caută cineva?

— O, da. Cineva te caută intens. De două săptămâni deja. Multe cercetări, multe întrebări. De obicei la mine ajunge la mâna a treia sau a patra, așa că e greu să descopăr cine e. Dar se pare că acel cineva chiar își dorește să te găsească.

— OK, mersi, omule. Îți rămân dator.

— Asta e în numele prieteniei. Dacă îmi rămâi dator, înseamnă că nu suntem prieteni.

— Atunci nu îți datorez nimic.

— Așa e mai bine.

Leo închise și sună la prietena lui de la Asigurări. Dar aceasta râse când îi auzi vocea:

— Leo, nu ești un risc pe care cineva ar vrea să și-l mai asume, îi zise ea, pe un ton care trăda o afecțiune sinceră.

— A, nu? De ce, Suzie? întrebă Tillman.

Nu strica să îi amintească faptul că el era unul dintre cei trei-patru oameni care o știau de pe vremea când avea un nume real.

— Dacă omori pe cineva pe o stradă lăturalnică, dragule, într-o fundătură din spatele unei fundături într-un loc uitat de lume, asta e una. Dar să omori pe cineva într-o intersecție mare, într-un oraș mare, unde locuim cu toții, asta e altceva.

Tillman nu îi spuse nimic, dar acoperi un moment receptorul cu palma, de teamă să nu înjure sau să nu se audă că își ține respirația. Ore. Doar câteva ore. Cum e posibil să se fi aflat deja? Cum era posibil să-i și fi legat cineva numele de o crimă care de-abia fusese descoperită?

— Am crezut că lumea e un sat, se mulțumi el să spună.

— Ai vrea tu. Într-un sat, n-ar trebui să îți faci probleme decât pentru fratele mai mare al lui MacTeale. Așa cum stau lucrurile însă, ar trebui să îți faci probleme pentru toată lumea din Rolodex-ul lui.

— MacTeale?

Tillman avu dificultăți pe moment în a lega numele acesta de un anumit loc, iar apoi își aminti de scoțianul mare și furios care condusese compania lui în ultimul an petrecut de el la Xe.

— Cineva l-a ucis pe MacTeale?

— Da. Se pare că tu. Cel puțin așa se zice pe-aici.

— OK. Dar exprimarea e greșită, Suzie.

— Zici tu.

— Eu nu l-am ucis pe MacTeale. Eu am ucis un intermediar rus lipsit de importanță, care credea că are prieteni sus-puși, dar mă tem că erau genul de prieteni pe care îi închiriezi pe termen scurt. Ascultă, am nevoie numai de un nou pașaport, în caz că cel pe care îl am acum se pătează. Pot plăti în avans dacă asta ușurează situația.

— Leo, tu poți să ușurezi situația cât vrei, nimeni nu îți mai vinde nimic, nimeni nu te mai angajează și nimeni nu îți mai dă niciun fel de informații. Comunitatea și-a închis ușile pentru tine.

— Asta te include și pe tine?

— Leo, eu întruchipez și sunt cel mai bun exemplu al nobilei tradiții a crimei plătite. Sigur că asta mă include și pe mine. Dacă jignesc sensibilitatea clienților mei, o să am o bătrânețe singură și săracă. Și chiar și așa voi fi mai bine decât tine, scumpule, pentru că, din câte aud, ție deja ți-a ajuns funia la par. Nu te supăra.

— Hm, poate puțin, zise Tillman.

— Baftă, spuse ea, pe un ton care părea sincer, dar închise înainte ca el să poată răspunde.

Tillman trânti receptorul și puse telefonul deoparte. Îi făcu semn barmanului cu capul, iar acesta îi mai aduse un whisky cu apă. Cineva se străduise să îi închidă toate ieșirile și, indiferent cine ar fi fost acela, făcuse minuni într-o perioadă foarte scurtă. Ridică paharul cu whisky, toastând cu adversarul lui imaginar. Prima greșeală a ta, domnule Brand, a fost că m-ai lăsat să îți aflu numele. Și acum iată-ne, treisprezece ani mai târziu, ai dat-o în bară din nou.

Mi-ai confirmat că sunt pe calea cea bună.

Tillman era un nimeni. El era primul care recunoștea asta: mai ales că și îmbătrânise, pe măsură ce se îndepărta de singurul moment din viața sa când totul fusese clar și, pe scurt, căpătase un sens.

Era misterul de care era legat în prezent. Vânătoarea era cea care îi dădea o formă și un sens existenței sale. Era definit de o absență: de patru absențe, de fapt. Singurele lucruri reale pentru el erau cele care lipseau. Trecură atât de mult timp de atunci: atât de mult sânge curse și urma să mai curgă, pentru că singura opțiune era să înceteze căutările. Dacă ar fi făcut asta, Tillman nu ar mai fi fost doar un nimeni: ar fi fost un nimic nicăieri. Mai bine să moară decât să accepte că nu avea să o mai vadă pe Rebecca sau pe copii vreodată: că nu avea să se mai întoarcă acasă, cum spunea el. Să accepte că lumea era pustie.

Când era tânăr, lucrurile stăteau altfel. A fi nimeni era cea mai ușoară variantă pe-atunci. Născut în Preston, Lancashire, unde a trăit până la șaisprezece ani, s-a dovedit a

avea firea și înzestrarea unui rătăcitor, prea leneș pentru a fi periculos sau chiar eficient. Începea și încheia diverse activități la întâmplare, fără să îi pese de nimic.

La școală, Tillman fusese bun la aproape toate disciplinele, și la cele teoretice, și la cele practice, la fel și la sport, dar era mult prea delăsător pentru a persevera în vreuna. Se descurca bine fără să se străduiască prea mult și asta era îndeajuns. În consecință, a abandonat școala la șaisprezece ani, în ciuda unor intervenții de bună-credință din partea profesorilor, și s-a angajat la un service auto unde câștiga suficient cât să ducă o viață cu viciile obișnuite — băutură, femei, uneori jocuri de noroc —, în care se complăcea fără prea multă convingere.

Însă, inevitabil, în cele din urmă, a ieșit din orbita sa obișnuită. S-a mutat din nordul în sudul Angliei, când a avut loc un adevărat exod al generației sale, pentru că acolo viața părea mai activă. Nici măcar nu fusese o decizie în adevăratul sens al cuvântului: declinul spectaculos al manufacturilor, al mineritului și al comerțului maritim care a afectat zona de nord după Primul Război Mondial a generat migrația unor oameni cu o mult mai clară orientare decât a lui Tillman.

În Londra, făcuse multe lucruri, dar nu îl ambiționase niciunul: un om puternic, care nu își cunoștea îndeajuns propriile forțe. Mecanic auto, tencuitor, tinichigiu, paznic, tâmplar: slujbe care cereau anumite abilități, pe care Tillman le dobânda imediat. Ceea ce însă nu făcea era să se țină de o anumită treabă îndeajuns de mult, cât să își dea seama cine era el, dincolo de toate acele camuflări zilnice.

Poate că, retrospectiv vorbind, ar fi trebuit să fie evident că un astfel de bărbat avea să își găsească echilibrul

printr-o femeie, din moment ce nimic altceva nu îl lega-se. Când a cunoscut-o pe Rebecca la o petrecere în cerc restrâns, după ora închiderii, dată de unul dintre foștii lui șefi într-un pub din estul Londrei, avea 24 de ani, iar ea era cu un an mai tânără. Părea nelalocul ei pe fundalul tapetului roz-închis, dar era atât de deosebită încât ar fi părut nelalocul ei oriunde.

Nu era machiată și nici nu ar fi avut nevoie: ochii ei căprui aveau toate culorile, iar pielea ei palidă îi făcea buzele mai roșii decât le-ar fi făcut orice ruj. Avea părul precum cel al Sulamitei din *Cântarea Cântărilor* a lui Solomon, pe care Tillman și-o amintea vag de la orele de religie: ca un ciorchine de struguri negri. Stătea nemișcată, precum o balerină care așteaptă să înceapă uvertura.

Tillman nu mai văzuse o frumusețe perfectă și nici nu mai simțise o pasiune atât de intensă ca atunci. De asemenea, nici nu mai cunoscuse o virgină, așa că prima seară în care au făcut dragoste a fost neașteptat de traumatizantă pentru amândoi. Rebecca plânsese în mijlocul așternu-turilor pătate cu sânge, cu capul îngropat în brațele încru-cișate, iar Leo fusese îngrozit că o rănisese într-un mod profund și iremediabil. Apoi, ea l-a îmbrățișat și l-a sărutat cu furie și au încercat din nou, cu mai mult succes.

Trei săptămâni mai târziu, erau logodiți, iar peste o lună s-au căsătorit într-un birou al Stării Civile din En-field. Fotografiile din acea perioadă îl înfățișau pe Tillman ținându-și protector soția pe după talie, cu un zâmbet care trăda solemnitatea cuiva care are în mână ceva prețios și fragil.

Munca nu fusese niciodată ceva prea serios pentru el: prospera fără să depună prea mare efort și se strecura ușor, fără a fi legat de ceva. Deși dragostea era cât se poate

de serioasă: căsătoria era foarte serioasă. Viața lui Tillman se împletise cu a altcuiva, ajungând pe tărâmurii până atunci neexplorate.

Nu își dorise niciodată să fie fericit, pentru că trăise cu impresia că era. Acum însă cunoștea diferența și accepta miracolul real al dragostei Rebeccai cu neîncetată mirare. Nu puteai face nimic pentru a merita acea dragoste, așa că, într-un fel, mereu te așteptai ca acel dar minunat să îți fie luat înapoi.

În schimb, au apărut copiii, iar miracolul a devenit și mai mare. Jud. Seth. Grace. Toate numele aveau rezonanță biblică. Tillman nu citise niciodată Biblia, dar știa că era vorba despre o grădină minunată acolo, înainte ca diavolul să apară și să strice distracția. Se simțea de parcă locuia în acel spațiu. S-a simțit așa timp de șase ani.

Fericirea îl învățase să-și folosească abilitățile și intelectul într-un anumit scop. Își deschisese propria firmă, care comercializa sisteme de încălzire centrală, și îi mergea binișor — îndeajuns cât să închirieze un depozit cu un mic birou alături și să își angajeze o secretară. Lucra șase zile pe săptămână, dar niciodată nu întârzia decât dacă era vreo urgență. Voia mereu să fie acasă să o ajute pe Rebecca să culce copiii, deși ea nu îl lăsa niciodată să le citească povești la culcare. Era singurul lucru pe care nu îl înțelegea la ea: avea oroare de povești, ea însăși nu citea niciodată literatură și îl întrerupea imediat dacă Tillman începea ceva cu „A fost odată ca niciodată“.

Rebecca era un mister pentru el, era nevoit să recunoască asta. Încercase să îi explice în câteva propoziții și fără ajutorul unor diagrame, însă Rebecca era reticentă în privința trecutului ei, cu atât mai mult în privința familiei sale. Îi spusese numai că fuseseră foarte apropiați

și interiorizați: „Eram totul unii pentru ceilalți“. Rămânea tăcută după ce îi spunea lucrurile astea, iar Tillman bănuia că trecuse printr-o tragedie și îi era mult prea teamă să o testeze în acest sens.

Se însurase cu o fotografie? O fațadă? Știa atât de puține despre ea. Dar nu era nevoie să cunoști legea gravitației ca să rămâi cu picioarele pe pământ. El rămânea legat de ea și de copii la fel de puternic. Blânda și puternica Jud. Lăudărosul și crudul Seth. Furioasa și iubitoarea Grace. Rebecca, de care adjectivele nu se lipeau pentru că era indescritibilă. Dacă el voia să afle mai multe, trebuia doar s-o întrebe, spunea ea. Și chiar dacă ea îi spunea sau nu, legea gravitațională acționa oricum.

Într-o seară de septembrie, când vara dispăruse cu viteza luminii, iar copacii deveniseră roșcați și aurii, Tillman se întoarse acasă la ora șase, niciun minut mai târziu decât de obicei, și găsi casa goală. Complet goală. Jud avea cinci ani și abia începuse școala, așa că se gândi că poate încurcase el zilele și azi era ședință cu părinții. Simțindu-se vinovat, verifică în calendar. Nimic.

Apoi se uită prin dormitoare, iar sentimentul de vinovăție făcu loc celui de groază cumplită. Partea de șifonier a Rebeccai era goală. În baie, dulapul cu oglindă era complet gol, iar periuța lui de dinți rămăsese singură în paharul violet cu dinozaurul Barney. Camelele copiilor fuseseră complet golite: hainele și jucăriile, așternuturile și cuverturile, posterele, autocolantele și desenele de la grădiniță, care erau prinse în piuneze, totul dispăruse.

Aproape tot. Una dintre jucăriile lui Grace — domnul Zăpadă, un unicorn care mirosea a esență de vanilie — căzuse după canapea și fusese uitat acolo.

Și mai era și un bilet, cu scrisul Rebecăi, pe care erau trei cuvinte.

„Nu ne căuta.“

Nici măcar nu se semnase.

Tillman se simți de parcă își pierduse un braț într-un accident în uzină și trebuia să rămână conștient pentru a căuta niște bandaje și a-și pune un garou pe rana cumplită. Anunță poliția, care îi spuse că trebuie să aștepte. Nu erai automat dat dispărut dacă doar ieșezi din casă. Trebuia să treacă un anumit timp ca să poți primi acest statut. Poate că Tillman ar fi trebuit să dea niște telefoane pe la prieteni și rude, îi sugerase ofițerul de serviciu, și să verifice dacă nu e pe la niște cunoscuți. Dacă a doua zi copiii nu apăreau la școală, atunci Tillman trebuia să mai sune o dată: până atunci, era foarte probabil că toată familia era în siguranță pe undeva prin apropiere și nu că fusese răpită în masă, mai ales din moment ce lăsaseră și un bilet.

Rebecca nu avea prieteni de care Tillman să știe și nici nu știa unde locuia familia ei, asta dacă mai avea una. Toate aceste opțiuni nu existau pentru el. Tot ce putu face a fost să cutreiere străzile până spre miezul nopții, cu slaba speranță că ar fi întâlnit-o. Umblă pe străzi aiurea, deși știa că era în zadar. Rebecca și copiii erau deja departe la ora aceea. Scopul biletului fusese să se asigure că el nu-i va căuta sau să îl convingă — de parcă asta ar fi fost posibil — că plecaseră de bunăvoie.

Evident că nu era așa. Țsta era punctul de plecare. În timp ce rătăcea pe străzile din Kilburn pe pilot automat, își derulă în minte evenimentele acelei zile de nenumărate ori: cum copiii l-au sărutat la plecare, la fel de spontan și afectuos ca de obicei; cum Rebecca i-a spus că mașina va

fi la service pentru revizia anuală, așa că probabil nu va putea să îl ia de la serviciu, ca de obicei (sunase la service și verificase: Rebecca dusese mașina la prânz, îi rugase să schimbe și cauciucul de rezervă și aranjase să ia mașina a doua zi dimineața, dacă nu erau probleme la revizie). Chiar și conținutul frigiderului era o dovadă grăitoare: făcuse provizii pentru toată săptămâna, probabil înainte de a lăsa mașina la service.

Așa că biletul fusese scris probabil sub amenințare — un gând pe care îl goni imediat, pentru că furia periculoasă pe care i-o trezea risca să ia forme nebunești dacă i-ar da ascultare.

Nici poliția nu îl ajută mai mult a doua zi dimineața. Biletul, îi explicară ei, spunea foarte clar că doamna Tillman îl părăsise intenționat și că îi luase copiii fiindcă nu credea că se află în siguranță în preajma lui.

— Ați avut vreo ceartă conjugală în noaptea precedentă? îl întrebase agenta.

În ochii ei se citea dezaprobarea: sigur că avusese loc o ceartă, spunea privirea ei. Femeile își părăsesc soții mereu, dar nu își iau și cei trei copii decât dacă e vorba despre ceva grav.

N-a fost nimic, tot spunea Tillman, însă aceeași întrebare continua să apară, la fel ca refuzul absolut de a o putea înregistra pe Rebecca drept persoană dispărută. Copiii, da: școlarii și preșcolarii nu pot să dispară pur și simplu. Li s-au luat semnalmentele și li s-au făcut portretele-robot. Lui Tillman i s-a spus că doar copiii pot fi dați dispăruți: dar că, odată găsiți, nu vor fi luați de lângă mamă, iar poliția nu se va implica în a-i pune din nou în legătură pe Tillman și pe soția sa. Asta avea să depindă de ce avea să declare ea și de dorințele ei.

La un moment dat, în tot acest cerc vicios de indife-rență condescendentă și suspiciune neîntemeiată, Tillman a pierdut controlul. A petrecut o noapte la răcoare, după ce fusese despărțit cu forța de un polițist nepermis de tânăr pe care tăbărâse, urlându-i cuvinte obscene când do-bitocul îl întrebase dacă Rebecca avea vreo relație cu ci-neva. Avusese noroc că nu ajunsese la gâtul tinerelului, deși fusese pe punctul de-a o face.

Din câte observase el, niciodată nu se desfășurase vreo investigație reală. La intervale neregulate, primea câte un raport despre evoluția anchetei. Piste care, conform acelorși rapoarte, se dovedeau de fiecare dată a fi alarme false. Articole sporadice din ziare, care, la un mo-ment dat, țesuseră un soi de teorie conspiraționistă cum că își ucisese soția și copiii sau că își ucisese soția și își vânduse copiii pedofililor belgieni. Dar genul acesta de știri au nevoie să fie permanent alimentate și, cum nu a apărut nimic nou, s-au evaporat înainte de a lua dimen-siuni îngrijorătoare.

Tillman medită asupra dezastrului absolut din viața sa. Ar fi putut să se întoarcă la muncă, să încerce să uite, dar niciodată nu s-a gândit la asta ca la o alternativă via-bilă. A uita ar fi însemnat să îi lase pe Rebecca și pe copii în mâinile unor străini despre care n-avea nici cea mai vagă idee cu ce se ocupă. Dacă nu plecaseră de bunăvoie, și în mod sigur nu fusese așa, atunci însemna că fuseseră răpiți și acum așteptau să fie salvați. Îl așteptau pe el.

Tillman era îndeajuns de inteligent ca să-și dea sea-ma care era problema: el nu era nici pe departe omul de care familia sa avea acum nevoie — cel care să îi poată găsi și salva din mâinile răpitorilor. Nici măcar nu știa de unde să înceapă.

Stând în bucătăria casei sale, la o săptămână după ce dispăruseră, analiză întreaga poveste cu luciditate și cruzime. Ceea ce trebuia făcut nu putea fi făcut de el, dar nici nu putea fi încredințat altcuiva.

Trebuia să se schimbe. Trebuia să se transforme în cel care să poată lua urma, să lupte, să elibereze și să facă tot ceea ce era necesar pentru a restabili echilibrul în lume. Singurele lui resurse erau 1 400 de lire din economii și o minte care încă nu își cunoștea limitele.

Scoase biletul Rebeccăi din buzunar. „Nu ne căuta.“ Citi aceste cuvinte a mia oară, atât la suprafață, cât și în subtext. Poate că spațiul dintre primul cuvânt și restul era puțin mai mare: dorul Rebeccăi pentru el fusese proiectat în acel spațiu gol, implorându-l să îi ghicească sentimentele dincolo de ceea ce mâna ei scrisese.

„Nu
ne căuta.“

Vin, îi răspunse el în gând, cu pumnul strâns. Nu va fi prea curând, dar vin. Iar cei care v-au luat de lângă mine vor plăti cu sângele lor, vor arde și vor muri.

A doua zi se înscrise în armată — regimentul al 45-lea, Artileria Regală — și începu, foarte metodic, să își reconstruiască identitatea.

6

În bârlogul de la secție, colegii lui Harper îl interogau despre ziua petrecută cu văduva neagră. Au fost însă dezamăgiți când au văzut că nu are nimic interesant de spus.

— Am fost singuri în mașină vreo zece minute, sublinie el. Restul timpului l-am petrecut încercând să aflăm

informații de la locul crimei, și asta după două săptămâni. De-abia dacă am schimbat două vorbe. Nu e ca și când am fi ieșit la o întâlnire.

— Dacă ați fi ieșit, preciză Combes, ar fi zis în stânga și-n dreapta că ți-ai dat drumul prea repede.

La auzul acestei afirmații, se auziră râsete din toate părțile, deși nu era decât o altă variație pe tema glumelor făcute pe seama lui Kennedy în ultimele șase luni. Acestea apăreau sub forma unor e-mailuri anonime, a unor graffiti în toalete și în discuțiile dezlănate de la barul Old Star. „De ce și-a părăsit Kennedy prietenul?“, „Ce i-a spus Kennedy consilierului pe probleme conjugale?“, „De ce Kennedy nu are niciodată orgasm?“

I-au spus povestea și lui Harper: deja o știa în toate detaliile intime, la fel ca orice alt agent de poliție, dar detectivii repovesteau legenda mai mult pentru propriul amuzament decât pentru el. Kennedy făcuse parte dintr-o unitate de intervenție armată. O urgență — la fața locului a fost trimisă o echipă formată din trei oameni. Un tip pe terasa unei clădiri din Harlesden, ora 2 dimineața, țipând și fluturând o armă. Vecinii au auzit zgomot de ferestre sparte. Cineva a spus că a auzit și o împușcătură.

Kennedy s-a așezat în poziția cea mai riscantă, de atac frontal, în vreme ce Gates și Leaky, ceilalți doi colegi ai ei, s-au apropiat prin spatele mașinilor parcate, ca să îl flancheze. Tipul în chestiune, un anume Marcus Dell, în vârstă de 30 de ani, trăsesese la greu pe nas, iar obiectul pe care îl flutura în mâna dreaptă părea a fi o armă. Dar mâna stângă îi sângera abundant și, conform declarației lui Kennedy, părea că mai curând se rănise spărgând geamul cu pumnul și nu împușcându-se.

Așa că s-a apropiat și mai mult, continuând să-i vorbească, iar când era la o distanță de aproape trei metri, a observat că ceea ce Dell avea în mână era un telefon mobil cu clapetă rupt, astfel încât partea de sus se proiecta vizibil în afară.

Dădu semnalul că totul e în regulă, iar ceilalți doi agenți ieșiră din ascunzătoare, plini de acel amestec de adrenalină, ușurare, furie și un zumzet ușor suprarealist care se produce atunci când te afli mult prea aproape de o decizie de viață și de moarte și brusc ți se dă comanda pe loc repaus.

Dell aruncă telefonul spre Leakey, lovindu-l drept în ochi. Apoi și Gates, și Leakey s-au dat dezlănțuit și au tras 11 gloanțe în șase secunde. Patru l-au lovit: braț, picior și două în tors.

În mod surprinzător însă, Dell nu s-a prăbușit. S-a repezit în schimb la Kennedy și, cum aceasta se afla la numai vreo doi metri de el, într-o clipă a și fost cu mâinile pe gâtul ei.

În consecință, Kennedy a fost cea care a tras prima și l-a pus la pământ: l-a împușcat în ventriculul stâng, de la o distanță descrisă laconic în dosar drept „distanță zero”. I-a făcut inima praf, iar apoi a rămas acolo, acoperită din cap până-n picioare de sângele lui, până când Gates și Leakey au confirmat decesul.

Aceasta era povestea spusă din punctul de vedere al soției victimei, singurul martor ocular care a fost dispus să facă o depoziție. Se pare că Dell încerca să pătrundă în propria casă, ca urmare a unei certe conjugale provocate de faptul că el consuma droguri și refuza să recunoască. LORINA DELL a fost foarte clară în privința desfășurării evenimentelor și a rolului jucat de către fiecare polițist în parte.

Versiunea lui Gates și a lui Leakey era puțin diferită: au susținut că au tras înainte ca el să arunce telefonul și pentru că au crezut că are o armă în mână.

Aici lucrurile se împotmoleau puțin. Leakey a adus drept dovadă și o armă adevărată, un pistol rusesc ieftin GSh-18, cu încărcătorul plin, pe care a pretins că l-a găsit la spate, sub cureaua lui Dell. Gates a confirmat că acela era locul în care a fost găsit pistolul și și-a menținut declarația chiar și atunci când s-a dovedit că nu era nici-o amprentă de-a lui Dell pe el.

Dar mărturia care avea să îi înfunde când, în cele din urmă, s-a ajuns la proces, nu a fost a soției victimei dependente de droguri, ci a lui Kennedy. Ea a negat că pistolul GSh-18 a fost găsit la locul crimei (în ultima vreme, un număr mare de arme intraseră în dulapurile metalice ale poliției ca urmare a unui raid la bordul unui vas comercial, care transporta arme de contrabandă, hașiș și, în mod neașteptat, pastile Viagra contrafăcute): și-a acuzat colegii că au tras în Dell, deși era clar că acesta nu reprezenta o amenințare.

Hotărârea lui Kennedy de a repeta sacrificiul lui George Washington i-a luat pe toți prin surprindere: însemna că propria ei autorizație de a lucra într-o unitate de intervenție armată avea să fie suspendată, la fel și cea a lui Gates și a lui Leakey; de asemenea, însemna și că începea o luptă împotriva întregului departament pe care, în cele din urmă, nu a putut să o câștige. Tipul murise strângând de gât un agent de poliție: nici măcar nu trebuiau să ajungă la tribunal dacă ar fi căzut de acord în privința declarațiilor făcute.

În cadrul unor interogatorii repetate, Kennedy a fost pusă să își spună propria versiune de cel puțin

douăsprezece ori, fără a se consemna nici măcar un cuvânt. Polițiștii plini de tact care o interogau au invitat-o să se gândească bine la ordinea în care s-au petrecut evenimentele, precum și la gravitatea pericolului în care ea însăși a fost pusă de atacul domnului Dell. Astfel de sesiuni de analiză retrospectivă mai fuseseră folosite și în alte cazuri controversate, cu rezultate pozitive pentru toți agenții de poliție implicați. Dar puteai face așa ceva numai pentru un polițist lipsit complet de instinctul de autoapărare. Kennedy a continuat să susțină că ea, Gates și Leakey au folosit forța împotriva unui dependent de droguri care nici nu se putea ține bine pe picioare. L-a invitat pe procuror să o pună sub acuzare.

Lucru care nu s-a întâmplat. Cazul se transformase într-o dispută între Poliția Metropolitană, Serviciul pentru Crimă Organizată și Comisia pentru Plângeri în Poliție. O anchetă completă a fost demarată, care trebuia finalizată înainte de a formula orice de acuzații. Până atunci, Gates și Leakey au fost suspendați fără a li se tăia salariul, în vreme ce Kennedy a rămas în secție, fără permis de armă, dar liberă să-și facă meseria.

Numai că nimic nu a revenit la normal pentru niciuna dintre persoanele implicate. Kennedy era marginalizată: un paria în bârlogul Secției, o țintă mobilă pentru orice rahat pe care i-l arunca șeful și, poate, se gândea Harper, era afectată într-un mod mai profund — se scufunda încet. Când îl avertizase că ar fi mai bine să plece, Harper a simțit că era din pur pragmatism și nu dintr-o generozitate donquijotescă: la fel cum făcuseră ofițerii navali de pe Titanic atunci când i-au sfătuit, în cele din urmă, pe cei din bărcile de salvare să se îndepărteze cât mai repede ca să nu fie prinși în curentul stârnit de navă când avea să se scufunde.

Harper observă că încă era privit de Combes, care aștepta o reacție la povestea menită să îl pună în gardă.

— Nu pare cea mai comodă persoană cu care să lucrezi, zise Harper, aruncând momeala Cerberului.

— Că bine zici, aprobă cineva, poate Stanwick.

— Dar cred că a fost tare pornită împotriva tipilor ăstora care au împiedicat arestarea.

Atmosfera din încăpere deveni vag ostilă.

— Dar la ce se aștepta nenorocitul? întrebă Stanwick. A atacat un polițist, așa că a fost omorât. Să-i fie de bine!

— OK, aprobă Harper. Și probabil că pe asta se bazează toți. Prin urmare, Kennedy nu face rău nimănui dacă își menține declarația.

— Îți încerci și tu norocul, nu? întrebă Combes tăios. Arată beton, nu?

Privind lucrurile obiectiv, Kennedy avea tot ce trebuie ca să poată fi descrisă așa: o siluetă cu formele bine conturate, părul blond-cenușiu, pe care îl purta strâns în coadă într-un mod ce părea să sugereze că ar putea să-l desfacă și să-l scuture într-un preludiu la o partidă de sex, și că ar fi o scenă ce ar merita văzută, și un chip care — deși poate că avea nasul și bărbia cam proeminente — avea totuși o expresie pătrunzătoare pe care nu puteai să nu o numești sexy.

Dar era cu zece ani mai mare decât prietena lui Harper, Tessa, iar această relație era suficient de recentă cât să-i deformeze judecata în privința altor femei. Ridică din umeri indiferent.

— Își încearcă norocul, îi anunță Combes pe ceilalți din încăpere. Mai bine o lași baltă, băiete. E lesbiană.

— Serios? se arătă Harper interesat, dar numai în calitate de detectiv. De unde știi?

— Când am avut întrecerea aceea din martie, îi spuse Stanwick, de parcă îi vorbea unui cretin, a adus cu ea o gagică.

— Păi, și nu asta faceți jumătate dintre voi? întrebă Harper pe un ton nevinovat.

Tonul său era relaxat și prietenos, dar atmosfera din încăperea devenise și mai ostilă. Dintr-un anumit punct de vedere, povestea asta era și un test, iar el nu prea se descurca.

— Oricum, ai face bine să îți încerci norocul cât poți, amice, conchise unul dintre detectivi. Nu o să mai rămână mult pe-aici.

— Nu, probabil că nu, răspunse Harper.

Apoi începură să vorbească despre altceva, fără să-l mai bage în seamă. Pe Harper nu-l deranja. Avea multe telefoane de dat, așa că n-ar fi fost rău să se apuce de treabă în timp ce Kennedy era plecată să discute cu sora lui Barlow.

London Historical Forum era un eveniment bianual organizat de universitate. Reuși să găsească biroul cu pricina, care era în Birkbeck, iar după ce parcurse lista de telefoane cu o tonă de recepționeri și asistenți, reuși să ceară un tabel cu participanții de la ultima conferință. O primi ca atașament la un e-mail o jumătate de oră mai târziu, numai că, în loc de un document Word, au trimis mai multe jpeg-uri. Fiecare pagină fusese scanată, în unele cazuri foarte prost, astfel încât primele litere ale prenumelor din stânga paginii nu se vedeau și nici ultimele două-trei rânduri de pe pagină.

Harper le scrisese un e-mail, întrebându-i dacă nu există și un document Word cu lista participanților pe undeva prin computerele Universității, apoi printă foile scanate. Se putea descurca și cu ceea ce primise până acum.

Mergând pe coridor către imprimantă, Harper se gândi la conversația pe care o avusese. De ce îi luase partea lui Kennedy sau cel puțin de ce refuzase să se alăture condamnării generale? Ea nu era nici pe departe genul simpatic și îi arătase cât se poate de clar că era mai mult decât fericită să se ocupe singură de caz.

Dar asta era totuși primul caz al lui Harper și o anumită parte atavică a lui se revolta la gândul că ar da înapoi: îngerul care proteja munca polițiștilor probabil că nu îi vedea bine pe cei care stăteau deoparte de teamă să nu strice bunul mers al lucrurilor. Iar Kennedy părea să aibă instincte bune: nu sclipitoare, dar metodice și atente. Harper mai văzuse oameni cu sclipiri, însă îi prefera pe cei care își foloseau toate abilitățile simultan, aplicându-le inteligent. Indiferent de cât de sărită de pe fix era din cauza uciderii lui Dell, a cazului juridic nesoluționat încă și a faptului că trebuia să lucreze izolată de restul departamentului, ea încă încerca să își facă meseria.

Așa că avea de gând să lucreze cu Kennedy și să îi acorde prezumția de nevinovăție, cel puțin deocamdată. Dacă îl călca prea tare pe bătăture sau dacă se dovedea și mai instabilă decât crezuse el, putea oricând să iasă din joc, invocând că nu se pot înțelege, așa cum îi sugerase ea.

Între timp, gândindu-se la niște personaje precum Combes și Stanwick — care se dovediseră deja niște nenorociți profitori — să fii în tabăra adversă era îmbucurător.

Se îndreptă cu printurile către birou și începu activitatea anevoioasă și neplăcută de a căuta vreun martor ocular care era foarte probabil nici să nu existe.

Era de-abia la al șaptelea nume de pe listă când dădu peste un al doilea mort.

Adresa lui Rosalind Barlow era aceeași cu a lui Stuart Barlow. Fratele și sora locuiau împreună — *locuiseră* împreună — într-un bungalow, chiar în apropierea autostrăzii M25, în ceea ce probabil că fusese cândva un sat, Merstham. La fel ca William și Caroline Herschel, sau frații Wordsworth, sau Emily, Anne și Charlotte, care locuiseră cu Bramwell. Și Kennedy avea un frate, așa că se îndoia cu privire la aceste combinații domestice. Să locuiești cu iubitul era și-așa destul de rău, dar să ai un frate prin preajmă era o garanție clară a blocării oricărei dezvoltări și a dependenței nevrotice reciproce.

La numai zece minute după ce începuseră să stea de vorbă, își schimbă radical acest punct de vedere. Ros Barlow era o femeie dură și stăpână pe sine, înaltă și cu o constituție solidă, cu părul castaniu, genul care e făcut să fie purtat într-o coafură somptuoasă și mare. Probabil că i se spunea adesea că e frumoasă. Era cu 15 ani mai tânără decât fratele său, iar casa era a ei, moștenită de la părinți. Stuart Barlow locuise acolo fără să plătească niciun fel chirie ani de zile, Ros având o slujbă la departamentul de securitate al unei bănci newyorkeze: de-abia de curând se mutase din nou în Londra, pentru că primise o slujbă mai bună în City, așa că a ajuns să împartă casa pentru câteva luni cu fratele ei, până când acesta avea să găsească o variantă. Totuși, acum și ea își căuta o altă locuință, i-a spus lui Kennedy.

— Am o prietenă la care pot rămâne câteva zile. După aceea, o să încerc să găsesc undeva mai aproape de centru. Dacă nu găsesc nimic, deocamdată o să închiriez casa asta. Cu siguranță, nu rămân aici.

— De ce nu? Întrebă Kennedy, surprinsă de vehemența ei.

— De ce nu? Pentru că e casa lui Stu. Fiecare lucrușor de aici e al lui și i-a luat ani de zile ca să o facă așa cum a vrut el. Mai bine o vând altcuiva căruia îi place stilul ăsta decât să îmi petrec următorii doi ani schimbând fiecare detaliu ca să fie pe gustul meu. Mă simt ca și când... — căută ea o comparație —, ca și când nu mi-ar da drumul, iar eu i-aș desprinde degetele cu care se agață de mine unul câte unul. Ar fi groaznic.

Ros trecuse foarte repede peste vestea că se redeschisese ancheta în cazul fratelui ei. Zisese numai:

— Foarte bine.

Stăteau în sufragerie, unde erau caricaturi din secolul al XIX-lea expuse pe pereți și un dulăpior pentru băuturi transformat dintr-un scrin victorian. O scară interioară cu design modern, fără stâlpi de susținere, despărțea camera în două — nu era o construcție pe care te-ai fi așteptat să o găsești într-un bungalow: probabil că Barlow modificase mansarda și o transformase într-o cameră.

— Ai solicitat autopsia, spuse Kennedy, așezând pe măsuță ceașca de cafea — un espresso mic, dar tare pe care i-l oferise Ros. Ai făcut asta cumva deoarece bănuiai deja că moartea fratelui tău nu a fost un accident?

Ros strânse din dinți nerăbdătoare.

— Știam că nu fusese, zise ea. Și i-am și spus de ce poliștului care a fost pe-aici. Dar cum am văzut că nu mă ascultă, am solicitat și o autopsie. Am lucrat îndeajuns de mult cu oameni care se suprasolicită la serviciu cât să cunosc semnele. Trebuie să te agiți destul de mult ca să te faci remarcat, altfel ți se spune imediat că nu îți faci treaba și toată munca ta e trecută cu vederea.

Kennedy era de aceeași părere, dar nu spuse asta. Nu era acolo ca să se lamenteze.

— Presupun că cel care a venit era de la poliția locală, nu? zise ea. În uniformă?

— Da, în uniformă, spuse Ros, încruntându-se în încercarea de a-și aminti. M-am adresat cu „domnule polițist“, dar nu l-am întrebat ce rang are. Avea înscrise un număr și niște litere pe umăr, dar fără altceva care să marcheze rangul. Am locuit în străinătate mulți ani, însă presupun că era polițist, asta dacă nu s-au schimbat între timp uniformele.

— Da, zise Kennedy, așa e.

Îi plăcea că Ros își putea aminti asemenea detalii după două săptămâni. Însemna că își putea aminti și alte lucruri la fel de clar.

— Și ce crezi că i s-a întâmplat de fapt lui Stuart? întreabă ea.

Ros se încruntă.

— A fost ucis.

— OK. Dar ce te face să afirmi asta?

— Mi-a spus el.

Probabil că obișnuita mască implacabilă a lui Kennedy căzuse, lăsând să se vadă surpriza, pentru că Ros continuă emfatic, de parcă fusese contrazisă:

— Da, mi-a spus. Cu trei zile înainte să fie ucis.

— Ți-a spus că cineva îl va omorî?

— Mi-a spus că s-ar putea să fie atacat. Că se simțea amenințat și că nu știa ce să facă.

Expresia de pe chipul lui Ros devenea tot mai dură. Văzând asta, Kennedy se mai înmuie.

— Cred că v-a fost foarte greu amândurora. De ce nu ați anunțat poliția?

— Stu făcuse deja asta, când și-a dat seama că este urmărit.

— La conferință.

— Da, atunci.

— Dar dacă a fost într-adevăr amenințat..., continuă Kennedy, testând-o.

Observase că femeii nu îi plăcea să fie interogată, că era gata să interpreteze orice întrebare ca pe o provocare, dacă nu era formulată cât mai neutru.

— Ți-a explicat atunci de ce? întrebă ea. Vreau să spun, atunci când a anunțat poliția și le-a spus că e urmărit. Sau mai era și altceva? Ceva ce nu le-a spus? Te întreb pentru că am citit dosarul și nu e precizată niciun fel de amenințare.

Ros clătină din cap, încruntându-se.

— Am spus că se simțea amenințat, nu că *fusesse* amenințat. Le-a spus celor de la poliție tot ce le putea spune, tot ce era verificabil. Restul erau cred... simple impresii. Sergent Kennedy, fratele meu nu era deloc un om care să judece lucrurile rațional. În copilărie, el era mereu cel care se entuziasma brusc: mania de a colecționa lucruri, dependența de benzi desenate sau obsesia unor emisiuni TV, chestii de genul ăsta. Așa că am avut toate motivele să cred că exagerează, că face din țânțar armăsar. Numai că lucrurile nu au stat așa. De data asta, a fost altfel.

— În ce sens?

— Cineva a intrat aici prin efracție într-o noapte și a umblat prin lucrurile lui Stuart. Asta nu a fost o închiuire.

Kennedy zise imediat:

— De ce nu ai anunțat autoritățile? Vreau să spun, există vreă dovadă? E vreun document care să ateste asta?

— Sigur că am anunțat. Altfel nu puteam folosi asigurarea.

— Deci au fost furate lucruri?

— Nu, nimic din câte am observat. Dar a trebuit să schimbăm yalele și să reparăm ușa din spate. Pe acolo a intrat.

— Asta s-a întâmplat înainte sau după ce profesorul Barlow a observat că e urmărit?

— După. Și atunci am început să iau povestea asta în serios. Nu însă și voi.

Asta pentru că nimeni nu a corelat cazurile, nici măcar după moartea lui Barlow, se gândi Kennedy. Faptul că Barlow anunțase că este urmărit a fost amintit de-abia după ce au venit rezultatele autopsiei și probabil că dosarul în care era menționată această spargere era rătăcit pe undeva. Toată povestea asta era ridicolă. Registrul de centralizare a crimelor nu era nici nou, nici complicat. Acum ar fi trebuit să opereze automat, iar programul care relaționa cazurile vechi cu cele noi fusese instalat în baza de date a secției. Dacă ai fi completat corect câmpurile de la bun început, datele dosarelor mai vechi ar fi trebuit să fie afișate automat.

Nu și de data asta.

— De data asta se pare că am fost lenți din start, recunosc Kennedy — încerca să preîntâmpine atitudinea ostilă a lui Ros Barlow, aruncându-i un fel de scuză. Dar dacă ai dreptate, atunci de ce agresorul nu l-a atacat pe fratele tău aici, după ce a intrat prin efracție? A fost prins asupra faptului sau de ce? L-ați auzit când a intrat?

Ros scutură din cap.

— Nu, nu l-am auzit, zise ea. Am aflat că cineva intra-se în casă abia dimineața, când am coborât.

Așa că, dacă lucrurile astea erau, într-adevăr, legate, însemna că motivul era mai mult decât simplaucidere a lui Barlow. Putea la fel de bine să fie ucis aici sau la colegiu. Ba și mai ușor, dacă dormea.

Kennedy medită din nou la dezordinea din biroul lui Barlow. Poate că acea dezordine nu era una firească: poate că cineva intrase și acolo prin efracție. Privi raza de lumină care pătrundea prin crăpătura dintre draperii. Firișoarele de praf dansau în atmosfera calmă. Cuvântul „ucis“ suna puțin ireal în încăperea asta, iar scenariul pe care și-l imaginase ea, cu cadavrul lui Barlow care era târât pe scări pentru a fi aruncat, ridicol și melodramatic. Dar, spre deosebire de Stuart Barlow, ea nu acționa după cum simțea: ea acționa în funcție de dovezile pe care le avea, iar dovezile indicau ceva urât și complicat. O crimă precedată de o intrare prin efracție indica existența unui plan sau a unui motiv mai puternic decât lichidarea cuiva.

— Ai discutat cu fratele tău despre ce ar fi putut căuta hoțul? întrebă ea. Dacă profesorului Barlow îi era teamă, era pentru că era în posesia a ceva anume? Ceva de preț, pe care și alții îl căutau?

Ros ezită de data asta, însă, în cele din urmă, clătină din nou din cap, în semn că nu știe.

— E posibil, dar Stu nu discuta niciodată cu mine despre munca lui pentru că știa că mă plictisește de moarte. În ultima vreme vorbise foarte mult cu cei de la Ravellers⁵. Asta înseamnă că studia ceva vechi. Dar, în general, lucrează cu fotografii sau transcrieri, nu cu originale. Nu avea niciun motiv să țină artefacte valoroase în casă.

⁵ De la raveller, „cel care desface“, „cel care destramă“. Aici, cel care descifrează texte vechi.

— Revellers⁶?

— Nu Revellers. Ravellers. E o comunitate virtuală pentru paleografi — oameni care lucrează cu manuscrise vechi și cu incunabule.

— Deci erau cercetători profesioniști, la fel ca fratele tău?

— Și neprofesioniști, pentru care e un hobby. Mulți dintre ei o fac numai ca să se distreze.

— Cum aș putea lua legătura cu ei?

Ros ridică din umeri.

— Îmi pare rău, nu știu. Eu folosesc calculatorul numai pentru tabeluri și pentru e-mail. Au un... forum? Site? Habar n-am. Ar trebui să îl întrebi pe unul dintre colegii lui Stu. Dar cred că de aici ar trebui să începi. Nu văd ce altceva din viața lui Stuart ar fi putut face pe cineva să îl urmărească sau să îl atace.

Kennedy își aminti de ceva ce spusese Ellis.

— Lucra la o carte. Oare conținea ceva senzațional sau controversat? Vreo teorie nouă sau contestarea vreuneia? Ceva care ar fi putut ataca reputația cuiva?

Ros se întristă brusc. Nu răspunse imediat, iar când vorbi, avea un tremur în voce.

— Stu lucra la nenorocita aia de carte de zece ani. Spunea că probabil va scrie mulțumirile pe patul de moarte.

Se opri puțin, iar apoi adăugă pe un ton mai rece și mai neutru:

— Nu a fost de folos nici faptul că nu se putea hotărî clar în privința nenorocitului de subiect. La început a fost despre primele secte creștine: gnostici, arieni și nestorienii. Apoi a fost despre Episcopul Irineu. Și, în cele din urmă, a fost despre Rotgut. Cel puțin așa mi-a spus ultima dată

⁶ De la reveller, „bețiv”, „desfrânat”.

când am vorbit cu el despre asta. Rotgut. Urma să fie o nouă interpretare a Codicelui Rotgut.

Kennedy îi făcu semn să continue, fără să se mai oboască să recunoască verbal că habar n-are despre ce vorbește femeia asta. Bănuise că nu era vorba despre vreo poșircă⁷.

— Codicele Rotgut, îi explică Ros. Este o traducere medievală a unei versiuni pierdute a Evangheliei după Ioan. Cât se poate de încifrată, doar dacă nu ai ca obiect de cercetare semnele de punctuație. Nu cred că studiul lui leza reputația cuiva. Nici măcar pe a lui Stu. Unele universități îți cer să publici ca să îți păstrezi poziția universitară. Dar Stu avea postul lui, așa că putea să o lungească oricât.

Kennedy îi mai puse câteva întrebări, majoritatea despre colegii lui Barlow de la Prince Regent College și despre prietenii pe care și-i făcuse prin internet. Ros răspunse vag: era clar că nu se prea implicase în viața socială a fratelui ei sau în micile sale distracții personale.

Când Kennedy se pregătea să plece, lui Ros îi veni o idee.

— Michael Brand, zise ea, de parcă ar fi fost răspunsul la o întrebare pusă de Kennedy.

— Cine e?

— Unul dintre cei de la Ravellers. E singurul al cărui nume îl știu de la Stu. Acum lucrează în Londra sau cel puțin așa era acum câteva săptămâni. Stu s-a văzut cu el chiar cu o seară înainte să moară.

— O simplă vizită de curtoazie sau...?

Ros își desfăcu brațele a neputință.

— Habar n-am. Dar a stat la un hotel din West End, chiar lângă colegiu. Destul de aproape cât Stu să poată

⁷ În engleză, „rotgut“ înseamnă și „poșircă“.

merge pe jos de la serviciu. Poate au vorbit despre asta. Poate că ăsta era și motivul vizitei lui Brand.

Se îndreptară împreună către ușă, iar Ros încă încerca să-și aducă aminte.

— Nu a stat la Bloomsbury, murmură ea. Și nici la Great Russell. Era pe aici, pe undeva, și era compus din două cuvinte. Două cuvinte scurte.

Deschise ușa. Kennedy ieși, apoi se întoarse către ea din nou.

— Pride Court, spuse Ros. Hotelul Pride Court.

— Mi-ai fost de mare ajutor, domnișoară Barlow, spuse Kennedy. Mulțumesc.

— N-ai de ce, zise Ros. Nu am făcut decât să îți întorc favoarea.

Telefonul lui Kennedy sună când ajunse la mașină. Recunoscu numărul ca fiind unul dintre telefoanele de la secție și în prima clipă se gândi să nu răspundă, dar era posibil să fie Summerhill care o verifica. Îl deschise cu o singură mână, în timp ce cotrobăia după chei cu cealaltă.

— Kennedy.

— Bună, sunt Chris Harper.

— Cum merge?

— Merge grozav. Serious, sergent, rata productivității mele a trecut de mult de limita de sus.

Kennedy apăsă butonul telecomenzii și mașina se deblocă, dar nu făcu niciun gest de a deschide ușa.

— Poftim? Ce vrei să spui?

Râsul lui Harper avea în el un tremur de nerăbdare, dar reuși să rostească pe un ton plictisit, bravând:

— Când m-am apucat de treabă, aveam un singur mort. Acum avem trei.

8

Primele povești cu zombi au început să apară la două zile după catastrofa aviatică, dar de-abia în a patra zi au luat proporții periculoase. E întotdeauna nevoie să treacă un anumit timp ca lucrurile astea să se ivească, dar, odată ivite, e imposibil să le oprești, își zise șeriful Webster Gayle.

În ziua a doua, a apărut o singură poveste — o singură apariție reală, dacă vrei s-o numești așa, deși, în realitate, numai asta nu era. Sylvia Gallos, văduva unuia dintre cei care muriseră în zborul 124 al lui Coastal Airlines, se trezise în timpul nopții, auzind zgomote la parter. Deși era tulburată de durere, a avut prezența de spirit să scoțească în sertarul noptierei sale și să scoată micul revolver de calibru 22 pe care i-l cumpăraseră soțul ei, Jack. Meseria îl făcea să stea multă vreme departe de casă, așa că își făcea griji pentru siguranța soției sale.

Cu ambele mâini tremurând pe revolver, doamna Gallos s-a strecurat pe scări și a găsit casa goală, iar ușa de la intrare încuiată. Dar televizorul era pornit, un pahar cu whisky și apă băut pe jumătate era pe măsuta de cafea, iar în aer se simțea aroma coloniei preferate a soțului ei, Bulgari Black.

Asta a fost în ziua a doua, dar a avut mare priză și a ocupat un spațiu generos de transmisie în programele televiziunilor, cam o dată la 10-12 minute după discuții mai serioase și mai grave. Autoritățile încă meditau pe cine să dea vina pentru accidentul aviatic: cutia neagră încă nu fusese găsită, deși o armată de oameni o căutau, iar păreri-le referitoare la ce s-a întâmplat de fapt erau împărțite. Fusese oare un atac terorist? Sau poate un efect întârziat al cenușii vulcanice rămase în straturile atmosferice superioare

după erupțiile acelea repetate din Islanda din urmă cu un an și ceva? Sau, și mai rău, din punctul de vedere al industriei producătoare, o eroare de proiectare care însemna că toate avioanele din acea serie (era un Embraer E-195, fabricat în urmă cu numai patru ani) urmau să fie ținute la sol în viitorul apropiat.

Până în ziua a treia, conform știrilor de la TV, au avut și un răspuns parțial la povestea asta. Cutia neagră tot nu fusese găsită încă, însă cei de la asigurări și de la Administrația Aviației Federale cercetaseră aproape în totalitate rămășițele accidentului, care spuneau, în mare parte, povestea catastrofei aviatice. Una dintre uși se deschisese în timpul zborului, ceea ce a provocat depresurizarea. Apoi, totul a căzut precum piesele de domino: peretele etanș de presiune s-a curbat, făcând să cedeze cablurile hidraulice, iar câteva secunde mai târziu, stabilizatorii verticali au cedat și ei. Motoarele s-au oprit, fluxul de aer a pătruns înăuntru, iar avionul, care gol cântărea 32 de tone, a mai fost aerodinamic precum un munte de roți din fier. Forța gravitațională și-a jucat și ea rolul, primind zborul 124 în îmbrățișarea sa distrugătoare.

În Peason, localnicii erau încă șocați și îndurerați de soarta necunoscuților care se prăbușiseră din cer, dar pentru națiune, în general, totul căpătase un aer mai puțin interesant, acum că apăruse și o explicație. În consecință, în cea de-a treia zi, poveștile de interes uman le-au înlocuit pe cele strict legate de accident. Acum, în prim-plan se afla povestea femeii care se îndrepta spre New York ca să se întâlnească cu sora ei, după ce fusese ră certate timp de 20 de ani; povestea tipului care se ducea să își ceară în căsătorie iubita din copilărie; povestea celor trei pasageri care, deși călătoriseră independent unul

de celălalt și nici nu se cunoșteau, fuseseră în aceeași promoție a Liceului Northridge Community.

Și, printre toate telenovelele astea tragice vândute cu țârâita, au mai apărut și morții înviați. În cea de-a patra zi, au apărut în forță.

Un funcționar de la Departamentul de Lucrări Publice din New York, care fusese în zborul 124 întorcându-se de la o chermază în Mexico City, a dat buzna în biroul lui, a trimis vreo două e-mailuri, s-a uitat puțin pe niște site-uri porno și apoi, fără să părăsească biroul sau să fie văzut de cei de la pază sau de la recepție, a dispărut fără urmă. În momentul acela se afla la morgă în Peason, dar, evident, rutina zilnică are o putere extrem de mare.

O femeie din New Jersey, tot o victimă a zborului 124, și-a scos mașina din garaj și a condus până la supermarketul din apropiere, unde a lăsat un cec în valoare de 50 de dolari și a cumpărat o jucărie pentru pisici cu un peștișor auriu și o conservă de anșoa care au fost găsite spre seară în portbagajul mașinii, când, la închiderea magazinului, mașina era încă în parcare. Prietenul victimei a declarat că aceasta întotdeauna îi aducea motanului ei birmanez, Felix, câte un cadou-surpriză, atunci când se întorcea dintr-o călătorie.

Și, poate cea mai sinistră dintre toate poveștile era aceea în care un alt pasager, doamna Angelica Saville, și-a sunat fratele în Schenectady să se plângă de faptul că avionul se învârtește de ore bune într-o ceață așa de groasă, încât nu se vede nimic pe fereastră. Telefonul fusese dat la exact 61 de ore după prăbușirea zborului 124.

— Ai citit astea? o întrebă Webster Gayle pe Eileen Moggs în timpul obișnuitului lor prânz din mijlocul săptămânii de la Cafeneaua Kingman Best of the West, situată la trei kilometri de oraș, pe autostrada 93.

Îi arată povestea despre femeia din New Jersey, iar ea se strâmbă, de parcă ar fi simțit un junghi de durere.

— Chestia asta se scoate de la naftalină o dată la zece ani, zise Moggs.

Avea o expresie amărâtă, iar lui Gayle îi păru rău că adusese vorba despre asta: observă că avea un chip cu trăsături ferme, bine conturate, și un păr roșu ca flacăra, un chip minunat, pe care îți făcea plăcere să îl contempli.

— Așteaptă cât să uite lumea și apoi afurisiții o fac din nou. E o veche tradiție. Datează încă de la dezastrul cu melasă din Boston.

Gayle crezu că nu înțelesese bine.

— Ce anume?

— Dezastrul cu melasă din Boston din 1919. Încetează cu rânjetul ăla, Web. A fost un adevărat dezastru, douăsprezece persoane au murit. A explodat un rezervor imens. S-au înecat în melasă, ceea ce cred că e un mod groaznic de a muri.

Gayle se liniști și dădu aprobator din cap, în semn că ea avea dreptate. Moggs continuă să își susțină punctul de vedere.

— Săptămâni întregi după aceea, ziarele continuau să publice povești despre cum bărbații și femeile care își pierduseră viața în acel accident încă veneau la muncă. Sau, mă rog, fantomele lor. Și îi citau ca surse pe supraviețuitori, colegi și rude, pentru tot felul de detalii. „Da, aceea e cămașa lui John“, „Mary stătea întotdeauna pe scaunul acela“ și așa mai departe. Numai că ei nu făcuseră asemenea declarații. Sau poate unul–doi or fi făcut. Dincolo de asta, totul era o invenție a scribilor din presă, susținută de cei disperăți să nu își piardă slujba și de impostori. Așa e întotdeauna.

Șeriful Gayle îi spuse că o crede pe cuvânt, așa cum făcea în general în legătură cu tot ceea ce depășea experiența lui limitată, adică granițele ținutului Coconino. Dar asta era oarecum o minciună: pe undeva, se simțea atras de poveștile astea ciudate cu morți înviați. Au murit mulți oameni în accidentul acela, într-un mod brutal și traumatizant. Oare era chiar așa de deplasat să te gândești că unii dintre ei s-ar putea întoarce? Că poate spiritele lor au trecut așa de repede în lumea de dincolo, încât nici nu au apucat să își dea seama că au murit, așa că au continuat să își ducă viața în virtutea inerției, până când au aflat și ei știrile și de-abia atunci au dispărut? Era o imagine care îl bântuia. Nu îi spuse și lui Moggs la ce se gândea, dar continua să răsucescă imaginea în mințe pe toate fețele.

În cea de-a cincea zi, poveștile cu morții înviați au primit un spațiu de emisie relativ restrâns, însă le puteai găsi cu miliardele pe internet. Cu ajutorul lui Connie, care era mult mai puțin sceptică decât Moggs, a plecat în căutarea lor și a început să facă și o listă. Nu îl deranja că poveștile nu aveau întotdeauna o sursă clară sau că detaliile ne semnificative, precum numele sau vârsta se schimbau de la o relatare la alta. Nu există fum fără foc, își zise el: și, din moment ce această metaforă îi amintea chiar de oribilul accident imposibil de uitat, aproape că părea să aibă și un sâmbure adevăr în ea. Cerul și pământul ascund mult mai multe lucruri decât ne putem noi imagina. Numai că nu ai de unde să știi asta până când nu ți se întâmplă și ție.

În acest timp, întregul departament condus de șerif era implicat în investigarea accidentului, în măsura în care asta însemna să faciliteze anumite acțiuni. În prima

zi, au ținut mulțimea de gură-cască departe de locul accidentului și au coordonat accesul ambulanțelor și al echipelor de paramedici. Ziariștii au fost și ei ținuți la distanță, cu excepția lui Moggs, care avea voie să umble pe oriunde, atâta vreme cât nu făcea mare caz din asta. Nimeni nu îi purta pică pentru acest privilegiu: șeriful Gayle era foarte stimat, iar majoritatea ajutorilor de șerif și a polițiștilor simțeau și ei că se încălzesc puțin când se află în preajma auri lui.

Apoi, când au apărut experții aviatici, experții de la Administrația Aviației Federale și cei de la companiile de asigurări, Gayle și oamenii lui au preluat conducerea în căutarea cutiei negre, s-ar fi transformat într-o căutare a acului în carul cu fân dacă ar fi fost lăsată în seama unor străini. Asta trimitea un semnal, iar detectorii erau niște foarte iscusiți luptători de turnir, prizonieri ai acelei lungimi de undă, atât de sensibili încât aproape că îi simțeau cum te trag de mână precum un câine de vânătoare. Totuși, tot trebuia să știi împrejurimile ca să poți scoate ceva de la ei. Dacă ai fi mers tot înainte, la un moment dat, după vreo trei kilometri, ai fi dat peste o stâncă sau o albie secată și ar fi trebuit să faci cale îtoarsă. Și apoi te-ai fi rătăcit și ai fi luat-o într-o cu totul altă direcție, te-ai fi izbit cu mașina într-un parapet de protecție al unui canion și așa mai departe. Așa că secția de Poliție condusă de șerif avea patru oameni implicați în ghidarea grupurilor care veniseră pentru cercetări, ajutându-i să se descurce prin acele locuri.

Tot ei se ocupau oficial de orice era adus sau luat de la locul accidentului, înregistrând cu sârg descrierea dovezilor și apoi locul de unde fuseseră ridicate. Nu era tocmai cea mai fascinantă treabă pentru un polițist — puține

dintre lucrurile care intrau în sfera de activitate a lui Gayle ar fi putut fi numite așa —, dar, în felul acesta, prăbușirea avionului îi rămânea proaspătă în minte și, astfel, era zilnic în legătură cu cei care se ocupau de investigații.

Profită de ocazie pentru a vorbi despre aparițiile fantomelor celor morți oricui ar fi fost dispus să îl asculte. Majoritatea găseau subiectul amuzant sau morbid și, indiferent de caz, o prostie. Totuși, unul dintre angajații Administrației Aviației Federale s-a dovedit mai receptiv. Era o femeie înaltă și agitată, pe nume Sandra Lestrier, membră a Bisericii Spiritualiste. Însă asta nu însemna că e credulă, se străduise ea să sublinieze: „spiritualist“ nu era sinonim cu „fraier“, ci însemna „cineva care crede în și este în legătură cu o altă dimensiune a nesfârșitei pluralități care este viața“. Dar avea și ea o teorie proprie despre fantome și, deși la început a refuzat, a consimțit apoi să o împărtășească și șerifului. Cu statura sa impunătoare și cu aerul său neglijent, Gayle a avut dintotdeauna un anumit farmec în ochii femeilor, de care totuși nu a abuzat: la vârsta de 50 de ani, cu părul grizonant, dar la fel de des ca întotdeauna, farmecul său se preschimbă — spre nefericirea lui — în aerul blând și protector al unui unchiaș. Femeilor le făcea plăcerea să stea de vorbă cu el. Însă numai Moggs părea dispusă să facă acel pas în plus către conversația de dormitor.

— Fantomele sunt rănile lumii, îi spuse Sandra Lestrier lui Gayle. Suntem obișnuiți să vedem lumea ca pe un lucru concret și mare, însă asta reprezintă numai o mică parte din ceea ce este. Lumea e vie, de aceea poate da viață. Iar ceva atât de mare, dacă e viu, ar fi normal să aibă și un suflet mare, nu? Când lumea sângerează, ceea ce curge din ea este spirit. Asta sunt fantomele.

Gayle se cutremură. Familia sa nu făcuse niciodată mare caz de religie, dar știa ce e și știa că poate avea trei manifestări: cele obișnuite, care mergeau; iudaice, care și ele mergeau, pentru că Domnul li se arătase evreilor și le dăduse „OK”-ul; și cele musulmane, care erau oaia neagră. Până acum nu își dăduse seama că și în religie exista progres, la fel ca pretutindeni — mode care apăreau și dispăreau.

O rugă pe domnișoara Lestrier să îi spună mai multe despre rănilor lumii, dar, când intră în detalii, acestea se dovediră cam confuze și neinteresante. Era ceva legat de continuarea vieții în Valea Plângerii și de mai multe tipuri de suflet uman, fiecare având un nume și un anumit loc într-o ierarhie. Pe măsură ce povestea asta devenea mai tehnică, Gayle pierdu firul. În cele din urmă, rămase numai cu metafora și cu mai nimic altceva: dar îi plăcea metafora.

Între timp, lucrurile o luaseră deja razna: cutia neagră a zborului 124 tot nu fusese găsită, iar asta era deja jenant pentru agenții federali. Se pare că semnalul începuse să se piardă, iar acum era greu să îl reperateze, deși aduseseră un soi de satelit care să coordoneze misiunea de căutare. Cei de la Administrația Aviației Federale țineau să pună o parte din vină pe seama lipsei de sprijin arătată de secția de poliție condusă de șerif, iar Gayle a avut un schimb de replici tăioase cu unul dintre grangurii care au venit la secție să facă pe grozavii.

Povestea asta începea să devină cam urâtă și să ia o turnură politică. Gayle ura politica și ținea morțiș să se găsească cutia neagră înainte să se implice și cei din cabinetul guvernatorului. Așa că preluă el conducerea căutărilor, ceea ce însemna și că avea ocazia să asigure protecția

domnișoarei Lestrier și astfel să mai audă câte ceva despre ultimul răcnet în materie de religie.

Se afla singur în mașină atunci când i-a întâlnit pe cei doi cu pielea foarte albă. Mergea de-a lungul unui râu cu foarte mulți afluenți — terenul accidentat fusese deja cercetat de către agenții federali. Era târziu după-amiaza, însă la fel de cald: genul acela de zi fără nori, când umbrele sunt negru-tăciune, iar soarele e înălțat pe cer ca un fruct pe care aproape că îl poți atinge cu mâna. Gayle rămase în mașina cu aer condiționat cât putu de mult, însă trebuia să se dea jos ori de câte ori malul era prea înalt și îi bloca vederea. Nu că ar fi avut un debit prea mare în acea perioadă a anului: câteva ochiuri de apă ici și colo în albie, fiecare înconjurat de șopârle, care păreau o gardă de onoare.

Nu era țipenie de om în jur. Nimeni nu ar fi avut ce căuta aici pe arșița asta. De vreo șase ori, Gayle se dădu jos din mașină, coborî până la râu, scormoni pietrișul ca dovadă că trecuse pe-acolo și urcă din nou la șosea.

Într-una din aceste dăți alunecă pe malul abrupt și se trezi în fața a doi străini. Aceștia nu se ascundeau: nu i-au sărit în față din vreo ascunzătoare. Mai curând el era adâncit în gânduri și când, în sfârșit, le percepu prezența, văzu că se aflau chiar sub nasul lui, privindu-l lung.

Erau un bărbat și o femeie. Amândoi tineri — poate pe la vreo 25 de ani —, înalți și subțiri, ca și când ar fi petrecut mult timp într-o sală de forță sau pe o pistă de atletism. Aveau pielea incredibil de albă, aproape ca albinșii, dar obrajii bărbatului erau stacojii, de parcă ar fi stat prea mult la soare. Aveau părul negru strălucitor: al lui, lung și lăsat pe spate, al ei, strâns într-un coc de mărimea unui pumn. Și ochii păreau tot negri, dar probabil că erau căprui-închis.

Dar ceea ce Gayle a observat mai întâi a fost simetria: tricouri identice de culoarea nisipului, pantaloni lejeri cafenii, pantofi cafenii, de parcă ar fi vrut să se topească în deșertul din jur; priviri intense identice pe chipuri identice, ca și când ar fi văzut aceeași persoană în dublu exemplar, deși erau de sexe diferite și fizic nu semănau deloc. Se gândi la stereoscopul lui din copilărie și la felul în care fiecare imagine pe care o vedea era compusă, de fapt, din două imagini, așezate în poziții diametral opuse pe disc. Exact asta era senzația — și, pentru o clipă, aproape că i-a fost teamă să le vorbească, în caz că i-ar fi răspuns într-un mod straniu la unison.

Dar nu a fost așa. Ca răspuns la întârziatul său „Sal'tare!“, femeia a dat din cap, iar bărbatul a spus, într-un mod ciudat de formal, „Bună ziua!“ Apoi au continuat să îl privească lung: niciunul dintre ei nu se mișcase un centimetru.

— Caut cutia neagră a avionului care s-a prăbușit, le explică inutil Gayle. E cam așa de mare, gesticulă el cu mâinile, îndepărtându-și-le de centura unde avea pistolul său de calibru 45, în tocul din piele.

Își dădu seama de asta imediat și își lăsă mâinile în jos, însă niciunul dintre străini nu se mișcase de pe loc. Gayle nu înțelegea de ce se simțea așa de inconfortabil.

— Nu am văzut nimic de genul ăsta pe aici, răspunse bărbatul.

Avea o voce profundă, cu ceva straniu în ea, pe care Gayle nu putu să îl depisteze. Nu era vorba despre faptul că avea accent străin, deși era și asta, dar imperceptibil; era vorba de tempo, care era cântat, ca și când ar fi citit dintr-o carte: ceva mai rar decât în vorbirea obișnuită, însă cu o greutate de care o asemenea remar-

că banală nu avea nevoie. Bărbatul accentuase vag, dar distinct, cuvântul „aici“, lucru pe care Gayle îl observă și i se păru ciudat.

— Orice indiciu e bun, zise el. Ați văzut-o cumva în altă parte?

Bărbatul se încruntă, părând deranjat sau iritat pe moment, apoi contracară cu o întrebare:

— De ce o căutați? E importantă?

— Mda, ar putea fi. Are înregistrate toate informațiile de la bordul aeronavei legate de felul în care s-a prăbușit. Sunt foarte mulți oameni pe aici care o caută.

Femeia aprobă printr-o mișcare a capului, tipul însă nu avu nicio reacție.

— În orice caz, fiți cu ochii în patru, zise Gayle, de dragul de a sparge tăcerea.

— Ne vom strădui, promise femeia.

Din nou, ca și în cazul partenerului său, tonul ei avea aceeași măsură și aceeași greutate, de parcă ar fi citit cuvintele de undeva; și, din nou, nu îi putea localiza accentul, dar sigur nu era din zonă. Gayle, pentru care „din zonă“ era măsura tuturor lucrurilor benigne, simți acea straniețe ca un vag disconfort.

Tânăru ridică o mână pentru a se freca la ochi, ca și când i-ar fi intrat un fir de praf. Când își coborî din nou mâna, pe față avea o pată roșie, chiar sub ochi. Asta îl sperie puțin pe Gayle. Fără a mai ține cont de politețe, arătă cu degetul în direcția sa.

— Ai acolo ceva, zise el prosteste, acolo, pe obraz...

— Plâng pentru că am fost martor, spuse bărbatul, sau cel puțin așa i se păru șerifului.

— Martor la ce? repetă Gayle. Arăți de parcă... te-ai tăiat cumva? Cred că sângerezi.

— Ați putea căuta acolo, interveni femeia, prefăcându-se că nu auzise remarca amabilă a lui Gayle. Pe prundiș. Dacă într-adevăr cutia neagră a căzut acolo, probabil că a alunecat între trestii, pe malul râului. Nu ați putea să o vedeți decât de foarte aproape.

Acum, tonul măsurat al vocii ei o făcea să semene cu un avocat într-un tribunal, alegându-și cuvintele în așa fel încât să poată ieși dintr-o dispută referitoare la un lucru pe care nu voia să îl recunoască. Gayle se întrebă dacă nu cumva cei doi știau mai multe decât spuneau. Și totuși, nu avea absolut niciun pretext ca să-i rețină, iar prezența lor încă îi dădea fiori pe șira spinării. Nu își dorea decât ca această întâlnire să se sfârșească și tocmai era pe punctul de a da aprobator din cap și a le mulțumi amabil, pentru ca apoi să o ia din loc.

Cei care s-au mișcat mai întâi au fost străinii, amândoi în același timp și fără să-și fi făcut vreun semn. Și pe cât de lent vorbeau, pe atât de repede s-au mișcat, de parcă ar fi fost picături de apă care se scurg pe suprafața unsă cu grăsime a unei tăvi. Au trecut pe lângă Gayle într-o clipă, fiecare de câte-o parte. Încurcat, cu mișcări încete, s-a întors după ei să îi privească: i-a văzut cum trec de mașina sa și o iau pe drum, repede și întins, în același pas, ca la armată.

Cea mai apropiată construcție — o benzinărie — se afla la opt kilometri distanță și nu era o plimbare pe care să o faci de plăcere în miezul zilei. Și totuși, se părea că exact asta era intenția celor doi străini. Oare tot așa ajunseseră și în acel loc? Pe jos? Cum de făcuseră asta fără să aibă pielea de pe mâini și de pe față arsă până la os?

Gayle deschise gura să îi strige. Puteai suferi de un atac de cord de la căldura aceea, dacă umblai așa, fără o pălărie măcar. Dar, nu se știe de ce, gândul său nu se

materializă în cuvinte. Privi cele două siluete cum dispar din raza lui de vedere, odată cu drumul care cobora.

Făcând un efort, Gayle își reaminti scopul pentru care se afla acolo.

Mica albie a râului era, de asemenea, goală, dar existau multe semne care indicau că cei doi ciudați se învârtiseră pe-aici o vreme: pe nisip și pe nămolul din albie erau urme de pași care arătau că alunecase cineva pe acolo, iar salvia fusese culcată la pământ, semn că se trecuse prin ea. Părea că și ei făcuseră același lucru ca și Gayle: coborâseră de pe drum, merseseră în lungul albiei cât putuseră, apoi se opriseră și o luaseră înapoi când dăduseră peste o râpă imposibil de trecut.

Poate că era doar o plimbare de după-amiază. Sau vreo tranzacție de droguri. Ori poate se plătea pentru vreun serviciu în chestiuni de politică. Sau era vreo întâlnire amoroasă. A, nu, ultima variantă în niciun caz: cei doi aveau ceva care îl făcea pe Gayle să creadă că sunt rude apropiate — chiar foarte apropiate —, iar imaginația sa alungă repede viziunea înspăimântătoare care îi veni brusc în minte, cu cei doi masturbându-se simultan. O goni într-o clipă și încercă să uite de duetul înfricoșător. În fond, nu făcuseră nimic nelalocul lui; fuseseră extrem de politicoși și săritori și nu aveau de ce să dea seamă în fața legii mai mult decât oricine altcineva pentru că se plimbau într-o zi toridă prin albia secată a unui râu.

Urcă povârnișul, dându-și brusc seama că transpira ca un porc. În timp ce se îndrepta către mașină, auzi vocea lui Connie prin stație, care îl ruga să răspundă dacă era acolo.

Întinse mâna prin geamul deschis al mașinii după aparatul de emisie-recepție și apăsă pe butonul de emisie.

— Te aud, Connie, zise el. Sunt pe Highwash, la 5 kilometri de Autostrada 66. Tocmai reveneam la șosea. Ai nevoie de mine?

— Hei, Web, răspunse Connie.

Se auzea cu întreruperi. Pierdea semnalul din cauza munților înalți din jur.

— Poți să te întorci. Am terminat cu povestea asta a cutiei negre.

Gayle digeră informația cu un soi de resemnare tristă. Pierduse multe ore cu asta.

— OK, zise el. Unde au găsit-o?

— Păi, n-au găsit-o.

— Ce?

Gayle își vârî capul prin geamul lăsat al mașinii ca să nu mai audă vântul, care se pornise să sufle chiar în acel moment.

— Ce-ai spus?

— Nu au găsit-o. Au pierdut semnalul radio și atunci au renunțat. Dar tipa de la Administrația Aviației Federală, cea cu care ai tot vorbit tu, a spus că au obținut toate datele necesare din rămășițele avionului. Tot cercul și-a strâns jucăriile și a plecat acasă. Mi-a zis să te salut din partea ei. Terminat.

Gayle așeză aparatul de emisie-recepție la loc, fiind mai mult perplex decât mâhnit — deși, dacă ar fi fost să recunoască, era mai curând mâhnit. Cum adică au renunțat pur și simplu? Acum e o chestie crucială, iar în clipa următoare nu mai contează deloc?

Gayle era un bărbat încăpățânat, iar povestea asta nu prea îi convenea.

Nu se termina decât atunci când zicea el.

9

Unul dintre avantajele meseriei de polițist era faptul că puteai să nu ții cont de restricțiile de circulație, de cele de parcare din centrul Londrei și de limita de viteză. Kennedy conducea înapoi spre Londra pe Autostrada 23 cu geamurile coborâte — nu chiar mâncând pământul, dar destul de repede cât să își răcorească imaginația înfierbântată.

Trei istorici morți la aceeași conferință. În cuvintele lui Oscar Wilde, asta părea să întrecă în mod considerabil media declarată normală în statisticile care serveau drept standard. Poate că nu era nimic: probabil chiar nu era nimic. Chiar și acum, o coincidență scandalosă părea mai posibilă decât ipoteza unui criminal incredibil de eficient, umărindu-i și ucigându-i pe cei care erau bine informați cu privire la Codicele Rotgut sau la sectele creștine foarte vechi.

Dar moartea lui Stuart Barlow nu fusese un accident. Asta era evident, atât în urma autopsiei, cât și din dovezile materiale. Kennedy nu avea totală încredere în autopsii: uneori erau legate mai mult de politică decât de adevăr, iar politica este arta posibilului. Cât despre dovezile materiale, se încredea în instinctul ei — și regretă din nou faptul că, în noaptea în care Barlow a tot fost mutat pe casa scării, nimeni nu s-a deranjat să cheme medicii legiști. Ar fi avut la mână probe ADN, fibre, amprente, orice fel de nenorocite de dovezi care să o ajute, în loc să bâjbâie prin întuneric în căutarea unei piste.

Poate că, dintr-un anumit punct de vedere, își dorea să nu fi apărut cazul ăsta. Din noaptea în care Marcus Dell fusese împușcat, trăise într-un fel de timp suspendat. Sau

mai curând din noaptea în care ea trăsesese glonțul care l-a doborât pe Dell. Era important să marcheze corect funcțiile sintactice. Heather, subiect care face acțiunea, ca în propoziția „Heather a apăsât pe trăgaci“; Dell, obiect direct care suportă acțiunea, ca în propoziția „Glonțul l-a nimerit pe Dell în inimă și a trecut prin ea“.

Când îți luai autorizația pentru a lucra într-o unitate de intervenție armată, te supuneau la tot felul de teste, dintre care majoritatea verificau stabilitatea mentală. O numeau în fel și chip: capacitatea de a rezista la stres, inteligență emoțională, managementul stresului, integrarea psihologică și așa mai departe. Dar totul se reducea la un singur lucru: ți-ai pierde controlul dacă ar trebui să împuști pe cineva sau dacă te-ar împușca altcineva?

Iar răspunsul, ca s-o zicem pe șleau, era că nimeni habar n-avea. Kennedy obținuse punctaje maxime la toate acele teste. Scosese arma de trei ori și de două ori o și folosisese, într-unul dintre cazuri într-un schimb de focuri cu un suspect înarmat — un tip pe nume Ed Styler, care jefuia o bancă și pe care îl doborâse cu un glonț în umăr. Supraviețuise bine aceluia eveniment și nu avusese nicio dată insomnii din cauza asta.

Cu Dell însă, lucrurile stăteau altfel. Și știa și de ce, dar încă nu voia să se gândească la asta. Era o adevărată cutie a Pandorei care, odată deschisă, era foarte posibil să nu mai poată fi închisă vreodată. Așa că merse mai departe fără dreptul de portarmă; de fapt, ușurată că nu mai e în posesia ei pentru moment, cel puțin până când se lumina puțin toată mizeria asta. Și totuși, problema — problema de fond, care făcea ca acuzația încă neformulată să se rezume la o simplă perspectivă greșită asupra situației — era faptul că era posibil să fi pierdut și

altceva odată cu arma și dreptul de portarmă: credința de fier în propria ei judecată, care a ajutat-o de la bun început să poată deține o armă.

Îl găsi pe Harper la cantină și îl trase într-una dintre camerele de interogatoriu. Nu voia în ruptul capului să poarte conversația asta în auzul celorlalți din secție. Închise ușa și se sprijini de ea. Harper se așeză pe birou, având încă în mâna dreaptă o jumătate de sendviș cu pui și o cutie de Fanta în mâna stângă. Era patru după-amiaza și își lua și el, în sfârșit, prânzul. Privindu-i expresia, Kennedy își dădu seama cât era de încântat de felul în care evolua cazul. Sauna în care se aflau mirosea a urină și a mușegai, dar pe Harper nu părea să îl deranjeze.

— Ia-o de la început, zise Kennedy.

Harper, care molfăia de zor, se înclină cu un aer ironic, de parcă ar fi fost un arab care spune „Salaam“, dar nu zise nimic. Deși era nerăbdătoare, Kennedy trebui să-l aștepte să termine de mestecat și să bea o gură de suc.

— Am făcut lista și am început să caut, zise el, în cele din urmă. Nu am dat nicăieri de urmăritor. Nimeni nu l-a văzut. Nimeni nu își amintea nici măcar ca Barlow să fi vorbit despre el.

— Spune-mi despre morți, îl întrerupse Kennedy.

— Păi, aici lucrurile devin interesante. Catherine Hurt și Samir Devani. Amândoi au fost la conferința de istorie și amândoi au murit apoi. Uimitor, nu? Și știi ce e și mai tare? Hurt a murit în aceeași noapte ca și Barlow, iar Devani a doua zi.

Kennedy nu spusese nimic în timp ce medita la asta: era o perioadă mult prea scurtă, oricine ar fi observat. Brusc, își aminti o frântură dintr-o replică din Hamlet: cineva care întreba Moartea care era marele eveniment din

lumea de dincolo care o făcuse să ia cu sine atâția prinți într-o singură noapte.

— Cum au murit? întrebă ea.

— Accidente în ambele cazuri. Sau cel puțin au fost înregistrate ca accidente. Dar la fel s-a întâmplat și în cazul lui Barlow, nu?

Harper își ridică mâna stângă, numărând pe degete, în timp ce recita scurta litanie:

— Catherine Hurt, lovită de un șofer care a fugit de la locul accidentului. Devani, electrocutat din cauza unui computer conectat la o priză cu împământare prost făcută.

— Te-ai uitat peste dosarele lor?

— Numai Hurt are dosar. E la mine pe birou, dar, serios, nu găsești absolut nimic acolo. Nu există martori, nu există înregistrări ale camerelor de supraveghere video, absolut nimic.

Kennedy medită la veștile proaste. Auzise într-un documentar BBC că Marea Britanie deține 20% din totalul camerelor de supraveghere video din lume, dar era o realitate tristă a poliției secolului XXI că niciodată nu erau amplasate acolo unde trebuie sau nu funcționau când trebuie.

— Și e vorba doar despreăștia doi sau mai ai de sunat persoane de pe listă? îl întrebă ea pe Harper.

— Am terminat cam două treimi din listă. Deși încă aștept să fiu sunat înapoi de mulți dintre ei — ceea ce înseamnă că am vorbit efectiv cu mai puțin de jumătate. A, și înainte să întreb, am încercat să găsesc o legătură între cele trei victime, dar până acum nimic. Mă rog, în afara conferinței. Nici măcar nu erau toți istorici. Devani avea altă profesie — era conferențiar de Limbi Moderne la un colegiu din Bradford. Hurt era asistent universitar

la Leicester De Montfort. Numele lor nu apar împreună în niciun document de pe internet.

Kennedy se arată surprinsă. Din experiența ei, dacă tastai orice combinație de nume pe Google, obțineai un milion de rezultate. Poate că tocmai lipsa unei astfel de legături între cei doi era un motiv de suspiciune și un lucru ciudat.

— Poți să lucrezi tu în continuare la povestea asta cu lista? îl întrebă Kennedy.

Pe chipul lui apăru o umbră de supărare.

— Avem deja două victime, sublinie el. N-ar fi cazul să cercetăm puțin locul crimelor?

— Avem două *posibile* victime. Iar locurile acelea sunt la fel de expirate ca și locul în care a fost ucis Barlow. Mâine mergem puțin în recunoaștere. Dar mai întâi, haide să ne asigurăm că nu am scăpat pe nimeni din vedere.

— Dar tu ce ai de gând să faci? o întrebă Harper, pe un ton bănuitor.

— Eu mă întorc la Prince Regent's să mai dau o raită prin biroul lui Barlow. În casa în care locuia, s-a intrat prin efracție. Și mă întreb dacă nu cumva cineva i-a umblat și prin lucrurile din biroul lui de la colegiu.

— Și ce-ar dovedi asta?

Kennedy se lăsa condusă de instinct — senzația vagă a faptului că îi scăpase ceva prima dată când fusese acolo —, dar nu voia să recunoască asta: era prea greu să își justifice un asemenea argument.

— Pentru început, spuse ea în schimb, ar dovedi existența următorului. Și ne-ar putea deschide o pistă către un posibil motiv. Artefacte vechi, manuscrise, lucruri de genul ăsta. Poate făcea contrabandă cu ele, poate le fabrica,

poate le fura. Habar n-am. Barlow credea că e urmărit și e posibil să fi știut și de ce. Pot întreba și de ăștia doi totodată — să vedem dacă cineva de la Prince Regent's știe dacă există vreo legătură între ei și Barlow.

Se opri câteva clipe.

— Mai poți face și altceva pentru mine?

— Da, sigur. Oricum eu o să stau aici cu brațele încrucișate tot timpul ăsta.

— Sună la un hotel — la Pride Court, din partea de vest. Undeva pe lângă Bloomsbury. Cere datele de contact ale unui individ care a stat recent acolo. Michael Brand.

— Mda, OK. Cine e tipul?

— Făcea parte dintr-un fel de comunitate virtuală împreună cu Barlow. Se numesc Ravellers. De fapt, ar fi grozav dacă ai putea face rost de o listă a membrilor. În cazul în care vreunul dintre cei doi morți făcea parte din comunitatea asta, s-ar putea să avem ceva.

Harper o rugă să îi spună pe litere cum se numea comunitatea asta virtuală.

— Când te mai duci la Summerhill? o întrebă el, în timp ce mergeau împreună pe coridor.

— Când vom ști care sunt datele problemei. Deocamdată, nu. Șeful ne-a aruncat asta pentru că nu vrea să fie deloc implicat. Dacă îi arătăm ce avem până acum, o să creadă că vrem să ne batem joc de el. Avem nevoie de un caz.

— Trei istorici morți nu constituie un caz?

— Numai dacă au fost uciși. Ceea ce încă nu știm.

— Fii sigură că au fost uciși, zise Harper pe un ton aproape vesel. Felicită-mă, Kennedy.

— Pentru ce?

— Este primul meu caz în divizia voastră. Și am dat de un criminal în serie de la primul meu caz.

Kennedy nu îi împărtășea entuziasmul. Tiparul ăsta repetat al așa-ziselor accidente îi dădea multă bătaie de cap. Să fi fost un singur criminal, care își alegea victimele din aceeași listă? Puțin probabil. De fapt, deloc. Ar fi trebuit să fii extrem de norocos ori să fi comis crima perfectă pentru a putea omorî trei inși în două zile și nimeni să nu bănuiască nimic. Criminalii în serie erau niște obsedați și se pricepeau foarte bine să își găsească victima care se potrivea nevoilor psihozei lor, dar, în general, considerau fiecare crimă un proiect distinct. Iar criminalilor le venea cheful dintr-odată, într-un moment și un loc alese special dinainte. Dacă ea și Harper aveau de-a face cu un criminal, era unul care nu intra în niciuna dintre aceste categorii.

Mai trebuiau să cotească de vreo două ori până la bârlog când Kennedy se opri și, cruțându-i reputația lui Harper, se întoarse către el. Polițistul o privea așteptând. Îi făcu semn cu o mână întinsă, încercând să o convingă.

— Bine. Felicitări, Harper.

— Prefă-te că și crezi ce spui.

Ea îl lovi ușor cu pumnul în umăr.

— Bună treabă, Chris. Ești tare, ce mai! Și la mai mare!

— Mersi. Compensează ziua petrecută dând telefoane.

— Mâine va fi altfel.

Kennedy își aminti mai târziu de promisiunea făcută și se întrebă dacă el o crezuse.

10

Solomon Kuutma era un mister, chiar și pentru sine însuși. Un om care venera cinstea și transparența, dar care se îndeletnicea cu tot felul de treburi secrete

și ascundea cele mai grave adevăruri în cele mai adânci fântâni. Deși considera viața ca fiind sacră, ucidea fără scrupule și dădea ordine altora să ucidă.

Dacă era vreun lucru care îl deranja la propria persoană, era gândul că aceste contradicții, văzute din afară, ar fi putut părea o simplă dovadă de ipocrizie. Poate că alții nu și-ar bate capul să vadă dincolo de aceste paradoxuri adevărul simplu din spate: ar putea să îl judece și să îl judece nedrept și, deși judecata bărbaților avea pentru el greutatea pufului (iar cea a femeilor, infinit mai puțin), nedreptatea — desigur, pur ipotetică — i se părea extrem de supărătoare.

Așa că se gândise să își scrie memoriile pentru a fi lăsate posterității, după moartea sa. Desigur, toate numele, toate detaliile compromițătoare aveau să fie trecute sub tăcere, dar esențialul, și anume că un om bun a trebuit să își calce pe conștiință pentru a se strecura prin urechea acului, va fi clar explicat și prin urmare înțeleș de către toți aceia cu ochii, mintea și inima deschise.

Sigur că asta era o nebunie: nu își va putea scrie niciodată memoriile, iar această explicație nu ar putea ajunge la public. Chiar și în absența numelor, adevărul ar fi doar aparent, iar toată munca sa de ani de zile ar deveni dintr-odată absolut ne semnificativă. Superiorii săi ar fi îngroziți să afle că, fie și pentru o clipă, Kuutma a cochetat cu o asemenea idee. Ar fi putut chiar să îl cheme acasă — o întoarcere fără onoare și, din acest motiv, insuportabilă: cea mai mare bucurie ar fi fost transformată în cea mai cruntă durere.

Cu toate acestea, Kuutma își construia, la adăpostul propriilor gânduri, o explicație pentru acțiunile sale. Și-o tot recita, nu ca pe o rugăciune, ci ca pe o măsură

preventivă — un mijloc de apărare împotriva răului, pentru că oricine ar fi făcut lucrurile pe care Kuutma le făcea risca să cadă pradă răului fără a-și da seama. Stând pe terasa unei cafenele din Montmartre, cu Parisul întinzându-se jucăuș la picioarele sale ca o amantă supusă, medita la situația în care se afla din cauza acțiunilor lui Leo Tillman și își spunea sieși, și poate lui Dumnezeu, ce avea de gând să facă pentru a rezolva situația.

„Cea mai mare calitate a mea“, medita el „cel mai mare dar al meu este, probabil, iubirea. Nu poți învinge un dușman fără a-l cunoaște și nu îl poți cunoaște fără a-l iubi: fără a-ți lăsa gândurile să armonizeze în tăcere cu gândurile lui. Odată făcută această muncă herculeeană, mereu te vei afla cu un pas înaintea lui, fără vreun efort suplimentar, stând la pândă pe toate cărările vieții lui“.

Dar Kuutma nu îl putea iubi pe Tillman: și probabil că, din acest motiv, Tillman era încă în viață.

Kuutma luase urma fostului mercenar încă din Turcia, încercând să se hotărască ce abordare ar fi fost mai potrivită, având în vedere că acum Tillman îl omorâse pe Kiril Kartoyev și, foarte probabil că, înainte de a-l ucide, vorbise cu el.

Era o chestiune de dinamică, structurată pe patru dimensiuni, odată cu deplasările lui Tillman în lungul și-n latul continentului. Tillman se mișca foarte repede, dar asta în sine nu constituia o sursă de probleme: mult mai supărător era faptul că se mișca într-un fel deliberat aleatoriu, complicând urmărirea și făcându-l pe Kuutma să își retragă și să își redirecționeze echipele extrem de des. Lua un taxi și apoi mergea pe jos, își cumpăra un bilet de tren și apoi fura o mașină: și ca și când ar fi aflat de

dezastrul din America, lucru imposibil la acea oră, nu lua avionul absolut niciodată.

Tillman stătuse în Erzurum doar câteva ore, timp insuficient pentru Kuutma să pună o echipă pe urmele lui: de fapt, de-abia apucase să își schimbe hainele, să se bărbierească și poate să verifice rețelele pe care le folosea pentru a afla dacă, în urma raidului de la domiciliul lui Kartoyev din Ingușetia, ar fi putut fi afectat în vreun fel.

Moartea lui Kartoyev nu îi convenea lui Kuutma. Rusul nu era decât un furnizor și un mizerabil care nu ar fi trebuit atins, pentru că lucrurile furnizate de el satisfăceau cele mai josnice impulsuri ale oamenilor. Totuși, fusese eficient și folositor și învățase cu multă vreme în urmă să stea la locul său în această ordine prestabilită a lucrurilor. Kartoyev nu punea întrebări, făcea rost repede de orice și fără să lase urme, iar lăcomia sa nu depășea cotele acceptabile.

Acum, va trebui să își găsească un alt Kartoyev, iar asta numai din vina lui Tillman. Sau poate că vina era a lui Kuutma însuși, pentru că nu se ocupase mai devreme de problema specială pe care o reprezenta Leo Tillman.

„M-am abținut să nu teucid fiindcă voiam să fiu sigur că trebuie să o fac: pentru ca nu cumva propria mea judecată să fie viciată. A fost vorba despre scrupule, nu despre lașitate. Asta nu îmi pătează în niciun fel conștiința.“

Totuși, în Erzurum, Kuutma a mai stat puțin în expectativă. Chiar dacă cele mai rele presimțiri ale sale s-au adevărit, avea timp; timp pentru a ajunge calm la sinteza de perspective care constituia nucleul misterului său; timp pentru a înțelege totul și a ierta totul, iar apoi pentru a acționa.

Din Erzurum, Tillman s-a dus la București, pesemne prin Ankara. Cel mai probabil luase trenul sau mai multe trenuri, întorcându-se pe jos prin munții de la nord de Bursa. Era acolo un loc unde două linii de cale ferată treceau la 11 kilometri distanță una de cealaltă, înainte de a o coti brusc spre nord, respectiv spre vest. Linia dinspre vest era mai ales pentru trenurile de marfă: i-ar fi fost relativ ușor lui Tillman să sară într-un vagon de pe un loc în pantă și apoi să se strecoare pe sub vagoane sau să forțeze ușa unuia și astfel să parcurgă o distanță de 500 de kilometri zgâlțâit de roțile trenului, lăsând în urmă două granițe prost păzite și ajungând în capitala României.

Totuși, în București își folosise propriul pașaport — unul dintre multele lui pașapoarte, dar unul pe care îl mai folosise și pe care îl găsi la îndemână — pentru a-și lua o cameră la Hotelul Calea Victoriei. Kuutma își cântări opțiunile foarte atent. Încă nu îi era deloc clar ce anume știa Tillman sau ce urmărea, iar în aceste cazuri rare și ambigue, crezul Mesagerului avea chipul dublu al lui Ianus: „Nu face nimic fără aprobare. Fă tot ceea ce este necesar“.

Uciderea lui Kartoyev, se gândea Kuutma, îl făcuse pe Tillman să treacă firava și invizibila graniță dintre aceste două categorii, incluzându-l în cea din urmă. Trebuia eliminat și, în cazul ideal, interogat mai întâi. Kuutma însuși avea să se ocupe de interogatoriu. I-a contactat pe Mesagerii locali și o echipă de patru a fost trimisă la Hotelul Calea Victoriei pentru a-l reține pe Tillman îndeajuns cât să ajungă și Kuutma și a-l prelua.

Dar deși Tillman își luase cameră la hotel, plătind pentru trei nopți în avans, se părea că era una dintre pistele false pe care îi plăcea să le lase în urmă peste tot unde

mergea. Când Mesagerii intrară în cameră, găsiră patul gol și totul în perfectă ordine, mai puțin un bilet, care ajunsese în scurt timp la Kuutma.

Pe bilet scria: „Dublu tăiș”^{*}.

Kuutma era sigur că biletul nu îi putea fi adresat lui personal, deși e drept că părea un joc de cuvinte pornind de la numele său. Era imposibil ca Tillman să îi știe numele. O singură persoană i l-ar fi putut spune, iar acea persoană era de maximă încredere, dincolo de orice îndoială rezonabilă sau nu. Nu, biletul era o simplă bătaie de joc și, prin urmare, un gest pueril și necugetat din partea lui Tillman. Voia doar să spună că atât Kuutma, cât și puterile pe care el le reprezenta nu puteau face vreo mișcare fără ca Tillman să știe și, astfel, să îi ușureze căutările.

Din București, Tillman se duse în München, iar din München, în Paris, prin mijloace complicate și ilogice — printre care folosise și o mașină furată. Fie evita controlul de graniță, fie folosea un pașaport fals pe care sursele lui Kuutma încă nu îl cunoșteau: nu existau documente oficiale ale călătoriei sale și nici urme, ca și când Kuutma însuși ar fi fost cel care făcea acel pelerinaj.

Deja trimisese o echipă în Paris, întrucât Kuutma bănuia deja încotro se îndreptau căutările sale. Cei trei Mesageri de acolo — aleși și trimiși de către Kuutma în conformitate cu natura sarcinii și a scopului — luară urma lui Tillman pe bulevardul Montparnasse și se mișcară repede. Presupuseră că Tillman se îndreaptă deja către stația de metrou și se și hotărâseră să îlucidă acolo. În schimb, Tillman intră în parcare subterană de la Tour

^{*} În orig., *Cuts both ways*.

Maine: dar când echipa se apropie pentru a-l lichida, dispăruse. În urma unei cercetări amănunțite a locului, nu descoperiră nicio urmă.

În acest moment, echipa s-a abătut într-un mod nepermis de la procedurile obișnuite. La comanda liderului lor, s-au despărțit, așa cum trebuiau să facă în astfel de cazuri, întorcându-se la adăpost pe trei rute diferite. Dar au uitat să folosească sistemul de autoverificare instituit de Kuutma, pentru a se asigura că nimeni nu îi urmărește.

Data următoare când au ieșit din ascunzătoarea lor din Paris, locul a fost cercetat în amănunt. Tillman i-a plătit lui Kuutma cu aceeași monedă și a făcut-o cu o anumită grație. Din fericire, niciun document nu era păstrat în ascunzătoare. De ce fel de documente ar fi putut avea nevoie Mesagerii? Tillman scăpase, dar scăpase cu mâinile goale.

Kuutma simțea că învață din aceste greșeli. Tillman lucrase ca mercenar în ultimii nouă ani, iar experiența o acumulase în general din acțiunile desfășurate în zona urbană. Se simțea bine în orașe, știa cum să se piardă în mulțime sau cum să găsească o ieșire acolo unde era o fundătură. Prin urmare, era evident că, data viitoare când aveau de gând să-l prindă în laț, trebuiau să o facă într-un loc unde abilitățile sale nu aveau să-i fie de niciun folos.

Magas. Erzurum. București. München. Paris. Era clar acum că drumul lui Tillman se îndrepta către vest și aproape inevitabil către singurul loc unde ar fi fost cel mai puțin bine să se afle. Kuutma era și paranoic. Folosi toate mijloacele de care dispunea — poate că nu erau multe, dar cu siguranță erau adecvate — pentru a supraveghea principalele gări la nord de Paris și de la Quimper la Hook, în Olanda.

Între timp, trecu în revistă ce știa despre bărbatul care devenise cel mai revoltător de fascinant subiect din viața sa, care era departe de a fi liniștită. Nu încăpea nici-o îndoială că partea care i se părea cea mai interesantă din viața lui Tillman era cea care începuse odată cu ziua când, întorcându-se acasă, își găsisese casa rece și goală, iar familia dispărută.

Tillman ar fi putut foarte ușor să se întoarcă la cel care era înainte — un somnambul, a cărui docilitate provenea mai întâi din propria-i lene, apoi dintr-o autosuficiență bovină. Ar fi putut să își găsească o altă femeie și să fie la fel de fericit cu ea, din moment ce, pentru orice bărbat adevărat, toate femeile erau la fel. El însă nu a făcut asta. S-a dus într-o direcție complet opusă și a dobândit cu totul alte abilități. Văzut în acest context, era un răspuns extrem, nu și surprinzător, în fața mâhnirii și a pierderii suferite: să devină un soldat, un bărbat care ucide cu sânge rece, din moment ce nimic din viața lui nu părea să îi mai reclame vreun sentiment. Un răspuns extrem, desigur: dar acum, privind retrospectiv, puteai citi decizia asta și într-un alt mod.

Doisprezece ani petrecuți ca soldat, mai întâi în armată, apoi ca mercenar. Pentru prima dată, Tillman părăsise complet absorbit, complet devotat acțiunii pe care o făcea. Fusese promovat la rangul de caporal, apoi de sergent. Îi fusese oferită poziția de ofițer, dar pe-atunci era deja mercenar, iar rangurile într-o astfel de organizație erau, în cel mai bun caz, o simplă acoperire. Tillman alesese să rămână sergent pentru a putea continua pe câmpul de luptă, iar angajatorii săi fuseseră încântați să îi facă pe plac, pentru că, pe câmpul de luptă, era neîntrecut. Soldații care erau în subordinea sa îl venerau tacit și îl

porecliseră „Descurcărețul“ — un tribut adus capacității sale de a-și scăpa pielea sa și pe a celor pe care îi scotea, în mod miraculos, din orice situație.

Părea că Tillman își găsisese un alt nucleu al vieții sale, o altă familie. În lumina noilor dovezi, Kuutma bănuia că asta fusese întotdeauna doar o iluzie. Tillman nu avea niciun interes să își întemeieze o altă familie: singurul său scop neclintit era să și-o găsească pe cea pierdută. În toți acești ani, se antrenase pentru un singur lucru: să dobândească anumite abilități care i-ar fi extrem de necesare atunci când avea să iasă din armată ca să se lanseze singur, brusc și fără niciun avertisment, în actuala sa căutare.

Kuutma își aminti o conversație cu o exactitate tulburătoare. Ultima dată... nu. Nu ultima dată. Mai fusese încă o dată, după aceea. Dar foarte aproape de groaznicul sfârșit, imposibil de uitat:

- Crezi că el te va uita?
- O, Doamne! De ce îți pasă?
- Crezi că el te va uita?
- Niciodată.
- Atunci e un prost.
- Da.

Punctul de plecare al lui Tillman era un nume: Michael Brand. Rebecca Tillman se întâlnise cu Michael Brand în ziua în care dispăruse, lucru stabilit de dinainte. Din nefericire, lăsase un bilet cu numele, ora și locul întâlnirii pe un carnetel de lângă telefonul din bucătărie, de unde vorbise și, deși rupsese foaia și o luase cu ea, Tillman reușise să citească informațiile din ceea ce se imprimase pe foaia următoare.

Numele însă nu dusesese nicăieri, desigur. Hotelul unde Rebecca Tillman aranjase să se vadă cu Brand nu

fusese scena unor acțiuni carnale sau criminale, iar o investigație a poliției nu avea să descopere nimic acolo. Fusesse doar locul în care i se spusese ceea ce trebuia, astfel încât aranjamentele necesare să fie făcute. Ba chiar era cam târziu, ar fi trebuit să i se spună mai devreme, iar întârzierea era întotdeauna regretabilă în astfel de cazuri. Poate dacă Brand ar fi avut mai multă grijă să își facă datoria... dar Brand era, în mod necesar, un instrument ne-cioplit și nesigur.

Totuși, era o fundătură. Asta ar fi trebuit să fie sfârșitul, dar și începutul căutărilor lui Tillman. Avea un nume, dar nu îl putea lega de nimic. Avea certitudinea că avusese loc o întâlnire, dar nicio ipoteză care să dea vreun sens acelei întâlniri. Ar fi trebuit să renunțe.

Treisprezece ani mai târziu, tot nu renunțase. Din balta roșie a câmpurilor de luptă ale lumii, ieșise un bărbat care se închinase violenței și morții, pentru a continua, cu o forță incredibilă, o căutare pe care, din câte se părea, nu o abandonase niciodată. Își căuta soția, care, după o absență atât de îndelungată, ar fi putut nici să nu mai fie în viață; își căuta copiii, pe care nici nu i-ar fi recunoscut dacă i-ar fi văzut. Încerca să reconstruiască prin forță unicul moment de fericire al vieții sale.

Pentru Kuutma, ca și pentru cei care îl angajaseră și care își pusese încrederea în el, era de maximă importanță ca Tillman să dea greș. De asemenea, dar într-un sens diferit, era de maximă importanță și pentru soarta a douăzeci de milioane de oameni.

Dacă vreodată Tillman s-ar apropia de adevăr, așa ar muri douăzeci de milioane de oameni.

11

Directorul administrativ al colegiului, Ellis, nu era de găsit când Kennedy s-a întors la Prince Regent's: de fapt, nimeni nu era de găsit. Aripa unde se afla Catedra de Istorie părea complet părăsită, cu excepția unui bărbat cu o expresie tristă de la recepție, în spatele căruia se afla un panou cu nenumăratele formații care concertaseră aici anul trecut: Dresden Dolls, Tunng, The Earlies. Îl întreabă pe recepționar dacă nu i-ar putea deschide el biroul, dar asta nu intra în atribuțiile sale. Și nu mai era nimeni prin zonă? Nimeni. Dar în clădirea principală? Nici clădirea principală nu intra în atribuțiile sale.

Îi flutură insigna pe la nas.

— Cheamă acum pe cineva, îi ordonă ea. Nu am venit aici pentru teme suplimentare — investighez moartea cuiva.

Omulețul trist înșfăcă telefonul și vorbe cu cineva pe un ton destul de panicat. Două minute mai târziu, Ellis dădu buzna pe ușă, enervat și agitat.

— Inspector Kennedy, zise el. Nu mă așteptam să vă revăd așa curând.

Expresia lui spunea mult mai multe, însă nimic flautant.

— Aș vrea să mai arunc o privire prin biroul lui Barlow, domnule Ellis. Se poate?

— Acum? Întrebă directorul, lipsit evident de orice urmă de entuziasm.

— Ideal așa ar fi. Acum.

— Problema e că mâine avem o ceremonie de decernare a unui titlu onorific și sunt multe aranjamente de făcut în holul principal ca să fim gata la timp. Ar fi mult mai bine dacă v-ați întoarce săptămâna viitoare.

Kennedy nu se deranjă să mai pună o dată placa eternă cu investigarea unei morți.

— Pot lua eu cheia și mă descurc singură, îi zise ea. Știu că sunteți un om extrem de ocupat. Dar, desigur, dacă acum e prea târziu, aș putea reveni mâine-dimineață. În timpul nenorocitei de ceremonii.

Directorul administrativ cedă într-o clipă. Îl puse pe omulețul trist de la recepție să scoată cheia personalului de serviciu dintr-un dulăpior încuiat, aflat pe peretele din spatele lui.

— Toate ușile de pe acel coridor se deschid cu asta, îi spuse Ellis. Dar firește că trebuie să știu dacă intenționați să intrați și în alte săli. Ar fi o încălcare a intimității altor persoane neimplicate.

— Mă interesează exclusiv acea încăpere, zise Kennedy. Mulțumesc.

Ellis se întoarse să plece, dar Kennedy îl reținu, atingându-i ușor brațul. Se răsuci către ea, cu o expresie jignită.

— Domnule Ellis, mai era un lucru despre care voiam să vă întreb înainte să plecați. Profesorul Barlow făcea parte dintr-un soi de comunitate virtuală. The Ravellers. Știți ceva despre asta?

— Puțin, recunosc Ellis în silă. Nu e domeniul meu, desigur, dar am auzit de ea. Știu cu ce se ocupă.

— Și anume...?

— Traduc documente. Documente foarte vechi și complicate. Codice foarte deteriorate, fragmente desprinse din context, genul ăsta de lucruri. Unii dintre ei, cum era și Stuart, sunt profesioniști, dar cred că din acel grup fac parte multe persoane care sunt interesate de activitatea asta doar ca hobby. E un loc unde fac schimb de idei, formulează ipoteze și primesc feedback. Stuart făcuse o

glumă pe tema asta, spunând că dacă CIA ar afla ce buni sunt, ori i-ar recruta pe toți, ori i-ar asasina pe toți.

Kennedy nu se prinse de poantă. Văzând că nu are nicio reacție, Ellis continuă:

— E vorba despre spargerea unor coduri. Unele dintre cele mai vechi codice sunt așa de deteriorate, încât trebuie să intuiești întregul conținut pornind de la doar o treime din caractere. Trebuie să folosești laserul, analize de fibre, genul ăsta de lucruri, ca să intuiești textul lipsă.

— De la ce vine numele? Întrebă Kennedy. The Ravellers?

Acum era rândul lui Ellis să nu aibă nicio reacție.

— Habar n-am. „Ravel“ nu e un verb, nu? E doar o contragere a lui „unravel“, nu? A împleti mai multe lucruri diferite? A combina fragmente mici astfel încât să formeze un sens? Sau poate că e un termen tehnic, nu știu.

— Aveți idee cine mai face parte din grupul ăsta sau cum aș putea lua legătura cu ei?

Ellis, care oricum începuse discuția asta fără tragere de inimă, părea acum complet plictisit.

— Presupun că ar trebui să luați legătura cu cel care se ocupă de forum, spuse el. Nu cred că e prea greu.

Brusc, îi veni o idee și ridică din sprâncene.

— Sigur, dacă serverul și moderatorii forumului se află aici, în Marea Britanie, medită el. Ar fi mai complicat dacă ar fi în SUA sau pe undeva prin Europa. Ar interveni probleme de jurisdicție, nu?

— Posibil. Vă mulțumesc, domnule Ellis, mi-ați fost de mare ajutor.

Luă cheia și se îndreptă către scări. În spatele ei, auzi clar cum omulețul trist se văita pe un ton scăzut, dar furios. În mod evident, Ellis considera că toată povestea s-ar fi putut rezolva și fără intervenția sa personală.

Biroul lui Barlow era la fel cum îl lăsaseră mai devreme, cu excepția faptului că ziua se apropia de sfârșit, iar soarele pătrundea prin jaluzele într-un unghi mai blând. Rămase în ușă, încercând să își amintească ce anume văzuse mai devreme; ce anume îi sărise în ochi din ce era în jur și se înregistrase la nivel subconștient. Era vorba despre o linie, își dădu ea seama; o linie care ieșea din decor, la un nivel mai jos decât al ochilor. Acum nu se mai afla acolo, dar poate era din cauza faptului că lumina cădea altfel.

Ridică articolul înrămat, înclinând partea acoperită cu sticlă. Prinzând lumina care pătrundea prin fereastră, o reflectă pe obiectele din încăpere: un cerc de lumină care semăna cu lumina de dimineață.

Îi luă ceva vreme, dar, în cele din urmă, o găsi. Una dintre plăcile de gresie de pe pardoseală era ieșită în afară, aruncând o umbră de la una din margini. Părea că fusese scoasă și pusă înapoi, numai că nu se prinsese cum trebuie la loc.

Kennedy îngenunche. Strecurându-și unghiile sub placă, o ridică ușor. Sub ea, direct pe podeaua prăfuită, se afla un dreptunghi de carton, cu suprafața ușor lucioasă și care semăna cu o carte de vizită. În partea de sus era scris un singur cuvânt: „Acolo?“. Pix albastru, mângălit, subliniat de două ori. Și apoi, în colțul din dreapta, jos, mai multe litere și cifre, scrise mult mai îngrijit și atent, cu liner negru, subțire.

P52

P75

NH II-1, III-1, IV-1

Eg2

B66, 75

C45

Pe partea cealaltă a cartonului era o fotografie.

Înfățișa o clădire, văzută de la distanță: o fabrică sau mai curând un fel de depozit. Era imens. Un perete gri de beton se ridica pe lungimea a șase etaje de la asfaltul crăpat al unei parcări năpădite de buruieni. Avea numai câteva ferestre la ultimul etaj, în rest, nimic. Într-unul dintre colțurile fotografiei se vedea o mică porțiune dintr-un drum. Mai era un gard de sârmă care părea intact, însă destule semne arătau că locul era lăsat în paragină: gunoiul adunat lângă gard, buruienile care creșteau printre plăcile de beton, iar într-o altă margine a fotografiei, caroseria unei mașini abandonate, fără pneuri, cu roțile direct pe jantă. Toată imaginea era înceteșoșată, iar unghiul era cam prost: o poză făcută foarte neglijent sau foarte repede, dintr-o mașină sau dintr-un tren. Părea că e una dintre acele poze de testare a filmului foto, pe care le faci, de obicei, ca să treci de la poziția 0 la poziția 1. Dar cine mai folosea filme foto în ziua de astăzi?

Kennedy întoarse din nou cartonul ca să se uite mai atent la literele și cifrele înscrise pe spate. O fi fost vreun fel de cod? Dacă da, nu era un mesaj prea lung. Asta dacă nu era vorba despre pasajele din vreo carte, vreun fel de cod prestabilit sau ceva asemănător. Sau ar fi putut fi combinația de la vreo yală cu cifru sau parola pentru vreun fișier. Nu avea cum să afle dacă nu mai găsea și alt indiciu care să o îndrepte în direcția corectă.

Introduse fotografia într-o pungă cu șină și îi puse o etichetă, apoi scrijeli în carnețelul ei locul în care o găsisse. Ridică și plăcile de gresie din jur pentru a se asigura că nu mai e nimic acolo. Într-adevăr, era gol.

Nu intenționase să cerceteze amănunțit încăperea, ci doar să mai arunce o privire, dar, în același timp, se trezi

căutând în alte ascunzători similare: în spatele tablourilor de pe perete, pe fundul sertarelor de la birou, pe părțile ascunse ale mobilelor. Nu mai găsi nimic, iar volumul copleșitor al hârtiilor și al cărților o învinse. Lucrurile acelea trebuiau privite cu ochiul unui profesionist, iar acel profesionist nu era ea.

Totuși, paranoia sa era acum la cote maxime, iar în lumina spargerii căsuței lui Barlow, se gândi să arunce o privire și la ușă. Yala era una obișnuită, încastrată în mânerul rotativ: erau zgârieturi superficiale, dar foarte clare, în jurul găurii cheii, iar broasca juca prea mult. Cineva o forțase mai întâi cu niște clești speciali, iar apoi rotise butucul cu o pilă cu arc, reușind să intre.

Asta avea o parte bună și una proastă. În primul rând, cine pătrunsese aici prin efracție nu descoperise fotografia.

În al doilea rând, nu se putea ști ce anume *luaseră*.

12

Chris Harper detesta rutina și acțiunile repetate și detesta și mai mult faptul că se pricepea foarte bine la astfel de acțiuni. După ce i-a sunat pe toți din lista London Historical Forum și nu a mai găsit niciun cadavru, a început să se ocupe de celelalte două sarcini pe care i le dăduse Kennedy.

Michael Brand nu mai stătea la Pride Court, îl informase cu regret recepționarul: plecase în urmă cu câteva săptămâni, predând camera pe 30 iunie. Asta era cu trei zile după moartea lui Barlow și a lui Hurt și cu două zile după moartea lui Devani. Însemna că sora lui Barlow

avusese dreptate: Brand fusese în Londra în tot acel timp, în vreme ce amicii lui de la Ravellers mureau pe capete, în moduri dubioase și incerte. Iar apoi așteptase câteva zile înainte de a pleca din nou spre zări albastre. Poate că venise să îl avertizeze pe Barlow. Poate că îl cunoștea pe criminal. Poate că el era criminalul. Cumva însă, niciuna dintre aceste ipoteze nu se potrivea cu faptul că rămăsese cazat la un hotel ieftin din Londra încă două zile după ce lucrurile o luaseră razna.

— A lăsat cumva vreo adresă de domiciliu stabil pe fișa de cazare? întrebă el.

Recepționarul ezită, însă numai până când află că Harper investighează un caz. Apoi îi puse imediat la dispoziție o adresă din Gijon, Spania, și un număr de telefon.

Harper îi mulțumi, închise și apoi formă numărul. Auzi vocea monotonă care îl anunța că nu se putea face legătura, urmată de un clic și apoi o voce enervant de aristocratică spuse: „Ne pare rău, dar numărul dumneavoastră nu a fost recunoscut. Ne pare rău, dar numărul....”

Harper consultă listele electorale din Spania prin intermediul bazei de date a Interpolului și introduse adresa din Gijon: Campo del Jardín, numărul 12. Apărură trei nume: Jorge Ignacio Argiz, Rosa Isabella Argiz și Marta Pacheco. Dar nici urmă de Michael Brand, iar numărul de telefon care apărea era diferit de cel lăsat de Brand la hotel. Harper sună la acel număr, iar Jorge Argiz îi răspunse din prima încercare. Îl cunoștea Jorge pe un anume Michael Brand? Jorge vorbea engleza destul de bine cât să îl asigure pe detectiv că nu.

Harper îl lăasă pe Brand deoparte și se apucă să adune informații despre Ravellers.

Primul lucru care apărea la căutarea pe internet era forumul lor online, Ravellers.org, a cărui primă pagină respectabilă și glossy ascundea sute de pagini scrise în jargonul lor, despre diferite interpretări și atribuirii disputate. Interpretări și atribuirii a ce? Nu îți puteai da seama în niciun fel. Articolele de legătură de pe forum aveau titluri precum „Varianta 1-100 de asociere pe baza pigmentului“, „papirusul NH 2.2.1 — 3.4.6“, „PH 1071 prin spectru de infraroșu, cu filtru de 1 000 de nanometri!“, „Existența literei Zayin⁸ în DSS 9P1, rândul 14, poziția 12“. Harper ar fi putut la fel de bine să citească în sanscrită. Unele dintre articolele postate conțineau cu siguranță și cuvinte în sanscrită și nici măcar nu se scuzau pentru asta.

Bara de meniu a paginii conținea și opțiunea „Contactați-ne“, dar adresa de e-mail care era afișată trimitea la domeniul închis Freeserve, ceea ce probabil însemna că nu fusese reactualizată de mult și că serverul nu mai era activ. Harper trimise totuși un mesaj, dar fără speranța că va ajunge la cineva — iar pe forum nu putea posta nimic dacă nu era membru, ceea ce ar fi presupus cam multă bătaie de cap.

Se întoarse la rezultatele căutării și restricționă parametrii de căutare pentru un document în care să apară și „Ravellers“, și „Barlow“. Primele două afișări erau rezultate generate automat. „Citiți articole despre Ravellers Barlow și vizionați poze și videoclipuri cu Ravellers Barlow!“ A treia afișare însă era o postare scurtă într-un alt forum, care anunța decernarea unui premiu unei anume doctor Sarah Opie pentru servicii aduse în domeniul cercetării. Printre mesajele de răspuns la această postare era

⁸ A șaptea literă a alfabetului ebraic.

și unul de la Stuart Barlow, care spunea „Îl meriți, Sarah!” Postarea era din urmă cu un an și jumătate. Pagina apăruse printre rezultatele căutării lui Harper pentru că, printre domeniile de interes și titlaturile pe care le avea doctor Opie, se afla și calitatea de membru al Ravellers, iar doctor Opie făcea parte din personalul didactic al Universității Bedfordshire, dar nu din Facultatea de Istorie (care se pare că nici nu exista), ci din Facultatea de Tehnologie și Știința Informației.

Harper formă numărul de telefon de la centrala universității și ceru cu doctor Opie. Când recepționera îl rugă să lase un mesaj, îi spuse cine este și că era vorba despre o investigație a unei crime. O clipă mai târziu, o auzi pe dr. Opie în receptor:

— Îmi cer scuze că vă deranjez, încep eu, dar fac parte din echipa care se ocupă de cazul morții profesorului Stuart Barlow. Înțeleg că și dumneavoastră faceți parte dintr-o organizație al cărei membru era și el. O organizație numită Ravellers.

La celălalt capăt al firului urmă o lungă tăcere. Harper era pe punctul de a vorbi din nou, când, în cele din urmă, doctor Opie îi răspunse, punându-i o întrebare:

— Cine sunteți dumneavoastră?

Vocea ei, care indica o persoană mai tânără decât se așteptase, suna tensionat și neîncrezător.

Deși de-abia îi spusese asta, repetă informația.

— Numele meu este Christopher Harper. Sunt detectiv în cadrul Departamentului de Crimă Organizată al Poliției londoneze...

— Și cum pot verifica asta? întrebă ea brusc, înainte ca el să fi terminat propoziția.

— Puteți închide ca să verificați, îi sugeră Harper.

Având în vedere numărul tot mai mare de cadavre implicate în acel caz, reacția ei paranoică era firească.

— Sunați la Scotland Yard, cereți să vi se facă legătura la Serviciul de relații cu publicul, apoi la Secția de Criminalistică. Spuneți numele meu și că eu v-am cerut să sunați. Eu voi fi aici ca să putem sta de vorbă.

Aștepta să se audă tonul, lucru care însă nu se întâmplă. În telefon se puteau auzi sunetele înfundate ale cui-va care se mișcă, respiră și e încă acolo.

— Ați spus că e vorba de Stuart.

— Nu doar despre el. Mai sunt și altele.

— Ce anume exact?

Harper ezită. „Fac o listă cu istoricii morți. Cunoști pe cineva care ar trebui inclus?” Asta îi suna chiar și lui a întrebare-capcană.

— Uitați, zise el, de ce nu închideți ca să mă sunați dumneavoastră? Cred că o să vă simțiți mai relaxată să vorbiți despre asta dacă știți că nu e o capcană.

— Vreau să știu despre ce e vorba, zise vocea de la celălalt capăt al firului, pe un ton ceva mai tensionat.

Harper trase adânc aer în piept. Câtă vreme purtase uniformă, adică până exact acum un an, îi invidiasse pe detectivi pentru amprenta lor specifică, pentru autoritatea pe care o inspirau în mod firesc și fără efort. Dar poate că era un truc pe care trebuia să-l înveți.

— E vorba despre mai multe morți similare suspecte, spuse el, iar apoi adăugă o precizare: potențial. Doar potențial suspecte.

Se auzi un sunet înfundat, de parcă îi căzuse telefonul din mână și se izbise de podea sau de parcă se lovise de ceva din greșeală.

— Alo? spuse Harper. Mai sunteți?

— Ce morți? Spuneți-mi. Ce morți?

— Stuart Barlow. Catherine Hurt. Samir Devani.

Doctorul Opie scoase un sunet care semăna cu un geamăt reprimat.

— O, Doamne! Vreți să spuneți că nu... au fost accidente?

— Stați puțin, zise Harper. Îi cunoșteți pe toți? Doctorul Opie, este extrem de important. Cum i-ați cunoscut?

Singurul sunet pe care îl auzi a fost al receptorului pus în furcă, urmat de ton. Așteptă nehotărât timp de un minut și jumătate. Dacă ar suna din nou la centrală, telefonul lui ar fi ocupat până să i se facă din nou legătura cu ea. Dacă ar suna-o el din nou în loc să îi aștepte apelul, atunci i-ar închide în nas.

Chiar când renunțase și se pregătea să o apeleze, sună telefonul. Ridică.

— Telefon extern pentru dumneavoastră, zise centralista. O anume doctor Opie.

— OK, spuse Harper, fă-mi legătura.

Zgomotul din centrală lăsa loc tăcerii.

— Doctor Opie?

— Da.

— Cum i-ați cunoscut pe cei trei?

Știa care va fi răspunsul, ceea ce explica într-un fel sentimentul de déjàvu pe care îl avusese când o auzise.

— Erau toți Ravellers. Făceau parte din același grup. Și...

Așteptă. Niciun răspuns.

— Și?

— Și lucrau cu toții la aceeași traducere.

Tillman apăru în Calais, unde își luă un bilet pe un feribot spre Dover, care traversa Canalul Mânecii. Firește că alesese ruta asta: cel mai scurt drum pe mare, cea mai mică fereastră în care avea să fie bine izolat și vulnerabil. Totuși, Kuutma nu lăsa nimic la întâmplare. Își plasase oamenii-cheie în toate porturile de-a lungul coastei de Nord, iar agenții săi care lucrau sub acoperire în birourile Societății Naționale a Căilor Ferate erau în alertă maximă. Toate acestea până când avea să vadă cu ochii săi că Tillman s-a îmbarcat pe feribot.

Chiar și atunci se mișca metodic și meticulos. Era ultimul feribot din ziua aceea, cu plecare la ora 11:40 p.m., dar terminalul din Calais era în continuare foarte aglomerat. Mesagerii — din nou în număr de trei, ca în București și Paris — se îmbarcă ultimii și rămăseră lângă ieșire, care continuă să fie supravegheată până când porțile de îmbarcare se închiseră și feribotul porni.

Kuutma rămăsese pe chei, privind. Oare Tillman avea să apară pe punte în ultima clipă, susținând că a uitat ceva și că trebuie să debarce? Oare acesta avea să fie un alt dublu sau triplu bluf?

Se părea că nu. Nimeni nu a tras semnalul de alarmă în ultimul moment, nu au apărut diversiuni sub forma unor încăierări sau mulțimi cuprinse de panică. Feribotul plecă fără vreun incident, cu Tillman la bord. Cu Tillman și cu cei trei oameni ai săi care trebuiau să îl omoare. Kuutma făcu semnul ștreangului spre feribotul care se îndepărta, invocând binecuvântarea spânzuratului asupra Mesagerilor săi.

Deși era tardiv, își dorea cu înfocare să fie cu ei. Din nou, se trezi că se gândește la lucruri fără importanță: găsea erori în propriile raționamente, lucru lipsit de sens și chiar periculos. Nu-l ajuta să își pună la îndoială deciziile în felul ăsta. Era pregătit să recunoască — acum, că totul era ca și gata — faptul că îl ura pe Tillman și că așteptase prea mult să acționeze împotriva lui pentru că se îndoise de puritatea propriilor motive. Dar nu va repeta acea greșală.

Pentru că nu mai era nimeni care să îi dea ocazia să o facă.

Tillman privea cum feribotul se îndepărta de coasta Franței, cu inima îndoită.

Kartoyev îi confirmase multe dintre lucrurile pe care deja le știa, îi oferise câteva indicii noi și îi fixase următoarea destinație. Pentru prima dată, simțea că se apropie de Michael Brand: numele pe care îl urmărise la început și care devenise apoi fantomă, se transformase acum într-un om, pe care aproape că îl vedea cum alargă în fața lui.

Pe de altă parte, apăruseră noi anomalii pe care trebuia să le ia în calcul. Drogurile, de exemplu: până acum nu găsisese vreo legătură între numele lui Brand și traficul de droguri. Condusesse operațiuni sub acoperire în Columbia și știa, la modul general, cum se făcea comerțul acela. Mișcările lui Brand de-a lungul globului nu păreau să fie ale unui comerciant care vinde sau cumpără: poate ale unui intermediar în afaceri murdare, dar ce anume intermedia? Și, dacă se ocupa cu traficul de droguri, de ce ar călători așa de departe ca să obțină materii prime

disponibile în mai toate țările? Fosta Uniune Sovietică nu era baza lui Brand, Tillman era sigur de asta: stătea prea puțin acolo de fiecare dată și lua legătura numai cu cele câteva contacte pe care le avea.

Înseamnă că era numai un paravan atunci. Aducea chimicalele în Ingușetia pentru că nu voia să lase vreo urmă care să ducă direct la adevărata bază a operațiunilor. Și probabil că refuzase oferta lui Kartoyev de metamfetamină rafinată pentru că voia să o obțină singur. Și voia să producă o cantitate de zece ori mai mare decât cea obișnuită.

Dar la asta avea să se gândească mai târziu. Acum erau altele mai presante de care trebuia să se ocupe.

În călătoria sa către vestul Europei, Tillman simțise mai acut ca niciodată că era și vânat, nu doar vânător. În București numai norocul chior îl scăpase. Mergând pe Mătășari, o stradă unde toată lumea e cu ochii în patru, citise din reacția cuiva pe lângă care trecuse că era posibil să fie urmărit. Nu se uită înapoi, dar făcu un test luând-o printr-o piață aglomerată, unde urmăritorii săi fură nevoiți să se strângă la un loc. Merse de la o tarabă la alta la întâmplare, întipărindu-și în minte chipurile celor din jur, și după o jumătate de oră reuși să îl identifice pe unul dintre urmăritori, iar în privința a altor doi nu era sigur. Odată ce a fost sigur că e urmărit, a trebuit numai să își găsească momentul prielnic în care să îi piardă. Dar habar n-avea nici cine erau, nici ce voiau.

În Paris, îi aștepta. Aștepta să fie găsit, fiind cu ochii în patru la orice fel de semn care ar fi putut indica faptul că e urmărit sau supravegheat; reuși să întoarcă situația în favoarea lui și să îl urmărească pe unul dintre ei până la ascunzătoare. Dar acolo nu găsi mare lucru. Casa

pe care o foloseau pe post de ascunzătoare era la periferie și nu avea niciun fel de mobilă, cu excepția a trei saltele din izopren așezate una lângă alta, direct pe podea. Oamenii ăștia erau asceți, în mod evident: erau precum sfinții de la începuturile creștinismului, care trăiau ani de zile în sălbăticie, mortificându-și trupul. Lui Tillman nu îi plăcea că urmăritorii săi erau capabili de un asemenea devotament încrâncenat și auster. (Nu îi plăcea nici faptul că erau atât de mulți. Nu putea înțelege de ce o organizație atât de mare și de disciplinată ar răpi femei și copii de pe străzile Londrei.)

Dar poate că „urmărit“ era un cuvânt prea puternic. Poate că doar voiau să știe cât de departe ajunsese Tillman: dacă se îndrepta, în sfârșit, în direcția bună, sau dacă se învârtea în continuare în cerc. Acum, când era prea târziu, își dorea să o fi luat prin Belgia și Olanda și să se fi străduit mai mult să îi ducă pe o pistă falsă. Dar, în cele din urmă, erau atât de multe modalități de a ajunge în Anglia din Europa, în afară de avion. Chiar cu eforturi moderate, ar fi putut să îi supravegheze pe toți.

Și trebuia să meargă în Anglia. Stătuse suficient în Paris cât să îi contacteze pe unii dintre foștii prieteni și cunoștințe din serviciile secrete. Mulți dintre ei încă activau în acea lume semilegală, cameleonică, și îi dăduseră unele informații foarte interesante și de actualitate despre Michael Brand. Timp de treisprezece ani se ținuse nenorocitul la fund, dar acum ieșise la suprafață, iar Tillman trebuia să fie pe fază. Pur și simplu, nu avea de ales.

Tillman se îndepărtă de balustradă și își făcu loc printre pasagerii de pe punte, spre ușile duble care duceau înăuntru. Și când intră, se uită la ceas. Traversarea dura

numai nouăzeci de minute și observă că douăzeci deja se scurseseră.

Salonul era și mai plin decât puntea. Familiile erau grupate în cercuri închise, marcându-și teritoriul cu genți de mână și rucsacuri. În general, arătau înnegurați și oboșiți, dar, pe pereții din spatele lor, erau fotografiile imense cu familii mai fericite, așa că echilibrul karmic se păstra. Cum locuri libere pe scaune nu erau, unii stăteau sprijiniți cu spatele de un perete despărțitor, iar alții stăteau în picioare la barul care se întindea pe toată partea dreaptă a salonului. Un singur barman servea Stella Artois la halbă de la un singur dozator: pe dozatorul de alături, pentru berea Guinness, scria „Defect”. Ceva mai încolo, era o tejghea unde se stătea la coadă pentru sendvișuri-baghetă și cartofi prăjiți. În aer plutea un vag miros de bere răsuflată și de ulei rânced.

Lui Tillman nu îi era foarte foame și prefera un whisky unei beri slabe. În spatele barului erau aliniate sticle de Bell's, Grant's și Johnny Walker, toate cu robinete-dozator și numai bune de băut. Dar în armată băuse numai când voise să uite și trecuse ceva vreme de când își permisesese un asemenea lux. Timp de o secundă-două se simți tentat, încetini pasul, dar renunță și merse mai departe. Mai târziu, când va ajunge în Londra, poate va găsi un bar și își va reaminti mângâierea temporară a chimicalelor: deocamdată, prefera să rămână treaz și în alertă.

Căuta un loc care să îndeplinească toate criteriile sale obișnuite: un loc de unde să poată vedea toate ieșirile, un perete în spate și ceva în apropiere, un perete sau o tejghea, după care să se poată ascunde la nevoie. Însă în această încăpere înghesuită, era evident că asta nu putea fi posibil. Și mai era și ridicol să aplici criteriile

astea într-un loc de genul ăsta, unde orice atac ieșea din discuție, fiindcă ar fi generat imediat panică, și unde un asasin nu se putea ascunde, nici dacă i-ar fi reușit acțiunea, iar Tillman știa asta. Nu exista niciun motiv pentru care să creadă că cei care l-au urmărit în București și Paris voiau să îi facă rău: în ambele cazuri, se mulțumiseră să îi ia urma.

Și atunci, oare era paranoic? Oare împinsese obișnuita sa precauție dincolo de limita normală, ajungând la manie și psihoză? Sau oare acționa abia acum în virtutea unui sentiment pe care, până în acel moment, nici măcar nu îl conștientizase? În mod obișnuit, se încredea în instinctele sale, dar deja își forța limitele de prea multă vreme. Se simțea împovărat de un puternic dezgust, care îl cuprinsese atât de brusc, încât era o senzație aproape fizică. Și asta împreună cu o silă față de toți oamenii din jur — murmurul vocilor îi părea o exteriorizare a unei anumite confuzii și lupte care se dădea în el.

Tillman merse mai departe, până spre capătul îndepărtat al salonului, ajungând într-o zonă mult mai mică, unde erau jocuri mecanice de-o parte a încăperii și toalete de cealaltă. Căută în geanta de mână unul dintre multele portofele cu bancnote pe care le avea — unul care să aibă și niște monede euro. Dădu de domnul Snow, unicornul, care era chiar la suprafață, îl scoase și îndesă unul dintre picioarele din față ale drăgălășeniei pufoase, care stătea degeaba acolo, în buzunarul de la blugi: se bălăngănea acolo, o mascotă inutilă, în timp ce Tillman introduse 40–50 de euro în aparatul de escrocat cu o singură manetă; trăgea de manetă și apăsa la întâmplare pe butoane, fără să fie deloc atent la ce făcea, având astfel ocazia să îi analizeze pe cei care treceau pe lângă el și pe

cei care se învârteau prin jur. Treceau și se învârteau foarte convingător: nu era nimic în neregulă, nimic care să îl alarmeze. Dar, pe de altă parte, nici în București nu fusese ceva în neregulă. Nu avea să ducă la bun sfârșit acțiunea dacă își subestima dușmanii.

Când, în cele din urmă, Tillman rămase fără mone-de, se uită la ceas. După calculele lui, trecuseră deja de jumătatea drumului. Se întoarse în salon, stătu la coadă o vreme și își cumpără o cafea, dar, pentru a doua oară, se simți copleșit de zgomot și de senzația de claustrofobie. O șterse înainte de a apuca să ia două guri din porcăria aia fără gust.

Nu prea mai erau multe locuri pe unde să piardă vremea. Se hotărî să își petreacă ultima jumătate de oră afară pe punte, dar oboseala începea să îl cuprindă: în absența cofeinei, putea cel puțin să își stropască fața cu apă rece. Ieși pe ușa pe care era desenată o siluetă stilizată, ale cărei brațe erau depărtate de corp ca ale unui gangster care se pregătește de un duel.

Toaleta era o încăpere pătrată și fără ferestre, cu pi-soare de-o parte și chiuvete de cealaltă și trei cabine în spate. Podeaua era inundată, iar apa provenea de la o chiuvetă a cărei scurgere, în loc să fie astupată cu un dop, fusese umplută cu hârtie igienică. Un singur tub de neon pâlpâia, luminând deprimantul peisaj.

Cu haina aruncată peste automatul de prezervative, iar geanta de mână așezată la picioare, lăsă robinetul de apă rece deschis multă vreme, pentru ca, în final, să accepte că nu curgea apă rece. Călduță cum era, se stropi cu ea pe față, apoi atinse uscătorul de mâini și se aplecă, astfel încât jetul de aer să îi vină în față. Ușa din spatele lui se deschise și apoi se închise cu un fâșâit.

Când se îndreptă de spate, erau acolo. Erau doi, unul lângă altul, și veniră către el. Doi bărbați, incredibil de frumoși, îngrijiți și cu un aer serios, îmbrăcați în costume: genul de oameni care ți-ar bate la ușă ca să te întrebe dacă l-ai primit pe Iisus în inima ta sau dacă pot conta pe votul tău pentru candidatul Partidului Conservator. Tillman avu timp numai să observe strania sincronizare a mișcărilor lor — genul de mișcare învățat în urma unei instrucții militare continue sub același antrenor sau comandant. Apoi și-au ridicat mâinile, iar cuțitele fulgerară pe rând, pe măsură ce erau scoase din lăcașurile lor, în lumina tubului de neon de deasupra.

Tillman înșfăcă haina de pe automatul de prezervative cu stânga și o roti deasupra capului, în timp ce se retrăgea în spațiul de trei metri al încăperii. La adăpostul acestui paravan, își scoase revolverul semiautomat Mateba de unde îl ținea de obicei, băgat la spate, sub curea, și trase piedica în aceeași clipă.

Sperase că haina îi va distra, dar cei doi i-o luară înainte. În clipa în care ridică pistolul, unul dintre ei se întoarse dintr-o parte și îi aplică o lovitură de karate perfectă, cu piciorul în lateral, o *yoko geri*. Tillman anticipă asta, dar mișcărilor bărbatului erau atât de inuman de rapide, încât anticiparea nu îl ajută deloc. Lovitura îl dezarmă pe Tillman, pistolul aterizând direct pe podea. Până în acea clipă, el fusese în avantaj: acum însă, erau cuțitele celor doi.

Ambele cuțite se îndreptară către el, unul spre inimă, al doilea spre față. Luat prin surprindere, Tillman se prefăcu a se întoarce spre dreapta și, în același timp, aruncă haina spre stânga, înfășurând încheietura unuia dintre ei și blocându-i lovitura. Cuțitul celui de-al doilea

pătrunse adânc în brațul său, însă el nu îi dădu atenție durerii. Trăgând scurt de haină, îl avu pe cel prins în apropierea mâinii sale drepte. Tillman îl lovi cu capul în față și apoi, văzând că nu cade, se dădu în spatele lui, ca să-l folosească pe post de scut.

Încă o dată, cei doi se mișcară de parcă ar fi fost un singur om. Cel care era prins în lațul hainei se lăsă în genunchi, iar celălalt încercă un nou atac, aplecându-se peste el. Tillman se lăsă pe spate ca la un concurs de limbo, cuțitul trecând razant la un centimetru de pieptul său.

Atacatorul sări peste partenerul său îngenuncheat și înaintă din nou, fulgerând cu cuțitul înainte și înapoi în dreptul stomacului lui Tillman. Instinctiv, Tillman coborî brațul ca să nu fie spintecat: fu la un pas de moarte din cauza asta. Cuțitul îl prinse cu garda jos, putându-se mișca în voie de-a lungul torsului său, de parcă ar fi stat cu mâinile pe lângă corp: dându-se într-o parte, simți și auzi fâșâitul aerului când cuțitul trecu razant pe lângă fața sa.

Celălalt bărbat se ridicase iar în picioare și se apropia și el, iar situația era pe cale să se înrăutățească și mai mult. Tillman își cântări opțiunile. Faptul că știa karate nu îl impresiona prea mult: amândoi aveau o constituție mai puțin solidă decât a sa, iar cuțitele nu prea erau de folos în spațiul îngust al toaletei. Dar ceea ce făcea ca situația să fie imposibilă era raportul de doi la unu și viteza uimitoare a celor doi. Lucrurile stând astfel, probabil că avea să fie ucis în următoarele zece secunde.

Unica speranță a lui Tillman era să schimbe raportul de forțe. Ridică rapid pumnul deasupra capului și zdrobi unicul tub de neon.

Cum nu era niciun fel de geamuri, tubul de neon era singura sursă de iluminat din încăpere. Când Tillman

zdrobi sticla cu pumnul, toaleta se cufundă complet în întuneric.

Tillman se aruncă la podea și se rostogoli. Bâjbâi după pistol, având clar în minte locul în care se afla. Nimic.

Zgomotul tălpilor în apa scursă pe jos. Ceva mișcându-se în dreapta lui. Lovi și se rostogoli din nou. De data asta, atinse cu palma metalul rece și familiar al pistolului Unica. Îl apucă de mâner și îl înălță, ridicându-se în picioare, în timp ce trăgea cu pistolul un arc mare de cerc: unu, doi, trei, câte un glonț în fiecare colț al încăperii.

Era un risc calculat. A trage focuri de armă în întuneric îi deconspira locul în care se afla: nimic nu era mai simplu decât să lovești cu unul dintre cuțitele acelea ascuțite în direcția flashului armei. Dar pistolul era încărcat cu gloanțe Kasull 454, care depășeau chiar și puterea devastatoare a unui cartuș magnum. Chiar dacă ambii atacatori ar fi purtat veste antiglonț pe dedesubtul acelor costume elegante, la distanța asta nu ar fi avut niciun efect. Un singur glonț i-ar fi scos din joc.

Cu pistolul ridicat la înălțimea capului, mișcându-se în zigzag, Tillman se îndreptă cu spatele spre ușă. Memoria sa aproape fotografică îl ajută din nou și după numai trei pași, simți mânerul ușii împungându-l în spate.

Încă o mișcare, de data asta în stânga sa. Tillman trase în acea direcție, rămânând cu un singur glonț în revolver, și dădu un picior ușii din spatele său, care se deschise. O rază de lumină pătrunse în încăperea, împreună cu clinchetul înfundat și nedefinit al jocurilor mecanice din intrândul de vizavi. Cei doi bărbați ieșiseră din întuneric în spatele lui Tillman: unul se ținea de braț, semn că ultimul glonț îl atinsese. Celălalt se năpusti asupra lui Tillman, cu o lovitură scurtă de cuțit.

Dacă nu ar fi fost unda aceea de lumină, Tillman ar fi primit lovitura în plin, direct în gât. Observând în ultima clipă, datorită antrenamentului *krav maga*⁹, o artă pe care o învățase pe când lucra ca mercenar de la un ticălos bătrân pe nume Vincent Less, reacționează imediat. Când cei doi se prăbușiră pe coridor, Tillman, cu dreapta încă încheștată pe revolver, se feri din calea lor, apoi îl prinse de încheietură pe unul dintre ei cu cealaltă mână și i-o suci, făcându-l să scape cuțitul. Apoi, cu mâna în care ținea revolverul, îl lovi direct în față cu mânerul armei Unica, dându-i lovitura de grație. Se clătină când bărbatul se prăbuși, apoi se îndreptă de spate, încă nesigur pe picioare, se întoarse și fugi. Unul dintre adversari fusese doborât, celălalt era cel puțin rănit, dar mai avea doar un singur glonț și, fie că pierduse sau câștigase, nu își putea permite să rămână prin preajmă dacă s-ar fi făcut vreo anchetă.

Tillman se îndepărtă de salon. Probabil că împușcăturile se auziseră, iar prin mulțimea panicată era imposibil să treci. Încetinind pasul și limitându-se la un mers mai rapid, care era mai puțin incriminant decât fuga, coti pe coridor și imediat dădu peste o altă mulțime care se năpustea afară dintr-un duty-free. În mod sigur zgomotul focurilor de armă se auzise și acolo, dar nu era deloc clar de unde se trăsesese, așa că lumea încă nu știa încotro s-o ia. Tillman își făcu loc cât de repede putu prin mulțimea viermuitoare. În acest moment, cel mai mare pericol pentru cei din jur era să se afle în preajma lui.

Găsi niște trepte, le urcă și ieși pe puntea superioară. Când ieși pe punte, nu era nimeni, dar imediat apărură femeie în celălalt capăt al punții. Se opri când îl văzu și îl privi lung, cu un aer perplex sau îngrijorat.

⁹ Arte marțiale de autoapărare, dezvoltate pentru forțele armate din Israel.

— Du-te imediat înăuntru! îi strigă el.

Se îndreptă spre balustradă și privi în depărtare. Deși traversarea trecuse acum de jumătate, feribotul nu mai era un loc sigur, așa că nu prea avea de ales. Dacă ar fi rămas, ar fi fost interogată, iar dacă ar fi fost interogată, ar fi fost arestat — măcar pentru port ilegal de armă, dacă nu și pentru altceva.

Majoritatea actelor pe care le avea la el erau în haina pe care o lăsase în toaletă. Iar asta avea să îi creeze probleme, din moment ce acum călătorea cu numele lui adevărat: dar erau probleme care puteau fi amânate. Își scoase pantofii și îi aruncă.

Durerea care îl săgetă în șold îl luă prin surprindere: un șoc violent, care se transformă pe loc într-un chin cumplit. Se întoarce și o văzu pe femeie îndreptându-se către el, scoțând un al doilea cuțit de la șold și cântărindu-l în mână. Mânerul primului ei cuțit îi ieșea acum din coapsă, unde pătrunsese cu totul.

Femeia era foarte frumoasă și cu trăsături extrem de asemănătoare cu cele ale bărbaților cu care se luptase în toaletă: pielea albă, ochi și păr de culoare închisă, cu un aer solemn precum al unui copil ridicat în picioare într-o sală de clasă și pus să recite.

Nu putea face nimic pentru a se feri din calea celei de-a doua lovituri. Femeia era deja pe punctul de a arunca al doilea cuțit, iar când el ridică revolverul, știu că nu avea timp să țintească și să apese pe trăgaci. Ochi totuși brațul ei și apăsă pe trăgaci în clipa în care ea azvârli cuțitul. Nici nu văzu cuțitul, atât de rapidă fusese aruncarea, cu excepția unui moment în care traiectoria lui se intersectă cu lumina de la o lampă de siguranță.

Se auzi un scurt zăngănit când glonțul atinse lama și cuțitul șuieră pe deasupra capului său. Fusesse noroc chior, și nu rezultatul vreunui raționament, iar Tillman știa că nu ar fi putut face asta încă o dată nici într-un milion de ani, chiar dacă arma lui ar mai fi avut un glonț.

Încălecă balustrada și sări. Un al treilea cuțit zbură peste umărul său, razant, și îl însoți în plonjonul său ne-bun. Puntea principală era ieșită în afară cu patru metri față de cea superioară. Cuțitul căzu în mare la o distanță confortabilă față de punte, în vreme ce Tillman trecu la doar câțiva centimetri. Apa rece îl primi în brațele sale, în timp ce el continua să cadă într-un mediu dens, rece și ostil. După o cădere de vreo zece metri, încetini, se opri și începu să înoate spre suprafață.

Destul de greu, pentru că piciorul începuse să-i înțepenească, făcu o tumbă în apă și se lăsă din nou la fund. În bezna apei, nu avea niciun mijloc de orientare, așa că nu știa unde se află față de feribot: a rămâne la fund cât de mult putea era calea cea mai sigură să se îndepărteze de el.

Când nu își mai putu ține respirația, încetă să mai înoate și se lăsă ridicat la suprafață. În acel moment, când plămâinii săi tânjeau după o gură de aer, văzu cum ceva cade în adâncuri, unde el nu se mai putea întoarce: ceva foarte alb, care prinse o clipă licăritul vag și plăpând al lămpii de la prora feribotului și fulgeră ca aripa unei păsări.

Era domnul Snow.

Tillman înota la mare distanță în spatele feribotului. Nu văzu pe nimeni pe punte care să se uite înapoi sau să îl observe. Noaptea îl va ascunde acum, iar asasinii săi probabil că nu aveau să spună că se aruncase. Probabil că nimeni nu îl va căuta. Apa incredibil de rece avea să

domolească sângerarea rănilor, și nu avea cum să rateze coasta de sud-est a Angliei, având în vedere că se întindea pe o asemenea lungime.

Avea, în sfârșit, și un răspuns la întrebarea sa de mai devreme: cei care îl urmăreau chiar voiau să îl omoare. Poate că asta însemna că lui Michael Brand îi era frică de el, sau cel puțin așa spera.

Însă nu mai spera să îl poată găsi pe domnul Snow în adâncurile întunecate și tăioase. Avea nevoie de toată puterea rămasă pentru a supraviețui până la mal.

— Îmi pare rău, șopti Tillman, în vreme ce valurile îl leghănu și îl mângâiau.

Nu i se adresa jucăriei, ci fetei pe care o pierduse cu atâția ani în urmă. Se simțea de parcă ar fi trădat-o pe Grace și de parcă ar fi pierdut o legătură pe care nu ar fi trebuit să o piardă în ruptul capului.

Supraviețuirea. Numai asta conta acum. Se orientă după lumina de veghe a feribotului ca să repereze nordul și țarmul, care se întindea în față la 16 kilometri distanță.

14

Când Kennedy sună de la Prince Regent's să vadă cum a mai avansat Harper, acesta îi spuse, cu o îngâmfare scuzabilă, că a găsit o legătură între cei trei cercetători. Sigur că era o veste grozavă, dar succesul lui se diminuează văzând cu ochii când Kennedy începu să enumere o suită de întrebări pe care ar fi trebuit să i le pună lui Sarah Opie când vorbise cu ea la telefon: cei trei membri morți ai Ravellers se cunoscuseră prin internet sau se știau din altă parte? De câtă vreme lucrau la același proiect și cine

mai știa de el? Mai colaborau și cu altcineva care nu făcea parte din London Historical Forum? Nu era vorba că îi căuta nod în papură, dar asta era felul în care gândea ea, lucru pe care el ar fi trebuit să îl știe deja din scurtul timp petrecut împreună: corela lucrurile, gândindu-se ce anume știa și ce ar mai fi trebuit să afle.

— M-am gândit că lucrurile astea le-am putea afla văzându-ne cu ea, zise Harper supărat. Adică am reușit să spargem gheața, nu? Avem elementul de legătură. Și dacă avem elementul de legătură, atunci înseamnă că în curând vom afla și motivul. Dar știam că vom avea nevoie să îi luăm o declarație completă și nu am vrut să intre la idei deja.

— Ai făcut foarte bine, Harper. Dar spune-mi exact ce anume traduceau.

— Codicele Rotgut, spuse Harper. E un soi de glumă care circulă printre arheologi. Majoritatea cred că e un fals. Dar doctor Opie a spus că Barlow găsisse o altă pistă — ceva legat de cercetările lui asupra începuturilor creștinismului. Acrosticii.

— Gnosticii vrei să spui.

— Mda, cum zici tu. Deci totul pornește de la Barlow. El a început să traducă Rotgut-ul ăsta și i-a racolat ulterior și pe ceilalți doi.

— Numai pe ceilalți doi? Adică nu mai era absolut nimeni implicat? Nimeni care ar trebui avertizat că s-ar putea să fie ucis?

Aici Harper se afla pe un teren mai sigur.

— Nu mai erau și alți colaboratori. Barlow l-a mai abordat pe un tip care e expert în documentele astea vechi. Îl cheamă Emil Gassan — lucrează pe undeva prin Scoția. Dar a refuzat din prima orice fel de colaborare cu Barlow. I-a cam zis să facă pași.

— Dar Opie? Ea cum de știe toate astea?

— Din postările de pe forum? sugerează Harper. OK, recunosc că e doar o presupunere. Am întrebat-o direct de două ori, dar de fiecare dată a reușit să se fofileze. Era prietenă cu Barlow, mă rog, cel puțin o știa, postase pe forum un mesaj în care o felicita pentru nu știu ce fel de premiu. Dar a spus clar că ea nu era implicată în asta. Categorie. Nu avea nicio legătură cu proiectul. A spus asta de două ori.

— Și totuși știa cu ce se ocupă proiectul lui Barlow? întreabă Kennedy.

Harper începu să simtă ce insinua: că era un prost și că habar n-avea cum să interogheze un suspect.

— Nu e ca și când ar fi fost nu știu ce mare secret, îi aminti el lui Kennedy, încercând să nu pară că se atacase. Femeia asta activează pe site-ul Raveller, așa că nu m-am gândit că e ciudat să știe. În fine, poți să o întrebă chiar tu. Să fixez o întâlnire, da?

Se uită la ceas când îi spuse asta. Era trecut de șase, ceea ce însemna că probabil nu o mai puteau prinde în campus pe doctor Opie. Harper trebuia să facă rost de telefonul ei de acasă sau de mobilul ei și să dea de ea cât mai repede. Doctor Opie nu avea să se bucure prea tare. În timpul micului interogatoriu al lui Harper, se posomorâse: îi era teamă, era puternic impresionată, așa cum ar fi fost oricine care ar fi aflat că trei dintre cunoștințele sale apropiate au fost victimele aceluiași ucigaș. Răspunsurile ei deveneau tot mai lapidare și monosilabice, și nu pentru că refuza să coopereze, bănuia Harper, ci pentru că îi era greu să vorbească despre asta. Traumele fizice conduc la șocuri clinice: traumele psihologice blochează funcționarea firească a gândirii. Țsta era adevăratul mo-

tiv pentru care nu o forțase pe doctor Opie să îi dea prea multe detalii: îi era teamă să nu îi producă vreo criză mentală din care nu ar putea, pe termen lung, să o mai scoată.

— Nu în seara asta, zise Kennedy, spre ușurarea lui. Cred că următorul pas e să vorbim din nou cu șeful. Când ne-a dat cazul ăsta, s-a gândit că o să ne înfunde: trebuie să știe în ce s-a transformat toată povestea ca să ia o decizie în privința oamenilor pe care îi va folosi.

Harper era de-a dreptul scandalizat.

— Vrei să spui, să dea cazul unei alte echipe? Ha, s-o crezi tu, sergent! ăsta e criminalul meu în serie. Mă rog, al nostru. Am și un nume cu care să îl lansăm în media.

— Harper, nici nu am de gând să...

— Istoricul. Trebuie să te gândești la lucrurile astea, Kennedy. Dacă vrei titluri impresionante, trebuie să dai mediei ceva suculent. De-abia aștept prima conferință de presă.

— Foarte drăguț, Harper. Dar dacă va avea loc o conferință de presă, e foarte probabil că nu noi vom participa.

— Ba eu voi participa, chiar de-ar fi să mor pentru asta.

În telefon se auzi oftatul ei — oftatul unei mame cu un copil năzdrăvan.

— Probabil că nu vor vrea surle și trâmbițe în jurul poveștii ăsteia din cauza rateului dat cu prima investigație a cazului lui Barlow. Dar dacă vor organiza un festival mediatic, poți să faci pariu că cel care va fi la microfon va fi Summerhill. Poate că nouă or să ne dea voie să stăm prin preajmă, având un aer solemn. Ai notat toate datele pe care le-am adunat?

— Cam da, minți Harper.

Nu avea decât mângăleala aceea indescifrabilă pe care o scrijelise pe parcurs. Nu scrisese nimic la calculator și nici nu făcuse un dosar.

— Lasă-le la mine pe birou. O să adaug și datele culese de mine și apoi îi arunc osul lui Summerhill diseară. Dimineață îi facem o vizită și îl presăm să ia o decizie. Dacă avem pe țevă un interviu cu un martor-cheie, asta o să-i forțeze mâna: n-o să vrea să trăgăneze lucrurile în moduri în care ar putea apărea în dosar. Dă-mi totuși numărul celuiilalt individ din Scoția, cel care l-a refuzat pe Barlow. O să-l sun acum, ca să punem punctul pe „i”.

— OK, zise Harper și îi recită numărul lui Emil Gassan, iar Kennedy și-l notă.

Era neliniștit.

— Doar nu crezi că Summerhill o să ne ia cazul, nu?

— Poate nu ție, dar în mod sigur va numi un alt ofițer care să conducă investigațiile.

— Pentru că...?

— Pentru că dacă nu mai e doar o frecare de mentă, încetează să mai fie proprietatea mea. Deși, dacă mă gândesc mai bine, nu-mi lăsa notițele tale pe birou. Trimite-mi dosarul și o să printez eu totul la sfârșit.

Kennedy nu preciză de ce, dar el știa că se gândea la Combes și la gașca lui. Nu ar avea niciun fel de scrupule să își bage nasul în hârtiile de pe biroul lui Kennedy, fie din răutate, fie din pură curiozitate. Dacă ar vedea ceva ce își doresc, s-ar servi singuri, și brusc, el și Kennedy ar fi strânși din două părți. Cel puțin așa vedea Harper lucrurile: de parcă această triplă crimă (mai curând triplă măcelărire) era un măr copt care îi căzuse în poală, dovedind legea universală care, într-o bună zi, avea să îi poarte numele, și care spunea că marii detectivi atrăgeau ca prin farmec numai cazurile demne de calitățile lor nemaîntâlnite.

După ce Kennedy închise telefonul, își dădu seama că uitase să îi spună că Michael Brand dăduse la hotel un

nume și o adresă false: dezvăluirile pe care i le făcuse doctor Opie îi șterseseră din minte acea informație. Poate Kennedy ar fi fost mai impresionată dacă el i-ar fi spus că aveau deja un suspect. Ei bine, o să își dea seama singură de asta când va citi notițele și poate că o să-i și spună ce întrebări ar fi trebuit să-i pună spaniolului când a vorbit cu el la telefon.

Transcrise notițele în calculator — o altă treabă plictisitoare la care din nou îi era rușine că se pricepea destul de bine — și începu să își adune catrafusele ca să plece. Dar nu închisese calculatorul. Stanwick se îndreptă agale spre el și începu să citească fișierul deschis peste umărul lui. Harper întoarse monitorul ca să-l împiedice să citească.

— La naiba, aruncam doar o privire, bombăni Stanwick. Oricum, credeam că tot cazul ăsta e un căcat din care n-ai ce scoate. Doar de-asta ți l-a dat ție și Xenei, prințesa războinică. Așa că de unde toată secretomania asta?

— Criminalul e cineva din secția asta, zise Harper. Ar putea fi șeful. Ai putea fi chiar tu.

Stanwick rămase mut de uimire.

— Vrei să spui ceva cu asta?

— Da, zise Harper.

Se aplecă și scoase din priză calculatorul, deși fișierul era încă deschis.

— Vreau să spun să îți vezi dracului de treburile tale.

Se îndepărtă, așteptând să simtă o mână pe umăr; așteptând ca uriașul să îl întoarcă din drum și să îi dea una în față. Dar Stanwick se mulțumi să fluiera: acel sunet care mai întâi coboară și apoi urcă, în semn de surpriză. Harper nu făcuse o impresie bună mai devreme, când refuzase să se alăture bății de joc generale la adresa reputației

lui Kennedy; acum, se băgase singur într-o categorie pe care toți ceilalți din secție o foloseau pe post de pisoar, iar fluieratul acela spunea clar asta.

Însă lui Harper nu-i păsa deloc. Era ambițios la modul general, dar mai curând în ceea ce privea experiențele și nu distincțiile oficiale. Voia să vadă și să facă lucruri extraordinare. Secția polițiștilor în uniformă se dovedise neîncăpătoare pentru el, și poate că și cea a detectivilor avea să se dovedească la fel. Tot ce își dorea era să trăiască la maximum orice experiență.

După ce Harper plecă, mai trecură câțiva curenți de seară care îi mai măturară pe cei din bârlogul secției, dar erau mai mult un reflux. Inspectorii și sergenții se retraseră, unul câte unul sau în grupuri mici, iar până la ora 8 p.m. când Kennedy se întoarse, sala mare era goală. Asta nu o deranja câtuși de puțin.

Îi luă ceva vreme să noteze tot ceea ce aflase în cursul zilei. Asta însă nu însemna că acoperise multe aspecte ale cazului: descoperirile, indiferent cât de senzaționale, ar fi putut fi condensate în câteva paragrafe explozive. Nu făcea decât să își ia măsuri de precauție. Chiar dacă greșelile făcute în acest caz nu îi aparțineau, asta nu îi garanta niciun fel de protecție dacă ar fi trebuit să cadă un cap, iar cu cele trei crime trecute cu vederea, nu una, o decapitare în numele moralei părea din ce în ce mai posibilă.

Așa că se asigură că notițele sunt imaculate. Ea și Harper respectaseră minuțios toate normele și procedurile standard, se arătaseră fără excepție curtenitori și extrem de grijulii față de martori, și se opriseră din înaintarea lor lentă, harnică și ca la carte numai pentru a nota simultan

amândoi tot ceea ce făcuseră. Pe scurt, erau adevărați sfinți în ceea ce privea activitatea polițienească.

Uitându-se peste notițele lui Harper, descoperi bomba cu Michael Brand și înjură cu voce tare. O adresă falsă? Un număr de telefon inventat? La dracu'! Oare de ce nu a întrebat-o Harper pe Opie despre asta și despre ce a avut de spus Brand în apărarea lui pe forumul Ravellers? Mai posta acolo? Moderatorii site-ului aveau datele lui de contact? Dacă Brand mințea în privința adresei sale, nu puteai ști în ce alte privințe mai mințea — iar Rosalind Barlow spusese că fratele ei s-a întâlnit cu Brand cu o seară înainte de a muri. Țsta ar putea fi personajul-cheie sau un potențial martor-cheie, iar el deja le-o luase înainte cu trei săptămâni.

Și-atunci ce îi rămânea? Scoțianul ăla. Emil Gassan. Îl sună pe numărul pe care i-l dăduse Harper, dar descoperi că era numărul centralei universității la care lucra. I se spuse că doctor Gassan a plecat deja și reuși să obțină de la recepționar, după tot tam-tamul obișnuit al legitimității, numerele de telefon ale profesorului. Încercă să îl sune pe fix, dar nu îi răspunse nimeni, iar mobilul era închis. Nemaiavând altceva de făcut, își lăsă datele de contact în mesageria vocală, împreună cu un mesaj care spunea că își dorește foarte mult să îi vorbească în legătură cu o investigație în desfășurare. Își spuse că va mai încerca și mai târziu să îl sune pe fix și pe mobil.

Neliniștită și îngrijorată, printă notițele lui Harper și le puse alături de ale sale. O enerva jocul ăsta stupid de a recupera timpul pierdut — gândul că era ținută în loc din cauza lipsei de profesionalism a altora. Orice-ar fi făcut, erau cu trei săptămâni în întârziere pe toată linia. Îi trimise și lui Summerhill un e-mail cu notițele lor în

atașament, iar apoi se îndreptă spre biroul secretarei lui și îi lăasă printul, împreună cu restul dosarului, deasupra teancului de foi pe care avea să le primească a doua zi dimineață.

Gata. Acum nimic nu o mai împiedica să se ducă acasă: nu mai avea de ce să amâne.

Își luă haina, observând că dispăruse capcana pentru șoareci din coșul de gunoi. Indiferent cine o fi fost cel care voise s-o intimideze, și-o luase înapoi. Sau poate că era în fișet ori în dulapul din vestiar.

Prin comparație cu ce o aștepta acum, toate provocările astea păreau niște fleacuri.

15

Era trecut de zece când Kennedy ajunse la apartamentul ei din zona săracă a cartierului Pimlico, chiar la țanc ca să o audă pe Izzy, pentru a patra oară la rând, vorbind murdar în fața tatălui ei. Asta însemna că trebuia să îi ceară scuze lui Izzy, deși era furioasă pe ea: era exact genul de cocteil dulce-amar care o înfură peste poate.

Izzy locuia în apartamentul de deasupra și putea să combine supravegherea tatălui lui Kennedy — și a copiilor vecinului de la parter — cu slujba ei obișnuită: dar slujba ei obișnuită era să răspundă la o linie erotică, iar schimbul ei începea la ora 9 seara în general. Așa că, atunci când Kennedy întârzia, Izzy își trăgea telefonul și începea lucrul, iar Peter auzea o sută și ceva de variații pe tema „Vrei, iubitul, vrei să ți-o bagi în mine?”

Izzy părea să facă față acestui lucru mult mai bine decât Kennedy: pe ea nu o inhiba deloc faptul că bătrânul

se afla lângă ea și o auzea cum se produce. Ba chiar spunea că o ține în priză faptul că se străduia să obțină o reacție cât de firavă din partea lui Peter. Știa că uneori șeful ei monitorizează apelurile, asigurându-se că fetele își fac treaba, iar clienții pe-a lor: nu voia să fie certată pentru falsitatea perversității din vocea ei, iar o reacție cât de mică pe fundalul obișnuitului calm zen al lui Peter era un test foarte util.

Pe Kennedy o deranja asta din multe puncte de vedere, iar lucrurile se complicau și mai mult pentru că i se părea că Izzy e înnebunitor de atrăgătoare. Era o brunetă minionă cu o talie minusculă și un fund imens, ceea ce era foarte aproape de idealul feminin al lui Kennedy: dar pentru că trebuia să stea în timpul zilei cu tatăl ei și pentru că Izzy era cu zece ani mai tânără ca ea, niciodată nu putuse să îi facă avansuri.

În consecință, ori de câte ori o auzea pe Izzy vorbind cu onaniști singuratici la linia erotică, o cuprindea un sentiment dulce-amar de excitație și frustrare.

Dar nu avea de ales. Adevărul era că supravegherea intermitentă de care tatăl ei avusese mereu nevoie devenea acum o nevoie permanentă. Kennedy se scuza exagerat de mult în fața vecinei ei: Izzy îi făcu semn că nu trebuie, având încă telefonul lipit de ureche, deși acum era într-o scurtă pauză.

— A mâncat deja, zise ea, în timp ce îndesa în buzunar teancul de bancnote pe care i-l dăduse Kennedy. Spaghetele Bolognese, că tot am gătit asta pentru micii monștri de la parter. Numai că nu i-am dat și spaghetete, că nu le poate mânca. Așa că a mâncat numai sosul de carne. Poate n-ar fi rău să vezi dacă mai vrea niște pâine prăjită sau ceva ușor pentru cină.

Kennedy o conduse pe Izzy la ușă, ascultând numai pe jumătate raportul: ce a mâncat și a băut Peter în ziua respectivă, cum s-a simțit, de câte ori au trebuit schimbate scutecele pentru adulți. Izzy credea că raportul pe care îl dădea făcea parte din contract: prin urmare, Kennedy trebuia să îl asculte sau cel puțin să stea drepti când Izzy i-l recita.

În cele din urmă, Izzy plecă, iar Kennedy se duse să vadă ce face Peter. Era cu lumina stinsă și se uita la televizor — la un documentar pe Canal 4 despre cea mai recentă panică a imunizării — stând foarte aproape și părând a-l urmări, deși privirea lui cam rătăcea pe pereți și podea. Era îmbrăcat cu pantaloni și cămașă, dar asta numai din cauza fobiei lui Kennedy de a vedea bătrâni bându-și pijamale: ar fi fost în stare să îi aleagă ea însăși hainele și să îl ajute să se îmbrace. Părul alb al lui Peter era în dezordine, pe chipul său trecând umbrele mișcătoare ale luminii pâlpâitoare a televizorului, ca niște nori care trec repede peste un munte.

— Bună, tată! spuse Kennedy.

Peter privi în direcția ei și dădu din cap.

— Bine ai venit acasă! zise el cu o voce pierită.

Îi spunea foarte rar pe nume, iar când o făcea, de obicei i-l pocea: îi spunea la fel de des „Heather“, „Janet“ (numele mamei ei), „Chrissie“ (sora ei) sau „Jeannine“ (nepoata ei). Uneori îi spunea „Steve“ (fratele ei mai mare), deși nimeni din familie nu îl mai văzuse pe Steve de la 18 ani, când plecase în lumea largă.

Kennedy aprinse lumina, iar Peter clipi de două ori, deranjat.

— Vrei niște pâine prăjită, tată? îl întrebă ea. O cană cu ceai? Sau poate un biscuit?

— Aștept să luăm cina, zise Peter și își îndreptă din nou atenția spre televizor.

Îi făcu oricum niște pâine prăjită de secară și i-o aduse. Nu își va aminti că refuzase și ceva carbohidrați nu îi puteau strica, mai ales dacă mâncase numai un bol cu sos de spaghete. Îi puse pâinea în față pe o tavă, împreună cu o ceașcă de cafea instant și se retrase în dormitorul ei, unde avea un televizor și un birou: ai fi zis că întregul apartament e al bunicii și numai această cameră era teritoriul ei. Era mai mică decât unele dintre camerele în care locuise în timpul studenției, dar avea tot ce îi trebuia — ceea ce, în acel moment din viața ei, suna mai mult a acuzație decât a laudă.

Dar se simțea prost că îl lasă singur pe Peter, după ce fusese plecată toată seara. Știa că e ridicol. Fantoma surorii sale îi șoptea la ureche o predică la fel de fantomatică: „După câte ne-a făcut nenorocitul ăsta...” Aici nu avea nimic de spus în apărarea lui: era adevărat. Peter fusese un soț și un tată de doi lei, infinit mai suportabil în prezenta stare, care luase locul unei stări de eternă absență din viața de familie. Lipsa sa de sensibilitate și eșecurile lui o formaseră pe ea într-un anume fel, dar la fel de importante fuseseră și exemplul său negativ și așteptările sale. Dar, pe termen lung, nimic nu mai conta. Totul se reducea la a te întreba dacă poți să îl părăsești așa, iar ea, în mod evident, nu putea.

Așa că își luă cafeaua și se întoarse în sufragerie, rămânând cu tatăl ei până la sfârșitul emisiunii. Când începură reclamele, închise televizorul.

— Și, cum ți-a mers azi? îl întrebă ea.

— Binișor, spuse el. Binișor.

Niciodată nu răspundea altceva.

Kennedy îi povesti destul de amănunțit despre crima pe care o investiga acum. Peter ascultă în tăcere, dând din cap sau murmurând câte un „Oh“ din când în când, dar când ea se opri, nu făcu niciun fel de comentarii și nici nu puse vreo întrebare. Doar se uita țintă la ea, așteptând să vadă dacă mai spune ceva. Mă rog, nu se așteptase la vreo reacție din partea lui: pur și simplu, simțea acest impuls — care nu era constant și mergea numai până la un punct — de a-l trata ca pe o ființă umană, din moment ce nimeni altcineva din jur nu mai era dispus să facă asta.

Se îndreptă spre combina muzicală și puse niște muzică: legendarii Gypsy Queens și Gypsy Kings cântând „Sounds from a Bygone Age“. Mama lui Kennedy, Janet, ale cărei rădăcini țigănești Peter le-a considerat întotdeauna o fantasmagorie, nu ascultase decât Fanfara Ciocârlia în ultimul an al bolii ei mortale. Peter își bătuse joc de asta câtă vreme ea trăise, la fel cum își bătuse joc de mai tot ce făcea soția sa, precum și de motivele din spatele lucrurilor pe care le făcea. Dar când a murit, el a plâns pentru a doua oară în viață, din câte își amintea Kennedy. Iar apoi a început să își pună singur albumul cu muzică, seara târziu sau dimineața devreme, într-o tăcere hipnotică: și așa a început să cumpere în cantități industriale muzică țigăneasă balcanică. Heather nu știa dacă îi plăcea sau nu: deși bănuia că, uneori, dacă le asculta în locul și la momentul potrivit, acele albume puteau să i-o aducă înapoi lui Peter pe soția sa care murise. Muzica avea puterea de a-l schimba, chiar dacă nu de fiecare dată, măcar atunci când o asculta, cât și scurtă vreme după.

În seara aceea părea să funcționeze. Privirea lui Peter deveni brusc concentrată, în timp ce sunetele ascuțite ale

viorii și cele bombastice ale acordeonului își disputau supremația. Lăsa doar trei melodii pentru că luciditatea era o sabie cu două tăișuri pentru tatăl ei: dacă își amintea că Janet e moartă, se posomora dintr-odată și devenea impredictibil, și probabil că avea să facă noapte albă.

— Arăți obosită, Heather, îi spuse Peter lui Kennedy, în vreme ce ultimele acorduri ale Sârbei încă pluteau în aer. Muncești prea mult. Ar trebui să fii puțin mai egoistă. Să ai mai multă grijă de tine.

— Așa cum ai făcut tu mereu, ripostă ea.

Fusese voit zeflemitoare: se întrista mai mult decât se bucura auzindu-l că vorbește din nou ca pe vremuri. Îi era dor de el, dar o făcea să îl și urască, pe măsură ce el redevenea cel de altădată — îl ducea înapoi într-un timp când era o persoană responsabilă pentru acțiunile sale și putea fi urât pentru asta.

— Eu am muncit pentru voi. Pentru tine și pentru copiii. Dar tu pentru ce muncești?

Era o întrebare bună, chiar dacă formularea arăta că o confunda cu mama sa. Răspunse ipocrit:

— Pentru binele societății.

Peter pufni în răs.

— Mda, sigur, vezi să nu. Societatea îți va mulțumi așa cum a făcut-o întotdeauna, scumpa mea. Așa cum mi-a mulțumit și mie.

Se bătu ușor în piept la cuvântul „mie“: acesta fusese gestul său definitiv cândva, de parcă unele cuvinte, precum „eu“ sau „mie“ ar fi avut nevoie de ceva în plus atunci când se refereau la Peter Kennedy.

— Faci ceea ce știi să faci, zise ea.

Un răspuns mai bun, iar Peter îl acceptă cu o înclinare a capului, râzând. Privirea i se schimbă din nou,

lumina din ochi dispărându-i treptat, în timp ce mintea sa părăsea mica insulă de luciditate și se cufunda în marea pufoasă și statică în care plutea de obicei.

Involuntar, Kennedy ridică mâna și îi făcu semn de „la revedere“.

— Of, mai lasă-mă, tată, spuse ea blând, clipind repede, de vreo șase ori la rând, hotărâtă să nu lase lacrima să cadă.

Mai târziu, din camera ei, Kennedy încercă din nou la Emil Gassan. De data asta avu noroc: cineva răspunse pe numărul de acasă. Avea un ton înțepat și ridicat, iar accentul său era mai mult al unui vorbitor de engleză britanică standard decât al unui scoțian.

— Emil Gassan, spuse el.

— Doctor Gassan, numele meu e Kennedy. Sunt sergent detectiv la Poliția Metropolitană din Londra.

— Poliția? făcu Gassan, părând alarmat și indignat în același timp. Nu înțeleg.

— Investighez moartea unui coleg de-al dumneavoastră, profesorul Stuart Barlow.

— Tot nu înțeleg.

— E posibil ca moartea sa să nu fie o întâmplare. Mai ales în lumina coincidenței cu alte morți ale altor cercetători, cu care lucra profesorul Barlow.

— Dumnezeule mare! Sugerați că Barlow a fost ucis? Credeam că a căzut pe scări!

— Nu sugerez nimic în acest moment, doctor Gassan. Doar adun informații. Mă întrebam dacă aveți puțin timp să vorbim despre proiectul de traducere la care lucra profesorul Barlow.

— Barlow? Proiectul lui Barlow? Dumnezeule, doar nu vă referiți la Rotgut?

— Ba da, la Rotgut.

— Hm, mă rog, nu aş numi idioţenia aceea de propunere „proiect“, sergent...? aşteptă el răspunsul ei.

— Kennedy.

— Şi dacă tot veni vorba, nu l-aş numi pe Stuart Barlow „coleg“. De-abia dacă a publicat câte ceva în ultimii douăzeci de ani, ştiaţi asta? Se pierde în tot felul de ipoteze pe care le aruncă pe acel... cum îi spune? Forum Ravellers, dar câteva e-mailuri ici şi colo nu pot trece drept cercetare academică serioasă. Şi gândul că ar mai putea exista ceva nedescoperit încă la Codicele Rotgut la ora asta...! Ei bine, minţi mai luminate decât a lui Barlow au eşuat pe stânca aceea.

Ultima afirmaţie fu însoţită de un râs răutăcios şi dispreţuitor.

— Aşadar, atunci când v-a abordat, spuse Kennedy, şi v-a întrebat dacă vreţi să faceţi parte din echipa lui...

— Am spus nu. Apăsât. Nu aveam vreme de pierdut.

Kennedy încercă marea cu degetul. Întregul caz părea să se bazeze pe lucruri care depăşeau cunoştinţele ei, iar aroganţa tipului ăstuia trebuia să se bazeze pe ceva cunoştinţe.

— Aveţi timp să mă lămurii ce anume înseamnă exact Codicele Rotgut, doctor Gassan? Am auzit mai multe variante, dar încă nu îmi e clar.

— Atunci citiţi-mi cartea, *Texte paleografice. Substanţă şi substrat*, Leeds University Press, 2004. O găsiţi şi pe Amazon. Vă pot trimite ISBN-ul dacă doriţi.

— Nu sunt vreo expertă, doctor Gassan. Mă tem că m-aş pierde în detalii. Şi dacă tot v-am captat atenţia, ca să spun așa...

La celălalt capăt al firului se lăsă o tăcere ușor apăsătoare.

— Ce anume doriți să știți? întrebă Gassan, în cele din urmă. Nu am vreme să vă fac o introducere amănunțită în paleografie, sergent Kennedy. Și oricum nu vă pot lua de la zero. Și chiar și pentru o introducere, în mod normal sunt plătit.

— Aș vrea să îmi pot permite să o fac, spuse Kennedy zeflemitor. Dar, sincer, nu mă interesează prea multe. Vreau doar să știu ce anume încerca profesorul Barlow să facă și de ce asta ar fi interesat pe altcineva din domeniul dumneavoastră. Evident, din punctul dumneavoastră de vedere, făcea niște greșeli elementare. Aș vrea doar să cunosc contextul pentru a înțelege unde anume greșea, pentru că, în acest moment, sunt în beznă totală.

O altă ezitare. Oare exagerase cu linguşeala? Probabil că Gassan nu era prost deloc, deși se comporta ca atare.

Prost sau nu, mușcă momeala.

— Pentru a vă explica despre Codicele Rotgut, ar trebui să vă explic câteva lucruri despre exegeza biblică.

— Orice e nevoie.

— Atunci trecem repede în revistă toată povestea asta. Pentru că sincer, am alte lucruri de care trebuie să mă ocup.

— O trecere rapidă în revistă ar fi perfect. E OK dacă vă înregistrez? Aș vrea ca și colegii mei să beneficieze de aceste informații.

— Atâta vreme cât sunt citat, da, spuse Gassan precaut.

— Absolut!

— Perfect, sergent. Cam ce știți despre Biblie?

16

TRANSCRIEREA DECLARAȚIEI LUATE DOCTORULUI
EMIL GASSAN, 23 IULIE, ÎNREGISTRARE ÎNCEPUTĂ LA
10:53 P.M.

- EMIL GASSAN: Perfect, sergent. Cam ce știți despre Biblie?
- DS KENNEDY: Cred că nu prea multe. Știu că sunt două Testamente.
- EG: Așa e. Și presupun că știți că Noul Testament a fost scris mult mai târziu.
- DSK: Sigur.
- EG: Cât de târziu?
- DSK: Hm, presupun că la o distanță de cel puțin o mie de ani, nu? Noul Testament e scris după evenimentele pe care le descrie — adică după moartea lui Isus. Restul... presupun că pe vremea faraonilor.
- EG: O parte, da. Dar a durat mult până au fost adunate la un loc toate textele Bibliei sub forma pe care noi o cunoaștem astăzi. O parte dintre texte datează din secolul al XIII-lea înainte de Hristos, așa că aveți dreptate: sunt foarte, foarte vechi. Dinainte ca Roma să existe. Dinainte ca Atena să existe. Aproape și înainte ca Micene să existe. Dar alte părți ale lui au fost scrise o mie de ani mai târziu. Manuscrisele de la Marea Moartă, care sunt cele mai vechi copii pe care le avem ale unor secțiuni-cheie din Vechiul Testament sunt date

doar cu un secol înainte de Hristos. Și asta continuă să se schimbe. Ceea ce era inclus — ceea ce era considerat a fi cuvântul lui Dumnezeu — diferă de la o generație la alta.

DSK: Are vreo relevanță faptul ăsta pentru Codicele Rotgut?

EG: A, de-abia am început, sergent Kennedy. Așadar, Vechiul Testament s-a tot scris pe parcursul a o mie de ani. Noul Testament era similar în anumite privințe, dar diferit în altele. A trebuit să treacă ceva timp ca să se ajungă la forma pe care noi o cunoaștem astăzi, dar scrierea sa propriu-zisă s-a produs relativ repede. Majoritatea textelor-cheie sunt deja scrise până la sfârșitul secolului al II-lea: cel puțin, asta e teoria cea mai răspândită. Acum, ia să vedem, câte evanghelii sunt?

DSK: Patru?

EG: Mulțumim pentru participare. Răspunsul corect este în jur de 60.

DSK: Păi, ăăă... Matei, Marcu, Luca, Ioan...

EG: Toma, Nicodim, Iosif, Maria, Filip, Matei, Bartolomeu... și asta ca să le citez numai pe cele care se autointitulează „evanghelii“. La urma urmei, cuvântul ăsta nu înseamnă cine știe ce. Pentru un ofițer de poliție, cred că ar echivala cu, să zicem, o declarație a unui martor. O declarație a unui martor care a văzut lucruri extraordinare.

DSK: Interesantă analogie.

- EG: Mulțumesc. Poate o să o mai folosesc. Astea fiind spuse, sunt aproape o sută de alte scrieri care au fost incluse la un moment dat sau de anumite biserici în Biblie, dar care nu mai fac acum parte din ea. Unii continuă să le includă, în alte ramuri ale creștinismului. De exemplu, ortodoxismul grec și slavon au o Biblie foarte diferită de aceea a Bisericii Catolice. Cuprind de mult mai multe texte.
- DSK: Vă referiți la scrierile apocrife. La cărțile apocrife.
- EG: Păi, da. Da, așa e. Parțial. Dar vreau să mai și spun că ceea ce trece pentru cineva drept text apocrif este pentru altcineva dreapta credință. Disputa privind ce anume este Cuvântul Domnului și ce nu s-a continuat până târziu în Evul Mediu. Și e greu de spus cine a câștigat. Bisericile și-au ales fiecare propriile texte, fiecare susținând că le are pe cele autentice. Scrierile numite de obicei „apocrife“ sunt cele pe care nu le-a revendicat nimeni. Dar chiar și aceste texte erau uneori reconsiderate și invers, texte considerate parte din Biblie au fost scoase. Așa a fost cazul Păstorului lui Hermas. Sfinții Părinți îl incluseră chiar după *Faptele Apostolilor*. Acum aproape nimeni nu mai știe nimic de el.
- DSK: Deci și Codicele Rotgut este o astfel de carte apocrifă? Ceva care a fost eliminat din Biblie?

- EG: Vreți neapărat să ajungeți unde vă doare, nu-i așa, sergent Kennedy? Vreți să scăpați. Dar mă tem că încă nu am ajuns în acel punct. Pentru creștinismul timpuriu, toată această problemă — a originii divine sau umane — era literalmente o chestiune de viață și de moarte. S-au luptat din cauza asta. S-au ucis între ei ca să dovedească cine deține adevărul adevărat: mă refer la crime, dar și la execuții și martirizări. Arius din Alexandria a fost otrăvit și a murit în chinuri, pentru că a contestat doctrina Sfintei Treimi. Și multe dintre textele religioase păstrate din acele timpuri sunt adevărate polemici. Toți spun: „Să nu crezi asta, crede celălalt lucru“ și „Ține-te departe de cei care spun așa și pe dincolo“. Ați auzit de Irineu?
- DSK: Nu, mă tem că nu. A, stați puțin. Sora lui Stuart Barlow... ea zicea că Barlow l-a studiat la un moment dat.
- EG: Barlow a studiat pe toată lumea la un moment dat. Episcopul Irineu de Lugdunum și mai târziu, evident, Sfântul Irineu. A trăit undeva spre sfârșitul secolului al II-lea după Hristos în ceea ce pe-atunci încă se mai numea Galia. Și a scris un text foarte influent, numit *Adversus Haereses*. În esență, era un atac împotriva ereticilor — o listă a ceea ce aveau și ce nu aveau voie creștinii să citească. Majoritatea textelor puse la index s-au constituit în ceea ce noi cu-

noaștem astăzi sub numele de tradiția gnostică.

DSK: Încă unul dintre subiectele dragi ale lui Stuart Barlow.

EG: Exact cum vă spuneam.

DSK: Și vreți să spuneți că și Codicele Rotgut se leagă într-un fel de tradiția asta?

EG: Evident.

DSK: Vă rog să continuați, doctor Gassan.

EG: Textul *Adversus Haereses* al lui Irineu e un fel de anunț al creștinismului timpuriu privind siguranța publică. Îi spune credinciosului de ce anume trebuie să se ferească. Vorbește despre tot soiul de idei care circulau în acea vreme și care, din punctul de vedere al bunului episcop, erau bombe cu explozie întârziată: așa-ziși sfinți care erau de fapt străini amăgitori, cu intenții rele. Ținea mai ales să atace mișcările gnostice, care erau ca un fel de societăți secrete în interiorul creștinismului — religii misterioase, care transmiteau taine despre viața lui Hristos și despre învățăturile Sale. Taine care, uneori, contraveneau flagrant cu învățăturile bisericilor ortodoxe.

DSK: Deci Rotgut este unul dintre textele atacate de Irineu?

EG: [râde] Nu chiar.

DSK: OK, e clar că ceva îmi scapă.

EG: Codicele Rotgut datează din secolul al XV-lea, sergent. Se numește așa pentru că

un căpitan portughez de vas l-a obținut în schimbul unui butoi cu rom. Este o traducere, în engleză, a unei evanghelii.

DSK: O evanghelie apocrifă?

EG: Nici pe departe. E Evanghelia după Ioan. Întregul text al Evangheliei după Ioan, nu foarte bine tradus, dar destul de aproape de varianta pe care o cunoaștem și noi. Dar, la sfârșit, și asta face textul ăsta atât de fascinant și de controversat, mai e ceva. Câteva versete dintr-o altă evanghelie. Și de data asta e vorba de una extrem de apocrifă, pentru că nu s-a găsit textul până acum. Nu apare citată nicăieri altundeva. Șapte versete dintr-o altă evanghelie, care începe cu niște afirmații extrem de ciudate. Știți ce anume este un codice, sergent?

DSK: Am aflat abia de curând. Primele cărți, nu-i așa?

EG: Exact. Dar aveau în comun cu cărțile nu mai faptul că adunau la un loc pagini care fuseseră îndoite și cusute împreună. Dar, spre deosebire de cărți, amestecau adesea mai multe texte care nu aveau niciun fel de legătură unul cu celălalt. Pe-atunci, nu exista conceptul nostru de carte, anume acela de text unic, prins între două coperte. Nici măcar nu aveau coperte. Era vorba numai de niște pagini legate la un loc. Și dacă terminai de scris textul, dar mai aveai încă loc

pe pagină, atunci ai fi scris în continuare un alt text.

DSK: Iar asta e și cazul Codicelui Rotgut.

EG: Iar asta e exact cazul Codicelui Rotgut. Cele câteva versete de la sfârșit nu sunt din Evanghelia după Ioan. Nu sunt din niciuna dintre evangheliile cunoscute. Dar Iuda Iscariotul este foarte prezent în ele, iar Irineu vorbește despre o Evanghelie după Iuda care circula în vremea sa — o evanghelie despre care credea că propovăduiește învățături foarte otrăvitoare.

DSK: Deci, vreți să spuneți că, după Evanghelia după Ioan, există în Codicele Rotgut o mică mostră din această altă evanghelie? Evanghelia după Iuda?

EG: Da, e posibil. E posibil să fie Evanghelia după Iuda. În orice caz, e vorba despre o evanghelie în care Isus vorbește cu Iuda singur și în secret.

DSK: Așadar, Rotgut...

EG: Ei bine, nu se știe. Nu se știe. Manuscrisul Rotgut cel puțin pare să fie o traducere a unui codice — o carte în care Evanghelia după Ioan e urmată de Evanghelia după Iuda. Dar dacă așa e, atunci originalul — adevăratul codice, scris în aramaică, după care a fost făcută și această traducere parțială în engleză, a dispărut — nu a fost găsit sau cel puțin nu a fost identificat cu certitudine.

DSK: Asta sună a dezamăgire.

- EG: Nu-i așa? Căpitanul De Vereose mai bine și-ar fi păstrat romul. Ce-a cumpărat el era mai curând un fel de „pe-afară-i vopsit gardul, și-năuntru-i leopardul“.
- DSK: Stați puțin. Poate că de fapt nu am înțeles bine, doctor Gassan. Am crezut că Barlow se ocupa de o nouă traducere a Codi celui Rotgut.
- EG: Nu, imposibil. Rotgut e deja tradus. E scris în engleză. Sigur, o engleză precară, dar rămâne engleză.
- DSK: Și-atunci ce avea de gând Barlow să facă?
- EG: Mă tem că asta trebuie să îl întrebați pe el.
- DSK: Nu v-a spus exact ce intenții are? Atunci când v-a vorbit despre asta?
- EG: A spus că a găsit o nouă interpretare. Că e posibil ca acest Codice Rotgut să conțină mai multe lucruri decât s-a crezut inițial. Dar nu voia să îmi spună mai multe dacă nu mă alăturam lui, ceea ce nu intenționam să fac.
- DSK: Ați putea specula totuși?
- EG: Sigur. Pot să mă aventurez și să vă spun că, indiferent ce ar fi fost, era o pierdere de vreme. Dacă mi-ar fi spus că vrea să privească dintr-o altă perspectivă viața și lucrările lui Hristos, pornind de la analiza versurilor musical-ului *Jesus Christ Superstar*, probabil că aș fi fost ceva mai interesat. Vă mai pot ajuta și cu altceva, sergent Kennedy?
- DSK: Ați făcut mai mult decât suficient.
- EG: Cu multă plăcere. Noapte bună.

17

Kennedy adormi și îl visă pe Iuda. Nu era prea fericit. Stătea pe un câmp, sub un copac fără frunze, din care atârna un laț de spânzurătoare, așa că știa în ce moment se află: cel de dinaintea sinuciderii sale. Părea totuși preocupat să își numere arginții din palmă.

La un moment dat, îi observă prezența. Se uită în sus, îi întâlnește privirea cu ochii săi triști și întunecați și îi arată monedele. Treizeci de arginți.

— Știu, spuse Kennedy. Știu că e grav.

Era un vers dintr-un cântec al formației Smith și parcă vru să își ceară scuze pentru asta. Dar Iuda era spânzurat de copac acum, legându-se încet, înainte și înapoi, de parcă ar fi fost cei mai urâți clopoței de vânt din lume.

Clipa aceea trecuse.

18

Lui Tillman îi luă multă vreme să își revină și să o ia din nou din loc după ce reușise să se târască până pe plaja din Folkestone. Ud până la piele, înghețat și epuizat fiindcă pierduse mult sânge, știa că nu își putea permite luxul de a trece pe la un spital. Trebuia să continue să se miște dacă voia să rămână în viață: altfel avea să moară de hipotermie.

Avusese noroc dintr-un anumit punct de vedere: la ora 3 dimineața, Folkestone era un oraș în care era relativ ușor să faci cumpărături. Dădu o spargere la o farmacie de unde luă bandaje și sulfamidă și făcu razie prin

pungile din plastic lăsate la intrarea unui magazin pentru săraci în căutarea unor haine de schimb. O toaletă pentru bărbați din apropierea unei parcări pentru rulote îi servi drept cabină pentru schimbul de haine, precum și drept teatru de operațiuni.

Rănila din umăr și coastă îi sângerau rău, iar sulfamida nici măcar nu încetini sângerarea. Tillman se gândi că apa foarte rece, care îi contractase arterele, îi salvase viața: ceva urât — ceva care fusese pe lama cuțitului probabil — nu îi lăsa sângele să se coaguleze. Mai dădu o spargere la o mică tutungerie, unde căută fără succes brichete Bic și se mulțumi, în cele din urmă, cu o cutie de chibrituri Swan Vestas, care se aprindeau în orice condiții. Folosi câteva chibrituri ca să dea foc unei crengi rupte dintr-un gard viu de conifere. Apoi mușcă tricoul făcut ghem în timp ce își cauteriză rănila tăiate frumos și drept. Mirosul puternic al rășinii se amesteca grețos cu cel al cărnii arse. Când termină, mai aplică o cantitate mare de dezinfectant cu mâini tremurânde și pansă rănila cât putu de bine.

Să ajungă la Londra era următoarea încercare. Cel puțin mai avea portofelul, care fusese în buzunarul pantalonilor și nu în cel al hainei pe care o lăsase pe feribot. Tillman se ferea de gări, știind că arăta destul de rău cât să se aștepte, dacă ar fi încercat să cumpere un bilet, să fie chemată poliția. O cursă de noapte părea o soluție mai bună: era aproape sigur că era o autogară în Folkestone, iar centrul orașului era așa de mic încât nu a avut nicio problemă să o găsească. Prima cursă era în zori. Cumpără un bilet de la un ghișeu mic de lângă o parcare imensă, așteptă în întuneric să se urce șoferul și se așeză la coadă chiar în ultimul moment. Nimeni nu spuse nimic,

doar i se aruncară niște priviri prudente. Arăta ca un bețiv ciudat de bine făcut și probabil mirosea ca un incendiu într-o farmacie. Grozav. Nimeni nu va vrea să îi întâlnească privirea, cu atât mai puțin să îi vorbească. Putea dormi, numai de i-ar permite rănille.

La Gara Victoria, merse mai bine. Comandă un mic dejun imens cu multă prăjeală la o cafenea de pe Buckingham Palace Road, al cărei proprietar era obișnuit cu vagabonzii de la hostelurile din apropiere și nu îi păsa cum arăta sau mirosea Tillman. Mâncarea îl puse pe picioare, iar durerea înțepătoare provocată de rănille de cuțit începu să îl mai lase. Suficient ca să îl facă să funcționeze și să gândească limpede.

Trebuia să aibă un punct de plecare înainte de a primi vești de la Vermeulens. Trebuia să afle ce căutase Michael Brand în Londra și dacă mai era acolo. Trebuia să fie gata să o ia din loc, și încă repede, dacă exista cineva sau ceva care să plece.

Tillman mai avea casa din Kilburn unde trăise cu Rebecca și își întemeiaseră o familie, dar nici nu luă în calcul faptul că s-ar putea duce acolo. Cine încercase să îl omoare pe feribot știa sigur ce opțiuni avea, iar acestea erau complexe și tainice. Era evident și că îi cunoșteau perfect trecutul, care era transparent și clar.

Așa că, după ce trecu pe la depozitul de la Gara St. Pancras, una dintre ascunzătorile sale de urgență, ieși de la metrou la Queen's Park. Acolo își închirie o cameră cu micul dejun inclus. Plăți cu bani gheață și se legitimă cu un pașaport fals pe numele de Crowther — unul dintre multele cumpărate de la Asigurări înainte ca ea să îi pună interdicție. Se întrebă dacă pașaportul era o acoperire bună. Poate că nu, în caz că i-ar fi fost verificate datele:

înainte să zboare din nou cu avionul, n-ar fi fost rău să își mai cumpere câteva identități false.

Scoțându-și cele câteva lucruri pe care le mai avea și făcând un inventar cu ce trebuia să-și facă rost și ce să înlocuiască în următoarele zile, își aminti de domnul Snow. În minte îi veni imaginea unui pescar de a cărui undiță era prins un rechin mare și alb. Tillman se agăță de ea, simți tensiunea și, disperat, își mută gândul.

Se dezbracă și își scoase bandajele, apoi făcu un duș rece: nu voia să riște ca apa fierbinte sau caldă să atingă rănilor sale arse, de-abia închise. Îl sună pe Vermeulens, îi lăsă un mesaj în mesageria vocală, în care îi spunea noul său număr de mobil. Era o dimineață însorită și frumoasă, dar draperiile erau destul de groase cât să blocheze lumina. Se întinse pe pat — pe burtă, care părea ceva mai bine decât rana de la umăr — și dormi optsprezece ore neîntrerupt.

Îl trezi telefonul. Bâjbâi după el, încercând să se adune și să-și amintească unde se află.

— Hei, cârâi el în telefon, făcând o pauză pentru a-și da seama cine naiba îl sună.

— *Hoe gaat het met jou, Leo?*

— Benny.

— Da, eu sunt. Ai dispărut o vreme, te-am sunat pe numărul tău ca de obicei, dar nu am recunoscut vocea care a răspuns. Zice că e un prieten. Eu nu l-am crezut.

Telefonul îi rămăsese în buzunarul hainei. Probabil că tipii cu cuțitele și amica lor, Vineri, o luaseră. Probabil că i-au căutat agenda sau o listă de numere reținute în telefon, însă Tillman nu avea așa ceva. Iar acum țineau telefonul deschis, în speranța că prietenii sau contactele lui Leo îl vor căuta. Era o strategie amatoristică și

oportunistă, și nu avea să îi ducă prea departe: doar șase persoane aveau acest număr și nimeni afară de Vermeulens nu l-ar fi sunat pe Tillman fără să fi stabilit înainte.

— Nu era prieten cu mine, confirmă Tillman.

— Și totuși, voia neapărat să știe dacă ești bine. Sau cel puțin, dacă nu ești bine, să știe unde să te viziteze.

Tillman râse.

— Mda. M-ar fi întâmpinat cu flori. Probabil cu crini albi.

— Superi oamenii, Leo. Știu asta pentru că circulă zvonuri despre tine și știu sigur că nu sunt adevărate.

— MacTeale.

— MacTeale, da. Și alte lucruri. Acum se pare că faci trafic de droguri, dar chiar și partenerii tăi din afacerile astea au fost arestați până acum în operațiuni sub acoperire. Numai tu scapi, de fiecare dată. Așa că e clar că ți-ai dat seama că a-ți turna partenerii are și beneficii.

— Nu vând droguri, Benny. Și nici nu trag pe nas.

— Nu, sigur că nu. Niciodată nu ai avut vreo etică profesională. Dar asemenea zvonuri costă bani, Leo. Cineva vrea să îți închidă sursa de aprovizionare și confort. Și contactul cu prietenii.

— Și oxigenul. Tocmai am scăpat de pe un feribot unde au încercat să mă tranșeze ca pe un curcan. Treabă profesionalistă.

— Profesionalistă, aprobă Vermeulens. Foarte. De fapt, asta era și ideea. Faptul că sunt profesioniști și au contacte foarte bune, au acces la bani și canale de comunicare. Ar trebui să ai grijă.

— De-asta ai sunat?

— Nu, Leo. Nu de asta. În general, deși suntem prieteni, nu îți port atât de mult de grijă, încât să te sun să îți spun

să porți un fular la gât în serile reci de iarnă. Și, oricum, probabil că acolo unde ești e vară.

— De unde știi unde sunt, Benny?

Își surprinse paranoia din voce, teama fără obiect din spatele agresivității. Ceva se schimbase în felul de a gândi al lui Tillman și în viața lui. O simțea ca pe o înclinare a suprafeței pe care stătea, de parcă podeaua era o pantă pe care trebuia mereu să își păstreze echilibrul.

— Telefonul tău, Leo. Mă suni de pe un număr din Anglia. Asta înseamnă că te-ai întors în Marea Britanie, dar observi că nu te întreb nimic. Între timp, și dă-mi voie să ajung la subiect, e vorba despre Michael Brand.

Tillman se ridică.

— Ce e cu Michael Brand?

— A fost indiscret. Foarte.

— Ce vrei să spui?

— E acuzat de crimă, Leo. De multe crime. Cred că no-
rocul tocmai ți-a surâs.

19

În dimineața următoare, au așteptat în fața biroului lui Summerhill timp de 45 de minute, dar nici urmă de acesta. Polițista care era de serviciu le-a spus că va întârzia puțin: apoi, câteva minute mai târziu, s-a corectat.

— Și-a schimbat traseul. A trebuit să se ducă mai întâi la Westminster, să discute cu nu știu ce comitet select: fonduri și alocații, ceva de genul ăsta. Lipsește cel puțin o oră.

Kennedy și Harper meditară o clipă și începură să discute. Motivul pentru care o lăsaseră deocamdată pe Opie în aer, pentru a-i face cunoscută situația gravă șefului, era

încă valabil. Era foarte probabil să nu le ia cazul dacă tocmai se confruntau cu ceva care nu suferea amânare. Pe de altă parte, Opie trebuia să fie interogată ca la carte, indiferent de caz. Și cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Ai luat micul dejun? o întrebă Harper pe Kennedy.

— Nu, recunosc eu ea.

Micul dejun nu prea făcea parte din obiceiurile ei zilnice.

— Atunci hai să luăm ceva. Și, în timp ce mâncăm, ne gândim ce întrebări să îi punem, și revenim într-o jumătate de oră. Dacă nu s-a întors, o luăm din loc.

Kennedy a fost de acord, deși nu îi convenea prea mult. Ziua ei de lucru era un sprint continuu. Mâncatul, ca și celelalte treburi zilnice, era lăsat undeva la categoria „lucruri opționale“.

Dar, recent, se redeschisese Centrul de Afaceri și Cafeneaua Queen Anne pe colț cu Broadway, un mic moft pentru care Kennedy își făcuse mereu timp. Așa că a fost de acord și au plecat.

Localul era mult mai aglomerat decât se așteptase, iar a vorbi despre detaliile cazului în fața tuturor acelor gură-cască părea ciudat. Au încercat să vorbească puțin codificat, dar „crimă“ nu sună altfel decât „crimă“, indiferent cât de voalat te-ai fi exprimat. Renunțară chiar când li se puseră pe masă micul dejun prăjit al lui Harper și pâinea prăjită cu unt a lui Kennedy.

— Știi că micul dejun e cea mai importantă masă din zi, nu? zise Harper, cu ochii la farfuria austeră a lui Kennedy.

— Pentru mine, cina e, răspunse ea.

— A, și la cină mănânci o felie în plus? O brioșă? Gem de căpșune?

Kennedy se gândi să îi spună că nu era treaba lui ce mânca ea, dar îi privi chipul și își dădu seama că era doar o glumă menită să destindă atmosfera. Încă nu știa cum să i se adreseze ori pe ce se baza relația lor de serviciu. Trecuseră mai puțin de 24 de ore de când îl sfătuiseră să o șteargă.

— Marmeladă, zise ea. Cu bucățele de fructe.

Harper fluieră.

— Mamă, cu bucățele, așa mai zic și eu.

El mănca repede și deja consumase o bună parte din cârnat, omletă și bacon, în vreme ce Kennedy încă ungea pâinea cu unt.

— Și, dintotdeauna ai vrut să fii detectiv? o întrebă el, între două înghițituri.

— Mda, zise Kennedy. Dintotdeauna.

Nu era chiar adevărul gol-goluț, dar era pe-aproape. Întotdeauna dorise să facă ceva care să îl mulțumească pe tatăl ei: așa se ținea departe de disprețul lui otrăvitor și periculos.

— Dar tu? întrebă ea, scoțând mingea din terenul ei.

— Ce anume?

— Când te-ai hotărât că vrei să faci asta?

— În anul al șaptelea, zise Harper, fără eziare.

Sistemul de împărțire a anilor de studiu se schimbase de când fusese Kennedy la școală. Trebui să facă un calcul în cap.

— Adică în clasa a șasea, zise ea. Deci la 12 ani.

Harper își mesteca ultima bucată de cârnat, pe care o folosiseră ca să șteargă farfuria de gălbenușul oului prăjit. Asta îi captă complet atenția o vreme, deși părea să și mediteze la explicația pe care trebuia să o dea.

— Eram un puști slăbănog, zise el în cele din urmă. Și cam visător. Unul dintre cei tăcuți. Eram cam bleg, sincer. Când voia să fie răutăcioasă, mama mea spunea că ai fi putut trage la țintă folosindu-mi spatele drept suport. S-au cam luat de mine în școala primară, dar nicidecum prea grav. Profesorii trebuiau numai să aibă grijă să nu scape situația de sub control, iar eu mă ascundeam sub fustele lor. Nu aveam pic de rușine.

Împinse la o parte farfuria goală.

— Apoi m-am mutat la Burnt Hill, o școală de cartier. Și totul s-a dus naibii. Băiețelul mamei, aruncat în mijlocul vâltorii!

Îi zâmbi lui Kennedy, încurajând-o să râdă de imaginea asta.

— Prima dată când am văzut o luptă în care s-au scos cuțitele, mi s-au deschis ochii. A fost ca și când... totul era bine și, brusc, n-a mai fost. Puștii din jur care voiau să-mi facă rău — și aveau și mijloacele necesare — crescuseră cu n %, unde n este o cifră a naibii de mare. Dar sistemul de control nu s-a schimbat radical. Tot eram amenințați cu detenția, retrogradarea și pierderea privilegiilor. Tot felul de Al Capone în miniatură, ticăloși mici cu minți de nevăstuici și arme serioase, cărora li se spunea că, dacă nu își bagă mințile în cap vor rămâne după ore. Atunci și acolo mi-am dat seama la ce servesc polițiștii și am început să visez să devin și eu unul.

Îi zâmbi din nou.

— Și, opt ani mai târziu, visul mi s-a îndeplinit. Nu-ți plac la nebunie poveștile cu final fericit?

Kennedy dădu aprobator din cap cu un aer solemn.

— OK, zise ea. Mersi. Acum te înțeleg mai bine, Harper. O persoană cu o disciplină strictă, ținându-i în frâu pe școlarii obraznici. Și uniforma nu intră în fantezia asta?

— De-abia ce am scăpat de ea, îi aminti Harper. Uniformele nu mi se par sexy. Haine obișnuite, doar atât, Kennedy.

— Sigur.

O privea cercetător: îi susținu privirea, ușor iritată.

— Ce? La ce te gândești?

— La tine. Am o nedumerire legată de ceva și aș vrea să mi-o lămurești. Pari destul de concentrată asupra muncii tale — și pari să te și pricepi. Nu te cunosc decât de ieri și deja te-am etichetat drept polițistul cu vocație. Vreau să-ți spun că nu e deloc întâmplător asta pentru tine. Niciodată nu te-ai referi la meseria ta doar ca la o meserie. Greșesc?

— Are vreo relevanță?

— Hm, poate că nu. Te întreb numai pentru că e bine de știut. Vreau să spun, din moment ce lucrăm împreună.

— Nu e doar o meserie. Și ce?

Harper își desfăcu mâinile a nedumerire.

— Și cum de ești într-o situație așa de nenorocită? E ca și cum te-ai izolat intenționat și ai vrut să fii urâtă de toți. Vreau să spun că ai preferat să faci după cum știi tu în loc să îți susții colegii de secție. Să depui mărturie împotriva celorlalți ofițeri, într-o anchetă oficială. E o alegere clară, nu?

Kennedy se gândi la mai multe variante de răspuns: majoritatea presupuneau să îi spună lui Harper să își bage undeva întrebarea și să o îndese bine. În cele din urmă, zise:

— Restul colegilor mei au tras patru focuri de armă într-un om neînarmat.

— Dar nu asta e ideea, nu? Adică nu chiar asta. Cred că nu asta e explicația.

— De ce nu? Crezi că Marcus Dell nu conta pentru că era negru și drogat?

— Doamne! se cutremură brusc Harper, de parcă vorbele îi rămăseseră pe umeri și voia să le scuture.

Abordă un ton serios.

— Uite, m-am înscris într-o unitate de intervenție armată imediat ce am obținut transferul într-o secție de detectivi. Timpul de așteptare pe lista scurtă e de trei ani, știam asta. Dar nici măcar pe lista scurtă n-am intrat, din cauza testelor psihologice care sunt atât de exacte — vreau să spun că ți se face părul măciucă de cât de exacte sunt. Nu am obținut un punctaj prea mare la stăpânirea impulsurilor. Și mi s-a părut evident că cei care aveau să poarte o armă trebuiau să demonstreze că sunt capabili să o facă. Înțelegi ce spun, Kennedy? Intraseși într-un grup de elită. Foarte selectiv. Prima din clasă. Așa că, odată ce ajungi acolo, cred că echipa este cea mai importantă. Nu contează dacă tipul acela, Dell, avea sau nu armă. Părea că are și atacase un ofițer. Doar nu stai pe gânduri și îl lași pe ticălos să acționeze, nu? Așa că ce anume îmi scapă?

Harper tăcu, așteptând ca ea să răspundă. Ar fi putut sta acolo la infinit: Kennedy nu simțea că îi datorează vreo explicație și nici nu-i prea păsa ce crede despre ea. Dar îi păsa că judeca greșit. Știa unde bate.

— Vrei să știi câte crime are la activ Poliția londoneză, Harper? îl întrebă ea. În total. Din 1829, când au desființat Bow Street Runners¹⁰ și au înființat varianta modernă a Poliției?

¹⁰ Prima forță de Poliție londoneză profesionistă, înființată de scriitorul Henry Fielding în 1749.

Harper plescăi din buze în semn că nu.

— Nu. Și nici tu.

— Exact. Ai dreptate. Dar pot să îți spun câte ascundem în medie anual. Câte crime, vreau să spun. Nu accidente: ci ofițeri care trag cu intenția de a ucide.

Harper medită la asta, în timp ce mesteca o bucată de pâine prăjită.

— Aș putea ghici, dar știu sigur că e mult mai puțin decât...

— Una singură.

Harper ridică din sprâncene. Nu spuse nimic.

— Mda, zise Kennedy. În unii ani, sunt două, alteori, Doamne ferește, ajung la trei, dar sunt și ani în care nu există niciuna: așa că media e una.

Nu adăugă și că „Anul trecut, singura crimă mi-a aparținut“. Nu era necesar.

Harper dădu din cap, înregistrând cifra, așteptând ca ea să pună degetul pe rană.

— În restul țării, și aici mă gândesc și la Țara Galilor și Scoția, cel mai prost an al secolului a fost 2005. A fost foarte urât: rușine și scandal. De trei ori mai multe cadavre decât în anul precedent. Erau șase. Șase crime într-un an. În țară. Pricepi, Harper? Dar să știi că putem coborî puțin ștacheta. Toate viețile care se pierd în urma contactului dintre civili și poliție — bătăile din închisoare, tehnici de constrângere cam riscante, urmăriri la viteză maximă care scapă de sub control. La cât se ridică acum? Ai vreo idee?

— Nu, zise Harper, lăsându-și pe masă cuțitul și furculița. N-am nicio idee, Kennedy. Dar sunt convins că tu ai.

— Mai puțin de o sută anual. Mult mai puțin. În general, cam 60. În America, există orașe unde crimele comise în arest — și nici măcar nu vorbim de marile orașe —

depășesc numărul din întreaga noastră insulă. Și o să îți spun și de ce. Pentru că majoritatea polițiștilor nu sunt acolo ca să adune puncte sau să poarte războaie, ci pentru că asta le e datoria. O datorie dificilă. Numai sânge, transpirație și lacrimi.

— OK.

Tonul lui Kennedy era atât de tranșant, încât ar fi trebuit să ai mult curaj să o contrazici. Dar Harper nu voia nici pe departe să facă asta.

— Cam asta credeam și eu înaintea ta. Că e o meserie dură și, dacă o practici de ceva vreme, poate că meriți puțină dragoste și înțelegere. Tu, evident, tragi o altă concluzie.

— Nu doar o altă concluzie, Harper. Ci chiar o concluzie opusă. Dacă tu ești mândru de cifrele astea sau dacă măcar crezi că ele spun ceva, atunci înseamnă că trebuie să servești divizia după standarde superioare, nu inferioare. Pentru că cel mai rău lucru pe care îl poate face cineva este să lase lucrurile să treacă așa, aprobându-le automat. Noi trei, echipa mea — colegii mei înarmați și cu mine — am ucis un om atunci când nu aveam niciun motiv. Dacă tu crezi că trebuie să scăpăm nepedepsiți, atunci n-ai decât să stai deoparte și să te uiți cum cresc procentele alea. Stai și uită-te cum cresc procentele în timp ce niște cowboy fără minte ca Gates și Leakey se întorc în secție și se bat pe spate de parcă au fost niște eroi ai echipei!

Când termină de vorbit, avea un ton cam ridicat și câțiva oameni de la alte mese îi aruncau priviri speriate.

— Bine, zise Harper, bine, Kennedy. Punct lovit. Cred că asta așteptai să auzi. Cred că acum am înțeles.

— Ba nu, îl asigură ea cu o expresie cruntă.

Pentru că omisese să îi spună amănuntul-cheie al poveștii. Nu intenționase să facă asta: pur și simplu, și-a dat

seama, când se apropia cu povestirea de acel punct, că îi venea foarte greu să îl verbalizeze.

Dar Harper încă se uita la ea, așteptând poanta. Așa că i-a zis-o, fără să știe exact de ce.

Înainte să existe Kennedy, H., detectiv sergent 4031, existase Kennedy, P., detectiv sergent 1117. Acesta servise 12 ani în uniformă, apoi 28 în divizie. Și-a obținut dreptul de a face parte dintr-o unitate de intervenție armată în '93, deși pe-atunci nu se numea așa, ci „Port de armă în spații publice“, pentru că era o sintagmă americană care aducea ceva bani și suna al naibii de mișto.

Pe 27 februarie 1997, purtând arma în spații publice, sergentul detectiv Peter Kennedy a luat urma unui bărbat înarmat, Johnny McElvoy, care tocmai părăsea locul unei încăierări între bande. Urmărirea l-a adus pe o stradă lăturalnică, unde, în întuneric și gândindu-se — greșit, după cum s-a dovedit — că intra într-o ambuscadă, a tras trei focuri de armă într-o femeie însărcinată de la o distanță de șapte metri.

Surprinzător, femeia nu a murit. Dar glonțul care a trecut prin uter și i-a ucis conținutul a trecut și prin șira spinării, lăsând-o paraplegică.

Peter Kennedy a fost distrus. Totuși, prietenii lui l-au susținut mult și au construit un scenariu care a scutit și Poliția, și pe el, de o grămadă de probleme și situații jenante. Au spus că McElroy luase o poziție defensivă și începuse să tragă în ei. Kennedy a ripostat, deschizând focul, iar femeia, speriată, a intrat în raza de bătaie a glonțului.

Când ajunsese în acest punct, Kennedy se opri. Harper o privea, așteptând evident să afle mai multe, dar aici lucrurile se complicau și deveneau mai urâte, fiind greu de explicat.

— L-au acoperit, rezumă ea.

— M-am prins, zise Harper. Dar a fost un accident, nu? Doar un accident al naibii de stupid.

— Harper, a fost un accident care a distrus o viață și a ucis alta.

— Așa, și?

Harper avea o privire goală.

Kennedy era disperată că el pricepea.

— Așa că să pactizezi cu colegii nu e soluția ideală într-o astfel de situație. Dacă era o greșeală de înțeles, atunci adevărul ar fi fost îndeajuns. Dar dacă era totul dat naibii, atunci adevărul trebuia să fie spus și polițistul să își piardă permisul de portarmă, pe care de la bun început nu ar fi trebuit să îl primească.

Harper se așază mai bine în scaun, privind-o pătrunzător.

— OK, zise el, și ce anume nu-mi spui?

— Nu mai e nimic, răspuse Kennedy.

— Aiurea. Până aici, sunt de acord cu tine: ce a făcut tatăl tău a fost oribil. *Chiar* a fost oribil. Și înțeleg de ce te-a afectat atât de profund. Dar asta nu te-a împiedicat să te alături unei astfel de unități sau să te faci detectiv, ori să aplici pentru a fi inclusă într-o unitate de intervenție armată. Așa că unde e problema, Kennedy? Ce anume te-a rănit?

Kennedy nu răspuse. Lăasă o bancnotă de zece dolari pentru micul dejun, care includea și bacșișul, și ieșiră din nou în curte. Nu spuse nimic în timp ce mergeau, și nici Harper: părea să aibă talentul unui anchetator care te presa prin tăcere, până când tu simțeai nevoia să spui ceva care să umple acea tăcere.

— OK, zise Kennedy, în cele din urmă.

Și îi mărturisi ceea ce pentru ea era cel mai grav lucru: faptul că, după tot acest timp, încă nu putea spune povestea asta pe un ton egal. Cum Peter Kennedy i-a chemat pe soția și pe copiii săi și i-a instruit în amănunt despre această minciună, în caz că cineva — un prieten de la școală, un ziarist, cineva pe care l-au cunoscut la Sainsbury's — i-ar fi întrebat vreodată. Doamne ferește să fie vreo fisură îndeajuns de mare în povestea asta în care un străin să bage o rangă și să întoarcă piatra sub care el se ascunsese. Heather, Steve și micuța Chrissie, împreună cu mama lor au trebuit să îi recite sergentului Peter Kennedy succesiunea exactă a evenimentelor, în ordinea corectă, de nenumărate ori, iar când încurcau vreun detaliu, țipa la ei cu o furie care venea direct din panica pe care o purta în suflet, iar ori de câte ori spuneau bine, îi îmbrățișa pătimăș.

— A cam distrus familia noastră, conchise Kennedy.

După ce trecuse de ce era mai greu, putea cel puțin să spună povestea destul de la rece.

— Am trăit cu minciuna asta tot timpul ăsta nenorocit. Cum nu puteai vorbi despre asta, nu mai vorbeai deloc. Și ce anume s-a salvat cu asta, Harper? Niciodată nu a fost avansat de la gradul de sergent, pentru că, indiferent ce ar fi zis dosarul, toată lumea știa ce se întâmplase: toată lumea știa ce acoperă. A început să bea ca un nebun și cred că asta a condus la apariția prematură a Alzheimer-ului. Stresul, da, probabil că nu i-a provocat mamei cancerul, dar a făcut-o să se dea bătută mult mai devreme. Și între noi nu mai există niciun fel de sentimente. Pe fratele meu, Steve, nu l-am văzut de zece ani. Pe Chrissie o văd din an în Paști. Am dat-o dracului — am încetat să colaborăm și totul s-a prăbușit. Joc terminat.

— Iar tatăl tău a murit?

Kennedy se gândi la pașii târșâiți care se auzeau în apartamentul ei.

— Da, tatăl meu a murit, răspunse ea.

— Așa, și tu ai devenit lesbiană ca să te răzbuni pe el?

Kennedy încremeni, se opri, se întoarse cu fața către Harper, gata să îi jupoaie câteva fâșii subțiri de pe fața lui glumeață. Dar Harper rânjea și își desfăcu mâinile în semn de predare.

— Încercam să mai înmoi tonul, zise el.

— Idiotul naibii.

— Nu chiar, Sigmund Freud spunea că...

— La un moment dat, Harper, o să îmi iau înapoi permisul de portarmă. Ține minte asta.

El dădu din cap, încă având rânjetul pe chip, și nu mai prelungi poanta.

Summerhill tot nu apăruse. Rawl le spuse că nici măcar nu intrase în sala de ședințe.

Kennedy dădu semnalul. Plecaseră spre Luton acum și aveau să se întoarcă până la prânz. Probabil că aveau să se întoarcă înainte ca Summerhill să apară. Merse să recupereze dosarul cazului pentru a putea adăuga și declarația lui Opie, dacă avea să spună ceva relevant, și îi lăsă un bilet lui Summerhill în care îi explica ce făceau; între timp, îi ceru lui Harper să îl caute pe Michael Brand prin Interpol: niciodată nu știai de unde sare iepurele.

Mașina pe care o folosiseră ieri nu mai era disponibilă, așa că mai pierdură ceva vreme până reușiră să obțină o altă mașină din proprietatea poliției și o recuperare din service-ul de pe Caxton Street: un Volvo S60

verde-închis, în stare bună, cu excepția faptului că scaunul șoferului era tăiat în lung, acolo unde cineva încercase să îi facă de petrecanie. Când au deschis ușile, a ieșit o miasmă de fum stătut, făcându-l pe Harper să înjure, iar Kennedy să se dea un pas înapoi — dar nu merita să se întoarcă înapoi și să o ia de la capăt cu completarea altor formulare.

Până când au intrat ei pe M1, ora de vârf trecuse, dar traficul era tot lent. Harper voia să pună girofarul și să pornească sirena. Însă din moment ce pierduseră și-așa aproape toată dimineața, Kennedy nu văzu rostul.

Spre deosebire de Prince Regent's College, Park Square roia de studenți, în ciuda acestei perioade din an, iar parcare era aproape plină. Au dat de două ori ocol parcarii, având în spate o dubă Bedford, care căuta același lucru, până când Harper opri pe un loc rezervat pentru profesori, pe care cuvântul „REZERVAT“ era scris cu litere galbene mari. Duba trecu pe lângă ei razant, iar Heather îl zări o clipă pe șofer: un bărbat de vârstă mijlocie, izbitor de frumos, într-un mod auster și patrician. Părul său negru era tuns scurt și lucea, de parcă ar fi fost uns cu ulei. Chipul însă îi era palid ca al unei statui grecești, iar privirea sa, atunci când Heather i-a întâlnit-o pentru o secundă, i-a provocat un fior straniu de recunoaștere. Semăna cu privirea tatălui ei atunci când se cufunda pe tărâmurile demenței: o privire care nu ajungea în lumea de-afară sau pur și simplu trecea prin ea. Tulburată, se uită în altă parte.

De la poarta principală, au fost direcționați către Facultatea de Informatică, care se afla în partea îndepărtată a unei pajiști neîngrijite și arse, iar apoi către un laborator de la etajul al treilea, unde o sută de studenți lucrau în liniște la o sută de calculatoare noi, strălucitoare. Nu, „în liniște“ nu era expresia potrivită: încăperea era plină de zuzetul degetelor care atingeau tastaturile ergonomice — suna precum ciripitul păsărelelor în desiş. Sarah Opie stătea la o masă care nu se deosebea prin nimic de ale celorlalți, cu excepția faptului că era așezată cu fața la ei și era conectată printr-un cablu care atârna dintr-un monitor LCD de deasupra capului său. Monitorul era închis.

Doctor Opie era mai tânără decât se așteptase Harper: mult mai tânără și mai atrăgătoare. Avea cam douăzeci și ceva de ani, părul blond-roșcat, lung până la jumătatea umerilor și apoi ciufulit. Probabil că abia recent dobândise titlul de doctor — era suficient de tânără pentru ca studenții din încăperea, cărora le preda sau pe care poate îi supraveghea, să pară de-o vârstă cu ea și nu mai tineri. Încercase să se distingă de ei printr-un look mai formal, dar costumul bleumarin, cu dungulițe pe care îl purta părea mai mult o ținută elegantă: aceea a unei strip-teuze deghizate în femeie de afaceri.

Opie îi aștepta. Se ridică și intră, fără să spună o vorbă, într-un birou al cărui perete din sticlă era comun cu partea din spate a laboratorului. Așteptă cu mâna pe mânerul rotund ca ei să o ajungă din urmă, iar apoi închise ușa. Unii studenți își ridicaseră privirea de la ecranele computerelor când intraseră detecti-

vii și continuau să tragă cu ochiul. Doctor Opie se întoarse cu spatele la ei și îi privi pe cei doi ofițeri, ținându-și brațele strâns încrucișate.

Mai întâi îl privi pe Harper:

— V-am spus deja tot ce știu, zise ea încet.

— Ea este sergent detectiv Kennedy, spuse Harper. Se ocupă de caz și ar vrea și ea să vă audă povestea. Și așa mai avea și eu niște întrebări legat de ce am discutat ieri. Sper că e OK.

Chipul femeii arăta clar că nu era, dar aceasta aprobă scurt din cap și, o clipă mai târziu, se așează pe unul dintre cele două scaune din birou. Kennedy se așează pe celălalt, lăsându-l pe Harper să se sprijine prudent de unul dintre paravanele de aluminiu, care tăiau peretele din sticlă.

— Avem trei morți, spuse Kennedy după ce își porni reportofonul, cu permisiunea lui doctorului Opie. Stuart Barlow. Catherine Hurt. Samir Devani. Cu toții sunt interesați de istorie — sau cel puțin de documente vechi — și erau membri ai aceleiași grup ca și dumneavoastră, grup care discuta despre asemenea subiecte. Spuneți că lucrau cu toții la același proiect?

Doctor Opie se încruntă, nerăbdătoare. Avea senzația că deja discutase despre asta și că nu mai avea nimic de spus.

— Da, fu tot ce rosti.

— Și discutaseră despre proiect pe forumul online? continuă Kennedy.

— Da.

— Adică un forum despre istorie. Dar dumneavoastră evident că nu sunteți istoric.

— Nu.

De data asta, Kennedy așteptă, uitându-se la doctor Opie în tăcere. Harper știa ce încerca ea să facă și era atent să nu cadă în capcană. Întrebările cu răspuns închis erau

bune, dar, dacă nu erai atent, iar dacă martorul nu era unul locvace, ai fi putut cădea în capcana întrebare închisă/ răspuns monosilabic și să te învârti în jurul cozii. Tăcerea se prelungi pentru câteva secunde, dar, în cele din urmă, avu efectul scontat.

— E un hobby al meu, zise doctor Opie. Am studiat limbile clasice în școală și sunt destul de bună la greacă veche. Unii cred că e dubios pentru un specialist IT, dar îmi plac mult limbile străine. Și mă și pricep. Am avut un iubit evreu care m-a învățat ceva ebraică și, de acolo, am continuat cu aramaică. Știți, ceea ce mi se pare fascinant la aramaică și la greaca veche este că toate caracterele au rămas aproape neschimbate în limbile moderne, dar uneori s-a produs o modificare fonetică, astfel încât același semn poate marca sunete foarte diferite. Sigur, în unele cazuri nici măcar nu știm cum suna limba respectivă. Diferența dintre pronunția nazalizată a lui „μ“ și „ϕ“ și cea fără nazalizare — știți de unde vine asta? Există texte vechi și vorbitori moderni, și nu e ușor să...

— Ne puteți povesti despre proiectul la care lucra Stuart Barlow? o întrerupse Kennedy.

Harper aproape că pufni în râs. După ce o făcuse pe Opie să treacă de la răspunsurile monosilabice la cele ample, Kennedy trebuia să o aducă din nou pe calea cea bună. Era numai la extreme.

— Profesorul Barlow a venit la noi căutând colaboratori, le spuse Opie. Așa a început totul. Spunea că vrea să interpreteze manuscrisul Rotgut dintr-o perspectivă cu totul nouă și a întrebat cine ar avea chef de așa ceva. Așa se numea mesajul lui de pe forum: „Are cineva chef să interpreteze manuscrisul Rotgut dintr-o perspectivă complet nouă?”

— Și asta când a fost?

Doctor Opie scutură din cap, dar răspunse totuși.

— Acum cel puțin doi ani. Poate trei. Ar trebui să caut în arhivă mesajele respective. Cred că mai sunt postate pe site.

— Și cine a postat? Întrebă Harper.

Vocea doctorului Opie tremură când rosti numele.

— Cath. Catherine Hurt. Sam Devani. Stuart l-a abordat și pe Emil Gassan, pentru că este un specialist în aramaică, limba în care e scris Noul Testament, dar Gassan nu a fost interesat.

— De ce?

— Credea că Stuart nu are referințele academice necesare. De fapt, întreaga echipă. Nu voia să-i fie asociat numele cu ei.

— Deci echipa a fost formată numai din cei trei, zise Kennedy. Barlow. Hurt. Devani.

— Da, numai ei trei.

— Nimeni altcineva?

Doctor Opie nu își ascunse iritarea.

— Nu, nimeni.

— Dar Michael Brand?

— Michael Brand...

Femeia repetă numele fără să-l accentueze în niciun fel.

— Nu, el nu era în echipă.

— Dar îl cunoașteți?

— Nu tocmai. Cred că i-am văzut numele de vreo două ori pe site. Nu a luat parte la niciuna dintre discuțiile în care eram implicată și eu. Eu eram în echipa mare, nu am participat la simpozion. Nu sunt istoric, evident, așa că nu am putut primi finanțare să particip la o conferință de istorie, iar din salariul meu nu mi-am permis.

— Asta e ciudat, nu? continuă Kennedy. Că puteați face parte din aceeași comunitate virtuală fără să vă cunoașteți între voi.

Doctor Opie ridică din umeri.

— Nu chiar. Câți membri înregistrați sunt în grupul Ravellers? Ultima dată când am verificat, erau peste două sute. Pe pagina de start apare numărul de membri, așa că poți vedea când se înregistrează cineva nou — și există și discuții pe forum unde se prezintă. Nu postează toți în mod regulat. Eu una, nu. Nu dacă nu am în lucru un anumit proiect. Aș putea spune că pe vreo 20–30 îi cunosc bine și v-aș mai putea spune și numele a încă vreo 20. Vreau să zic id-urile lor.

— Spuneți că „numai atunci când aveți un proiect în lucru“, începu Harper, dar pe Kennedy nu o interesa ca doctor Opie să vorbească despre ea.

Voia să afle despre grupul lui Stuart Barlow și despre proiectul la care lucrau. Ignoră întrebarea lui Harper, ceea ce îl enervă puțin pe acesta — dar ea era superiorul, așa că avea dreptul să conducă interogatoriul.

— Profesorul Barlow v-a vorbit vreodată despre ce anume voia exact să facă? întrebă. Ce însemna această nouă interpretare?

— Păi, da, zise doctor Opie, puțin nedumerită. Sigur că mi-a spus.

— De ce sigur?

— Eu și Stuart eram prieteni destul de apropiați. Am spus că nu particip la conferințe și așa e, dar când conferințele aveau loc la Londra, uneori mergeam cu trenul să mă văd cu unii dintre cunoscuții mei după ce se terminau comunicările vineri și sâmbătă. Ieșeam să bem ceva, poate să luăm cina. Așa i-am cunoscut și pe Cathy, și pe

Stuart. Era un tip foarte amuzant — ca o caricatură a unui distrat dintr-o emisiune TV. Dar era unul dintre cei mai inteligenți oameni pe care i-am cunoscut vreodată. Cred că de asta nu reușea să publice. Îi era greu să se limiteze la un singur domeniu. Putea să aibă o idee grozavă, dar în timp ce o urmărea într-un proiect, îi venea o altă idee grozavă și abandona proiectul inițial. Și la fel era și când vorbea.

Zâmbi, probabil amintindu-și o anumită conversație, dar brusc deveni serioasă.

— Așa că era imposibil să nu îmi vorbească despre așa ceva. Probabil că mie mi-a spus prima.

— Deci ne puteți rezuma și nouă proiectul, zise Kennedy, conducând din nou discuția în direcția în care voia ea. Cred că ne-ar ajuta în momentul acesta.

Doctor Opie aruncă o privire poate ușor nostalgică pe geam, către studenți. Unii încă trăgeau cu ochiul în direcția biroului, dar majoritatea lucrau în liniște. Nu se simțea niciun fel de agitație — puteau la fel de bine să fie pe site-uri porno sau să joace „Minesweeper“, dar dacă așa era, o făceau în liniște.

— OK, acceptă Opie, resemnată. Stuart zicea că vrea să folosească o abordare brutală.

— Ce înseamnă asta?

— Nu știu dacă îi era foarte clar ce voia să spună cu asta, dar când a fost vorba să o pună în aplicare, a însemnat să zdrobească toate calculele posibile. Să digitalizeze manuscrisul Rotgut și apoi să îl analizeze cu ajutorul unui soft de ultimă oră care, practic, ar fi trebuit să rescrie textul folosindu-se de crâmpiele existente. De aceea Stuart a ținut să aibă suport IT. Credea că cea mai bună modalitate de a găsi documentul-sursă pentru manuscrisul Rotgut era să...

— Stați un pic, interveni Harper. Mai spuneți o dată. Voia să...?

Opie clipi de câteva ori, surprinsă.

— Voia suport IT. Pentru că ceea ce intenționa să facă i-ar fi luat sute de ore...

— De la dumneavoastră? întrebă Harper, întrerupând-o din nou. Dumneavoastră i-ați fi oferit suport IT?

— Sigur că eu. Eu am creat software-ul și l-am instalat. Cum altfel aș fi putut ști despre asta?

— Dar ați spus că nu făceați parte din echipă! exclamă Kennedy, ridicându-se brusc.

Doctor Opie părea în continuare confuză, dar în același timp speriată și defensivă.

— Nu făceam, zise ea, cu un gest involuntar împingându-și scaunul în spate din calea lui Kennedy, care era chiar deasupra ei, puțin cam aproape. Nu am făcut decât să le ofer niște programe de căutare și de filtrare. Suport tehnic. Stuart, Cath și Sam formau echipa. Ei erau cei care urmau să scrie monografia, asta dacă aveau să o poată publica vreodată. Adică dacă aveau să găsească ceea ce sperau. Stuart mi-a cerut numai suport tehnic, iar eu am acceptat. Asta nu mă face...

— Ba vă face o țintă, izbucni Kennedy, întrerupând-o pe Opie. Dacă cineva a vrut să omoare tot grupul, de ce ar face diferență între ei și dumneavoastră? Spuneți că doar i-ați ajutat — dar vorbeți cu ei, lucrați cu ei. Din afară, nu pare că și dumneavoastră făceați parte din echipă?

Doctor Opie scutură din cap, la început ferm, dar convingerea o părăsi în trei etape.

Spre stânga — ești într-un stadiu avansat de nebunie.

Spre dreapta — dar deja au murit mulți.

Spre stânga — iar tu spuneai că... o, Doamne.

Răse nevenindu-i să creadă, dar pe un ton chinuit. Lui Harper îi păru rău pentru ea: neîncrederea părea un răspuns rezonabil. Dacă trăiai în aerul rarefiat al teoriilor ezoterice și al subterfugiilor academice, probabil că ajungeai să crezi că între tine și lumea roșie și sângerândă există cel puțin un turn de fildeș sau două. Dar acum Istoricul apăruse în oraș și totul începuse să se prăbușească. Pentru o clipă, se simți vinovat că o parte din el se bucura de toată povestea asta.

— Nu, spuse din nou dr. Opie. Nu fac parte din echipă.

Dar acum era un protest slab: un apel adresat unei curți inexistente de justiție a vieții.

— Suport tehnic, spuse Kennedy, repetându-i cuvintele. Profesorul Barlow a vrut să îl ajutați. Cine ar mai ști asta? Ați vorbit despre asta cu cei din grup?

— Sigur că da!

Doctor Opie se ridicase și ea în picioare, înfruntând-o pe Kennedy cu pumnii care ba se strângeau, ba se desfăceau, din pricina emoției fără obiect, dar foarte puternică.

— Sigur că da! Nu era niciun secret. Nu am făcut decât să configurez niște programe. Nici măcar nu am citit printurile. Nu însemnau nimic pentru mine.

Kennedy deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi și o închise la loc. Se întoarse către Harper, privindu-l întrebătoare. El dădu din cap: detaliile nu contau. Ceea ce îl întreba era dacă nu cumva trebuiau să facă o schimbare de plan, iar răspunsul era afirmativ. Poate că se înșelaseră în privința tuturor celorlalte lucruri: accidentele care au condus la moartea lui Hurt și Devani ar fi putut fi doar accidente, iar spargerile de la locuința lui Barlow și de la Prince Regent's coincidențe uimitoare. Dispariția

lui Michael Brand — brusc și-a amintit că încă nu îi spusese asta lui Kennedy — ar fi putut fi complet întâmplătoare; poate că era un tip amețit, care își încurcase adresa. Nu conta. Aici exista o singură prioritate și o singură abordare. Aveau motive să creadă că un martor e în pericol imediat și fizic. Trebuiau să o aducă la secție.

— Să aduc mașina în față? o întrebă pe Kennedy.

— Da, zise Kennedy. Îți mulțumesc, Chris. Fă asta, te rog.

Apoi îi întinse mâna să o ajute să se ridice, se opri și se întoarse spre doctor Opie:

— Mai e o intrare și în spate? întrebă ea.

— Poftim? făcu doctor Opie.

Nu părea să înțeleagă ce se întâmplă.

— În clădirea asta. Mai e și altă ieșire?

— Numai cea de incendiu.

Și apoi către Harper:

— Pe acolo mergem, și mergem împreună. Doctor Opie, te luăm în custodia poliției. Te rog să-ți aduni lucrurile care crezi că-ți sunt necesare acum. Evident că vom trimite pe cineva la tine acasă mai târziu să îți aducă ce mai ai nevoie. Dar s-ar putea să treacă o vreme până te vei putea întoarce singură acolo.

— Dar sunt în mijlocul orei, sublinie dr. Opie, de parcă asta mai conta acum.

— Dă-le drumul, spuse Kennedy. Sau spune-le să lucreze în continuare nesupravegheați. Presupun că se poate avea încredere în ei, nu?

— Da, dar...

— Le vom explica noi superiorilor de la facultate, celor din conducere, că nu ai avut ce face. A fost decizia noastră. Și sunt sigură că vor găsi pe cineva care să te înlocuiască o vreme.

Doctor Opie tot era nemulțumită și continuă să își susțină punctul de vedere până când Kennedy îi înșfăcă geanta și i-o trânti în brațe. Asta o trezi și, totodată, o aduse la tăcere. Își strânse câte ceva de pe birou — un stick de memorie, o poșetă și câteva markere groase pentru scris pe tablă — și le aruncă în geantă. Apoi îi adresă lui Kennedy o privire plină de reproș, uimită, care îi era probabil adresată lui Dumnezeu sau Sortii și păși spre ușă. Aproape imediat scânci de parcă ar fi înțepat-o ceva și se întoarse repede la birou. Se uită pe spatele câtorva hârtii, scotoci într-o pungă roșie și, în sfârșit, scoase o foaie de hârtie galbenă, îndoită.

— Parola, le spuse ea lui Harper și lui Kennedy. Pentru fișierele mele. O schimb săptămânal.

— Îți notezi parola? întrebă Harper, ușor scandalizat.

— Sigur că nu, sări Opie, înțepată la auzul dezaprobării sale implicite. Dar îmi fac un semn ca să mi-o amintesc.

Ieși în sala de clasă. Harper și Kennedy o urmară.

Studentii ridicară privirea de la ce lucrau, știind că ceva ieșit din comun se petrecea și erau curioși ce anume.

— Astăzi încheiem lecția mai devreme, le spuse doctor Opie. Cei care vor să rămână să lucreze, pot face asta până la 12:30. Iar data la care trebuie să predați tema legată de baza de date rămâne neschimbată, așa că vă rog să folosiți cum trebuie timpul pe care îl aveți la dispoziție. Ne vedem săptămâna viitoare.

Studentii se întoarseră la monitoarele lor, dar, după mișcările grăbite și după felul în care începuseră să își adune lucrurile, era clar că majoritatea vor pleca. Kennedy o împinse pe doctor Opie pe ușă, dorind să iasă înaintea exodului. Harper blocă culoarul dintre bănci, silindu-i să stea în șir indian. Călcau peste genți și cărți pe care studenții le lăseseră pe culoarul de trecere, așa că au avansat foarte lent.

Brusc, Kennedy se opri. Se întoarse privind spre Harper sau poate în spatele lui, iar pe chip avea o expresie de încruntare nedumerită.

— Stai, zise ea. Oamenii ăia din parcare arătau...

Se auzi un scaun împins în spate: ceva se mișcă lângă cotul lui Harper. Se întoarse și văzu un bărbat poate cu vreo zece ani mai în vârstă decât el, cu părul negru și fața palidă, care purta o cămașă ușoară albă și un costum bej, al cărui material de calitate cam proastă părea lucrat manual. Bărbatul stătea în picioare, de-abia se ridicase: pe chip avea o expresie stranie, de calm detașat, dar pupilele ochilor erau enorme. Harper se gândi la droguri: trebuie să fi consumat ceva.

Puse o mână pe umărul bărbatului pentru a-l calma și a-l face să se așeze. Bărbatul prinse încheietura lui Harper, cu inflexibilitatea unei cătușe și brusc, i-o suci. Harper icni și se prăbuși în genunchi de durerea care îi cuprinsese umărul.

O auzi pe Kennedy strigând, dar nu distinse cuvintele. Își lovi atacatorul, greoi, cu mâna stângă, dar pumnul ajunsese în umărul acestuia și nu în față. Bărbatul nu îi dădu drumul la încheietură și îl mai lovi o dată, direct în stomac, iar aerul îi ieși din plămâni cu un sunet gutural.

Nu putu să respire ca să compenseze lipsa de aer. Bărbatul îi eliberă încheietura și, spre surprinderea sa, Harper căzu pe spate, dărâmând un computer de pe birou. Se auziră țipete și înțelese de ce. Bărbatul care îl lovise plângea, iar lacrimile sale erau roșu-închis.

Și mai multe țipete. Harper încercă să se ridice, dar picioarele îi erau de cârpă și nu îl ascultau deloc. Bărbatul cu ochii plini de sânge, cu șiroaiele roșii pe obraji, îl mai privi o clipă — cu un dispreț profund — și apoi se întoarse.

Peste toate acele țipete, Harper nu ar fi putut auzi cum îi picură sângele pe podea, între picioare. Probabil că a văzut când a căzut o picătură. Își atinse abdomenul și simți umezeala lipicioasă, insinuantă și teribilă. Își privi degetele roșii și începu să râdă, nevenindu-i să creadă.

Universul se cufunda în acel roșu intens. Era fierbințe ca iadul și avea gust de fier.

21

Primul și unicul semn fusese pentru Kennedy sentimentul de *déjàvu*, trăit de două ori.

Trecuse pe lângă acel bărbat cu un vag sentiment că îl știe: apoi mai trecuse pe lângă el o dată și făcuse legătura. Era bărbatul pe care îl văzuse în parcare subterană, în duba albă Bedford. Dar acum erau doi ca el.

Se opri, forțându-l și pe Harper să se oprească, și se întoarse. Aproape instaneu și-a dat seama că prima ei impresie fusese greșită. Între cei doi bărbați existau diferențe fizice, unul fiind mai înalt și un pic mai solid decât celălalt. O diferență și de vârstă — probabil vreo zece ani —, și în înfățișare sau cel puțin în ceea ce privește expresia feței: ceea ce părea un calm indus de narcotice la bărbatul mai subțire se transformase pe chipul celuilalt, cu trăsături mai puternice, într-o lipsă de expresie robotizată și înfricoșătoare. Semănau bine la ten și la culoarea părului, precum și în privința comportamentului straniu: ochii imenși care păreau să cuprindă lumea întreagă, fără ca măcar să o observe.

Harper o privi întrebător, iar ea deschise gura pentru a spune ceva, însă ezită, încercând să formuleze un

avertisment împotriva unei amenințări de care nici măcar nu era sigură că există.

Al doilea bărbat, cel care era mai aproape de ei, își împinse scaunul înapoi și se ridică, zgomotul scaunului pe parchet făcându-l pe Harper să se întoarcă. Apoi, imaginile s-au derulat atât de repede, încât părea că te afli într-un stroboscop, Kennedy reținând-o pe fiecare în parte.

Harper îl atingea pe umăr pe bărbat.

Mâna bărbatului se întinse, lovind în stomacul lui Harper.

Metalul a lucit, apoi s-a stins pentru că a fost împlântat: împlântat în carne.

Harper s-a lovit de o bancă.

La un moment dat, în derularea acestor imagini, Kennedy le strigă tuturor celor din sală: „La pământ! Toată lumea la pământ!” și se grăbi să îl ajute pe Harper, care căzuse pe podea. Îi aplică bărbatului cea mai simplă lovitură de karate, adică singura pe care o exersase vreodată: palma sus, încheieturile degetelor arătător și mijlociu scoase în față, luându-și avânt dinspre șold și lovindu-l totodată cu același picior.

Nici măcar nu a reușit să-l atingă. Bărbatul s-a ferit și s-a apropiat de ea, mișcându-se cu o viteză teribilă, aproape imposibilă, deși nu părea să se grăbească undeva. O clipă, Kennedy îl privi și observă că plânse: lacrimi roșii, ca sângele, îi curgeau pe față. Stomacul i se strânse, iar această repulsie a salvat-o. Se dădu în spate, ca dintr-o teamă atavică de contaminare. Cuțitul pe care bărbatul îl folosisese asupra lui Harper, cu lama scurtă, înroșită pervers și împrăștiind stropi de sânge, despică aerul din fața ei și, când descrie un arc de cerc, se opri în

umărul ei. Cuțitul era atât de ascuțit, încât materialul bluzei și jachetei ei, carnea și mușchii nici măcar nu au părut că opun rezistență.

Urletele deveniră insuportabile, de parcă o vedetă rock intrase într-o încăpere plină de fani adolescenți înflăcărați. O clipă, bărbatul își pierde echilibrul, iar Kennedy lovi din direcția în care el se deplasa deja, prinzându-l pe picior greșit. Se clătină, centrul său de greutate fiind instabil, iar ea îl lovi cu pumnul în față, punându-l la pământ.

Geamănul lui — care nu semăna deloc cu el, și totuși semănau atât de mult într-un mod atât de straniu — era în spatele lui și cam la aceeași distanță de Kennedy: efectul a fost asemănător curățării unei cepe, atunci când, sub o foaie, găsești o structură identică, aceeași textură repetându-se și dedesubt. Dar al doilea bărbat avea brațul perfect întins, îndreptând ceva spre ea: nu cu un deget acuzator, ci cu un pistol cu țeava lungă. Ochii lui, privind-o țintă peste țeava din metal, erau albastru-deschis, punctați cu roșu.

Kennedy nu mai înghețase înainte la vederea unei arme. Armele îi erau cunoscute: instrumente periculoase, dar folositoare, și care se supuneau voinței ei. În mâinile altor oameni, erau de temut, dar ea știa cum să citească limbajul corporal al unui individ cu arma în mână și cum să se ferească la timp. Nu mai puteai să te retragi din calea glonțului odată ce era tras, dar, până atunci, aveai o șansă rezonabilă. O jumătate de secundă între momentul apăsării pe trăgaci și lovirea țintei: la începutul acelei jumătăți de secundă, cel care trăgea lua hotărârea. Și în acest răstimp, era loc pentru negociere.

De data asta însă, era diferit. Văzând arma, Kennedy simți brusc cum o părăsesc voința și gândurile. Rămase

nemișcată, nu pentru că încremenise locul, ci pentru că nu se putea hotărî să se miște.

— Da b'koshta, spuse bărbatul.

Trase de trei ori, atât de repede, încât cele trei focuri au părut unul. Kennedy se înfioră și îngheță, așteptând să moară, așteptând ca glonțul să treacă prin ea precum vântul prin lan.

Sarah Opie se clătină scurt și violent când toate gloanțele o nimeriră și căzu de-abia la al treilea.

Sunetul veni după, furișându-se pe scenă, precum un tunet leneș care vine după ce fulgerul a trecut de mult. Prea târziu, mult prea târziu, Kennedy se aruncă în față. Arma se îndrepta cu o mișcare rapidă către capul ei, dar, de data asta, pumnul ei a venit mai repede și a fost mai bine ținut, lovind dintr-o parte. Apropiindu-se de bărbat, încercă să îi blocheze piciorul cu stângul, dar spațiul înghesuit îi fu împotriva: se lovi de marginea unei bănci și se împiedică. Ceva îi atinse tâmpla și o aruncă pe jos. Se lovi tare și văzu stele verzi.

Încercă să se miște, să se ridice de pe podea. Când îi reveni vederea, văzând îngrozitor de prost unghiurile și culorile, se trezi uitându-se în ochii lui doctorului Opie. Buzele femeii, la fel de albe ca fața, se mișcau fără a scoate vreun sunet, iar degetele îi tremurau în timp ce zgâriau gresia.

Țipetele încetară, iar Kennedy auzi, cu o claritate ca de vis, un mic fragment din ce spunea doctor Opie:

— Un porumbel... un porumbel a...

Umbra care apăru o avertiză pe Kennedy și o făcu să-și ridice privirea. Bărbatul înarmat era chiar deasupra ei. Durerea se răspândi din cutia toracică precum un foc de artificii. Lovitura o aruncă în sus, apoi se prăbuși din

nou. I se tăie respirația și conștientiză din frânturi durerea ca pe un obiect voluminos și solid.

Fără grabă și cu mișcări precise, criminalul — asasinul, pentru că exact asta era — își ajută colegul căzut să se ridice. Cei doi călcară peste Kennedy, ieșiră din raza vederii ei și ea le auzi pașii îndepărtându-se. Sau poate că le simți numai vibrațiile prin obraz, în timp ce stătea prăbușită pe podea. Țipetele începuseră din nou, la fel de puternice, așa că niciun alt sunet nu mai putea străbate aerul saturat: și poate că, dacă ar mai fi putut să tragă aer în piept, să învăluie ghemul de agonie de acolo, s-ar fi alăturat și ea acestui cor.

Se rostogoli pe spate și apoi — cu greu, luptându-se cu greața și cu senzația de leșin — se strădui să se ridice. Trăgea aer în piept în porții mici și aerul o durea de parcă ar fi înghițit sârmă ghimpată pe jumătate mestecată.

Câțiva studenți, care nu reușiseră să ajungă la ușă, se înghesuiseră prin colțurile încăperii, îngroziți, pe durata acestei pantomime.

— Chemați poliția, le spuse Kennedy: cuvintele nu îi ieșiră cum trebuie sau poate că ea le auzea prost.

Își simțea limba mult prea umflată, iar corpul se clătina de parcă nu își putea regăsi poziția verticală.

Începu să fugă. Criminalii probabil că se îndreptau acum spre duba albă: încă mai avea timp să îi oprească sau măcar să rețină numărul de înmatriculare.

Aproape că se răsturnă pe scări, mișcându-se prea repede pentru a nu se dezechilibra. Oricum, echilibrul ei era pierdut. Timpul se scurgea într-un ritm pizzicato, clipele agățându-se de firele întinse ale bățăilor neregulate ale inimii ei. Sângele îi umpluse mânăca, atât de închis la culoare, încât părea mai mult negru decât roșu. În foaier,

studentii se dădeau alarmați din calea acestei femei nebune și bete, cu un chip însângerat și umflat. Kennedy dădu în lături ușile duble și, cu greu, răzbi în lumina de afară.

A văzut duba imediat: era cu vreun metru mai înaltă decât restul mașinilor din parcare. Unul dintre bărbați se urca la volan: celălalt deschidea ușa din dreptul pasagerului, probabil vrând să se urce, nu înainte însă de a se întoarce spre un paznic care, își închipui Kennedy, probabil că îi dăduse ceva de furcă. Mâna bărbatului se îndreptă spre haină. Paznicul avea un chip furibund, era gras, inconștient și pe punctul să moară.

— Poliția! țipă Kennedy.

Sau un cuvânt destul de asemănător.

— Sunteți arestați!

Asasinul se întoarce să o privească în timp ce se îndrepta prin parcare, printre mașini, spre un culoar foarte îngust, unde nu mai erau decât ea și el. O privi lung pe Kennedy, de parcă ar fi avut nevoie de un anumit context în care să o plaseze pentru a o putea înțelege. Paznicul a fost dat uitării pe moment, ceea ce tot era ceva. Kennedy se grăbi spre asasin, în vreme ce el duse la capăt mișcarea începută, scoțând din haină ce avea la îndemână. Se așteptase din nou să apară arma, însă era cuțitul. Ușurarea o copleși: cuțitul ar fi putut să o ucidă, dar cel puțin nu avea să o facă să dispară precum crucea pe un vampir. Nici măcar nu arăta prea grozav, deși văzuse ce putea face: avea o formă ciudată, asimetrică, rotunjită într-o parte. Continuă să meargă, auzindu-l pe paznic, în timp ce acesta se dădu înapoi, murmurând un „La naiba!”

Brațul asasinului se întinse cu o mișcare abstractă și perfectă. Cuțitul era exact în dreptul ochilor ei, astfel încât lama foarte subțire deveni invizibilă.

— Ești arestat, spuse Kennedy din nou, cu ceva mai multă convingere de data asta, deși îi era din ce în ce mai greu să vorbească. Și lasă naibii arma aia jos, că altfel jur că ți-o iau și te tai cu ea.

— *Da b'koshta*, spuse bărbatul, folosind exact aceleași cuvinte pe care le folosise și mai devreme, în clădire.

Își întinse brațul pentru a ținti, iar Kennedy, tensionată ca un portar la 11 metri, deja se uita în ce parte să sară. Dacă rata, ar fi avut o secundă la dispoziție, în care să o folosească. Se auzi o explozie surdă venind din toate direcțiile deodată. Cuțitul explodase în mâna asasinului ca o petardă.

Bărbatul nu strigă: de fapt, nu scoase niciun sunet. Își duse mâna la inimă, cu degetele crispate ciudat și se uită în stânga lui Kennedy. A doua împușcătură lovi surd pieptul, vizibilă pentru că materialul deschis la culoare al hainei sale s-a colorat brusc într-un cerc roșu.

Bărbatul înarmat se arată din direcția porții, alergând și trăgând în același timp. Un glonț nimeri geamul din spate al dubei, iar un altul nu se știe unde, Kennedy nu îl văzuse.

Asasinul se mișcă rapid, sărind — sau poate căzând — în mașină prin ușa deschisă a pasagerului. Motorul hurui, apoi porni și din nou hurui.

Nou-venitul — un bărbat mare, mult mai solid și mai bine făcut decât cel mai puternic dintre cei doi ucigași — era la câțiva metri de mașină, care dădu cu spatele, forțându-l să sară într-o parte. Țâșni prin culoarul îngust dintre mașini, lovi în spate o mașină parcată, apoi întoarse la 180 de grade, cu o mișcare nebună, și se îndreptă către poartă.

Nou-venitul ținti atent și mai trase două focuri. Primul nimeri în gol. Al doilea ținti amortizorul din spate

al dubei, dar nu nimeri cauciucul. Duba trecu prin bariera lăsată, paznicul trăgându-se înapoi și ferindu-se din calea bucăților în care se rupse bariera, și dispăru.

Bărbatul cu arma — probabil un revolver — lăsă mâna în jos și se întoarse spre Kennedy.

Cu părul blond-închis și cu trăsături dure, având mult peste 1,80, cu umerii lași și mâinile îndesate, era făcut pentru bătăi în baruri și muncă dură: avea o înfățișare care nu se potrivea deloc cu felul foarte precis în care țintise.

Ochii lui de un albastru spălăcit nu o priveau pe Kennedy în ochi, ci se uitau țintă la rana ei, spre care arăta brusc cu capul.

— Du-te repede la un spital, spuse el.

Vocea lui, joasă și blândă, nu se potrivea cu expresia dură.

— Serios, nu mai sta.

Și o luă după dubă. Paznicul parcurii își adună curajul și se așează în calea mașinii, dar se răzgândi pe loc atunci când văzu că nu încetinește. O clipă mai târziu, bărbatul cu arma dispăruse. De parcă totul fusese numai o halucinație. Ca și când ar fi dormit și ar fi visat asta, poate că așa și era — adormise în fața biroului lui Summerhill, în vreme ce Harper fluiera lângă ea.

Harper.

Se grăbi din nou în clădire și pe scări. Scările și coridoarele erau pline de tineri, dar toți se dădură la o parte când văzură sângele. Ținea legitimația în mână și o flutura din când în când, ca să nu fie întrebată nimic. Urechile îi vâjâiau de un zumzet monoton și înnebunitor, ca și când ai fi pus un microfon prea aproape de amplificator.

Lumea se îmbulzea cel mai tare în zona laboratorului de informatică. Majoritatea erau studenții care o

șterseseră când lucrurile o luaseră razna, iar acum încercau să se strecoare înăuntru ca să vadă consecințele, dar, printre tineri, mai apăruseră și câțiva bărbați în costume, care încercau să restabilească ordinea, strigând în toate modurile posibile: „Calmați-vă!“ Kennedy îl înșfăcă de braț pe unul dintre acești bărbați și îi spuse:

— Sună la 911. Cheamă o ambulanță. Și poliția, și ambulanța.

Bărbatul, chel și rumen la față, se uita ca un prost la chipul ei plin de vânătăi, la insignă și din nou la chip, până când ea i-a dat un brânci să facă ce îi spusese. Avea vocea și mai groasă acum, scrâșnind din dinți de durere la fiecare cuvânt, dar numai un idiot n-ar fi priceput mesajul din tonul ei.

Harper era întins tot acolo unde căzuse și părea să se afle într-o stare foarte proastă. Aproape că era inconștient, strângându-și stomacul din care sângele șiroia.

Kennedy îngenunche lângă el, apoi se așeză cu spatele sprijinit de o bancă răsturnată și ultima picătură de vigoare o părăsi și pe ea. Harper întoarse capul spre ea și o privi în tăcere.

— Rezistă, Harper, îi zise.

Era ca și când ar fi vorbit prin mâl. Kennedy făcu ceva ce o uimi și pe ea. Ridică ușor capul lui Harper și îl așeză cu grijă în poala ei, mângâindu-l pe păr și pe fruntea albă, transpirată și alunecoasă, până când acesta închise ochii.

Mai târziu i s-a spus că rana nu ar fi trebuit să fie mortală. Deși adâncă, nu afectase niciun organ și trecuse — la vreun centimetru — de artera abdominală. Mai târziu, Harper putea risca să facă peritonită, lucru valabil pentru orice rană din cavitatea abdominală, dar, operat

Adam Blake

imediat și tratat cu antibiotice cu un spectru larg de acoperire, avea să fie ca nou.

Muri în brațele ei, sângele curgându-i în valuri.

PARTEA A DOUA

Dovecote

Șase zile au trecut ca prin ceață.

Rana din umărul lui Kennedy a solicitat multe copci, dar, în primele trei zile, a mai curs sânge, apoi un lichid transparent. Doctorii i-au spus că pe lama cuțitului fusese pus un anticoagulant: de aceea Harper murise atât de repede de la o rană care nu ar fi trebuit să-i fie fatală. Substanța nu fusese identificată până acum și de aceea era imposibil de neutralizat. Tot ceea ce puteau face doctorii era să aștepte să se elimine singură, iar, între timp, au ținut-o cu perfuzie de plasmă și i-au schimbat des bandajele.

Avea maxilarul umflat și retras în spate, astfel încât nu putu vorbi decât abia în a patra zi, dar aspectul grotesc și asimetric pe care i-l dădea era mult mai greu de suportat decât durerea în sine, amorțită de morfină cum era. Ultima lovitură fusese cea mai gravă, cea care îi ruptesese două coaste. Doctorii i le strânseseră bine, aplicând banda adezivă dinspre stern, înspre spate. Se simțea ca într-un corset din care nu se putea elibera și căruia nu îi putea slăbi strânsoarea.

Întinsă pe patul de spital, încercând să gândească prin toată amețeala calmantelor, se strădui să umple golurile de memorie pe care le avea — nu secvența cu lup-ta, ci ceea ce a urmat. Își amintea că stătea cu spatele lipit de banca răsturnată, cu capul lui Harper în poală. Mâna lui acoperea rana, iar mâna ei era deasupra, apăsând, încercând să oprească sângerarea. Au stat acolo așa ore în șir sau minute: studenții dispăruseră cu toții, așa că singura companie pe care o aveau era cadavrul lui Sarah Opie, a cărei privire exprima mai mult uimire decât reproș.

Își aminti că îi vorbise lui Harper, iar el îi răspunsesse. Dar când își dădu seama ce a spus, se gândi că nu era vocea lui, ci a tatălui ei. „De ce vrei să te faci polițist? Nu ți-a ajuns?”

— Ce înțelegi prin de ajuns, tată? murmură ea, cu o voce ininteligibilă din cauza maxilarului dislocat.

„Da, da, Heather, continuă tu să-mi întorci vorba. Poate vin la tine.”

Urmă un alt gol.

Iar apoi mâna ei s-a retras de pe abdomenul lui Harper, pentru că nu mai era nevoie să îl țină strâns, și nu își putea descleșta pumnul fiindcă stătuse prea mult într-o singură poziție.

— E detectiv, le spuse ea paramedicilor. Amândoi suntem.

Vocea ei, trecând cu greu de maxilarul dislocat, suna ca dintr-un burduf, precum vocea asistentului cocoșat al lui Victor Frankenstein.

— Ocupați-vă de el!

— Dar dumneavoastră rezistați? Puteți merge?

Probabil că răspunsul era afirmativ la ambele întrebări. Își aminti că se urcase în ambulanță, stând dreaptă

pe targă, uitându-se la cadavrul lui Harper, pe care l-au așezat alături, într-un sac din plastic opac, oribil, lat de aproape un metru și lung de 2,30 metri.

Un alt gol. Se uita în jos la chipul lui Harper: probabil că cineva deschisese fermoarul sacului.

O voce spuse:

— Hei, nu e nevoie.

Harper părea supărat: ținea ochii strâns închiși, fruntea încruntată, de parcă încerca să își amintească ceva. Ea îi atinse obrazul. Avea pielea mult prea rece și era rigidă de parcă ar fi fost din ceară.

„Îmi pare rău“, îi spuse ea în gând. „Îmi pare rău, Chris.“

Și apoi, deși habar n-avea ce va fi, se gândi: „Îți prind eu“.

În a șaptea zi, Dumnezeu s-a odihnit. Kennedy nu era Dumnezeu: se întoarse la muncile ei și la comisia pentru incidente din poliție.

Era condusă de Summerhill, care avea pe chip expresia unui judecător care te va trimite la spânzurătoare, dar, în prima jumătate de oră, i-a pus numai întrebări comode, ca să aibă timp să se uite peste detaliile cazului. Odată ce a clarificat lucrurile, pentru funcționarul de la Resurse Umane, Brooks, și pentru observatorul de la Comisia Independentă pentru Plângeri din poliție, o scorpie dură pe nume Anne Ladbroke, spunând că era un caz care implica cel puțin trei omucideri, a început să discute, cu o animozitate rece și detașată, și despre ultima crimă.

— De ce tu și detectivul Harper v-ați dus fără întăriri? întrebă el. Ar fi trebuit să fie evident că doctorul Opie era o posibilă altă victimă.

— Nu, domnule, spuse Kennedy. Nu era deloc evident.

Maxilarul încă o dorea când vorbea, dar avea multe de spus și nu voia ca asta să o rețină.

— Cele trei persoane care deja muriseră erau implicate direct în proiectul de cercetare al lui Stuart Barlow legat de Codicele Rotgut. Doctor Opie a negat expres orice implicare a ei în proiect. De-abia când am interogat-o, am constatat că și ea făcea parte din echipa lui Barlow — lucru pe care ea însăși, cum ați auzit din înregistrare, l-a negat continuu.

Încăperea era încinsă, fără aer condiționat. Era un depozit și, cu fiecare respirație, trăgea în piept mirosul înțepător al cartușelor de imprimantă. Faptul că acum vorbea despre toate astea îi aducea totul foarte viu în minte, amintiri peste care se așezase timpul petrecut în spital. După o vreme, toate amintirile mor așa, până când nu mai rămân decât emoțiile care au însoțit fiecare rememorare și revizuire a întregii situații.

— De-abia când ați interogat-o... medită Summerhill. Lucru pe care l-ai fi putut face cu o după-amiază în urmă. De ce ai așteptat?

Kennedy se uită în ochii lui lipsiți de expresie.

— Nu părea nicio grabă, din moment ce doctor Opie era considerată doar un martor util, nu o posibilă victimă. Dacă ar fi fost mai deschisă cu detectivul Harper — dacă i-ar fi spus că asigurase partea de software și suportul tehnic pentru Barlow și echipa sa — am fi ajuns la o cu totul altă concluzie și am fi acționat mai repede.

— Deci totul e din vina lipsei de experiență a lui Harper în interogatorii, rezumă Summerhill cu o relaxare înveninată. Totuși, în calitate de coordonator al acestui caz, trebuie să îți asumi o parte din vină.

Femeia de la Comisia Independentă pentru Plângeri din poliție își notă ceva.

„Așa, continuă să mă presezi, nenorocitele. Încolțește-mă și-o să vezi de unde o să te mușc.“

— Nu cred că felul în care detectivul Harper a condus interogatoriul doctorului Opie a dovedit lipsă de experiență, spuse ea, iar apoi, după o pauză: Domnule, după cum știți — după cum știți atunci când mi-ați dat cazul — cazul ăsta a ajuns la noi la secție fiind catalogat drept un accident. S-a redeschis după ce rezultatele autopsiei au infirmat ipoteza inițială a unui accident. Apoi am descoperit că era vorba și despre o intrare prin efracție și despre o urmărire, ambele în legătură cu cazul. Ambele incidente au fost raportate poliției, dar niciunul nu a fost pus în legătură cu acest caz. Toate aceste greșeli ne-au împiedicat să găsim o legătură coerentă. În ciuda acestui lucru, detectivul Harper a reușit să afle despre celelalte două persoane moarte și să lege aceste incidente de uciderea lui Barlow. Și toate astea într-o singură zi. După toate standardele, s-a ocupat admirabil de caz.

Summerhill examinează ostentativ documentele pe care le avea în față și apoi o privi din nou.

— Poate că tu ai standarde ceva mai joase decât noi toți cei de aici, sergent.

— Poate că da, domnule, răspuse Kennedy pe un ton egal.

— În Park Square, spuse Summerhill, întorcându-se la examinarea documentelor, ați stabilit că doctor Opie era o posibilă victimă, dar tot nu ați cerut întăriri.

— Ne-am gândit să o aducem noi. Ne-am gândit că nu trebuia să pierdem timpul.

— Și în consecință, ați considerat că operațiunile standard în astfel de cazuri pot fi încălcate.

Kennedy se gândi înainte să răspundă.

— Mai devreme, domnule, ați spus că am amânat lucrurile nepermis de mult, zise ea susținându-i privirea. Acum spuneți că nu am amânat suficient luarea în custodie a doctorului Opie? Dacă e așa, vă rog să vă amintiți că uci-gașii erau deja în clădire. Întăririle nu ar fi ajuns la timp decât dacă s-ar fi teleportat. Ne-am gândit că nu avem suficient timp și, Dumnezeu știe, am avut dreptate.

— Ați fi putut rămâne în biroul doctorului Opie, medită Brooks. Cu ușa încuiată.

— Cu ușa încuiată? repetă Kennedy fără expresie.

— Da.

— Pereții erau din sticlă, iar criminalii erau înarmați.

„Te-ai deranjat măcar să citești dosarul, nenorocitul?”

— Totuși, întrerupse brusc Summerhill, presupun că în clădire erau și alte birouri unde pereții erau din cărămidă. Profețiile despre trecut sunt minunate întotdeauna, sergent Kennedy, dar aici vorbim despre deciziile luate de tine, care, în cele din urmă, au condus la o situație în care au murit un coleg și un civil care era și martor.

Se lăsă o tăcere grea. Kennedy aștepta să audă. Summerhill părea să își fi pierdut inspirația, iar Kennedy văzu în asta un semn rău: se vedea cât era de transparent în felul în care căuta un pretext ca să își pună în practică dorința lui de a scăpa de ea.

Brooks reluă discuția.

— Și a mai fost o altercație, spuse ea. Adică încă un incident cu ei. I-ați urmărit pe cei doi, pe criminali, în parcare.

— Da.

— Unde a apărut un al treilea bărbat cu o armă. Și care se pare l-a rănit pe unul dintre oamenii lui.

— Nu cred că erau împreună. Era împotriva lor, nu cu ei.

— Sau poate că nu țintea bine.

— A reușit să îl deposedeze de cuțit pe unul dintre ei cu un glonț. A mai tras o dată în el, înainte să scape cu duba, și a nimerit și mașina, deși aceasta pornise. Trebuie să spun că era un bun trăgător.

Brooks se mulțumi să strângă documentele.

— Și el a rămas în urmă, când duba a pornit?

— Da. O clipă. Apoi i-a urmat.

— Ai încercat să îl arestezi, sergent?

Kennedy își înfrână și primul răspuns, și pe al doilea.

— Iar din raport, spuse ea, în cele din urmă, veți vedea că am încercat să îi arestez pe criminali. În acel moment, a apărut cel de-al treilea, când cei doi erau pe cale de a mă ataca pentru a doua oară. Mai mult, eram neînarmată. Un polițist neînarmat, acționând de unul singur, nu trebuie să aresteze un agresor înarmat dacă nu îl poate aduce la secție.

„Mai ales când probabil că mi-a salvat viața.“

— Așa că revenim la lipsa întăririlor.

— Presupun că da.

— Descrierea pe care i-ai făcut-o celui de-al treilea e cam vagă.

— Probabil că nu am reținut multe din cauză că aveam niște coaste rupte și o rană la umăr.

Brooks își ridică sprâncenele cu uimire nevinovată: victima fără vină a unui sarcasm neîntemeiat.

— Tonul pe care îl ai nu te ajută, sergent, spuse Summerhill.

— Probabil că nu.

Își pierdea răbdarea: din fericire, și ei păreau să își fi epuizat întrebările. Șeful, cel puțin, păstrase bomboana de pe colivă pentru final.

— Hai să revenim la ce s-a întâmplat în laboratorul de informatică, spuse el. Mai precis, la împușcarea doctorului Opie. În acest moment, detectivul Harper era deja rănit, nu?

Kennedy dădu vag din cap.

— Da.

— Dar tipul cu cuțitul — cel care l-a atacat pe el și apoi pe tine — era la pământ.

— Așa e.

— Când al doilea a scos arma și a împușcat-o pe Opie, erai în apropierea vreunuia dintre ei?

Își dădea seama la ce duce tot catehismul ăsta, dar nu avea nicio scăpare.

— Eram între ei, recunosc eu.

— La ce distanță, la vreo trei metri de tipul cu pistolul?

— Mai mult sau mai puțin.

— Care? Mai mult sau mai puțin?

— Mai puțin, poate vreo 2,5 metri.

— La doi pași, așadar. Iar arma era îndreptată către cineva din spatele tău. Din punctul tău de vedere, era vreo șansă să tu să îl deposedezi de armă înainte să tragă?

Kennedy își aminti momentul acela cu o groază paralizantă: nu putuse să se miște, să gândească sau să acționeze. Iar paralizia ei de atunci o trimise cu gândul la un alt moment similar: atunci când Marcus Dell se îndrepta către ea și o strângea de gât, iar ea își simțise în palmă arma ei G22 înainte să trimită glonțul în scurta sa călătorie plină de peripeții în pieptul lui Dell.

Unele lucruri dor prea mult pentru a minți din nou când le povestești.

— S-a întâmplat foarte repede, spuse ea, dându-și seama de ușoara ezitare, de tremurul din vocea ei. Poate că...

poate că am ezitat o secundă. E greu de spus. Dar tipul a fost foarte rapid. Foarte profesionist.

— A tras de trei ori. Asta i-a luat câteva secunde.

— Cred că da.

— Dar nu ai avut destul timp să intervii?

— Am spus că nu îmi amintesc.

Summerhill începu să își strângă hârtiile și să le în-dese în dosar.

— Păi, zise el, o să ne gândim ce măsuri vrem să luăm. Te rog să fii la dispoziția noastră tot restul zilei. Până di-seară îți vom comunica decizia.

Era prea brusc, iar în mintea lui Kennedy se perin-dau imagini care o sfidau și o acuzau. Fusese pregătită pentru momentul ăsta, însă acum, că venise, își dădea seama că nu e pregătită.

— Asta e tot? întrebă ea cu o voce care îi suna idiot și sumbru.

— Deocamdată, da, spuse Summerhill. Poate vrei să vor-bești cu cei de la Resurse Umane dacă ai nelămuriri cu privire la desfășurarea acestor proceduri. Doamna Brooks e la dispoziția ta toată ziua.

Era acum ori niciodată: ora cuțitului.

— De fapt, domnule, spuse Kennedy, aș vrea să discut cu dumneavoastră. Între patru ochi.

Surprins în momentul în care tocmai închidea dosa-rul și, odată cu el, cariera ei, șeful poliției o privi intrigat.

— Cred că avem toate informațiile necesare, sergent, spuse el.

— Astea sunt informații cu privire la felul în care am gestionat cazul, insistă Kennedy, pe o voce amabilă și curtenitoare. Fiind vorba de o chestiune foarte delicată, poate fi discutată numai cu ofițerii de caz.

Chipul lui Summerhill trecu printr-o serie de emoții contradictorii, în spatele unei măști cam transparente de indiferență profesională.

— Foarte bine, spuse el, în cele din urmă, discutăm în biroul meu. Iar apoi, adăugă el, adresându-se lui Brooks și Ladbroke, o să vin și eu.

Cu ușa biroului închisă, Summerhill se cufundă într-un scaun, dar intenționat nu o invită pe Kennedy să se așeze. Ea se așează oricum.

— Ce anume ai să îmi spui? întrebă el.

— Am sânge de țigan, spuse Kennedy, cu vocea neliniștită.

Summerhill o privea complet uimit.

— Poftim?

— Ridică-te, Jimmy, să-ți ghicesc viitorul. Peste două, poate trei luni, te văd golindu-ți sertarele și plecând la vreme de seară. Și plouă. Plouă cu găleata.

Expresia lui Summerhill arăta că încă nu înțelegea unde bate.

— Ai spus că ai informații pertinente pentru caz, îi reaminti el rece.

— Pertinente pentru comportamentul celui care a condus investigația, îl corectă ea. Da, așa e. E deja în inboxul tău, unde se află de o săptămână. Și e și pe serverul pentru e-mailuri al secției și Dumnezeu mai știe pe unde. Cei de la Centrul pentru Suport Tehnic păstrează tot, nu? Așa că e peste tot, dacă cineva vrea să se uite. Se numește „Cazul Stuart Barlow“. Vă rog să verificați.

Summerhill făcu asta, îi găsi e-mailul ei din urmă cu o săptămână și ridică din umeri.

— Așa, și?

— Verifică data la care a fost trimis. Era cu o seară înainte ca noi să mergem în Luton la doctor Opie. Te aștepta a doua zi la birou. Doar că tu ai ajuns mai târziu. Știu asta pentru că te-am așteptat mai bine de oră și, în cele din urmă, am renunțat și ne-am dus să interogăm martorul.

Summerhill făcu brusc un gest: *te învârți în jurul cozii.*

— Măcar ai citit e-mailul, Jimmy? Ți-am spus că toată povestea a căpătat proporții cumplite. Sugeram acolo că ar trebui să reevaluați numărul de oameni care se ocupă de acest caz și scopul investigației. Ceream acolo să luați urgent măsuri cu privire la prioritățile imediate.

— Cu toate astea, spuse Summerhill, faptele rămân aceleași. Te-ai dus fără acoperire și a murit un civil. La fel și colegul tău, care era nou aici și era în subordinea ta.

Kennedy aprobă cu o mișcare a capului.

— Da, spuse ea sumbru. Așa e. Mi-a murit în brațe, Jimmy. Sigur nu uit asta. Se pare că nu te-ai gândit că te-am așteptat pe tine.

Summerhill deja clătina din cap.

— Nu, nu, sergent. Îmi pare rău. Nu merge. Nu eram aici pentru că am fost la Westminster, cu treburi pentru secție. Iar în absența mea, trebuia să te duci la un alt ofițer superior.

Numai până aici se gândise Kennedy ce să spună. Restul era făcut la întâmplare, și putea sau nu să aibă dreptate. Se gândi la Harper cum zăcea în poala ei, sângărând: peste groaza aceluși moment, încă foarte vie, trăsesese o linie clară în subconștientul ei, pentru a putea fi acum calmă și întreagă la minte.

— Poate, admise ea. Poate că ai fost la Westminster. Dar e a cincea sau a șasea oară când aud povestea asta

cu comitetul de selecție, iar una dintre dățile anterioare era în ianuarie, înainte ca Parlamentul să își reînceapă lucrările. Parcă aveai o problemă cu băutura, nu, Jimmy? Câteva avertismente, aproape întrunirea unei comisii disciplinare o dată, parcă așa era povestea. Eu nu mai sunt în miezul lucrurilor, din motive evidente, dar nu cred că o asemenea problemă dispăre pur și simplu. Așa că ce cred eu e că ofițerul de serviciu, Rawl, are două cruci de dus: o poveste generală pe care ne-o servește ori de câte ori nu ești aici și o totală lipsă de imaginație.

Făcu din nou o pauză. Aici avea să se prăbușească totul, dacă avea să se întâmple asta. Trecu multă vreme până ce Summerhill răspunse. Iar când o făcu, vocea lui era mult mai controlată decât anticipase ea și mult mai agresivă: se așeză în bătaia tunului, fără să se eschiveze sau să aștepte un alt atac.

— Sergent detectiv, spuse el, se pare că te descarci atacându-mă pe mine. Dă-mi voie să repet, în caz că nu m-ai auzit prima dată: un polițist a murit din cauza felului în care ai acționat. Să încerci să mă șantajezi nu va schimba în niciun fel...

— O să te trag după mine, spuse Kennedy.

Summerhill continuă să vorbească peste ea, așa că nu știa dacă o auzise sau nu, dar mesajul îi era întipărit pe față și în ton.

— ... decizia unui tribunal independent din care eu doar fac...

— Dacă Rawl îți acoperea spatele, o să te trag la fund.

— ... parte. Decizia e luată de toți.

— Atunci îngroapă-mă ca pe un viking, spuse Kennedy cu vocea gătuită. Haide. Pentru că asta e tot. Dar jur, Jimmy, dacă mi-o faci sau dacă măcar încerci să mă ții

departe de cazul ăsta, o să-l pun pe avocatul meu să bată toba că Harper a murit pentru că tu erai prea beat ca să apari la serviciu. Dacă am dreptate, dacă nu ai fost chemat la Camera Comunelor în ziua aia și nu ai pe niciun polițist care să garanteze pentru tine, atunci ce a scris Rawl în registru în acea zi va fi suficient să dovedească faptul că ai mințit. Și or să te rupă în bucăți. Și asta nu o să-l aducă pe Chris Harper din morți, dar măcar o să mă facă pe mine să simt că s-a făcut un pic de dreptate în tot căcatul general.

Amândoi se ridicară brusc în picioare, confruntându-se, iar el rămase fără cuvinte înaintea ei.

— Să mă anunți și pe mine, oricum, murmură ea, dintr-odată dezgustată de el și de sine.

Ieși din biroul lui Summerhill fără să se uite în urmă, se întoarse în bârlog să aștepte, dar acolo atmosfera era tensionată. Toată lumea știa despre comisia întrunită și toți știau scopul. Din cauza ei murise un detectiv. Se transformase din cineva pe care îl urau într-o persoană pe care își doreau să o evite. Nicio privire nu i-o întâlneau pe a ei.

Nu știa nici dacă ea s-ar fi putut privi în ochi atunci, dacă ar fi fost o oglindă prin apropiere. Obiectiv știa că Harper fusese rănit înainte ca ea să înghețe în fața armei: dacă s-ar fi mișcat mai repede nu l-ar fi salvat, dar ar fi putut să o salveze pe Sarah Opie.

Se gândise de atâtea ori la asta, amintirile se desfăcuseră în fâșii și acum și le amintea în ordine greșită, din unghiuri greșite, dezorientată și confuză. Dar le îndura pe toate.

Kuutma se afla la mare distanță de Londra când primi telefonul echipei lui Abidan. De fapt, se afla la Moscova, încercând să refacă rețelele de comunicație pe care le distrusese Tillman, ucigându-l pe rusul Kartoyev. Aștepta în anticamera ministerului afacerilor din Rusia, un hol mare cât un stadion de fotbal, călătorind sub identitatea lui obișnuită și așteptând să vadă dacă avea să fie primit sau nu.

Când Abidan i-a spus despre misteriosul bărbat înarmat care a apărut exact atunci când era prea târziu pentru a mai sabota misiunea, Kuutma a știut pe dată din descriere — după înălțime, constituție, părul care era fie șaten foarte deschis, fie roșcat-deschis, și, desigur, precizia cu care ochea — că bărbatul era Tillman. Temerile sale s-au dovedit perfect justificate: Tillman nu se grăbise, dar se îndrepta către Londra încă de la moartea lui Kartoyev, iar acum prinsese firul care îl lega pe Michael Brand de cei care muriseră în ultima vreme.

Era o problemă prevăzută în statutul Mesagerilor: felul în care lucrau și în care lucraseră dintotdeauna și trebuiau să lucreze în continuare până la sfârșitul celor trei mii de ani (și deja era târziu; sigur, numărul anilor putea fi pus sub semnul întrebării, dar era o chestiune închisă). Luau drog — *kelalit* — și erau binecuvântați cu putere și viteză de reacție: era un adevărat ritual. Și mai era și o neurotoxină care, în cele din urmă, fie îi ucidea, fie îi înnebunea. Așadar, Kuutma se preocupa tot timpul de antrenarea de noi Mesageri și avea nenumărate

probleme cu găsirea liderilor de echipă cu suficientă experiență.

Se făcuseră greșeli în misiunea legată de proiectul Rotgut, la fel cum se făcuseră greșeli și în privința zborului 124. Detaliile finale nu fuseseră rezolvate, ocaziile fuseseră ratate, se folosiseră metode complicate când existau și altele mai simple. Iar acum îi revenise lui Kuutma misiunea de a rezolva aceste situații într-un mod benefic.

Fiind un tip onest, recunoștea, de asemenea, și propriile lui erori de judecată. Tillman încă trăia: și el era responsabil pentru lucrul acesta, o circumstanță dezastruoasă pe care tot el trebuia să o rezolve. Aproape că exista și un argument pentru care intervenea acum personal. Intensitatea dorinței de a face astfel constituia un avertisment că nu ar fi trebuit să o facă: se implicase emoțional și de aceea nu se putea încrede în judecata sa.

Dar echipa lui Abidan nu mai era utilă acum: Hirah fusese împușcat în piept și în mână. Ambele răni se vindecaseră parțial, un alt efect secundar al kelalit-ului, dar și în acest caz, ca și în celelalte, drogul îi făcea mai mult rău decât bine. Rana din piept arăta bine, dar cea de la mână se vindecase cu mușchii și oasele dislocate: practic, nu mai putea fi folosită.

Kuutma se gândi și luă o decizie.

— Trebuie să îl duci pe Hirah înapoi la Ginat 'Dania, îi spuse lui Abidan. Trebuie să se refacă și să fie cu familia. Rana pe care o are și care i-a atacat și trupul, și sufletul, se va vindeca mai repede acolo.

Abidan era distrus.

— Dar *Tannanu*, spuse el, misiunea...

— Știu, Abidan. Încă mai avem de făcut multe. Foarte multe poate, acum că și Tillman e implicat.

— Tillman?

— Cel care l-a împușcat pe Hirah. El era.

Tonul lui Abidan trăda șocul și panica.

— Dar, Tillman... Leo Tillman... nu era cel care...

— Abidan.

Kuutma îl reduse la tăcere pe Mesager cu o dojană blândă.

— Da, *Tannanu*?

— Întoarce-te la Ginat 'Dania. Ia și echipa cu tine. Mai am în țara aceea o echipă: l-au urmărit pe Tillman din Franța și s-ar bucura să se mai ocupe o dată de el.

— Pot întreba, *Tannanu*, ce echipă e asta?

Abidan era prudent, dar nemulțumit: îl dorea să fie scos din joc, iar Kuutma înțelegea asta prea bine.

— Echipa lui Mariam Danat. E compusă din Ezei și Cephas. Mergi cu bine, Abidan, și mândrește-te cu ce ai făcut.

Închise telefonul și își fixă privirea pe peretele din față. Acolo era un tablou care reprezenta retragerea lui Napoleon din Moscova, așa cum o văzuse un pictor sovietic a cărui semnătură din josul tabloului era ilizibilă. În pictură, Napoleon, înfipt în șa, se uita îngrozit la imensul vârtej de zăpadă. În spatele lui, un șir de soldați francezi înfrânți, muribunzi, pierzându-se în infinit, cu toții având expresii similare: umilirea cuceritorului, mărită și multiplicată magic, ca într-un hol cu oglinzi.

Kuutma se gândi cum i-ar sta lui Tillman cu expresia aceea.

„Te va uita vreodată?”

„Niodată.”

„Atunci e un prost.”

„Da, iar ție ar trebui să îți fie teamă de el. E mult prea prost ca să știe când a încurcat drumul sau când să

se predea. Nu o să-i pese de bilet. Și nu va înceta să ne caute. Într-o bună zi, Kuutma, se va uita în ochii tăi, iar unul dintre voi va clipi.”

Echipa lui Mariam. El însuși le făcuse instructajul. Și, deși nu voia să meargă el personal în Marea Britanie, îi va supraveghea și îi va ghida: nu direct spre Tillman, căci cazul Rotgut era problema care cerea o soluționare imediată. Dar era clar că Tillman tocmai urma să se ciocnească și el de povestea cu Rotgut.

Într-un fel sau altul, fie că se implica sau nu acum, avea să fie distrus de acea ciocnire.

24

Era o victorie parțială, iar în cazul în care Kennedy ar mai fi avut ceva de pierdut în secție, atunci ar fi fost și una obținută cu prea mult efort ca să merite. În vreme ce Summerhill se mulțumise până atunci să o lase să se zbată ca peștele pe uscat, crescând din când în când presiunea în speranța că va sări singură fără să fie împinsă, acum eticheta care i se pusese în frunte spunea cu totul altceva. Dacă putea găsi o cale să i-o facă fără ca el să fie implicat, atunci i-ar face-o bine de tot.

Comisia de disciplină îi făcu un raport din care ieși curată ca lacrima și o lăsară să se ocupe în continuare de caz, dar acum nu mai putea fi vorba ca acest caz să fie lăsat pe mâna unui simplu sergent. Summerhill se numise pe sine la conducerea cazului, ceea ce însemna că va lucra direct în subordinea lui: chiar sub privirile lui ucigătoare, oră de oră.

În loc să se limiteze la a-l înlocui pe Harper, mări numărul celor care se ocupau de caz la cinci, în afară de el

însuși. Celălalt sergent, care avea să îi dea peste nas că ratase, era Josh Combes. Trei polițiști umpleau lista, iar ea îi știa pe toți. Stanwick era cățelușul lui Combes, cuminte și simplu; McAliskey era competent, dar nu era prea mare în grad, și picase de două ori la avansarea la gradul de sergent. Cummings era doar pentru sine, bun la toate, mai puțin la împărțit cu alții.

Kennedy scoase un exemplar din dosarul cu cazul și îl luă cu sine acasă în acea seară, se spală îndelung, în apă fierbinte, iar apoi se așează pe canapea într-un halat, cu părul ud încă înfășurat în prosop. Deschise dosarul, care nu era cu mult mai gros decât cu o săptămână în urmă și începu să îl citească. Următoarea întrunire de lucru — sau de țipat, așa cum mai era numită în secție — era a doua zi la nouă dimineața. Summerhill avea să îi întindă multe capcane, iar cei din jur aveau să se bucure de spectacol.

Tatăl ei veni și i se uită peste umăr în timp ce citea, lucru ciudat și neobișnuit. Acum nu mai lua în mână nicio carte, nici măcar o revistă: atenția nu îl putea ține mai mult de o propoziție. Dar săptămâna în care lipsise de acasă îl neliniștise. Sora ei, Chrissie, îi luase locul (și cu o totală lipsă de grație) pentru a avea grijă de el: venise să îl ia cu mașina și să îl ducă la ea acasă în Somerset, unde nimic nu se mai afla în locul știut de el și unde se putea uita la televizor abia după soțul ei obsedat de crichet și după fiica lor adolescentă. Probabil că nu s-a simțit prea bine acolo: deși bolnavii de Alzheimer aveau și momente bune, probabil că se explicau prin faptul că lucrurile urâte din trecut încetau să fie reale dacă nu te mai gândeai la ele.

— E vorba despre cazul de crimă, tată, spuse ea neutru. Multiple crime. Multiple și s-au mai adăugat și altele. Au murit patru civili și un polițist.

Se gândi că poate avea să reacționeze la asta — moartea unui polițist —, dar nu păruse să o audă. Și nici nu încerca să citească dosarul. Doar stătea lângă ea, privind-o intens. Poate că îi fusese dor de ea și se asigura că s-a întors. Indiferent care-ar fi fost motivul, nu îi plăcea prea mult.

— Ai rului în bucătărie, tată.

Îi plăceau minirulourile, cele ambalate individual, iar reacția lui la auzul acestui cuvânt era pavloviană. Se duse să le caute, lăsând-o pe Kennedy să se cufunde în dosar.

Ipoteza de lucru în toate cele trei cazuri considerate până acum accidente — al lui Barlow, al lui Hurt și al lui Devani — era crima. Mașina care dăduse peste Catherine Hurt fusese găsită întâmplător abandonată la sute de kilometri distanță, în Burnley, fiind furată (după cum s-a dovedit) de la câteva străzi distanță de locul unde fusese ucisă Hurt. Duhnea a dezinfectant și s-a dovedit perfect curată de orice amprente sau fibre. Camerele montate pe autostradă înregistraseră mașina până în nord, dar până acum nu surprinseseră nicio imagine a șoferului.

Fibrele pe care ea și Harper le-au găsit la Prince Regent's se potraviseră perfect cu cele din hainele purtate de Barlow în momentul morții sale, așa că ipoteza că ar fi fost târât pe scări în stare de inconștiență părea foarte plauzibilă.

Din raportul balistic, reieșea că arma cu care fusese ucisă Sarah Opie era o Sig-Sauer P226, o armă des folosită de forțele armate și de poliție din întreaga lume. Muniția fusese cumpărată din Germania ca parte a unui transport mare destinat inițial Forței de Apărare Israeliene: atât cât se putea determina, cutia în care fusese trimis de la Lübeck la Haifa se rătăcise și niciodată nu ajunsese la destinație.

Emil Gassan se afla acum în custodia poliției. Când a auzit de cele petrecute la Park Square, nici măcar nu s-a opus prea vehement — deși păruse șocat la auzul veștii că lucrarea lui Stuart Barlow ar fi putut să îi inspire ceva altceva decât un blând dispreț.

Se făcuseră niște eforturi pentru a fi găsit Michael Brand, dar eșuaseră. Plătise cu bani gheață la un Pride Court Hotel și arătase un act de identitate fals, care spunea că este lector la Universitatea din Asturias, Gijon, unde, desigur, nimeni nu auzise de el. Combes îl dăduse în urmărire generală, dar, până acum, nu apăruse nimic. Portrete-robot ale celor doi ucigași ai doctorului Opie și ai lui Chris Harper, precum și portretul-robot al celui de-al treilea bărbat, care apăruse din neant în parcare la Park Square, fuseseră trimise peste tot: niciun client.

Urme de pantofi. Plăcuțe de înmatriculare. Circulație oprită. Cercetări. Nicio amprentă, nimic clar. Ca și când ar fi trebuit să prinzi o fantomă, dar nu putea să nu respecte metodele lui Summerhill. Părea să facă tot ce îi stătea în putință. Tot ce ar fi făcut și ea în locul lui.

Telefonul sună, întrerupând șirul unor gânduri care conturau un cerc strâmt și inutil. Răspunse, așezându-și automat receptorul la ureche: probabil cineva de la secție și probabil că era vreo tâmpenie rezultată în urma prezenței comitetului de disciplină.

— Kennedy, spuse scurt.

— Frumos nume, răspunse o voce masculină. Vreun irlandez în familie?

Cunoștea vocea, dar nu o putu localiza imediat. Era o voce care o făcuse să se ridice, lăsându-i să-i cadă din poală, pe canapea și pe podea, niște foi din dosar.

— Cine e? întrebă ea.

Ghici răspunsul chiar când bărbatul îi spuse.

— Ne-am întâlnit în campusul de la Park Square. În urmă cu o săptămână. Eu sunt cel care nu a încercat să te omoare.

Urmă o pauză, întrebându-se ce anume ar trebui să spună. „Ce e evident.“

— Ce vrei?

Imediat auzi:

— Să vorbim.

— Despre?

— Caz.

— Care caz?

Bărbatul răsuflă zgomotos, părând enervat și nerăbdător.

— Eram un bun catolic, zise el. Dar nimeni nu m-a mai pus să recit catehismul de multă vreme. De fapt, sunt pus la curent cu tot ceea ce ai făcut, detectiv. De aceea mă aflu în Park Square, privindu-te cum încerci să îi arestezi, dezarmată fiind, pe cei doi ucigași. Știu despre uciderea lui Barlow și știu că au mai fost și altele similare — deși încă nu ai reușit să găsești motivul și nici vreo legătură între victime, în afară de aceea evidentă că se cunoșteau toți între ei. Știu că ai fost prinsă într-o mare mizerie pentru că partenerul tău a murit și știu că nu mai ești tu la conducerea anchetei. Dar cred că știi mai multe despre ce se petrece decât oricare dintre nou-veniții de săptămâna trecută. În plus, îmi place să cred că am spart gheața, așa că am considerat firesc să te sun pe tine mai întâi.

A fost rândul lui Kennedy să respire adânc.

— Uite ce e, spuse ea, îți sunt recunoscătoare pentru ce ai făcut. M-ai salvat la mustață. Dar, cu totul respectul, tot ce știu despre tine e că știi să folosești o armă și nu te

încurci cu un glonț de avertisment sau o provocare. Ai putea fi multe, dar polițist sigur nu.

— Nu sunt polițist. Dar am mulți prieteni care sunt și și mai mulți care au fost.

— Deci ce ești? Asiguri paza cuiva?

— Nu.

— Militar?

— Nu tocmai.

— Ești vreun soi de corporatist șmecher?

— Iar intrăm pe terenul ăla catehist. Dacă e să vorbim, nu telefonul e cel mai bun mijloc.

— Nu? Dar atunci unde?

— E o cafenea lângă stația de metrou. Costella's. Sunt acolo în cinci minute. Și o șterg în șapte.

— Asta nu prea ne lasă mult timp de discuții, nu?

— Nu, nu prea. Mai ales nu îți dă ție suficient timp cât să îmi faci vreo surpriză. Serios, detectiv, ne-am putea face reciproc niște servicii foarte mari, dar nu te rog să ai încredere în mine și nici nu sunt suficient de prost cât să mă încred în tine. Așteaptă-mă lângă cafenea, vino singură și să ai mobilul cu tine. De acolo mai vedem.

Urmă un clic și se auzi tonul.

Kennedy se gândi la mai multe variante în timp ce se îmbrăca, aruncând pe ea o pereche de blugi, un pulover și pantofi de stradă. Nu avea ce să facă cu părul, care încă nu se uscaseră și era răvășit ca o căpiță de fân. Îl strânse sub o șapcă de baseball și alergă sus la Izzy.

Izzy vorbea la telefon — nimic neașteptat.

— Păi, îmi plac mari, zise ea, uitându-se la Kennedy, dar adresându-se celui de la capătul firului. Îmi plac foarte mari. Spune-mi că ți-o atingi acum, iubitule.

Kennedy îi făcu un semn cu degetele depărtate. Zece minute. Izzy scutură hotărât din cap, dar Kennedy deja îi pusese în mână o bancnotă de douăzeci de lire: Izzy se răzgândi, aprobând ușor din cap, șterpeli bancnota și îi făcu semn cu mâna să plece.

Kennedy plecă.

25

Kennedy ajunse la cafeneaua Costella's cam după șapte minute. Localul era gol — destul de gol cât să fi văzut de oricine trecea pe stradă — și afară nu era nimeni. Făcu câțiva pași pe trotuar, scanând locul, dar niciunul dintre trecători nu semăna nici pe departe cu solidul pe care îl văzuse pentru scurt timp săptămâna trecută.

Mobilul îi sună în timp ce se plimba de colo-colo.

— Kennedy.

— Știu, te văd. Mergi până în capătul străzii. E o biserică. Intră. Ia o lumânare și aprinde-o.

— Ce catolic simpatic ești!

— A, te-am mințit. Lumânarea îmi dă timp să dau de două ori ocol bisericii, în caz că ai fost urmărită.

— Nu ți-am întins nicio cursă. Dacă aș fi făcut-o, aș fi avut un microfon la mine, în niciun caz un urmăritor.

— Sigur, dacă ai fi avut așa ceva în casă. De fapt, ai voie să te îndoiești de asta, detectiv. Cei pentru care îmi fac griji nu sunt din echipa ta.

Kennedy merse spre biserică — o clădire modernă impersonală din cărămidă galbenă — și făcu așa cum i se ceruse. Faptul că a aprins lumânarea și a pus-o în suportul de lângă altar nu a însemnat nimic pentru ea — nu

crezuse niciodată în niciun Dumnezeu și nici în vreun fel de putere omniprezentă — dar se surprinse ușor în-grețosată când făcu acest lucru. Moartea lui Harper era prea recentă, prea proaspătă în mintea ei: pantomima asta de credință i se părea de prost gust cumva — ca o glumă pe seama lui și a ei.

Odată pusă lumânarea în suport, se întoarse, pe jumătate așteptându-se ca solidul să fi apărut în spatele ei, dar încă era singură.

Kennedy așteptă, simțindu-se ușor ridicol. Telefonul nu mai sună și nimeni nu apăru. După cinci minute, ieși pe aceeași ușă pe care intrase. Pachetul de mușchi stătea lipit de perete, chiar la ieșire, cu mâinile îndesate în buzunarele unei gece din fâș. Arăta mai puțin ca un înger răzbunător și mai mult ca un zidar sau ca un muncitor, inofensiv în ciuda dimensiunilor: chipul său palid nu trăda nimic.

— OK, îi spuse el. Părem singuri.

— Grozav, zise Kennedy. Și acum?

— Să bem ceva, răspunse tipul. Într-un pub cât mai zgomotos.

Localul de pe Surrey Street era plin, deci era perfect. Au luat până la urmă whisky și apă, pe care tipul — care se prezentă ca Tillman — i-l cumpără fără să o întrebe. Ea nu se atinse de băutură, și nici el. Părea să fie un soi de camuflaj perfect. Și la fel și zgomotul, îi explică Tillman.

— N-ai cum să eviți microfoanele, zise el. Și nici pe cei care-ți citesc de pe buze. Dar niciunul dintreăștia nu au cum să se descurce într-un asemenea loc. Trebuie ca atmosfera să fie perfect curată ca să poți să-ți atingi ținta.

— Deci crezi în continuare că sunt urmărită? îl întrebă Kennedy, impresionată și amuzată totodată.

Își aminti ce îi spusese Ros Barlow despre paranoia și despre când era cazul să te oprești.

Tillman scutură capul.

— Nu, sigur nu ești. Nu pe tine te căutau în Luton, nu? Ci pe tipa cu calculatoarele — ultima de pe listă. Numai eu te urmăream pe tine — și am făcut-o pentru că am crezut că urmărești pe altcineva. Cineva pe care și eu îl caut de multă vreme.

Kennedy îl privi pe Tillman cercetător.

— Ai spus că Sarah Opie era ultima de pe listă. A cui listă? Și tu de unde știi?

— O simplă interferență, zise Tillman. Doar nu i-ai urmărit și pe ceilalți, așa că nu știi că și alții sunt în primejdie. Nu spun că ai dreptate. Spun numai că tu crezi că s-a terminat. Că nu va mai muri nimeni.

Tillman o privea în expectativă, așteptând să confirme sau să nege. Ea nu făcu nici una, nici alta, ci numai i-a susținut privirea.

— Deci despre ce e vorba? întrebă el într-un final. Barlow a fost primul, sau cel puțin primul găsit de voi. Lucrau împreună la ceva. Și din cauza asta au murit. Asta e ipoteza de lucru.

— Sunetul pe care îl auzi, răspunse rece Kennedy, vine de la faptul că nu vorbesc. Tu ești în avantaj, Tillman. Tu îmi spui mie lucruri pe care nu ar trebui să le cunoști despre cazul la care lucrez — lucruri pe care nu le-am făcut publice și pe care nu le-am discutat în afara secției. Nu suflu o vorbă până nu îmi spui de unde ai aflat toate astea. În niciun caz nu o să umplu eu golurile din informațiile tale numai pentru că ai reușit să ajungi până în punctul ăsta.

Tillman dădu din cap scurt, acceptând argumentul ei.

— OK, zise el. Așa e corect. Michael Brand.

— Ce e cu el?

— Îl cauți. Și eu la fel. Diferența e că tu îl cauți de vreo zece zile. Eu îl caut de vreo 13 ani. Ai făcut vreodată ce fac cei din filmele de spionaj, să pui un fir de păr pe ușă sau să bagi în tocul ușii un chibrit ca să știi dacă cineva ți-a umblat prin cameră?

— Până acum, nu. Dar s-ar putea să îmi intre în obicei.

— Ei bine, eu fac asta de ani de zile, detectiv. Tot felul de fire și de chibrituri, bucățele de carton, doze din metal sau bucățele de fibre. Am mica mea rețea, care se întinde în toate părțile și trebuie să mă anunțe când apare Michael Brand. Am prieteni și prieteni ai prietenilor, în tot felul de oaze prin toată lumea, și care mă anunță când apare ceva. Tot felul de viruși prin tot soiul de baze de date. Tot soiul de servicii demodate furnizoare de informații, în vreo 24 de țări în care computerele încă sunt o ciudățenie sau acolo unde am nevoie de ceva mai multă siguranță. Michael Brand este o obsesie a mea. Nu prea se arată, dar știe că sunt pe urmele lui. Așa că acolo unde a apărut în ancheta ta, am apărut și eu. Asta ar fi varianta scurtă.

Kennedy nu știa ce să spună. Nu prea părea să fie întreg la minte din ce spusese, deși Tillman o spusese cu un ton calm și rezonabil. Nu zise nimic: după un moment, distrasă, luă o gură de whisky. Nu era bun deloc, dar măcar o făcea să nu se mai uite la Tillman ca la nebunul din autobuz.

El râse, puțin compătimitor, de parcă i-ar fi citit expresia oricum.

— OK, zise el, poate ai nevoie și de ceva context. Cu ani în urmă, mi-am pierdut soția și copiii.

— Îmi pare rău, zise Kennedy — răspunsul automat, fără vreo semnificație. Cum au...?

— Cum au murit? Nu au murit. Pur și simplu, i-am pierdut. Într-o seară, am venit acasă și nu mai erau acolo. Casa fusese golită, de sus până jos. Asta era acum 13 ani. Încă sunt în căutări.

Îi spusese în mare povestea. Zidul de protecție oficial; refuzul poliției de a deschide o anchetă; starea sa de mâhnire, de confuzie și teamă; căutările sale inutile și micile sale lupte, și, în final, faptul că realizase că avea nevoie de o cu totul altă abordare dacă avea de gând să avanseze din stadiul în care se afla.

În timp ce asculta, Kennedy se gândi la început că Tillman e încă îndrăgostit de o nevastă care nu îl mai iubește: dar convingerea sa absolută începu să o pună în dificultate. Treisprezece ani e o perioadă lungă pentru a rămâne în aceeași stare de negare și, pe de altă parte, prea lungă pentru a te juca de-a v-ați ascunselea cu trei copii. O femeie singură s-ar putea ascunde ușor; dar o femeie cu trei copii ar fi trebuit să mai apară prin vreun registru al vreunui doctor, dentist sau al unei școli, al serviciilor sociale de toate felurile: ar fi fost un grup distinct, ușor de reperat. Desigur, dacă nu erau morți. Nu îi spuse acest lucru, dar Tillman se pare că îi citise gândurile.

— A lăsat un bilet, îi spuse lui Kennedy. Zicându-mi să nu îi caut. Și era un soi de logică — nu, un soi de amprentă — în lucrurile pe care le-au luat. Am spus că au curățat casa, dar nu a fost chiar așa. Câteva lucruri au fost lăsate, care nu contau. Cărți, jucării, haine. Dar tocmai asta era ideea: toate lucrurile lăsate erau cele care nu contau.

Lucruri care copiilor nu le-ar fi lipsit. Cărțile lor preferate, jucăriile preferate, haine pe care le plăcea să le poarte și care încă le veneau, toate au fost luate. A fost alegerea Rebeccăi și așa a și făcut, numai că...

Se întrerupse.

— Numai că ce?

— Nimic. Nimic important.

Kennedy ridică din umeri.

— OK, și tu unde intri în treaba asta, Tillman? Vrei să spui că a plecat de bunăvoie?

— Nu, spuse el scurt. Înseamnă că știa unde vor trăi de atunci încolo și că aveau să fie împreună. A luat tot ce le trebuia, pentru o viață în altă parte. Dar nu cred — nu pot să cred — că voia o viață fără mine. Și chiar dacă poate mă înșel, detectiv, tot vreau să o găsesc și să o întreb de ce. Și tot vreau să îmi găsesc copiii. Dar nu mă înșel. Rebecca a plecat pentru că nu a avut de ales. Și mi-a lăsat un bilet în care îmi spunea să nu o caut pentru că știa că nu o voi putea găsi acolo unde a plecat. Încearca să mă scutească de durere.

Se opri, privind-o atent. I se părea important ca ea să îl creadă pe cuvânt. Kennedy puse degetul pe rană.

— Michael Brand, îi aminti ea.

Tillman dădu din cap aprobator: era bine pusă problema, amintindu-i de ce se aflau acolo. Și de ce stăteau de vorbă.

— Rebecca s-a văzut cu el, spuse. A aranjat să se vadă cu el — dar mai curând cred că el a căutat-o și i-a dat întâlnire. La Holiday Inn, care era la cinci minute de casă, unde își închiriasse o cameră. Era chiar în ziua în care au plecat. S-a întâlnit cu el. Recepționarul îl știa pe Brand din vedere — un tip la vreo 30 de ani, a zis el, ras

în cap și cu o privire cruntă, de parcă era din poliție sau lucrase în armată. I-am arătat o poză de-a Rebeccăi și și-a amintit că a văzut-o cu el. Nu știu ce s-a petrecut între ei, ce i-a spus. Dar orice ar fi fost, au plecat împreună. Probabil că s-au dus acasă, unde Rebecca a început să strângă lucrurile. Atunci am văzut-o ultima dată. Atunci i-am văzut ultima dată pe toți.

Tonul lui Tillman rămase neschimbat cât povesti acestea: Kennedy nu bănuia ce efort făcuse el pentru a-i spune astea. Dacă și după 13 ani el încă o căuta, atunci însemna că ce îi povestise el era o rană deschisă, care îi pusese stăpânire pe întreaga viață. Și ea știa, și probabil că și Tillman, că, deși asta era sau nu adevărat, familia lui nu era neapărat să fie în viață, poate că muriseră la o oră după ce plecaseră. Însemna doar că Rebecca plecase convinsă fiind că totul va fi bine. Poate că era o vânătoare de fantome: de fapt, patru morți sau cinci, dacă îl puneai la socoteală și pe Brand.

Și, evident, odată ce începeai să te gândești la asta, Brand era singurul lucru șubred din tot acest castel din cărți de joc.

— Nu poate fi vorba despre aceeași persoană, zise ea. Michael Brand, ăsta pe care îl căutăm noi...

— De ce nu?

— De ce-ar fi? Michael Brand al tău își dă întâlniri pe furiș în hoteluri ieftine cu femei măritate. Michael Brand al meu apare în grupuri care poartă discuții științifice; apare pe la seminare de istorie precum — se opri să zâmbească — precum cometa care anunță ciuma. Prezidează crime în masă și apoi dispare. Nu prea au multe în comun, Tillman. Și nu e un nume așa de rar. Serios, ce șanse sunt să fie aceeași persoană?

Tillman își plimba whisky-ul în pahar, dar tot nu îl gustase.

— Plus-minus? întrebă el neutru. Sută la sută. Chiar și bazându-mă numai pe ce ai spus acum, are același sistem de operare: apare, închiriază o cameră la un hotel, face ce are de făcut și apoi dispare. Două misiuni foarte diferite, evident, dar așa operează el, în ambele cazuri.

— Tot nu...

— Lasă-mă să termin, detectiv. Pentru că, îți promit, o să îți placă ce am lucrat. Am început să întind curse în calea lui Michael Brand cu multă vreme în urmă. Asta înseamnă că am avut ocazia să fac lucruri pe care tu nu le-ai făcut. Am făcut un album. Un fel de bază de date, numai că bazele de date sunt computerizate, iar eu nu mă prea pricep la calculatoare. Sunt notițele pe care le-am tot luat. Pe spatele unor plicuri, genul ăsta de lucruri. Un detaliu aici, altul dincolo.

Se aplecă peste masă spre ea și o privi ca un marinăr bătrân.

— Nu e vorba doar despre nume. Sunt unele lucruri pe care le face la fel. Dacă folosește o adresă falsă, mereu e aceeași. Strada Grădinii. Sau Drumul Grădinii, Aleea Grădinii, Drumeagul, Fundătura, Terasa, orice vrei, dar neapărat cu „Grădină” în coadă. Michael Brand al tău unde locuia?

— Câmpia Grădinii, murmură Kennedy. Dar ai fi putut afla asta direct din dosar.

— Nu am citit dosarul, dar aș fi putut pune pariu. A, și mai sunt lucruri. L-am cunoscut pe unul dintre oamenii de contact ai lui Brand din Rusia — scuze, fosta Uniune Sovietică — și mi-a spus că cel pe care îl caut merge la Londra. Așa am intervenit în ancheta ta. Dar ai dreptate,

tot ar fi putut fi un alt Michael Brand. O coincidență totală. Prin urmare, am făcut ceva cercetări și am obținut adresa hotelului la care a stat.

— Pride Court. Bloomsbury.

— Exact. Te-ai dus să vezi camera?

— Nu, recunosc Kennedy. Nu personal. Unul dintre colegii mei a făcut o investigație.

— Și a găsit ceva?

— Nu, din câte știu eu.

— Nu, dar eu, da. Uite, asta.

Tillman scotoci în buzunar, scoase ceva mic și strălucitor, îl ținu între degetul mare și cel arătător. Era o monedă din argint.

Kennedy se uită lung o clipă. Era ca unul dintre arginții din visul ei și îi producea o stare de neliniște. Se adună cu efort, sperând să nu se observe, se întinse să o ia în mână, dar se opri și se uită întrebător la Tillman.

— Sigur, zise el. Haide. Niciodată nu sunt amprente pe ele. Nimic nu rămâne în urma lui niciodată. Cu excepția ăstora.

Moneda părea foarte veche și uzată: singurul element care arăta că e o monedă era faptul că era o bucățică mică din metal, plată, având o efigie pe ea. Nici pe departe nu era rotundă sau regulată. Efigia era ștearsă așa de tare, că nu îți dădeai seama dacă a fost un bărbat sau o femeie, dar în zona frunții erau niște puncte în relief care păreau să indice o cunună: poate una de lauri. Întoarse moneda. Pe spate era și mai indescifrabilă: un contur care ar fi putut fi o pasăre cu aripile strânse sau poate un spic de grâu și câteva simboluri, printre care „K” și „P”.

Anomalia o uimi după ce întoarse de mai multe ori moneda pe ambele fețe. Argintul se oxida repede și dezvolta o

patină greu de înlăturat. Dacă era așa de veche, de ce lucea așa de tare? O fi fost vreo reproducere. Dar în mod sigur era destul de grea cât să fie metal pur.

— Era în sifonul de scurgere de la chiuvetă, îi spuse Tillman. Colegul tău ar fi trebuit să caute mai bine. Brand cel din reprezentarea mea, Brand cel adevărat lasă mereu în urma sa astfel de monede, oriunde petrece mai mult de o zi. Le lăsa în locuri foarte la vedere, pe partea de sus a ușii sau în spatele tăbliei patului. Încă mai face asta, dar, în ultima vreme, s-a arătat mai imaginativ.

Kennedy scutură din cap.

— Nu pricep, murmură ea. Dacă tot se deranjează să își dea adrese false, de ce lasă o carte de vizită?

— De ce nu își schimbă numele? replică Tillman. Asta e adevărata întrebare și răspunsul nu îl cunosc. Dar el, da. Am crezut că se joacă cu mine. Că își râde de mine. Ca și când ar fi spus: „Pot să fac să fie foarte evident și tu tot nu mă poți prinde“. Dar până acum câțiva ani, nici nu a știut că sunt pe urmele lui și totuși mereu a făcut asta. Deci e vorba despre altceva. Ceva care poate va avea sens dacă aflăm cu ce se ocupă.

„Chiar așa, cu ce se ocupă?“ Bunul simț al lui Kennedy avu o ultimă răbufnire de revoltă.

— Nu cred să existe vreo misiune care să implice răpirea familiei tale acum 13 ani și uciderea a patru profesori de istorie astăzi.

— Trei profesori de istorie. Unul era lector informatician.

— Chiar și așa. Și nu vreau să-ți sparg balonul de săpun, Tillman, dar au fost doi criminali în Park Square. Nu unul. E posibil ca niciunul să fi fost Michael Brand.

— Nu, zise Tillman. Niciunul nu era Michael Brand. Nu cred că el însuși ucide.

— Și-atunci cine?

— Îți spun eu. Dar nu pe gratis. Ți-am spus deja o mulțime de lucruri. Tu o să îmi spui tot ce apare în cursul anchetei — tot ce știi până acum și tot ce vei mai afla —, iar eu o să îți spun ce știi.

Kennedy nu stătu pe gânduri. Clătină din cap.

— Nu.

— De ce?

— Pentru că sunt polițist detectiv, Tillman, dar tu — cine ești? Îți sunt sincer recunoscătoare că ai apărut când eram pe punctul de a fi feliată, dar nu am voie să discut investigațiile în curs cu persoanele care nu fac parte din echipă. Și mai mult, cu oameni din afara poliției.

Tillman tăcu o clipă, studiind-o.

— Vorbești serios? Întrebă el într-un final.

— Da, vorbesc serios.

— Atunci eu am terminat.

Întinse mâna după monedă. Kennedy nu îi dădu drumul.

— Asta e o dovadă, zise ea. E relevantă pentru investigarea crimelor și tu nu ai dreptul să o păstrezi.

— Dă-mi moneda, detectiv. Asta nu e cum vrei tu. Am venit aici cu o ofertă, tu m-ai refuzat. Ne întoarcem de unde am plecat.

Ea deschise geanta și băgă moneda înăuntru.

— Kennedy...

I-o tăie scurt.

— Nu. Conform legii, te-aș putea cita ca martor, dacă nu chiar ca suspect. Dar nu voi face asta pentru că îți sunt datoare și pentru că ai trecut prin atâtea, încât nu vreau să îți mai fac și eu altele. Dar nu poți păstra asta. Tillman, există o limită. Eu sunt de-o parte, iar tu de cealaltă. Am

dreptul să urmăresc criminali. E meseria mea. Tu, nu. Așa că ce i-ai făcut bărbatului aceluia — celui care m-a rănit — asta te face și pe tine criminal.

Tillman făcu un gest de nerăbdare.

— Vorbești de chestii tehnice, zise el. Am crezut că poți vedea dincolo de asta.

— Nu, sincer, nu pot.

Ea credea că e important să îi explice, deși ei îi era așa de evident, încât nu mai trebuia rostit.

— Sunt unele lucruri pe care le pot face și să nu îmi pătez cu nimic conștiința, dar ăsta nu e unul dintre ele. Nu îți pot da informațiile astea, Tillman. Nu pot să fac și asta și să rămân în poliție. Asta mă așază în tabăra adversă. E o limită care pentru mine contează.

Acum își dădea seama cât de mult conta. Vocea îi tremura. Vorbind despre aceste lucruri, își amintise de complexul de emoții și neliniști care însoțeau ce îi făcuse lui Marcus Dell. Ce îi făcuse Tillman ucigașului lui Harper era diferit — la fel și ceea ce făcuse tatăl ei, cu ani în urmă. Dar cumva aceste diferențe păreau foarte estompate.

Se ridică, iar Tillman își retrase mâna.

— OK, zise el, păstrează moneda. Am și altele. Oricum, va trebui să coci o poveste bună referitor la cum ai dat de ea și îți va fi și mai greu să o folosești ca probă. Îmi pare rău că nu ne-am putut înțelege, sergent Kennedy. În fine, dacă te răzgândești, ai numărul meu de mobil, nu-i așa? Dar nu mă suna decât dacă ești dispusă să îmi spui. Asta a fost ultima chestie pe gratis.

Privirea din ochii lui când a spus că asta rămâne la latitudinea ei. Hotărâse așa pentru că era așa de ciudată în raport cu ce spusese. Vorbea ca un tip dur dintr-un

film: arăta ca un om care se agăța de marginea unei clădiri înalte, în timp ce degetele i se desfăceau, unul câte unul, ducându-l la catastrofă.

Plecă, lăsându-și whisky-ul neatins.

Kennedy își goli paharul.

Înapoi acasă, după ce îi mulțumi lui Izzy și îl duse pe tatăl ei la culcare, se întoarse la dosar. Scotoci prin hățișurile lui, fără să dea de nimic de care să se agațe.

Totuși, unele lucruri le putea face: de fapt, trei, și toate porneau de la niște certitudini.

O dată erau ultimele cuvinte spuse de doctor Opie, înainte să moară. Kennedy le scrisese în raport, dar cum nu duceau nicăieri, rămăseseră așa. Nu prea puteai scoate mare lucru din ele.

Mai era apoi poza găsită în biroul lui Barlow. O poză cu o clădire în paragină, într-un spațiu anonim, impersonal, cu niște siluete în depărtare. Barlow o ascunsese: ucigașul lui sau poate altcineva îi scotocise și casa, și biroul, dar nu dăduse de ea. Sau — nu mare lucru, dar trebuia luat în calcul — o găsisese, dar o lăsase la loc pentru că nu era relevantă.

Și mai era cuțitul.

Adormi greu. Se tot gândea la privirea bântuită a lui Tillman din clipa în care plecase și la peregrinările sale: o călătorie de 13 ani prin niște hățișuri care nu îl puteau duce într-o țară în care curge lapte și miere. În cazurile de răpiri, majoritatea detectivilor judecau în termeni de câte trei zile. Primele trei zile, probabilitatea era de 50%–50%: presupusa victimă putea apărea în viață sau moartă. Fiecare trei zile care urmau dublau șansele să fie moartă.

Oare Tillman chiar credea în drumul său imposibil sau oare îl folosea pentru a nu se gândi că soția și copiii săi au murit?

Indiferent de caz, se gândea ea, numai alergătura asta îl ținea în viață. Ca un rechin, ar fi murit dacă s-ar fi oprit vreodată.

26

Ședința de dimineață era una dintre încercările la care erau supuși bărbații. Și femeile, de altfel. Summerhill își începu ședința de dimineață închizând complet una dintre pistele investigației.

— După cum știți, zise el, am adus toate computerele profesorului Barlow — cele două de la colegiu și cel de la el de acasă — prin mandat. Le-am dat celor de la echipa de expertiză; să vedem dacă găsim ceva, dar nu s-a găsit nimic. Niciun fel de fișiere, niciun e-mail, niciun fel de poze, nici măcar o căsuță ascunsă de e-mail. Cineva a curățat toate trei calculatoarele. Barlow mai avea și alte două harduri externe, dar și acelea sunt goale. Șase CD-uri, care s-au dovedit a fi blancuri, nici măcar formate. Asta e tot. Ne mai uităm acum pe documente, dar nu pare a fi nimic relevant.

Kennedy se gândi la spargerile date la biroul lui Barlow și la bungalow. Poate că de aceea dăduseră spargerile: nu au căutat nimic, doar au vrut să șteargă orice urmă. Dacă rechinii de la IT nu au reușit să găsească nici urmă de sânge, ei, care puteau găsi toate grupele posibile, însemna că fusese mână de profesionist. Mulți credeau că, dacă apeși „Delete“, ștergi fișierul, când, de fapt, nu

făceai decât să îl marchezi ca fiind disponibil să scrii peste el. Cel care îl ucisese pe Barlow era mult mai versat.

— Dar celelalte victime? întrebă ea. Am pus sechestrul și pe fișierele și documentele lor? Adică, dacă presupunem că motivele crimelor au legătură cu proiectul Rotgut al lui Barlow...

Combes ofta și clătina din cap, dar Summerhill a fost cel care i-a tăiat-o.

— Nu presupunem așa ceva, sergent, zise el. Cel puțin, dacă proiectul ne oferă un motiv, cel mai bine e să presupunem că numai indirect are legătură. Proiectul e ceea ce leagă victimele, deși, chiar și așa, din mesajele de pe forumul Ravellers reiese că deja erau în legătură. Odată reunită, echipa lui Barlow s-a băgat în ceva care a atras atenția unui grup de crimă organizată. Poate că au cumpărat vreun document sau artefact de pe piața neagră și, în mod accidental, au călcat pe bătăturile cartelului criminal de la care au cumpărat obiectul. Există multe scenarii care ar putea explica aceste crime și puține conduc la conținutul cercetării lui Barlow. Oamenii nu cad victime din cauza neînțelegerilor academice.

— Dar dacă știm cel puțin...

— Nu lăsăm nimic deoparte.

Tonul lui Summerhill era mai tăios: „Nu mai face valuri, zicea el, când ar trebui să fii recunoscătoare că încă ești implicată.”

— Sigur că am căutat și în computerele celorlalte victime. Mai ales în cel al lui Opie, din moment ce toate documentele ei erau pe serverul colegiului și le-am putut urmări până foarte departe. Nu am găsit nici urmă de corespondență cu Barlow sau vreo altă referire la numele lui. Nu am găsit niciun fișier sau document privitor la

Codicele Rotgut, sau la proiect, sau la cei implicați. Sigur că putem căuta și după alți parametri, dar nu am vrut să ne implicăm prea mult la nivelul ăsta. Putem vorbi despre aproximativ mii de pagini de material, zeci de mii de e-mailuri, probabil milioane de cuvinte. Până când nu avem o pistă mai precisă, a citi fiecare cuvânt nu prea pare să ne ducă nicăieri.

Summerhill își întoarse privirea de la Kennedy spre Combes.

— Să auzim ce-ați mai făcut voi, zise el. Josh, dă-i drumul.

Combes îi puse la curent în legătură cu alunecosul Michael Brand: căutase la hotelurile din Marea Britanie și din Spania să vadă dacă a mai apărut pe undeva cu numele ăsta. Trimisese prin e-mail o descriere verbală și un portret-robot, ambele oferite de recepționarul de la Pride Court: bărbat de vârstă mijlocie, chel, înălțime medie, ochi căprui și piele deschisă, cu accent străin, dar nerecognoscibil.

Nu era un punct de plecare prea bun, dar altceva nu aveau. Între timp, Combes căutase în bazele de date operaționale ale companiilor aviatice, ale trenurilor și feriboturilor, pentru a reuși să refacă traseul lui Brand înainte și după ce stătuse la Pride Court. O cercetare paralelă a datelor din dosarele penitenciarului și ale poliției fusese deja făcută. Răspunsul fusese negativ. Nu exista niciun Michael Brand în universul cunoscut cu cazier și care să se potrivească cu omul lor ca vârstă și descriere.

Combes se ocupa acum cu cercetarea celorlalți membri ai forumului Ravellers, în caz că vreunul dintre ei l-ar fi cunoscut pe Brand sau ar fi întreținut corespondență cu el.

Stanwick și McAliskey strânseseră declarații de la studenții care fuseseră de față când murise doctor Opie. Deja căutaseră prin casetele video ale camerelor de supraveghere de la colegiu, sperând să o găsească pe cea pe care să apară criminalii intrând în laboratorul de informatică sau în clădire. N-au avut noroc. Înregistrările erau salvate direct pe disc, iar discul cu pricina avea o eroare de formatare, deci nu putea fi deschis. Acum găsiseră un specialist IT care poate ar fi reușit să recupereze o parte dintre date, dar procesul dura foarte mult. Între timp, trimiseseră portretele-robot și la celelalte forțe regionale, și la emisiunile despre crime, cerând tuturilor celor care îi văzuseră pe cei doi bărbați să sune la o linie telefonică specială. Șase computere care operau în sistemul central sortau deja dintre sutele de telefoane primite.

Cummings cerceta moartea lui Samir Devani, singura care încă putea trece drept accident. Desfăcând computerul fatal în componente și apoi cercetându-le amănunțit, reușise cât de cât să refacă ce se întâmplase: cablul de alimentare se scurtase înăuntru și apoi revenise la forma inițială, atingând carcasa. Unghiul era strâns, iar firul ar fi trebuit să treacă prin cooler ca să rămână nemișcat, astfel încât, când computerul era băgat în priză, carcasa din metal să pornească. Acum, Cummings încerca să stabilească cine avusese acces la computer în cele 16 ore dintre ultima utilizare și fatala explozie a prizei.

Summerhill îi ascultă pe toți, întrerupându-i cu întrebări și sugestii: menținea un ritm alert, dând impresia unei stări de urgență. Apoi se opri când ajunse la Kennedy.

— Ceva nou, sergent detectiv? întrebă el, cu o blândețe bănuitoare.

Nu i se dăduse nimic să facă și ieșise din spital doar de o zi: poate că sclipirea din ochii șefului poliției se datoră speranței că răspunsul ei va fi „nu“.

— Aș vrea să mă ocup de arma crimei, spuse Kennedy. Mă refer la cealaltă armă. Am cercetat-o amănunțit pe cea de foc, dar nu ne-am ocupat și de cuțitul cu care a fost ucis Harper. Cred că merită...

— Lamă lată de 7,5 centimetri, spuse Combes. Foarte ascuțită. Probabil cu vârful curbat. Mai vrei să știi și altceva? spuse el peste umăr, fără să o privească.

— Cred că merită să urmărim pista asta, continuă Kennedy, adresându-i-se lui Summerhill în continuare. Michael Brand ăsta are un accent străin, conform declarațiilor martorilor, iar când eram în Luton, cel cu arma mi-a vorbit cu un accent care părea aproape sigur străin. Poate că toți cei trei bărbați sunt din aceeași regiune sau aceeași țară. Cuțitul avea un model foarte ciudat. E posibil să fie specific unei anumite zone. Dacă e așa, am putea strânge suficiente date cât să cerem ajutorul unei alte forțe de poliție.

Summerhill o privi neimpresionat, dar nu elimină complet ipoteza.

— Ai văzut cuțitul suficient de bine? o întrebă el. Serios? Destul de bine cât să îl recunoști dacă îl vezi?

În colțul încăperii se afla un flipchart și niște markele lăsate de la o altă întrunire. Kennedy făcu semn cu capul spre ele.

— Pot?

— Te rog.

Se îndreptă spre flipchart, luă un marker și începu să deseneze ce văzuse. În spatele ei, cineva murmură:

— Vă prindeți deja ce e?

Iar altcineva râse. Nu îi luă în seamă, încercând să-și amintească forma exactă a lamei ciudate și urâte. Era la fel de lungă ca și mânerul, dar și mai groasă și era asimetrică, lățindu-se spre vârf precum o jumătate de ciupercă. Arăta greoaie și nepotrivită scopului, dar fusese ascuțită ca o lamă de ras și îl ucisese pe Chris Harper dintr-o singură tăietură.

Puse markerul la loc și se întoarse către restul echipei.

— Cam așa, zise ea și se duse la locul ei.

Se uitară lung la desen.

— OK, zise laconic McAliskey. E destul de deosebit.

— Ar putea fi un șpaclu, observă Cummings. Sau o paletă pentru servit prăjitura. Oricum, nu prea arată a armă.

— Aș vrea să vorbesc cu cineva de la secția de arme a Muzeului Regal, îi spuse Kennedy lui Summerhill. Doar dacă nu îmi dai o altă sarcină. Aș vrea să mai arunc un ochi pe arhiva de mesaje a grupului Ravellers, să văd dacă găsesc ceva despre proiectul Rotgut al lui Barlow.

— Nu există nimic, zise Combes. Deja am trecut prin ele. Barlow nu a postat nimic, cu excepția apelului lansat către voluntari. Nimeni nu a apucat să afle pentru ce anume îi trebuie voluntari, probabil cu excepția celor din echipă, dar, vai! mă tem că i-am cam pierdut pe ăștia, nu-i așa?

— Ajunge, sergent Combes, mormăi Summerhill. Da. Bine. Ocupă-te de asta, Kennedy. URL-urile și codurile de acces sunt în dosar.

— Aș vrea să vorbesc și cu Ros Barlow din nou.

— Sora profesorului? De ce?

— Pentru că profesorul i-a vorbit despre Michael Brand, iar Michael Brand pare acum centrul cazului, fie că ne raportăm la el în calitate de martor sau suspect.

Nu îi plăcea să recunoască, dar era doar un paravan argumentul pe care tocmai îl dăduse. După discuția cu Tillman, era clar că vedea în Michael Brand personajul negativ al poveștii. Trebuia să fie atentă.

— Și mai e ceva: dacă Barlow ținea proiectul secret față de forum, putem măcar întreba dacă a vorbit despre el acasă.

Summerhill aprobă din cap, dar îl privi pe Combes.

— Verifică tu asta, Josh, zise el, iar Combes dădu din cap, notându-și ceva.

— Pe mine deja mă cunoaște, sublinie Kennedy, încercând să nu-și piardă cumpătul.

— Hai să nu ne marcăm teritoriul, sergent Kennedy.

Summerhill își apropie palmele, de parcă se pregătea să păstorească grupul pentru o rugăciune, iar apoi le depărtă din nou, ridicându-le.

— Sunați-mă dacă e ceva. Altfel, notițele la mine pe birou până la șase. Ce așteptați, domnilor? Titluri nobiliare?

Strânseră lucrurile și se împrăștiară. Deci Summerhill voia în continuare să o țină în lesă, se gândi Kennedy, îndreptându-se către bârlog. Sau cel puțin încerca. Dar nu îi putea spune să nu plece din clădire: putea doar să repartizeze pistele promițătoare altora.

Ceea ce însemna că ea n-avea decât să își găsească alte piste.

Când a sunat la Muzeul Regal, i-a răspuns un centralist, care a lăsat-o să aștepte multă vreme la telefon până i-a făcut legătura cu domnișoara Carol Savundra — managerul de la achiziții pentru colecții. Savundra fu expeditivă: din tonul ei reieșea că avea o tonă de documente care nu suportau amânare, stătea să explodeze și avea

zero timp pentru cereri neobișnuite, care veneau pe canale neortodoxe. Kennedy nu avea speranțe prea mari, dar totuși îi descrise cuțitul.

— Nu îmi vine nimic în minte acum, zise Savundra.

— Vă pot trimite o schiță a cuțitului prin fax? Poate vă vine vreo idee sau poate o arătați colegilor.

— Sigur că da, spuse Savundra, dar nu se oferi să îi dea numărul de fax până când nu i-l ceru Kennedy și fu laconică referitor la momentul când i-ar putea da un răspuns. Sinceră să fiu, de antichități ne ocupăm din ce în ce mai puțin.

— Acest cuțit a fost recent folosit într-o crimă.

— Serios? Bine, atunci trimiteți schița. Poate când o s-o văd o să-mi vină vreo idee.

Kennedy desenă încă o dată cuțitul pe o foaie A4 și o trimise prin fax.

Următorul număr la care sună era cel al lui Sheffield Knives, unde vorbi cu un domn Lapotterre, proiectantul lor de design. Era mult mai prietenos, dar nu auzise niciodată de obiectul descris de Kennedy. O sună de cum primi faxul, dar numai pentru a-i confirma că nu are habar.

— Și noi facem tot soiul de lame asimetrice, dar asta e complet nouă pentru mine, zise el.

— Nu vă amintește de cuțite produse numai în anumite părți ale globului? insistă Kennedy, puțin disperată.

— Nu îmi amintește de absolut nimic. E ca și când, dacă ați găsi scheletul unei păsări, ați ști că e vorba despre o pasăre, după alcătuirea scheletului. Asta nu e nimic. Nu intră în niciuna dintre categoriile pe care le cunosc. Îmi pare rău.

Kennedy avea mai multe speranțe din partea Breslei Colectorilor de Cuțite și a Biroului SUA pentru Servicii

Strategice, care includea și procurarea unor cuțite pentru Armata Americană pe lista lor de pe internet, dar niciunii nu au fost de ajutor.

Descurajată, se întoarse la cealaltă sarcină a ei: arhiva de mesaje a forumului Ravellers, prin care mai scotociseră și alții și nu găsiseră nimic. Kennedy se logă pe forum și folosi codul de acces pentru a intra în directoarele arhivate: de cum văzu ce proporții avea materialul — indiferent cât de categoric fusese Combes — sigur nu îl cercetase amănunțit. Erau șapte mii de pagini de mesaje sau poate șapte mii de teme de discuție, fiecare mergând până foarte departe. Erau zeci de mii de mesaje postate: probabil că aveau să treacă două luni numai până ce le va fi citit pe toate o dată.

Poate se puteau sorta în vreun fel. Pe site nu exista niciun motor de căutare, dar știa cum să facă să funcționeze motorul de căutare al departamentului, care fusese conceput de niște tocilari de informaticieni îmbrăcați ca la școala catolică, pentru un anumit domeniu. ID-ul de forum al lui Barlow era scris pe dosar, sub codul de acces: era BARLOW PRCL, numele de familie și abrevierea numelui colegiului. Evident că grupul Ravellers nu număra atâția membri încât să fie nevoie să-și complice prea mult ID-urile.

O primă restrângere a căutării îi arătă că erau 218 teme de discuție unde Barlow postase comentarii, 71 dintre ele inițiate chiar de el. Mai întâi, se uită la acestea.

Imediat dădu peste problema despre care îi spusese și Harper. Titlurile temelor, care, teoretic, ar fi trebuit să dezambiguizeze subiectul, erau așa de ininteligibile, încât nu dădeau niciun indiciu referitor la conținut.

„AWMC Catal-Huyk păstrăm/ revizuim?“

„Atribuirii mediane greșite ale literei sigma, prin statistica cronologică 905“

„Greensmith 2B nu funcționează“

„Propuneri de trimiteri intertextuale în Codicele Branche în M1102“

Dădu clic pe câteva subiecte la întâmplare. În cele mai vechi, așa cum se așteptase, Manuscrisele de la Marea Moartă erau des pomenite. Barlow intra în polemică cu versiunile oficiale, propunea propriile sale versiuni, era hulit sau aplaudat sau tratat cu condescendență.

Apoi Manuscrisele au ieșit treptat din peisaj și alte lucruri au apărut, dar, deși punctul central era încă traducerea și interpretarea textuală, textele erau acum mai ales din Noul Testament, fragmente ciudate din Evangheliile, identificate de șiruri de litere și numere. Punctele de vedere ale lui Barlow adeseori păreau să ridice controverse, dar Kennedy nu putea să spună de ce, pentru că argumentele erau prea obscene și aluziile evidente, dar într-un cerc restrâns.

În cele din urmă, totuși, găsi subiectul pe care îl căuta. Titlul, așa cum îi spusese Opie, era: „Are cineva chef de o reinterpretare a Codicelui Rotgut?“ Sub acel titlu, erau două propoziții scurte: „Mă gândesc să reinterpretez Codicele Rotgut dintr-un alt punct de vedere — numai pentru amuzament și pentru o carte la care lucrez, nu ca să obțin o altă finanțare. Muncă lentă, mixare de date, poate faimă și bani: e cineva interesat?“

Comentariile nu erau multe și majoritatea răspunsurilor erau polemice și ironice. De ce să mai interpretezi o dată Rotgut-ul? Și fără finanțare? Barlow nu putea vorbi serios. Nu mai era nimic nou acolo, iar codicele probabil că nu era nici măcar o traducere, ci numai o interpolare.

Răspunsurile pozitive erau din partea lui HURT LDM și a lui DEVANI (câmp necompletat): nimic din partea lui Sarah Opie. Barlow promitea să ia legătura cu colaboratorii prin telefon, iar șirul comentariilor se încheia cu alte mesaje răutăcioase din partea altor membri. Apoi, mult mai târziu — aproape doi ani mai târziu, conform titlului și numai cu trei luni înainte de moartea lui Barlow — mai apăruse un comentariu, de la BRAND UAS. „Foarte interesat de ce ai reușit până acum. Mi-ar plăcea mult să stăm de vorbă și poate treci de partea cea mai grea.“

Apoi, nimic.

Și apoi, căderi mortale de pe trepte, computere scurt-circuitate, accidente rutiere și cuțite scoase în miezul zilei.

Oare cum i-o fi răspuns Barlow lui Brand? se întreba Kennedy. Era clar că nu răspunsese printr-un mesaj pe forum, nici măcar ca să îi ceară datele de contact. Ea deja încercase, dar nu găsise nimic. Profilul lui Barlow afișa doar numele, nimic altceva.

UAS, descoperi ea într-o bază de date online, era Universitatea din Asturias, Spania: dar dacă Barlow ar fi încercat să îl caute acolo, ar fi aflat că Brand e un impostor. Sau poate că se gândise că numai un istoric ar fi putut intra pe un forum despre istorie, așa că nu se deranjase să verifice.

Așadar, fusese un mesaj personal. Codul de acces pentru mesajele personale era altul, dar moderatorul forumului Ravellers li-l dăduse și pe acela. Kennedy redeschise arhiva într-o nouă fereastră și află că datele erau stocate după ID-ul de forum. Sub numele lui Barlow, vreo 24 de mesaje, dar niciunul către vreun membru al echipei.

Era un mesaj pentru Sarah Opie, ceva mai târziu datat decât mesajele schimbate cu ceilalți trei membri:

„Sarah, ții minte despre ce am vorbit la cina membrilor? Crezi că ai putea să faci ce te-am rugat, folosind propriul tău sistem sau computerele de la facultate? Sună-mă să vorbim“.

Și un mesaj către Michael Brand, cu aceeași dată ca postarea de pe forum. „Domnule Brand, mă intrigați. Știu că Devani a vorbit cu dumneavoastră la conferința forumului, dar mai știu că nu v-a spus nimic. Cum ați auzit de noi? Vă rog să nu îmi răspundeți pe forum: prefer să previn speculațiile decât să le intensific. Interiorul de la facultate e 3274.“

Apoi, nimic: nimic despre proiectul în desfășurare cel puțin. Sub un impuls de moment, se uită și prin mesajele personale schimbate de ceilalți membri ai Ravelers, în speranța că poate Codicele Rotgut e menționat pe undeva. Probabil că mandatul obținut de poliție pentru citirea mesajelor de pe forum acoperea și mesajele trimise de alți membri decât de cei implicați în caz, dar asta ar fi contat numai dacă ar fi dat peste ceva, ceea ce nu a fost cazul. Rotgut nu era o temă prea atrăgătoare: nimeni nu comenta despre marele proiect al lui Barlow și nici nu specula pe seama lui. Nimănui nu părea să-i pese. Dintre titlurile de mesaje pe care le putea înțelege, majoritatea se refereau la obținerea de fonduri — burse de cercetare, bugete de departamente, diurne, burse, cereri de fonduri către Loteria Națională, alocări de capital, mărunțiș găsit în spatele pernuțelor decorative. Nimeni nu avea destui bani și nimeni nu știa de unde va obține în continuare.

Era o chestie grea, mai puțin pentru Stuart Barlow și micul lui grup de gherilă. Ei o făcuseră de amuzament. Și toți muriseră.

Ziua trecu încet cu toate căutările astea fără direcție. Unul dintre momentele mai neobișnuite a fost când s-a dus la biroul lui Harper să verifice dacă au mai rămas acolo unele notițe referitoare la caz. Sub un teanc de foi cu prostii interdepartamentale, găsi datele obținute de la Interpol pentru Michael Brand. Acestea erau originalele, păstrate pentru că ceea ce se trimisese fusese numai sub formă de fax. Uitându-se peste ele încă o dată, Kennedy observă că Harper făcuse o greșală elementară. Cerase copii numai după cazurile în care Michael Brand apăruse ca potențial martor sau suspect. Erau tone de material unde numele lui ar fi putut apărea consemnat în mărturiile altora și voia să le aibă și pe acelea. Trimise un amendament la cererea inițială — același formular, cu mai multe căsuțe bifate. Pentru că era același formular, nu trebuia să mai treacă pe la Summerhill ca să îl autorizeze, dar trebuia să semneze și să își treacă datele personale în josul paginii și — cu strângere de inimă — tăie numele lui Harper.

Mai dădu câteva telefoane, fără să afle ceva nou despre cuțit, și ieși din clădire la 5 fix, un lucru care nu i se mai întâmplase în ultimii șapte ani.

Izzy a fost surprinsă când a apărut înainte de șase. Aproape indignată.

— Niciodată nu ai venit așa devreme! zise ea, strângându-și lucrurile. Ce, nu s-au comis crime azi?

— Eu lucrez la crimele grave, răspunse Kennedy. Sigur că s-au comis, dar dintre cele prostești.

Ca întotdeauna, o conduse la ușă.

— Hm, e într-o dispoziție nasoală, raportă Izzy. Mai devreme a plâns când a ascultat bubuiala aia de muzică țigănească. Vorbea despre mama ta.

Kennedy era surprinsă și deconcertată.

— Ce a zis despre ea?

— A spus că îi pare rău. „Îmi pare rău, Caroline. Îmi pare rău că te-am făcut să suferi.“ Chestii de genul ăsta.

Kennedy ar fi spus că nu mai avea niciun sentiment pentru tatăl ei, fără să mai simtă amestecul obișnuit de afecțiune dureroasă și indignare potolită. Trase aer în piept, iar Izzy înțelese că o cam dăduse în bară.

— Ce anume? zise ea distrată. Îmi pare rău, Heather. Ce spuneai?

Kennedy își scutură capul.

— Sunt bine, spuse ea. Numai că...

Dar era prea mult de explicat de la zero.

— Numele mamei mele era Janet, murmură ea.

— A, da? Și cine era Caroline? Amanta?

— Nu. Numai o femeie pe care a ucis-o. Noapte bună, Izzy!

Închise ușa.

27

A doua zi dimineață nu avu loc nicio ședință. Summerhill era în clădire, dar nu se văzu cu nimeni, iar ceilalți detectivi se împrăștiaseră devreme fără să se mai consulte. Kennedy a fost lăsată să se răcorească în bârlogul secției și să se ocupe din nou de expertii în cuțite — fără niciun chef.

Nu venise nimic de la Interpol, dar le putea accesa arhiva online și să vadă dacă mai era ceva prin alte dosare, care puteau fi văzute fără alte contacte între cele două departamente.

Serviciul de informații digitale al Interpolului avea o interfață de utilizare complicată, care îți cerea să completezi inutil tot felul de date înainte de a putea căuta în sistem. Dar Kennedy avea mult timp la dispoziție și era foarte hotărâtă să se descurce prin hățișul de uscături digitale ca să dea de miez.

Și, odată ajunsă acolo, a găsit și miezul. Tipii cu numele de Michael Brand fuseseră implicați în furturi și violuri, dar vârsta și semnalmentele erau la ani lumină de acel Michael Brand pe care îl căuta ea. Dar, în urmă cu zece ani, în partea de nord a statului New York și apoi în urmă cu șapte ani, în Noua Zeelandă, South Island, apăreau cazuri de persoane dispărute și numele lui Michael Brand legat de ele.

Kennedy scoase informațiile celor două cazuri și fu uimită de ce găsi.

Cazul din New York: o femeie, Tamara Kelly, și cei trei copii, toți dați dispăruți de către soțul ei, Arthur Shawcross. El era reprezentant de vânzări la o companie de articole de papetărie și s-a întors dintr-o călătorie de serviciu de o săptămână, găsindu-și casa goală, iar soția și copiii dispăruți în ceață. Cu o zi înainte, cineva sunase la el acasă de pe un număr pe care Shawcross nu îl știa. Se dovedi că era înregistrat pe numele lui Michael Brand, dar investigațiile ulterioare nu au reușit să dea de el.

Noua Zeelandă: Erwin Gaskell, tâmplar, lipsise de acasă două zile, vizitându-și mama care era în convalescență după o operație de inimă. Când se întoarse, își găsi casa incendiată. Soția sa, Salome, și cei trei copii dispăruseră. Din cauza incendiului și bănuindu-se că focul fusese pus intenționat, cei care erau cazați la un motel din apropiere au fost interogați. Unul dintre ei, Michael

Brand, nu a fost interogat pentru că nu s-a mai întors în cameră să își recupereze puținele lucruri. Fusese văzut vorbind cu doamna Gaskell în ziua în care dispăruse sau cel puțin cineva cu semnalmentele lui. Era și o descriere destul de clară: capul chel și ochi negri care se întipăreau în mintea tuturor celor care îl văzuseră.

De fiecare dată era vorba despre o femeie cu trei copii. Ce naiba însemna asta? Pe de-o parte, că Tillman nu era chiar așa de nebun pe cât părea. Pe de alta, că Michael Brand se ocupa destul de mult de afaceri cu o femeie și trei copii.

Trafic de carne vie? Dar de ce de fiecare dată era vorba de o întreagă familie? Și de ce familii exact cu aceeași structură? Și de ce femeile acceptau să se vadă cu Michael Brand, cum făcuse și Rebecca Tillman și, evident, și celelalte?

Era un criminal în serie? Era vreun psihopat, care recrea vreun moment din propriul trecut? Asta părea ridicol dacă era același Brand care putea trimite o falangă de asasini să se ocupe de Stuart Barlow și de echipa lui ghinionistă.

În acel punct, momentan în pană de idei și plictisindu-se de moarte, Kennedy începu să improvizeze. Mai încercă să afle ceva de cuțit, dădu telefoane pe la muzee și pe la arhive, citindu-le știrurile de litere și cifre de pe spațele fotografiiei ascunse cu atâta grijă de Barlow.

P52

P75

NH II-1, III-1, IV-1

Eg2

B66, 75

C45

Nimeni habar n-avea ce înseamnă asta.

Kennedy schimbă tactica, folosind motoarele de căutare online. Era complet inutil, pentru că șiruri de numere și litere apăreau peste tot — în numerele de serie ale produselor și componentelor, pe plăcuțele de înmatriculare ale mașinilor și ale trenurilor, numerele a orice există sub soare. Nu exista nicio modalitate de a restrânge căutarea.

Dacă tot era în acel punct, se gândi să se uite peste notițele celor două cazuri pentru a vedea dacă mai era ceva nou de aflat. Nu reuși să se logheze.

Se uită în jur. Niciunul dintre ceilalți ofițeri care lucrau la caz nu se întorsese încă, dar McAliskey își lăsase computerul deschis și era logat — ar fi fost considerată o încălcare a disciplinei, dacă ar fi fost prinsă. Kennedy se îndreptă spre biroul lui și deschise fișierul de acolo.

Ceea ce văzu o făcu să înjure, cu ochii măriți de uimire.

Nu era genul vijelios, însă timpul în care ajunse din bârlog în biroul șefului era mult peste orice furtună puternică. Rawl păru surprinsă.

— Dar nu e... nu primește... începu ea.

— Numai un moment, zise Kennedy, trecând deja mai departe.

Summerhill vorbea la telefon. Ridică privirea când ea intră, dar nu spuse nimic.

— Da, zise el. Da, domnule. Știu asta. Ne străduim. Mulțumesc. Și dumneavoastră.

Puse receptorul în furcă și se uită la ea, ridicând din sprâncene întrebător.

— M-ai eliminat din dosarul cazului, zise ea.

— Nu chiar.

— Parola mea nu funcționează. Ce anume înseamnă „nu chiar“?

— E doar o formalitate administrativă. Când ești subiectul unei întruniri speciale, toate fișierele operaționale trebuie supravegheate de cei de la Resurse Umane și de la Comisia pentru Plângeri în Poliție. Asta înseamnă automat că toate parolele tale sunt afectate. Devin inactive și toate codurile de acces sunt revizuite. Primești o parolă nouă într-o zi-două.

— Și între timp, să fiu doamna care servește ceaiul...

— Nu știi ce ai...

Kennedy trânti foile printate la el pe birou, iar el le privi o clipă lung, neștiind ce sunt: o pagină din notițele lui Combes datată de ieri, adăugată la dosar, după cum arăta ștampila, la 7:30.

— Combes s-a văzut cu Ros Barlow ieri după-amiază și i-a zis să se ducă învărtindu-se, rezumă Kennedy.

Summerhill dădu din cap.

— Da, bine, sugestia ta de a se vorbi cu ea, în caz că frațele i-ar fi spus ceva, merita folosită. Dar s-a dovedit a fi mai puțin decât cooperantă.

— Jimmy, a cerut să stea de vorbă cu mine.

— Știi și asta.

— A refuzat să vorbească cu Combes și m-a solicitat expres pe mine. Când aveai de gând să îmi spui?

O privi fără urmă de scuză.

— Dacă citești și restul notițelor sergentului Combes, vei vedea că nu crede că Rosalind Barlow mai are ceva nou de adăugat la cele deja declarate. A recomandat să nu se efectueze o nouă vizită.

— La naiba! explodează Kennedy. A cerut să îmi vorbească. Oare asta înseamnă că nu mai are nimic de adăugat

sau crezi că a văzut în Combes o caricatură arogantă cu coaie și voce pițigăiată și a preferat să stea de vorbă cu o ființă umană?

— Kennedy, te sfătuiesc să-ți temperezi limbajul. Nu am de gând să tolerez asemenea manifestări față de colegii tăi.

Kennedy ridică din umeri neajutorată.

— Pentru Dumnezeu, zise ea, pe un ton scăzut, lucrez la cazul ăsta sau sunt pe tușă? Dacă nu vrei să-mi dai nimic serios de făcut, Jimmy, eu ce treabă mai am pe aici?

Summerhill păru atent acum, deși prevăzuse asta de multă vreme și se bucura că se ajunsese, în sfârșit, aici.

— Soliciți un transfer? o întrebă el.

Își împinse scaunul spre fișetul din spate, unde Kennedy știa că sunt păstrate toate copiile după documentele din departament, inclusiv formularul PD-012 pe care, la rândul ei, i-l recomandase lui Harper să îl completeze când fusese cazul. „Ofițer care solicită transferul din cauza unor probleme personale ce îi afectează munca.“

Râse.

— Nu, zise ea, iar mâna lui Summerhill, pe jumătate ridicată, îi căzu în poală. Îmi pare rău să te dezamăgesc, Jimmy, nu solicit un transfer. Am crezut că am purtat deja discuția asta și am crezut că ne-am înțeles, dar asta pentru că am fost eu naivă, nu-i așa? Nu, continuă. Și, între timp, cheam-o pe Rawl să îmi dea o parolă temporară. Poți să mă ții și în lesă dacă vrei, dar nu încerca să mă ții departe de caz.

Rămase în picioare, iar el îi aruncă o privire plină de suspiciune și ură.

— Nu ai voie să vorbești cu Ros Barlow, îi spuse el. Nu așa îți folosești bine timpul, iar ostilitatea ei față de un

ofițer de poliție și față de această anchetă o face un martor necreditabil.

— Cred că o face un suflet-pereche, dar sigur, tu ești șeful.

— Da. Încearcă să-ți amintești asta.

— Dacă uit, ai tu grijă să îmi amintești.

Plecă repede, pentru ca nevoia de a da un pumn cui-va să nu scape de sub control și fața lui Summerhill să nu îi mai pară așa de la îndemână.

Întoarsă la birou, se gândi la povestea asta.

Summerhill se încăpățâna să o țină pe banca de rezerve. În felul său, probabil că se simțea foarte în largul lui făcând asta: avusese ocazia să se ocupe de caz și la Square Park dovedise că nu putuse face față, un ofițer ieșind mort din toată distracția. Felul în care își jucase cartea după povestea cu comitetul o adusese din nou în echipă, dar șeful îi spunea, în felul lui complet lipsit de șarm, că numai până aici i-a mers.

Așa că rămâneau trei variante.

Putea să-și țină gura și să se uite la cei din jur din confortul propriului birou. Caz în care ar fi putut fi și moartă.

Ar fi putut să-și revizuiască ultimatumul dat lui Summerhill și să-și forțeze încă un pic norocul: dar prima dată nu blufase, ceea ce acum ar fi trebuit să facă.

Sau...

Își scoase mobilul, îl deschise și căută în lista de apeluri. Numărul lui Tillman era ușor de găsit: singurul pe care nu îl recunoscuse din prima. Apăsă pe „Apelare“.

— Da?

— Tillman.

— Sergent Kennedy.

Nu păru surprins, dar în tonul lui se simțea expectativa, o întrebare nerostită.

— Sper că nu vrei totul sau nimic, nu?

— Nu înțeleg ce vrei să spui. Schimbăm informații, atât. Nu-ți cer să lucrezi cu mine, ci numai să îmi spui ce știi. Hai să stabilim o regulă: nu mințim, nici măcar prin omisiune. Nu îmi ascunzi lucruri ca să îți păstrezi avantajul.

— Și tu faci la fel?

— Ai cuvântul meu.

— OK.

Se mută la biroul lui McAliskey, unde dosarul era încă deschis.

— Mai întâi, am ceva pentru tine. Pe gratis, pentru că îți sunt datoare.

Îi povesti despre celelalte două femei — nume, locuri, date și ore. Auzea cum își notează, probabil ca să verifice prin propriile sale contacte. Totuși, nu avu niciun fel de reacție la auzul veștilor sau cel puțin ea nu auzi nimic la telefon.

— OK, zise ea. Ai notat?

— Da, spuse Tillman. Și acum?

— Douăzeci de întrebări. Tu începi.

Timp de o oră, o interogă privitor la caz. Începu cu Stuart Barlow, apoi continuă cu celelalte două victime: cauza morții, legătura cu Ravellers, proiectul secret al lui Barlow (care, ca pretext pentru omucidere multiple suna la fel de ridicol ca prima oară), următorul necunoscut și avansarea investigației până în acel punct. De fiecare dată, Tillman punea întrebări la obiect și circumstanțiale: genul de întrebări pe care le-ar pune un polițist. Cum și-au dat seama că Barlow a fost ucis? Criminalii au lăsat

amprente sau urme de ADN la locul crimelor? Dincolo de asta, mai era vreo dovadă concretă a faptului că exista o legătură între aceste crime sau porneau de la ideea că atâtea morți sunt suspecte? Kennedy îi răspunse acolo unde putu și își recunoscuse ignoranța acolo unde nu avea nimic de spus. Când Tillman termină cu întrebările — sau, cel puțin, când un moment nu mai spuse nimic — interveni și ea pentru ce o interesa.

— Încă suntem în ceață cu privire la motiv, dar cred că e semnificativ faptul că Barlow și echipa sa erau așa de secretoși cu privire la ce descoperiseră — sau cu privire la ce căutau măcar.

— Semnificativ în ce sens?

— Habar n-am. Dar e ceva între cercetarea istorică serioasă și vânătoarea de comori. Anul trecut s-au făcut descoperiri semnificative în zona anglo-saxonă: aurul vikinilor, care valorează milioane. Dacă îl declari, devine comoară găsită. Descoperitorii și proprietarii terenului primesc o recompensă, iar statul ia comoara. Să presupunem că Barlow a dat peste așa ceva? Și că cineva a descoperit ceea ce găsisese?

— Pare un motiv bun pentru crimă, aprobă Tillman.

— Nu pari convins.

— Nici tu, sergent.

— Heather. Mă cheamă Heather, Tillman. Heather Kennedy. Acum nu îți mai vorbește un polițist. Am mers până unde am putut fiind polițist. Acum vorbești cu un cetățean îngrijorat.

— OK, Heather. Eu sunt Leo.

— Știu, am căutat. Și ai dreptate, nici eu nu cred că e vorba doar despre bani. Trebuie să existe un motiv important, unic, pentru ca oamenii să fie dispuși să facă

orice pentru a obține ce își doresc, dar tipii din Luton erau scoși din James Bond. Arătau și se purtau ca niște soldați. Și au ucis trei persoane în două zile, în trei moduri diferite. Au acoperire mare și sunt antrenați.

— Cartelele de crimă organizată operează ca o armată.

— Sunt convinsă. Dar spune-mi dacă mă înșel, nu operează și ca în afaceri? Import-export, distribuție, birouri de vânzări, produse aparent garantate care sunt returnate masiv. Dacă lucrurile pe care le vând n-ar fi ilegale, probabil că ar fi în Topul 100 al celor mai bogați oameni. Oare umblă după antichități furate? Nu cred. Am vorbi despre un altfel de criminal: genul care nu are o infrastructură mondială.

— Și atunci tu ce crezi?

— Eu mă tot întreb ce e cu Michael Brand, Leo. Țasta e unul dintre motivele pentru care te-am sunat. Mă tem că în cazul ăsta nu funcționează logica inductivă a lui Sherlock Holmes. Poate avem nevoie de ce știi tu.

— Un motiv. Al doilea?

— Ajung și acolo. Întâi spune-mi despre Michael Brand.

— Dacă îmi spui tu mai întâi ceva.

— Dă-i drumul.

— Am observat că nu îl bănuiești pe Brand că ar fi următorul lui Barlow. Crezi că e vorba despre persoane diferite. De ce?

— A, da.

Trebuia să se gândească înainte de a răspunde. Era o presupunere făcută la început și nu prea se mai gândise la asta de atunci.

— Pentru că Barlow îl știa deja pe Brand de pe forum. La un moment dat — nu înainte ca Barlow să fie ucis — s-au văzut. E clar că acolo s-a produs ceva important, dar

de ce s-ar deranja Brand să treacă drept un cercetător interesat dacă avea de gând apoi să se țină scai de Barlow ca o gumă de mestecat ieftină care se lipește pe talpă?

— Deci e vorba despre două abordări diferite ale aceleiași probleme, zise Tillman.

— Mda, spuse Kennedy. Cred că exact asta e. Știm că cineva a scotocit prin lucrurile victimelor — case, birouri, computere. Michael Brand se apropie de Barlow. Asta e partea soft a ecuației. Dar are pe cineva pus să se țină de fundul lui Barlow, în caz că dau de ce caută, urmărindu-l sau spărgându-i casa.

— Iar când ambele variante pică, îi omoară pe toți.

— Exact. Și umblă prin lucrurile lor cu un pieptene cu dinții foarte fini și deși.

— OK.

Tillman tăcu un moment. Kennedy aștepta. Era clar că Brand era punctul central al atenției lui Tillman: trebuia să fie, din cauza a ceea ce îi povestise când se întâlniseră data trecută. Kennedy intui că ce avea el să îi spună atingea punctul nevralgic care devenise centrul vieții sale. Așa că era complet nepregătită pentru ce auzi, în cele din urmă.

— Brand e un cumpărător.

— Ce anume cumpără?

— Sau un dealer mai curând. Cineva care face rost și oferă lucruri altora.

— Ce fel de lucruri?

— Orice, orice. Nu există o limită. Armele și medicamentele sunt printre cele mai frecvente, dar mai sunt și tot felul de alte lucruri. Computere și plăci de bază. Software. Mașini pentru fabricat componente ale altor mașini. Echipament de supraveghere electronică. Lemn. Suplimente nutritive. A, și dincolo de toate astea...

Kennedy completă spațiul de tăcere:

— Femei cu exact trei copii.

— Da.

— Bine. Hai să presupunem că ce face acum e pe aceeași schemă. Brand încearcă să pună mâna pe altceva — ceva ce Barlow și oamenii săi găsiseră, făcuseră sau poate doar aflaseră de acel lucru. A apărut și el. Și-a adus oamenii. L-a aburit pe Barlow, apoi l-a ucis și i-a scotocit prin casă. Dar nu a găsit ce căuta, așa că echipa încă nu a plecat. Încă se află în căutări.

— Timp de câteva secunde se auzi numai respirația lui Tillman.

— Încă se află în căutări, aprobă el. Dar scenariul tău nu funcționează.

— De ce?

— Pentru că nu au încercat să vorbească cu Opie, doar au ucis-o. Nu cred că e vorba despre o afacere obișnuită. Cred că e altceva, și de-asta cred că aici ar fi rost de aflat ceva. Brand e maestru în a apărea brusc într-un loc, obținând ce vrea și apoi dispărând iar. Nu rămâne prin preajmă nicio-dată și nu lasă urme. Dar deja au trecut — cât? — două luni de la uciderea lui Barlow? Iar oamenii lui Brand încă se află aici. Înseamnă că nu are situația complet sub control. E...

Kennedy îi completă din nou fraza:

— Limitarea pagubelor.

— Așa cred. Mda. Uite, ziceai că mai vrei ceva de la mine.

— Îi spuse despre cuțit și despre cum eșuase în a-l identifica. Păru foarte încântat să vorbească despre problema asta discretă și concretă. Îi spuse să închidă și să pozeze schița pe care o făcuse și să i-o trimită pe mobil. Apoi o sună el.

— Recent am văzut un astfel de cuțit, zise el.

— L-ai văzut? Unde?

— Cineva l-a aruncat în mine.

— Ești sigur că era același design?

— A trebuit să cauterizez rana cu foc ca să opresc sângerarea.

— OK, acceptă Kennedy, a fost același cuțit.

— Nu m-am gândit până acum să iau urma cuțitului, zise Tillman, pe un ton prea animat. Vezi? De-aia e bine să fie două capete implicate în problemă.

Kennedy izbucni în râs.

— Dar amândoi suntem pe dinafară, sublinie ea.

— De acord. Însă eu cunosc pe cineva. Un inginer.

— Un inginer? Tillman, eu voiam să spun că originea armei ne-ar putea...

— E un inginer care cunoaște bine armele. Un trăsnet. Îl cheamă Partridge. Stai să vorbesc cu el și te anunț.

Tillman închise, iar Kennedy își strânse lucrurile. Chiar atunci se simți în mod ciudat înrudită cu Michael Brand. Dacă el se ocupa de limitarea pagubelor, încercând să țină sub control o situație dificilă, haotică, și ea făcea la fel: compensa și corecta greșelile altora, precum și pe ale ei înseși; încerca să găsească singurul drum sigur printr-un câmp de mine la a căror amplasare contribuise și ea. Pe de altă parte, poate că nici nu exista un drum sigur.

Dar știa că are un punct de plecare.

— Nu vreau să par năzuroasă, zise Ros Barlow. Numai că nu prea suport gargara. Colegul tău m-a mințit de la obraz și fără măsură, și a continuat chiar când i-am spus-o în față. Așa că i-am zis să plece.

Tăie o prăjitură în felii și le așează pe farfurie, cu o grijă obsesiv-compulsivă, după părerea lui Kennedy. Farfuria avea sigla restaurantului unde căzuseră de acord să se vadă, la vreo sută de metri de clădirea Gherkin unde lucra Ros: „Caravaggio“. Era o alegere neinspirată din mai multe puncte de vedere: prețul era unul, iar celălalt era amintirea nedorită a luptelor cu cuțite.

— Nu cred că sergentul Combes ți-a spus intenționat o minciună, zise Kennedy, cu scrupulozitate. Poate însă nu ți-a spus toată povestea.

Ros pufni.

— Nu mi-a dat nici măcar detaliile preliminare. A venit plin de importanță cu verzi și uscate despre cum ancheta a devenit acum mult mai mare și că era foarte important să revedem declarațiile inițiale ca să ne asigurăm că nu mi-a scăpat nimic — oare așa a spus? — nimic important. Dar când l-am întrebat ce s-a întâmplat de s-au schimbat lucrurile, a refuzat să îmi dea un răspuns direct. Eu i-am zis că știam că tu conduci cazul și mi-a răs în nas, spunându-mi că nu-i așa. Doar atât a zis, că nu-i așa, dar a dat impresia că ar mai fi avut multe de spus dacă ar fi avut chef. L-am întrebat ce anume înseamnă „nu-i așa“ și atunci a încercat să mă pună la colț ca pe o școlăriță: că asta nu mă privește, că a venit numai ca să confirm declarațiile și că nu prea are timp și că — asta a pus cap — dacă vreau într-adevăr să-l prindem pe ucigașul

fratelui meu, să execut ce mi se spune și să-l las pe el să-și facă treaba. Așa că atunci mi-am băgat picioarele.

Kennedy dădu din cap: nu era deloc neplăcut să îți imaginezi scena.

— E adevărat că ancheta a luat amploare, zise ea, alergându-și atent cuvintele.

Îi povesti lui Ros de celelalte morți — în fine, despre majoritatea. Se trezi că nu poate să-i spună despre Harper. Ros citise despre asta prin ziare și știa partea urâtă pe care Kennedy o trecuse sub tăcere.

— Tu erai acolo? o întrebă. Când a murit celălalt bărbat? Detectivul ăsta, Harper?

— Da, eram, spuse Kennedy. Da. Sarah Opie era ultimul membru al echipei fratelui tău. Nu știam asta când ne-am dus acolo, dar a reieșit din discuție. Am decis să o luăm în custodia poliției, dar era prea târziu. Au ucis-o și pe ea.

— Chiar în fața ta, zise Ros, privind-o cercetător.

— Chiar în fața mea, aprobă Kennedy.

Știa că nu o acuza, ci o compătimea, dar tot îi venea greu să vorbească normal, stăpânindu-și emoțiile. Ros păru că simte presiunea care o macină, așa că nu mai spusese nimic despre Harper.

— Și de ce v-ați dus la doctor Opie? întrebă ea în schimb. După atâta timp, adică. Am crezut că celelalte morți au fost...

Ezită, lăsând un gol pentru a-l completa Kennedy cu termenul tehnic.

— Legate între ele? Da, erau. Iar moartea ei cred că e un rezultat al faptului că ne-am dus la ea. E imposibil să fie o coincidență, iar criminalii să fie prezenți acolo în același timp. Ne urmăreau, fie ca să afle cât de mult știm, fie ca să își completeze informațiile lipsă.

— Sau ambele.

— Da. Sau ambele.

Cu un calm imbatabil, Ros răsese deja trei felii din prăjitură, fiecare dintr-o înghițitură, așa cum unii oameni consumă stridiile, înghițindu-le direct. Degetele îi erau lipicoase.

— Deci nu e unul singur. Criminalii, vreau să spun, nu criminalul.

— Eu am văzut doi, îi spuse Kennedy. Și mai era un al treilea pe fundal — cel pe care fratele tău l-a cunoscut sub numele de Michael Brand. Tot nu știm ce rol a jucat, dar e greu de crezut că a fost complet neimplicat.

— Și nu știți motivul? De ce l-au ucis pe Stu și pe ceilalți?

— Încă nu.

— Crezi că vor veni și după mine?

— Nici asta nu știu, recunosc sincer Kennedy. Dar nu cred. Ultima oară când am vorbit nu au venit după tine. Dacă avem dreptate, iar cercetarea fratelui tău e elementul-cheie, adevărata legătură dintre victime, atunci singura situație în care te-ai afla în pericol ar fi dacă ar bănuși că tu știi ceva. Pe moment, se pare că au hotărât că tu nu știi. Sigur, încă nu avem nicio idee despre ceea ce încearcă să obțină sau care e motivația lor. Până nu știu asta, nu putem să cuantificăm riscul.

Ros medită la aceste lucruri câteva secunde.

— Bine, zise ea în cele din urmă. O să îmi asum riscul. Vreau ca nenorocirii ăștia să fie spânzurați. Ce vrei să știi?

— Orice îmi poți spune. Orice despre cercetarea fratelui tău.

— Stu nu vorbea despre cercetările lui. Dar știi că prosovanul tău de coleg i-a luat computerul.

— Da, spuse Kennedy. Nu era nimic în el.

— Vrei să spui nimic relevant? întrebă Ros.

— Absolut nimic. Hardul fusese curățat.

Ros își ridică sprâncenele.

— Și-atunci de ce te mai întrebi care e motivul? întrebă ea. Încearcă să distrugă cartea. Sigur asta vor.

— Asta tot nu e o explicație, Ros. Nu dacă nu știm și de ce. Tu însăși ai spus că în carte nu era nimic important — nu era reputația nimănui în joc. Rotgut-ul a fost găsit în secolul al XV-lea, nu? Și nu e decât o altă traducere a unei evanghelii care există deja în alte versiuni.

— Stă zicea că asta era și ideea, replică Ros.

— Ce vrei să spui?

— Că Rotgut-ul era epuizat, nu mai avea nicio valoare. De ce căpitanul De Vereose a dat un butoi plin cu rom pentru ceva care nici măcar nu era așa vechi, neobișnuit sau rar?

Kennedy ridică din umeri.

— Și-atunci ce era nou? întrebă ea.

Ros ridică și ea din umeri.

— Nu știu, recunosc ea posacă. Îmi amintesc numai că Stă spunea asta cuiva cu care avea o polemică.

— Cine? Cine e acest cineva?

— Vorbea la telefon. Habar n-am. Cu luni în urmă. Probabil cu unul dintre membrii echipei.

Kennedy medită la enigma asta.

— Poate e ceva legat de document, speculă ea. Ceva mai mult decât ceea ce e scris. Materialul din care era făcut, sau cum erau legate foile, sau vreun mesaj ascuns pe care nu îl văzuse nimeni...

Amuți, dându-și brusc seama de cât de puține lucruri știa despre documentul ăsta din cauza căruia muriseră

cinci persoane, probabil o a șasea. Acest gând o făcu să se simtă rușinată.

— Ros, unde e Rotgut-ul? Originalul adică.

— În scriptoriumul din Avranches, spuse Ros direct. Bre-tania. Sau Normandia. Oricum, în nordul Franței. Dar Bi-blioteca Britanică are o fotocopie foarte frumoasă: fieca-re pagină, scanată la rezoluție maximă. El a văzut originalul numai de două ori.

Kennedy se gândi să atace cea de-a doua problemă.

— Cum îți spuneam, computerul fratelui tău a fost cu-rățat complet, zise ea. Sarah Opie avea toate fișierele în rețeaua facultății și erau intacte. Dar nimic referitor la proiect.

— Oare și acolo s-a umblat? întrebă Ros.

— Nu credem. Să elimini un întreg set de fișiere de pe un server mare, fără să lași vreo urmă... e posibil, dar e nevoie de un înalt nivel de pregătire informatică. Și dacă au putut face asta, atunci spargerea amatoristică a com-puterului fratelui tău nu se leagă. Ar fi lucrat la fel de cu-rat în ambele cazuri.

— Ce mă întrebi exact, sergent Kennedy?

— Mă gândeam că fratele tău știa că e urmărit și probabil știa că e din cauza cercetării. Poate mai avea o ascunzătoare, fie la casa de vacanță din Londra, la Prince Regent's, unde păstra copii sau CD-uri legate de proiect? Poate că, dacă a avut o ascunzătoare sigură, le-ar fi spus celorlalți să șteargă totul, în caz că cineva le-ar fi spart sistemele.

— Prea multe presupuneri, observă Ros.

— Știu. Dar există așa ceva?

— Dacă da, mie nu mi-a spus.

Kennedy simți că i se scufundă puțin corăbiile. Mai avea o singură încercare — de fapt, două.

— OK, zise ea, încercând să pară neutră și detașată. Aș vrea să îți spun două lucruri. Dacă îți vine vreo idee, aș vrea să știi despre ce e vorba.

— Bine, spuse Ros.

Kennedy scoase din geantă poza pe care o găsisese sub podeaua din biroul lui Stuart Barlow. O clasase ca probă într-o pungă cu șină, datată, cu locul și ora trecute pe eticheta de jos din stânga: o încercare cu inima îndoită, care ar fi scos complet proba din uz. O puse pe masă și o împinse către Ros.

Ros privi imaginea îndelung, dar scutură din cap, în cele din urmă.

— Nu, spuse ea. Îmi pare rău. Nu am văzut asta niciodată. Și nu știu unde a fost făcută.

— Pare un soi de fabrică părăsită, spuse Kennedy. Sau o magazie. Știi dacă fratele tău avea vreo legătură cu un asemenea loc sau dacă vizitase așa ceva?

Când Ros scutură din cap din nou, Kennedy întoarse poza, arătându-i șirul de litere și cifre de pe spate.

— Dar astea? Țiți spun ceva?

— Nu, zise Ros. Îmi pare rău. Care e al doilea lucru?

— Celălalt lucru e și mai obscur, recunosc Kennedy. Când doctorul Opie era pe moarte, a spus ceva ce nu am înțeles. A vorbit de un porumbel.

Ros ridică ochii de la poză, pe care continua să o țină în mână și să o studieze.

— Un porumbel?

— Am auzit doar câteva cuvinte. A spus: „Un porumbel, un porumbel are...” și ce a mai spus nu am înțeles.

— Încep să cred că e real, zise ea, și nu vreo glumă sinistă. Pentru că nu pari genul de persoană care ar face glume sinistre.

— A fost foarte real, o asigură Kennedy. De ce? Știi ce încerca să îmi spună?

Ros dădu ușor din cap.

— Nu „un porumbel are“, ci „Dovecote“. Sau poate era „la Dovecote“.¹¹

Mai era ceva. Trebuia să mai fie. Kennedy nu întrebă. Așteptă și o privi pe Ros Barlow cum ia o gură de cafea.

Așeză ceașca, iar farfuria făcu zgomot de la tremurul mâinii ei.

— Scuze, zise Ros. Numai că m-am trezit din nou acasă. Mergeam acolo des în copilărie.

Rămase tăcută un moment, clătină din cap, apoi o privi drept pe Kennedy.

— Părinții mei au avut două proprietăți, zise ea. Căsuța și o casă la țară. Se numea „Dovecote Farm“. E în Surrey, lângă Godalming. De fapt, e imediat pe A3100, n-ai cum s-o ratezi pentru că tata a pus o pancartă îngrozitoare ca să o semnaleze. Era un mare fan al baloanelor Goodyear — așa că „D“-ul de la „Dovecote“ are o aripă, precum casca lui Hermes. E ridicol, dar lui i se părea grozav.

Kennedy nu spuse nimic pe moment. Nu voia să îi transpară în voce bucuria.

— Ai spus că Stu devenise puțin paranoic în ultimele săptămâni, zise ea, în cele din urmă.

— Dar se pare că nu îndeajuns, sublinie trist Ros.

Kennedy o aprobă cu o înclinare sumbră a capului.

— Deci e posibil să fi ținut unele întâlniri la casa de la țară cu membrii echipei. Dacă se gândea că la colegiu e urmărit, iar dacă la voi acasă s-a intrat prin efracție...

¹¹ Joc de cuvinte între „dove got“ („porumbelul are“) și „Dovecote“ (literal, „căsuță pentru porumbei“; în text, numele casei de la țară a familiei Barlow).

— Ar avea logică, aprobă Ros.

— Ai o cheie de la casa de la țară?

— Am toate cheile. Toate patru. Toate sunt pe același inel, în sertarul din bucătărie de-acasă. Credeam că nimeni nu mai fusese pe acolo de ani buni. Vrei să vii cu mine să îți dau una?

Kennedy medită o vreme îndelungată.

— De fapt, spuse ea, nu, nu vreau. Sunt sigură că eu și Harper am fost urmăriți la Luton și că nu i-am văzut pe urmăritori. Hai să ne gândim la varianta cea mai proastă. Dacă încă mă urmăresc, înseamnă că știu și că noi două ne-am întâlnit. Știu că pare o nebunie, dar chiar și tu ai spus că paranoia fratelui tău nu a fost suficientă cât să îl salveze. Hai să ne asigurăm că nu pățești și tu la fel.

Ros nu părea convinsă, dar cel puțin acceptă raționamentul.

— Bine, zise ea, pe un ton relaxat. Atunci la ce te-ai gândit?

Îi întinse poza lui Kennedy, iar ea o puse la loc în geantă.

— Trimiți lucruri prin curierat de la serviciu? Întrebă ea în timp ce scoțea prin geantă, fără să o privească pe Ros.

— Tot timpul.

— Ia una dintre dublurile cheii mâine la serviciu. Pune-o într-un plic și trimite-o prin curier vecinei mele de deasupra, Isabella Haynes.

— Ce adresă?

— East Terrace, numărul 22, Pimlico, apartamentul 4, spuse Kennedy. Doi și cu doi fac patru — crezi că ții mințile sau vrei să îți notezi?

— Lucrez într-o bancă de investiții, sergent Kennedy, zise Ros sec. Trebuie să îmi amintesc cursul valutar cu

patru zecimale, și asta se schimbă în fiecare zi. East Terrace, numărul 22, apartamentul 4.

— Pimlico.

— Pimlico. Poți să îmi dai și codul poștal dacă vrei. Nu îl uit. Și nici nu îl încurc cu numărul apartamentului.

Kennedy i-l spuse și apoi așeză cartea de credit pe masă. Ros Barlow i-o împinse înapoi.

— Du-te, zise ea. Mâine primești vești de la mine. Iar eu rezolv aici cu nota. Toate cu o singură condiție.

— Spune, zise Kennedy.

Deja se ridicase și își punea haina.

Ros ridică privirea.

— Orice afli să îmi spui. Când poți.

În privirea ei, zări mâhnirea neîmpăcată și vina: și se întrebă dacă și Ros vedea asta când se uita la ea.

— Sigur, spuse ea. Promit.

Înapoi la secție, Kennedy făcu un raport despre întâlnirea cu Ros Barlow la modul paranoic, dar omise orice detaliu cum că vreuna dintre ele ar fi avut acces la informații relevante legate de caz.

Așa, înveți și tu din greșeli, își spuse ea, nu aprobator, dar cu un soi de satisfacție fatalistă. Asta însemna că era pe cale să intre în vizuina iepurelui: adică să accepte faptul că se mișca acum într-o lume în care cabale necunoscută i-ar fi putut urmări informatorii cu intenția de a-i ucide înainte ca ei să poată să-i spună ceva folositor.

Ceva folositor despre ce? Răspunsul — o traducere medievală proastă a unei evanghelii deja existente — tot nu avea niciun sens. Dar, la capătul vizuinei, unde sticlulele pe care scria „Bea-mă!“ îți puteau schimba viața pentru totdeauna, te lăsași purtat de evenimente.

Mobilul ei, pe care îl pusese pe silențios în timpul convorbirii cu Ros, vibră în buzunar. Îl scoase și răspunse.

— Kennedy.

— Zi plină? întrebă Tillman.

— Plină. Dar nu neapărat productivă.

— Poate că partea cea mai bună vine acum. Am vorbit cu Partridge și ne-a găsit cuțitul.

29

Kennedy îl reperă imediat pe John Partridge pentru că era exact cum îl descriese Tillman — și exact diametral opus față de vocea sa timidă și educată. Avea pieptul lat, cu tenul roșu de parcă ar fi coborât dintr-o reclamă la cârnați din carne de porc. Purta un pulover gri pe gât și pantaloni largi cu buzunare, în loc de un șorț, și avea în mână telefonul mobil în loc de un satâr, dar imaginea unui măcelar vesel îi rămase lui Kennedy în gând în timp ce își făcea loc, printre școlari și turiști japonezi spre treptele de la British Museum, unde Partridge o aștepta ca un călugăr într-un salon de masaj.

Kennedy ajunse în dreptul său și îi întinse mâna.

— Domnule Partridge?

— Sergent Kennedy? întrebă el, strângându-i mâna prudent și scurt. Mă bucur să vă cunosc. Mă bucur să cunosc orice prieten al lui Leo.

— Eu vă sunt datoare, îi aminti ea. Unde e cuțitul?

Partridge zâmbi.

— Foarte aproape, zise el. La antichitățile din Orientul Mijlociu. Haideți.

O conduse și, în timp ce pășeau alături, Kennedy începu să își facă o listă cu motivele pentru care el nu era persoana indicată pe care să o întrebe despre toate acestea.

— Trebuie să înțelegeți, îi spunea el, că mica dumneavoastră problemă e mult în afara ariei mele de lucru și nu are nicio legătură cu vreun domeniu în care eu sunt specialist. Eu sunt fizician de fapt.

— Leo Tillman a spus că sunteți inginer.

— De meserie sunt fizician. Prin profesie sunt inginer. Am studiat la Institutul de Tehnologie din Massachusetts, secția de știința materialelor. Așa că, general vorbind, sunt specializat în proprietățile fizice ale obiectelor și ale substanțelor. În interiorul acestui domeniu, care e mult mai larg decât lasă numele să se înțeleagă, am specializare în balistică. În ultimul an — sau mai bine — m-am dedicat vechilor ecuații balistice Lagrange, care se referă la presiunea cu care se răspândesc gazele în interiorul unei arme după primul foc. Zău, sunt nevinovat ca un copil când vine vorba despre arme ascuțite.

— Și totuși, mi-ați rezolvat problema într-o singură zi, spuse Kennedy, în speranța că nu va mai divaga pe tema vechilor ecuații. Asta e impresionant.

— Ba chiar mai impresionant decât credeți, spuse Partridge vesel. Povestea asta iese cu mult din aria mea de preocupare, sergent Kennedy.

Se întoarse să îi zâmbească și să îi vadă reacția.

— Nici măcar nu e o armă.

Kennedy se încruntă. Moartea urâtă, lungă a lui Harper îi veni în minte involuntar.

— Am văzut ce poate face, zise ea cât de neutru putu.

— A, da, e periculoasă, fu de acord Partridge, încă zâmbind. Ba chiar mortală. Dar ce e important e că nu a fost concepută ca să rănească sau săucidă.

— Explicați-mi, vă rog.

Zâmbetul i se lărgi și mai mult.

— Toate la timpul lor.

Partridge se opri în fața unei uși deschise. Semnul de lângă ea spunea „Camera 57: Levantul antic“. Dincolo de ușă, Kennedy zări o sală plină cu vase de lut nepictate. Mereu asociase British Museum cu așa ceva în copilărie: de aceea prefera să meargă la Muzeul de Istorie Naturală sau la Muzeul de Știință, ba chiar la „Victoria and Albert“.

— Levantul, spuse Partridge, cu precizia lentă a unui profesor la un curs, e zona care cuprinde Siria, Libanul, Iordania, Israelul și teritoriile ocupate învecinate cu Israelul.

— Și câtă vreme s-a numit „Levant“? întrebă Kennedy precaută.

Se întrebă dacă umblă după cai verzi pe pereți și, dacă era așa, cât avea să îi ia să scape de bărbatul ăsta bine intenționat, dar cumva agasant.

— Nu sunt istoric, îi reaminti Partridge. Cred că majoritatea exponatelor datează dintr-o perioadă ce se întinde de la 8 000 de ani până la 500 înainte de Hristos. Aș fi vrut să vă pot arăta un exemplu mai recent de lamă asimetrică, dar pentru asta ar fi trebuit să vă duc până la Insula Muzeelor din Berlin. Aici, în UK, nu e niciunul din perioada potrivită.

Intră în încăpere, iar Kennedy îl urmă. Trecură de vasele din ceramică și apoi de multe bucăți de pietre cu sculpturi în basorelief, și se opriră în fața unui scrin plin cu obiecte metalice.

— Al doilea raft, spuse Partridge, dar Kennedy îl văzuse deja.

Automat și în ciuda faptului că știa că Partridge nu are nevoie de confirmarea ei, ridică mâna și atinse sticla, arătând:

— Acolo, zise ea. Acela e.

Fizic vorbind, nu semăna deloc cu arma care îi străpunsese umărul și care îl ucisese pe Harper. Era mâncată de vreme. Suprafața era așa de decolorată și coclită, încât nu mai puteai spune nici măcar ce metal fusese, iar mânerul era așa de ros de timp că mai rămăsese doar o bucățică din el. Dar lama avea exact aceeași formă care i se întipărise atât de clar în minte: foarte scurtă, aproape la fel de lată pe cât era de lungă, cu o ușoară extensie asimetrică în vârf, rotundă și îndoită dedesubt.

Acum, că o vedea cu sânge rece, i se părea puțin ridicolă. Care era rostul unui asemenea cuțitaș nefolositor? Și care era rostul vârfului rotund și îndoit, când ar fi trebuit să fie doar ascuțit? Dar inima i se strângea când se uita la el și simțea că se sufocă. Nu era teamă: se temuse când asasinul de la Park Square o amenințase cu arma. Însă pe acest cuțit, deși îl ucisese pe Harper și o agățase și pe ea, doar îl ura.

— Ce e? îl întrebă pe Partridge.

A fost ușurată să observe că vocea ei era normală, iar emoția, adânc închisă în ea, o păstra pentru mai târziu.

— E un brici, spuse Partridge. Bărbații îl foloseau la bărbierit. E din bronz și, după cum zice și eticheta, a fost găsit într-un mormânt din Semna. Dar designul este asociat, în general, cu o epocă mai recentă și cu un alt spațiu din Orientul Mijlociu.

Se întoarse către ea, prinzându-și mâinile la spate.

— În timpul ocupației romane din Israel și Palestina, spuse el, evreii cucerii nu aveau voie să poarte arme. Dar nu puteai fi arestat dacă aveai la tine lama de ras. Cel puțin, nu la început. Luptătorii pentru libertate umblau cu astfel de lame la ei, ascunse în mânecile hainelor. Când treceau pe lângă un soldat roman sau un oficial civil, lama putea fi folosită într-o clipă, și apoi ascunsă într-o secundă. Instrumentul unui asasin, și încă unul foarte eficient. Termenul roman pentru o lamă scurtă și ascuțită era „sica“, așa că insurgenții care foloseau aceste arme au fost numiți „Sicarii“: bărbații-cuțit.

— Dar asta era acum două mii de ani, zise Kennedy.

— Mai mult sau mai puțin, aprobă Partridge. Și dacă vreți să mă mai întrebați despre contextul istoric al acestei lame, mă tem că nu vă pot ajuta. Nu mai știu nimic altceva despre subiectul ăsta. Totuși, aș mai putea să vă spun câte ceva despre obiectul în sine. Vreți să știți cum am recunoscut că e vorba de lama asta? Vreau să spun de ce funcționează ca un tip specific în teoria contemporană a armelor, în ciuda vechimii sale?

— Vă rog, spuse Kennedy.

— E din cauza proprietăților aerodinamice. Face parte dintr-o clasă de obiecte cu lamă care pot fi aruncate spre o țintă și să o lovească fără să se rotească în aer. Cel mai cunoscut exemplu este cuțitul zburător modern. Cuțitul zburător a fost proiectat de un inginer spaniol, Paco Tovar, care a căutat să evite ce se întâmplă în general cu cuțitele care sunt aruncate, și anume să lovească ținta cu mânerul. Cuțitul său se baza pe rotirea longitudinală pentru a garanta stabilitatea și se aruncă la fel ca o minge de crichet. Sica nu se rotește longitudinal și nu a fost niciodată proiectat pentru a fi aruncat la țintă, așa că

e un mister de ce nu se rotește în aer. Se pare că acest lucru e datorat formei deosebite a lamei. Am fost la un simpozion pe această temă, unde a fost expus pentru prima dată cuțitul zburător, în Müncheberg, în 2002. Îi țineam locul unui coleg și nu m-am simțit în largul meu, pentru că știam așa de puține despre cuțite, iar interesul meu pentru ele era și mai scăzut.

— Mă bucur că ați reținut toate astea, spuse sincer Kennedy. Doamne Partridge, vreți să spuneți că această proprietate — zborul perfect drept — este destul de rară la astfel de obiecte?

— În ceea ce privește lamele și armele ascuțite, da, zise Partridge. De obicei, asemenea obiecte trebuie să aibă un mâner destul de gros pentru a putea fi ușor manevrat și purtat, în vreme ce lama trebuie să fie subțire și ușoară. Acest dezechilibru e cel care o face să nu se rotească.

— Și oare asta e un motiv pentru care unii încă mai folosesc astfel de cuțite?

Partridge strânse din buze, gândindu-se la sugestia ei.

— Posibil, spuse el. Dar cred că un cuțit zburător e mult mai bun pentru asta — la fel ca și celelalte șase tipuri de variante apărute de-atunci.

— Și toate sunt de dată recentă?

Bătrânul dădu din cap.

— În ultimii zece ani.

— Vă mulțumesc, doamne Partridge. Mi-ați fost de mare ajutor.

— A fost plăcerea mea, îi răspunse, înclinându-și ușor capul, cu o plecăciune.

Kennedy îl lăsa să se uite la cuțite, cu fruntea încrețită de concentrare.

Se întâlnește cu Tillman la cimitirul City of London, unde îl găsește stând cu spatele lipit de un mormânt și cu o armă — același obiect cu aspect dubios pe care îl folosisese în Park Square — în poală. Se uita la un convoi funerar care avansa spre capătul îndepărtat al cimitirului, aproape de poartă. Locul în care stătea era ușor înălțat și asta îi dădea o vedere panoramică.

— Ai putea, te rog, să lași aia deoparte? zise Kennedy.

Tillman îi aruncă un zâmbet scurt și ușor obosit.

— Zise actrița către episcop.

Nu făcu niciun gest să pună arma în buzunar, iar ea își dădu seama că tocmai o curăța. Se sprijini de mormânt și se uită la el.

— Ești binedispus, spuse ea sec.

— Chiar sunt.

Curăța atent magazia armei cu o perie specială. Micul recipient cu solvent Hoppe numărul 9 stătea lângă el pe iarbă, iar mirosul înțepător de acetat de amoniu plutea greu în aer.

— Îmi plac toate astea, sergent.

— Te referi la toate morțile astea sau la tot haosul ăsta?

Tillman râse — un chicotit sănătos, gutural, ușor spart, pentru că era puțin forțat.

— Mă refer la tot ce avem până acum. Trebuie să înțelegi: îi caut pe Michael Brand de multă vreme. De mult mai multă vreme decât tine, detectiv. Și în tot acest timp nu am fost niciodată mai aproape de el ca acum. Ne-am întâlnit la momentul potrivit. Ceea ce știi tu și ceea ce știu eu — sunt perfect complementare. Am ajuns într-un punct bun.

Strecură cu multă atenție o cârpă prin toate cele șase locuri ale gloanțelor.

— Un punct foarte bun, murmură el din nou, mai mult pentru sine.

— Mă bucur dacă într-adevăr crezi asta, spuse Kennedy.

Ciudatul revolver, care semăna cu unul cu încărcare laterală, îi atrase atenția. În sfârșit își dădu seama de ce i se părea așa ciudat și se străduia să nu întrebe. Nu voia să arate niciun fel de interes pentru rahatul ăla. Dar el îi surprinse privirea și îi întinse arma.

— E OK, mersi, spuse Kennedy.

Și apoi, automat:

— Butoiașul e la același nivel cu partea de jos a cilindrului. Ce naiba e asta?

— Mateba Unica nr. 6, spuse Tillman.

Deschise cilindrul să îi arate, trăgându-l în sus, apoi la stânga.

— Mda, cilindrul e ridicat peste butoiaș. Înseamnă că reculul e foarte mic, iar acela apropie arma în loc să o depărteze. Țeava nu tremură deloc.

— Nu am mai văzut așa ceva.

— E singurul pistol automat de pe piață. O vreme a mai fost și Webley-Fosbery, dar i-a trecut momentul. Mateba încă produce modelul Unica pentru că există mulți oameni care cer așa ceva: acuratețe fantastică și o forță maximă.

— Te cred pe cuvânt.

— Așa ar trebui. Știu despre ce vorbesc. Eu sunt doar un trăgător mediu, dar cu ăsta în mână, ochesc orice.

Își aminti cum îl deposedase de cuțit pe asasinul din Park Square, numai cu un glonț. Greu de contracarat așa ceva.

Se așeză lângă el.

— Deci, zise ea, ți s-a ținut și ție prelegerea despre cuțit?

— Mi-a spus Partridge. E interesant, nu? Victimele tale cercetau o evanghelie veche și au fost ucise cu un cuțit foarte vechi. Cu aceeași origine: Iudeea-Samaria, secolul I d.H.

— Da, e interesant. Nu prea știi însă ce înseamnă asta.

— Nici eu, dar mă bazez pe instinctul tău de detectiv să lipești bucățelele de puzzle, astfel încât să aibă sens.

— Nu e amuzant, Tillman.

— Țsta ar fi cel mai nepotrivit loc să fac poante. Dar am vorbit serios când am spus că ne apropiem de ceva.

Tăcu o clipă, mișcând arma, astfel încât lichidul de curățat să pătrundă în toate locașurile.

— Adevărul e că... spuse el gânditor.

O altă pauză o făcu să se întoarcă spre el. Tillman avea o expresie calmă, meditativă.

— Să știi că toată povestea asta, inclusiv cazul tău, au venit la momentul potrivit pentru mine, continuă el. Eram gata să renunț. Nu am vrut să recunosc, dar începușem să îmi pierd puterile. Apoi am prins firul ăsta, de la un tip din celălalt capăt al Europei și am venit aici, te-am cunoscut pe tine...

— Nu e vorba despre destin, Tillman, îi spuse Kennedy, alarmată de tonul lui.

El ridică privirea și scutură din cap.

— Nu, asta știi. Nu e niciun plan. Nicio Providență. Singura soartă e cea pe care ne-o facem noi. Și totuși. Mă bucur că suntem împreună în asta.

Kennedy își întoarse privirea. Nu voia să își amintească pe ce muchie de cuțit era partenerul ei de facto: asta făcea ca situația ei să fie și mai disperată.

— Uite, zise ea, am o pistă pentru proiectul lui Barlow.

Îi povesti lui Tillman despre absența sugestivă a fișierelor Rotgut din calculatorul lui Sarah Opie și despre ferma Dovecote. Dar se opri imediat ce rosti numele.

— Pare o pistă foarte bună, zise Tillman. Vrei să mergi în seara asta?

— Nu. Sora lui Barlow îmi trimite cheia mâine-dimineață. Și vreau să nu te bagi până nu vedem dacă e un posibil loc al crimei. Dacă intri tu, probele se contamineză, și apoi, ai putea lăsa tu însuți urme. Nu vreau ca restul echipei să te ia la ochi din întâmplare.

Tillman nu părea convins.

— Ce probe? o întrebă el. Ce loc al crimei? Crezi cumva că ducii palizi habar n-au de locul ăsta?

— Sper că nu.

— Deci nu e nimic ce ar putea fi contaminat.

— Dacă am dreptate, atunci așa e. Dar nu știm ce am putea găsi acolo. Și din moment ce e vorba despre caz, vreau să intru eu prima. Singură.

Se ridică și o privi în ochi cu o expresie foarte serioasă.

— Înțelegerea e să ne spunem orice găsim, îi aminti el. Funcționează numai dacă rămâne cum am stabilit.

— Jur, zise Kennedy, că orice găsim o să îți spun imediat. Vreau numai să trec eu întâi, ca la carte.

— Ca la ce?

— Ca la carte. Adică să intru fără să deranjez nimic. E posibil să nu găesc nimic. Caz în care ies ca și cum n-aș fi fost niciodată acolo. Pentru că celălalt factor e Ros Barlow. Dacă ăștia... cine-or fi ei vor avea impresia că știe ceva, s-ar putea să îi închidă gura cum au făcut și cu Sarah Opie.

— Atunci pune-o sub custodia poliției. Cum ai făcut și cu tipul celălalt... Emil parcă.

— Gassan. Emil Gassan. Aș face asta dacă aș putea. Dar nu eu conduc nava. Eu sunt mai curând Roger, musul de pe navă. Mi s-a spus să rămân în secție și să număr agrafele de foi relevante pentru caz.

Tillman o privi viclean.

— Deci și tu ai nevoie de mine cum am și eu de tine, zise el.

— Dacă te face să te simți mai bine, Tillman, da. Am nevoie de tine. Și o să am și mai mare nevoie dacă iese ceva serios din asta. Așa că de aceea vreau să nu te bagi și să îți ții gloanțele până când apuc să arunc o privire.

Dădu din cap satisfăcut.

— OK, zise el. Am încredere în tine.

— Serios? făcu uimită Kennedy. De ce?

— Miros oamenii. Mai ales pe sergenți. Am fost și eu unul la un moment dat multă vreme urâtă — și am mai cunoscut și pe alții. Era ușor să deosebești leprele de sfinți.

— Și ce te faci cu cei care nu sunt nici una, nici alta?

— Nu prea erau din ăștia. Alte ranguri din poliție au zonele lor de gri. Dar sergenții sunt polarizați.

O urmărise foarte atent cât vorbise, dar acum își întorsese privirea spre porțile cimitirului, unde ultimii care însoțeau convoiul tocmai ieșeau, iar groparii își terminaseră treaba.

— Dacă vrei să îți prezinți condoleanțele, acum ar fi momentul, zise el.

— Condoleanțe?

Îi urmări privirea.

— De ce? A cui înmormântare a fost?

— A lui Sarah Opie. E cam târziu, dar bănuiesc că oamenii tăi nu au permis asta până nu au terminat cu autopsia.

Avu un moment de confuzie — ca și când ar fi ieșit din timpul real, precum Scrooge. Trecând prin punctele importante ale vieții ei, cu Tillman pe post de spirit din trecutul bântuit.

— Ce ai căutat la înmormântarea lui Sarah Opie? întrebă ea.

— Nu am participat. Am urmărit de aici. În caz că...

— În caz că ce?

— În caz că amicii noștri albi ca laptele apar. După mine, după tine sau după oricine altcineva care le-a scăpat. Am făcut cercetări amănunțite înainte și am dat o raită în timpul înmormântării. Nimeni nu a apărut.

Kennedy nu știu ce să răspundă. Dar nu voia să spună nimic la mormântul lui Sarah Opie. Din acest punct de vedere, credea că acțiunile sunt mai grăitoare decât cuvintele.

30

Următoarea dimineață păru lungă. Kennedy își petrecu aproape tot timpul la secție, uitându-se peste notițele din dosar, dar nu găsi nimic semnificativ.

Singura zonă în care înaintase cât de cât erau declarațiile martorilor de la Park Square, așa cum le consemnaseră și le colaționaseră Stanwick și McAliskey. Prima dată pierduse declarația lui Phyllis Church, recepționera de la agenția de închirieri mașini de unde fusese închiriată duba Bedford de către asasinii lui Sarah Opie. (Asta fusese o altă pistă care nu dusese nicăieri: bărbații folosiseră niște acte false foarte bine făcute, legitimându-se drept comercianți portughezi de vin, prezenți în Londra pentru o expoziție.)

Descrierea pe care le-o făcu Church se potrivea cu ce spuneau și ceilalți martori. Își amintise părul lor negru foarte creț și tenul palid: se întrebese dacă sunt rude, pentru că semănau foarte mult. Dar mai spusese și că unul dintre ei era rănit sau că sângerase.

Kennedy citi de trei ori declarația, subliniind absența diverse cuvinte în timp ce medita.

„Era cel mai tânăr. Se ștersese la ochi. Apoi, ceva mai târziu, când îi făcea fotocopie după pașaport, m-am uitat la el și am crezut că plânge. Dar era sânge de fapt. Îi curgea sânge din ochi. Puțin. De parcă ar fi plâns, așa cum am mai spus, numai că plângea cu lacrimi de sânge. Era cam înfricoșător, sincer. Apoi a observat că mă uit la el, așa că m-am întors cu spatele și n-am mai văzut nimic. Iar celălalt i-a zis ceva în spaniolă. Sau cred că era în spaniolă. Nu cunosc limba. Iar cel mai tânăr s-a dus afară să îl aștepte. Nu l-am mai văzut apoi.“

Cuvintele îi treziră anumite asocieri: o făcu pe Kennedy să își amintească de cel care îl omorâse pe Harper. Era adevărat: pe obraji îi curseseră lacrimi roșii. În haosul și groaza acelor clipe, uitase asta: putea la fel de bine să fi fost din cauza luminii. Dar nu: când celălalt bărbat s-a întors către ea să tragă, și ochii lui erau însângerați. Fața palidă și orbitele înroșite erau ale unui sfânt frivol, care se îmbătase cu vinul de împărășanie.

Dădu o căutare după boli congenitale și efecte secundare ale medicamentelor. „Ochi însângerați, ochi care sângerează, lacrimi de sânge, canale lacrimale care sângerează lăcrimând, leziuni oculare.“ Astea și alte multe variații pe aceeași temă nu îi aduseră nimic deosebit. Aproape orice putea să spargă capilarele subțiri ale ochilor, explozia acelor vase, de la o tuse puternică sau strănut

la o tensiune arterială mare, diabet sau leziuni interne. Tot efectul ăsta îl aveau și schimbările de presiune atmosferică, dar practic orice epuizare a corpului ar fi fost suficientă, chiar și în cazul unor persoane sănătoase.

Lăcrimarea cu sânge era altceva. Avea și un nume — hemolacrie —, dar asta doar ca simptom. Fenomenul propriu-zis era mult mai rar și mai des asociat cu statuile Mântuitorului sau ale Fecioarei Maria decât cu anumite stări patologice. O tumoare canceroașă în zona glandei lacrimale ar fi putut produce așa ceva: și la fel și unele cazuri rare de conjunctivită. Kennedy elimină din start posibilitatea ca asasinii de la Park Square să fi suferit simultan de una dintre aceste afecțiuni.

Un articol lung de pe un site medical vorbea despre apariția spontană a lacrimilor amestecate cu sânge la adepții religiilor extatice în timpul ritualurilor în care erau invocați zeii. Totuși, nu exista o bază reală a studiului de caz: articolul se baza pe surse anecdotice din zona Caraibilor în secolul al XIX-lea: vrăjitori voodoo care pretindeau că Baronul Samedi sau Stăpânul Carrefour a intrat în ei și le provoacă lacrimile de sânge și transpirația de sânge, pentru că se războiesc cu ei. Magie jucată, cel mai probabil: altă fundătură.

Îl sună pe Ralph Prentice de la morga poliției, un vechi nu tocmai prieten, cu care nu mai vorbise de la moartea lui Marcus Dell și de la pierderea dreptului ei de a lucra într-o echipă de intervenție armată. El nu îi pomeni nimic despre aceste lucruri, deși era sigur că auzise.

— Aș vrea să mă ajuți cu ceva, spuse Kennedy.

— Zi, o pofti Prentice. Știi că sunt o mină de aur în ceea ce privește informațiile. Iar cele trei cadavre pe care le am

pe masă de azi-dimineață sunt mult mai puțin atrăgătoare decât tine.

— Sunt băftoasă, nu? zise Kennedy.

— O, da. Am avut o bunăciune ieri aici.

— Trecând peste viața ta sexuală, Prentice, știi vreo substanță care te poate face să plângi cu lacrimi de sânge?

— Oestrus, răspunse prompt Prentice.

Era complet irelevant, dar Kennedy rămase mască.

— Ce?

— Oestrus. Ovulația. Unele femei fac asta în fiecare lună. Dacă vrei să rămâi însărcinată, e de multe ori un test bun.

— Unele femei?

— E ceva rar. Poate 2–3 cazuri la un milion.

— OK, dar bărbații?

— Nu prea, presupun că o infecție a glandei lacrimale ar putea ataca partea interioară și să curgă puțin sânge. De fapt, sunt sigur că și conjunctivita poate produce un asemenea efect — deși mai curând efectul ar fi de ochi injectați.

— Doi bărbați în același timp. Cei doi care l-au ucis pe Chris Harper săptămâna trecută.

— Aha.

Se lăsă o tăcere lungă la celălalt capăt al firului.

— Păi, zise Prentice în cele din urmă, lăsând la o parte scenariul în care unul dintre ei are o infecție la ochi și i-o dă și celuilalt, clipind prea aproape de el, există două posibilități.

— Care?

— Medicamentele. Stresul. Probabil o combinație din ambele.

— Ce medicamente mai precis?

— Nu unele de care să fi auzit eu, recunosc patologul. Dar asta nu înseamnă că nu există, Kennedy. Am în spa-te un nomenclator care cuprinde 23 000 de delicii farma-ceutice — o mie dintre ele numai în ultimul an.

— Există și o listă cu efectele secundare?

— Întotdeauna. Țsta e scopul unei astfel de cărți. Așa doctorii pot vedea dacă există vreo contraindicație pen-tru un anume pacient. De exemplu, nu i-ai prescrie ven-lafaxină cuiva care are deja tensiune arterială mare, pen-tru că i-ar exploda inima.

— Am priceput. Poți să cercetezi un pic problema, Prentice? Să vezi ce medicamente au ca efect hemolacria?

— 23 000 de componente, Heather. Ți-am spus asta deja, îți amintești? Scuze, dar ziua nu are destule ore, iar săptămâna, zile. Și am și eu de lucru aici.

Adoptă un ton spășit.

— Înțeles. Scuze, Ralph, nu m-am gândit. Dar există și pe site-uri asta, nu? Și poate cu un motor de căutare să iasă ceva?

— În mod sigur sunt, recunosc Prentice. Dar trebuie să înțelegi, Kennedy, listele astea cu efecte secundare pot avea și trei-patru pagini. Orice efect constatat la teste e trecut acolo, indiferent dacă pacientul îl va dezvolta sau nu. Așa că probabil vei da peste sute de medicamente unde apare mențiunea „sânge în secrețiile corpului“. Eu personal nu mi-aș pierde vremea, doar dacă nu ai o mo-dalitate de a restrânge căutările.

Kennedy îi mulțumi și închise. Intră iar pe internet, găsi o bază de date cu medicamente a unui trust de spi-tale din statul New York, care le făcea un serviciu ipo-hondrilor locali, și începu căutarea. Dar Prentice exagera-se: erau numai 17 medicamente care numeau hemolacria

între efectele secundare rare. Toate erau derivate din metamfetamină, aparent folosită pentru tratarea sindromului atenției deficitare sau al obezității exogene.

Cam în acel moment apărură și Stanwick în secție, urmat la câteva secunde de Combes. Kennedy nu era încântată de compania lor, iar sentimentul era evident reciproc, dar ea o aștepta pe Izzy să vină cu cheia de la ferma Dovecote și nu voia să părăsească biroul. Salvă lista cu medicamente și închise fișierul, apoi își petrecu ceva vreme notând la dosar ce aflase de la John Partridge despre cuțit.

Telefonul îi sună și răspunse.

— Salut, se auzi vocea lui Tillman.

— Salut, zise ea. Putem vorbi mai târziu?

— Aș prefera acum. Înainte să pleci.

— Despre?

— Eternul cântec preferat al lui David Bowie, „The Thin White Duke”^{*}.

Ezită, ușor supărată.

— Unde ești?

— Parcul St. James. În partea dinspre tine.

— Ne vedem acolo.

Își luă haina și plecă.

Străbătu Aleea Birdcage fără să îl zărească pe Tillman. Și singurele păsări pe care le văzu erau porumbeii, atracția turiștilor. Primăria vedea în porumbei dușmanii statului: așa că achiziționaseră șoimi de la crescătoriile particulare ca să îi gonească din Trafalgar Square, unde găinașul lor producea pagube anuale de opt milioane de lire. Porumbeii se mutaseră cu vreo doi kilometri mai la sud și așteptau să treacă arșița.

^{*} În traducere aproximativă, *Ducele alb și subțire*.

Dar arșița era chiar atunci în toi: soarele strălucea puternic pe asfalt, pe copacii din parc, pe spatele lui Kennedy, ca o ploaie de ciocane mici. Soarele puternic mereu părea nelalocul lui în Londra: în mod sigur primăria l-ar fi controlat dacă ar fi putut.

Când ajunse la colțul dintre Great George Street și imensa fațadă a Muzeului Churchill, Kennedy se opri. Aici era mult mai aglomerat și îi veni brusc ideea că oricine ar fi putut-o urmări: un prieten sau vreunul dintre colegii celor care îl ucisese pe Chris Harper. Își dădu seama că scanase toate fețele care trecuseră pe lângă ea, în căutarea trăsăturilor știute — piele albă și păr negru — pe care le aveau toți cei de la Park Square. Un cuplu de tineri trecu pe lângă ea, cu capetele plecate, bărbatul șoptindu-i ceva femeii la ureche, pe un ton prea scăzut pentru ca să audă cineva din jur. „Țintă atinsă“, probabil. Un bărbat cu față de uliu și cămașă cu mâneci scurte se îndreptă către ea, deschizând calea unei cohorte de copii aflați în drum către muzeu.

Kennedy rămase la intersecția celor două străzi, între arcadele neoclasice care semănau cu stâlpii unui țarc; simțea soarele în spate ca o mână care o împinge, mânănd-o. Se gândi la Opie, clătinându-se în timp ce corpul său primea energia cinetică a celor trei gloanțe; Harper sângerând în poala ei; clipa ezitării ei fatale în timp ce arma era îndreptată către ea.

Așa nu putea trăi. Și în niciun caz nu putea gândi. Își văzu viitorul umbrit de frica și nesiguranța otrăvitoare care îi măcinau gândurile, în umbra ușoară care se așternuse între ea și lume: un viitor posibil, cel puțin. Se vedea decăzând și mai jos decât tatăl ei, într-o paralizie veșnică cu moartea.

Se întoarse. Tillman stătea sprijinit de un stâlp de iluminat stradal la câțiva metri distanță, privind-o cu o răbdare sumbră. Se îndreptă către el.

— OK, zise el fără introducere. Acum două seri, am tras la un hotel ieftin B & B, în Queen's Park. Părea destul de curățel, dar aseară când m-am întors, locul deja era infestat.

— Stai. Vrei să spui că...?

— Doi bărbați fermecători, izbitor de asemănători, mă așteptau acolo. Pielea albă, părul negru. Mă tem că erau cei doi de pe feribot. Atunci aproape că m-au omorât, iar aseară sigur ar fi făcut-o dacă m-ar fi văzut. Iar când am încercat să îi urmăresc eu din spate, au dispărut ca zăpada în Sahara.

Kennedy primi vestea în tăcere, în vreme ce Tillman o privea, așteptând un răspuns.

— Trăsăturile identice... zise ea, în cele din urmă. Cred că e un fel de iluzie optică. Au un anume fel de a se mișca, o anumită expresie, e ca un fel de amprentă. Anulează diferențele de vârstă și constituție.

— Lasă naibii asemănarea, zise Tillman, fără înfierbântare, dar cu o emfază sumbră. Sergent, sunt pe urmele mele. Asta înseamnă că sunt și pe ale tale. Dacă ai spus cuiva de casa asta, sau ai scris ceva la dosar, sau dacă ai primit un telefon de la Ros Barlow în care îți spunea că urmează să primești cheia, bag mâna în foc că ei știu unde e locul și vor ajunge acolo înaintea ta.

— Nu am spus nimănui, zise Kennedy.

— Nici nu ai notat pe undeva? Nu trebuie să faci asta când ai o pauză de la investigații?

— Ba da, trebuie. Dar nu am făcut-o. Nimeni în afară de noi nu știe, Leo. Și intenționez să rămână așa.

— Vreau să vin cu tine.

— Nu. Am mai discutat despre asta. Eu merg prima. Apoi îți dau și ție adresa.

— OK, spuse el, deloc convins. O să ai nevoie de numărul meu. L-am schimbat pentru siguranță.

Îi dădu numărul, iar ea îl notă pe interiorul încheieturii.

— S-ar putea să te duci la fund, Kennedy, o avertiză el.

Ea plecă fără să răspundă. Era deja la fund încă de la moartea lui Chris Harper și știa că Tillman era și mai la fund decât ea și de mult mai multă vreme. Întrebarea era dacă vreunul dintre ei va ieși la suprafață înainte să îi cedeze plămâni.

La secție, un pachet trimis prin Fed-Ex stătea fix în mijlocul biroului lui Kennedy. Izzy venise cât fusese ea plecată și îl lăsase la poartă, cu un bilet care spunea: „AM UN PACHET PENTRU TINE, IUBITO. AM UN PACHET MARE-MARE. VREI SĂ-L SIMȚI? VREI? VREI? — TE PUP, I”. Kennedy roși furioasă — parțial la gândul că fie Combes, fie ceilalți idiști din jur au citit biletul, dar mai ales la gândul că i-ar fi plăcut să o sune pe Izzy la linia erotică și să îi vorbească murdar.

Se smulse din aceste gânduri cu greu. Combes și Stanwick, încă lucrând la ceva împreună într-un colț îndepărtat, nu se uitară spre ea și nici nu părăură să o observe. Dar chiar dacă ar fi tras cu ochiul la pachet, tot nu ar fi găsit numele lui Ros Barlow pe eticheta cu adresa: la expeditor era trecut Berryman Sumpter, Consultanță pentru Investiții.

Kennedy deschise pachetul și băgă mâna înăuntru: atinse cu vârful degetelor metalul rece. Scoase cheia —

o cheie Chubb, veche și solidă, a cărei poleială aurie se transformase într-o nuanță de maro. Apoi rupse eticheta cu adresa, pentru siguranță, și o puse în buzunarul de la haină înainte să arunce plicul la gunoi.

Mai avea nevoie de un singur lucru. Ieși din birou și coborî la subsol, unde se aflau fișetele cu probe. Polițistul de serviciu era un tip necunoscut: îmbrăcat cu o uniformă al cărei ecuson cu numele nu se vedea, din cauza căștilor atârinate în jurul gâtului. Îl văzu cum își așază căștile într-o poziție neutră când apăru ea. De-abia intrase în poliție, așa că se ridică repede la venirea ei, ca un puști la școală. Un exemplar din ziarul *Empire* se afla deschis pe birou.

— Sarah Opie, zise Kennedy, trecându-l în registru în timp ce vorbea. Caz numărul 1488870. Eu sunt ofițerul care se ocupă de caz.

Îi arătă insigna, iar polițistul deschise ușa ca să treacă de teighea, apoi scoase cutia metalică încuiată pe care era înscris numărul cazului și o așeză pe masa mare din centru. O vreme o privi cum scotocește prin conținutul buzunarelor unei moarte.

Kennedy își scoase carnețelul și notă ceva. Atenția polițistului se îndreptă treptat, dar sigur, spre o prezentare a unui film coreean de arte marțiale.

1487860 era numărul cazului lui Marcus Dell. Kennedy zări cutia metalică pe un raft mai jos, la înălțimea genunchilor ei. O trase puțin și se uită înăuntru. În acel punct viața ei începuse să o ia razna. Precum cutia Pandorei, asta conținea toate relele din lumea lui Kennedy. Sau cel puțin era sursa lor.

O deschise oricum. Faptul că făcea asta fără să fi trecut în registru era o gravă încălcare a protocolului, care

însemna că ar fi putut primi un avertisment scris, dar polițistul era așa de absorbit de revistă, încât părea să fi uitat de ea. Îngenunche și se uită la lucrurile lui Marcus Dell: băgă mâna în cutie și scoase telefonul distrus, care îi provocase moartea. Etichetat și pus într-o pungă, de neatins în spatele polietilenei reci, relația sa cu lumea de afară luase sfârșit.

Kennedy luă o decizie: un fel de împăcare cu sine.

— OK, zise ea câteva momente mai târziu.

Polițistul ridică privirea și văzu că ea deja pusese plicurile și pachetele la loc în cutie. Veni și le numără din ochi, apoi, cu ceva mai multă atenție, verifică să corespundă numerele cu cele de pe etichetă. Toate erau la locul lor. Dădu din cap, închise cutia și o așeză la loc pe raft.

— Ați găsit ce căutați? o întrebă el.

Kennedy aprobă din cap.

— Da, mulțumesc.

Polițistul îi deschise din nou ușa, iar ea o luă pe scări. Combes stătea sprijinit de perete la jumătatea scărilor, așteptând-o, iar ea nu îl văzu până ce nu dădu la propriu peste el. O privi urât și neprietenos și nu se deranjă să converseze de complezență.

— Spune-mi ce-ai făcut pe-aici, sergent, zise el cu un ton apăsător, dur și sarcastic. Sau o să-ți pară rău că te-ai născut.

31

Kennedy rămase fără expresie când dădu de Combes. Cum scara era îngustă, reușise să îi blocheze trecerea. Se hotărî să îl lase pe el să vorbească primul: poate că avea

limba destul de slobodă cât să îi spună ce știa deja, iar așa ea își va da seama cât anume — dacă mai era cazul — ar mai fi trebuit să îi spună.

Combes a fost foarte încântat să spargă gheața.

— Ai venit aici să te uiți la niște probe clasate, zise el.

— Și?

— Și dacă e legat de crimele Rotgut, am dreptul să te întreb ce cauți și de ce.

— Crimele Rotgut? repetă Kennedy. Așa li se zice mai nou?

— Vorbesc foarte serios, tu ar trebui să te ocupi de cuțit și de tonele de mesaje de pe forum. Dacă ai informații noi sau vreo nouă pistă față de cele deja existente, ar fi trebuit să le treci în dosar și să le arăți celorlalți membri ai echipei.

— Nimic nou, zise Kennedy. Cel puțin nimic esențial. Am vrut să arunc o privire peste probele de la Park Square.

— Mda?

Combes nu se deranjă să își mascheze neîncrederea agresivă.

— Fără motiv? Nu are nicio legătură cu pachetul primit?

— Nu fac nimic fără motiv, Combes. Și nu știu la ce pachet te referi sau de ce crezi că e treaba ta.

Acum își dădu seama că el avea la spate plicul de la Fed-Ex. Îl scoase și i-l băgă sub nas.

— La pachetul ăsta mă refer, zise el. Îți amintești acum?

Privirea lui Kennedy se plimbă de la plicul Fed-Ex mototolit la fața zelosului Combes.

— Foarte ciudat comportament, zise ea. Să scotocești prin coșul meu de gunoi.

Combes era netulburat.

— Berryman Sumpter, spuse el. Firma de brokeraj unde lucrează Ros Barlow. Acolo m-am întâlnit cu ea, Kennedy. Crezi că în două zile am uitat?

— Nu credeam că e treaba ta, îi spuse Kennedy. Și nici acum nu cred.

— Nu ai trecut asta în dosar.

— Ceea ce înseamnă probabil că nu e relevant pentru caz.

— Dar i-ai rupt eticheta, pentru ca nimeni să nu-ți scoțcească prin gunoi și să facă legătura.

O prinsese aici.

— Am dreptul să fac ce vreau cu corespondența mea privată, rosti ea.

— Și ce ai făcut a fost să vii aici să iei câteva dintre dovezile. A naibii coincidență.

— Nu, Combes. Sunt două lucruri consecutive. Și din moment ce al doilea face parte din muncă, iar munca mea e aici, nu prea e așa mare coincidența, nu?

Combes nu mușcă momeala și continuă să zâmbească pe jumătate.

— Ai tu un fir și, indiferent ce ți-o fi trimis Ros Barlow, are legătură cu asta.

— Vrei să spui Berryman Sumpter.

— A, da, surâse el batjocoritor. Scuze. Era probabil doar un mesaj de la brokerii tăi, nu? Vreun nou portofoliu de investiții, ceva de genul ăsta?

— Ceva de genul ăsta.

— Numai că nu era niciun portofoliu. Nu erau hârtii. Era ceva mic și solid, ca un stick de memorie.

— Aha, zise Kennedy. Acum nu ne jucăm de-a cele douăzeci de întrebări, nu? Îmi dai voie să trec?

Combes nu se mișcă.

— Neah, nu încă. Ce-ai căutat între probele strânse de la Opie? Și dacă-mi spui că nu mă privește mă duc glonț în biroul șefului.

Kennedy nu voia să se ajungă acolo. Adevărul — sau cel puțin câteva fragmente — părea varianta cea mai bună, din moment ce Combes se putea duce jos să verifice registrul.

— M-am uitat la lucrurile găsite în buzunarele lui Opie, îi spuse ea.

— Serios?

Combes nici măcar nu se strădui să-și ascundă neîncrederea.

— De ce, mai exact?

— În caz că ne-a scăpat ceva. Orice care ne-ar putea da vreun indiciu despre ce făcea ea pentru echipa lui Barlow.

— Aha, deci doar scotoceai prin buzunare. La întâmplare. Asta e o activitate cam ostentativă pentru un polițist.

— Păi, aspir să fiu la fel de bună ca tine într-o zi.

— Am citit ce ai scris în dosar după ce te-ai văzut cu sora lui Barlow, mormăi Combes, prefăcându-se că nu auzise replica ei. Și nu pomeneai nimic că îți va trimite un pachet.

— Nu, recunosc Kennedy. Așa e.

Acum nu mai avea sens să nege că Ros era expeditorul. Era ridicol de ușor de verificat.

— Barlow și-a amintit de ceva ce nu îmi spusese și mi-a trimis un bilet.

— Prin curier? Printr-o terță persoană? zise Combes zeflemitor. Lasă vrăjelile, Kennedy, nu sunt idiot. Și ți-am mai spus că mă uitam la tine când ai deschis plicul și știu că nu era niciun bilet înăuntru. Așa că dă-i drumul, că

altfel mă duc acum la șef și îi spun că încerci să fentezi raportările. Poate și probele, din moment ce te afli aici. Vrei să-mi spui și mie ce ai luat din cutie?

Kennedy preferă să îi arate. Își deschise carnețelul la pagina cu pricina și i-l întinse. Combes i-l luă din mână și citi: trei versuri dintr-o poezie.

„Oh what can ail thee, knight at arms
Alone and palely loitering the sedge has withered
From the lake and no birds are singing.“

— Nu pricep, zise Combes, dându-i-l înapoi. Ce naiba e asta?

— Când i-am spus lui Opie că o luăm în custodie, a scos o foaie galbenă din birou. A fost ultimul lucru înainte să plecăm. A spus că era un memento pentru parola ei — o parolă de la fișierele ei secrete. Și asta scria pe ea.

Combes scutură din cap.

— Chestiile din rețeaua facultății nu erau parolate, spuse el. Nu am avut nevoie de o parolă ca să le accesăm.

— Atunci înseamnă că se referea la alte fișiere, nu?

— Am verificat toate...

Combes se opri când Kennedy îi arătă cheia.

— Barlow a moștenit o casă de la părinți, spuse ea. Se numește Dovecote. Ferma Dovecote. Când era pe moarte, Opie a spus: „un porumbel are...“. De fapt, spunea „la Dovecote“.

Combes privi lung cheia. Kennedy vedea cum face tot soiul de legături.

— OK, zise el. Deci crezi că Barlow folosea casa asta ca pe un al doilea birou? Că fișierele proiectului Rotgut ar putea fi încă acolo?

— Da, spuse Kennedy.

— De ce?

— În afară de ultimele cuvinte ale lui Opie? Pentru că nu erau nicăieri altundeva, Combes. Și pentru că asasinii au șters totul din calculatorul lui Barlow, dar tot erau pe poziții și urmăreau totul atunci când ne-am dus la Opie. E ceva ce nu vor ca noi să vedem și nu sunt siguri că nu vom da de asta. Așa că poate încă mai e pe undeva și poate că Barlow a ascuns acele fișiere la ferma Dovecote. Sau poate Opie le-a ascuns.

Combes îi aruncă o privire plină de dispreț.

— Și te gândeai să te furișezi și să te duci singură, ha? făcu el. Să pui echipa în umbră și tu să culegi laurii victoriei?

Kennedy își pierdu răbdarea.

— Sarah Opie a murit pentru că a vorbit cu noi, idiotu-te, țipă ea. Am vrut să mă asigur că nu se întâmplă la fel și cu Ros Barlow. Iar în ceea ce privește restul echipei, m-ați tras pe dreapta. Nu mi-ați lăsat nicio opțiune — m-ați pus să stau la birou și să contemp lu cum trece lumea pe lângă mine.

Se aplecase în față la aceste ultime cuvinte, fără vreo intenție: fața ei era doar la câțiva centimetri distanță de a lui Combes și acesta clipi rapid de câteva ori văzând furia ei pură. Apoi tăcu, probabil pentru a se gândi. În cele din urmă, dădu din cap.

— Ai tu dreptate aici, recunosc el. Ești trasă pe dreapta, dar ți-ai căutat-o. Chiar și înainte să moară Harper ți-ai căutat-o.

Kennedy nu se deranjă să îl contrazică.

— Uite, e doar un drum până în Surrey, zise ea. Și nu îți cer să mă însoțești. Dacă mă înșel, ce avem de pierdut?

— Eu nu pierd nimic, spuse Combes, întinzând palma. Dă-mi cheia.

— Ce?

Kennedy nu prevăzuse asta, deși, știindu-l pe Combes, ar fi trebuit.

— Uite cum o să facem, zise Combes. Eu mă duc până acolo să verific. Tu te duci sus și raportezi despre pachetul de la Ros Barlow. Raportul tău de ieri este deja în sistem, nu? OK, va trebui să scrii că Barlow și-a amintit de fermă aseară și ți-a trimis cheia din proprie inițiativă — adică a trimis-o secției. Să nu apară numele tău. Adevărul e, Kennedy, că asta pare o pistă solidă, numai că eu sunt cel care o va urma. Ți-o fac și eu cum le-ai făcut-o tu lui John Gates și Hal Leakey. Dacă nu-ți convine, plânge-te lui Summerhill. Numai că ține minte, dacă o faci, probabil că va trebui să-i explici de ce te-ai văzut cu Barlow deși ți s-a spus că nu ai voie.

Nu îi întinse cheia, iar el încercă să i-o smulgă dintre degete. Ea îl plesni tare peste mână.

— Nu e negociabil, Kennedy.

Kennedy își încrucișă brațele, strângând cheia.

— Ai dreptate, zise ea. Nu e. I-am promis lui Ros că nu voi spune asta. Mă bucur să te primesc și pe tine, dacă e nevoie. Dar mergem cu radarul pornit. Dacă găsim ceva, bine. Venim înapoi și le spunem tuturor și ne hotărâm cum să jucăm cartea asta. Până atunci, nimeni nu va afla nimic. Nimeni nu mai moare în timpul turei mele, Combes.

Combes oftă sonor a lehamite, frecându-și ceafa în timp ce o privea lung, de parcă ar fi zis: „Ce dracu' mă fac eu cu tine?” Kennedy simți o nevoie acută să îi tragă un genunchi între picioare, dar își dădu seama cu regret că poate nu era cel mai bun moment pentru asta. Mai ales pentru că purtau o discuție incriminatoare despre cum să falsifice mai bine cazul.

— Bine, zise el. Așa facem. Mergem împreună, dar îl anunțăm pe Stanwick înainte. Nu scrie la dosar, dar cel puțin știe unde suntem în caz că ne depășește situația.

Kennedy se gândi la asta — mai ales la partea cu „noi” și „împreună”. Îi rămăsese în gât ca un os de pește, dar nu prea avea de ales, acum că aflase despre casa de la țară și despre cheie. Și părea totuși că, în ciuda stilului de șef, încerca să facă ce trebuie. Cu siguranță nici lui nu îi plăcea mai mult decât ei forma de plural.

— Bine, zise ea, în cele din urmă. Sunt de acord. Dar Stanwick trebuie să își țină gura. Dacă de cum plecăm pe ușă dă fuga la Summerhill, el primește puncte în plus, noi suntem puși la colț, iar Ros Barlow poate rămâne fără gât sau poate primi un glonț în cap. Ești sigur că ne putem încrede în el să își țină gura?

— Stanwick nu trage niciun pârț dacă nu are binecuvântarea mea, o asigură Combes. E un pupincurist cap-coadă. Nu-mi spune că n-ai observat.

O conduse sus. Kennedy a fost tentată să îl întrebe de ce folosea cu Summerhill tactica lui Stanwick, pe care o disprețuia, dar nu îndrăzni să periclitizeze mica înțelegerre la care ajunseseră.

Stanwick era încă în birou, luptându-se cu o listă de hoteluri din Europa, unde era posibil să fi stat Michael Brand. Avea receptorul la ureche și se afla în toiul unei conversații probabil bilingve, pe un ton ridicat.

— Păi, e cineva care poate vorbi mai bine...? Nu, chiar nu există cineva care să vorbească mai bine engleză decât...? Ce? Nu, știu că vorbiți în engleză, dar, domnule, accentul dumneavoastră... Aș putea vorbi cu...

Combes îi făcu semn să închidă telefonul. Stanwick ezită doar o clipă, apoi trânti receptorul în furcă și făcu un gest vulgar.

— La naiba! Țsta nu folosește același nume de două ori.

— S-ar putea să ai noroc, zise Combes consolator. Ascultă, Stanwick, Kennedy a prins un fir de la sora lui Barlow. Are nevoie să o însoțească cineva ca să verifice.

Kennedy nu ar fi mers până-ntr-acolo încât să spună că are nevoie de Combes, dar se uită pe fereastră în tăcere, în timp ce el îi explica lui Stanwick despre ferma Dovecote. Stanwick nu părea să priceapă: evident credea că, în cazul în care Combes mergea până în Surrey ca să verifice o anumită pistă, atunci privilegiul de a purta armele trebuia să îi revină lui. Nu a spus chiar asta: doar că era implicit în felul în care tot întreba — cu mici variații de cuvinte — ce-ar trebui să spună dacă cineva l-ar fi întrebat despre asta, având în vedere că el nu știa nimic.

— Nimic, zise Kennedy, intervenind, în cele din urmă. Nu spui nimic. Doar nu e trecut în dosar, nu, Stanwick? Încă nu există. Asta e și ideea.

— Și dacă se dovedește o pistă falsă, aprobă Combes, pe un ton ceva mai moale, atunci nici nu a existat. Nu s-a făcut niciun rău. Dar dacă iese ceva, atunci împărțim cu toții laurii victoriei. Împărțim în mod egal, fiecare 25%.

— Da, dar 3 ori 25% face 75%, obiectă Stanwick.

Combes ridică din umeri.

— Șeful își ia și el partea, evident. Uite ce e, Stanwick, avem nevoie aici de o ancoră, atât. Dacă totul iese OK, ne întoarcem după-amiază mai târziu și nimeni nu știe nimic. Apoi trecem pe hârtie ca să fie și real și îi ducem comoara lui Jimmy. Toată lumea e mulțumită. Dar dacă

dăm de belea, dacă ne scapă de sub control, tu vei ști unde suntem.

— Mda, dar cum de știu eu de voi? obiectă Stanwick. Dacă ies prost din asta?

— Zicem că ai găsit un bilet pe birou, spuse Kennedy în timp ce îl scria. Ține-l în buzunar. Dacă cineva încearcă să ne sune și nu răspundem, scoate-l.

Îi dădu un bilețel pe care scria: „Ferma Dovecote. Verificăm informații date de un civil“.

— OK? Deci nu ieși prost din asta indiferent ce se întâmplă.

— Dar n-o să se întâmple nimic, adăugă Combes. Și mai mult ca sigur că nu o să găsim nimic acolo. Mergem doar să verificăm.

În cele din urmă, Stanwick cedă, încercând să își controleze privirea lui de cățeluș, plină de reproș, iar ei pleacă la drum. Luară mașina lui Combes, un Opel Vectra gri închis, V6, iar el îi ținu ușa cu politețe rece. Kennedy se făcu a nu observa și se așeză pe bancheta din spate.

— Bine, zise Combes.

— Măcar primii kilometri, îi spuse Kennedy. Nu îmi pasă cât de stupid pare. Încerc să nu fiu văzută.

Se lăsă pe bancheta din spate și se acoperi cu pardeziul. Dacă s-ar fi uitat cineva de pe stradă, ar fi părut că e doar o legătură cu rufe murdare sau o prelată făcută sul în partea din spate a mașinii.

Combes porni motorul și plecă. Kennedy închise ochii și încercă să nu se mai miște. Observă că nu o deranjează să stea înghesuită, însă a sta întinsă pe bancheta din spate a mașinii îi trezea amintiri puternice: îi dădea senzația că e copil din nou, într-o călătorie hotărâtă de alții atotputernici. După vreo zece minute se ridică,

iar când Combes staționează mai mult la un semafor, avu ocazia să se mute în față. În privința lui Combes, Kennedy ar fi putut pune pariu că se va dovedi vitezomanul pe care îl detesta, însă se dovedi un șofer destul de prudent, conducând cu puțin peste viteza legală și fără sirenă, chiar și în vreo două ocazii în care ea însăși ar fi fost tentată. Poate voia să o impresioneze.

Nu au vorbit prea mult înainte să iasă din oraș. Combes s-a concentrat mai ales la trafic, iar când s-a mai liniștit, a părut să se adâncească în propriile gânduri. Kennedy era foarte mulțumită cu această situație. Se uita în oglinda retrovizoare cel puțin o dată pe minut, asigurându-se că n-au pe nimeni pe urmele lor, către sud.

Odată ajuși pe A3, Combes se uită la acul rezervorului și ciocăni cu unghia.

— Idiotul ăla de Stanwick a lăsat rezervorul pe trei sferuri gol, zise el. Va trebui să oprim să fac plinul.

— Bine, spuse Kennedy. Încerc să văd dacă găsim vreo hartă a regiunii. Ros mi-a scris niște indicații, dar sunt cam vagi.

Conduseră în tăcere timp de câteva minute, apoi Combes opri la o stație de benzină, care se numea „Raiul călătorilor”: cuvinte cam mari pentru o cocioabă din prefabricate și trei pompe de benzină. În timp ce Combes făcea plinul, se duse până la chioșcul din apropiere și întrebă dacă au hărți. Adolescentul care era de partea cealaltă a teighelei clătină repede din cap, cu ochii mari, de parcă l-ar fi întreat dacă vinde reviste porno cu minori sau droguri.

Cumpără niște gumă de mestecat și se îndreaptă spre mașină. Când aproape ajunsese, Combes puse pompa la loc și se uită lung la mâinile sale, pe care le ținea întinse în față.

— Tu pricepi? o întrebă el. Sunt ud până la piele. Nenorocirea naibii curge.

Kennedy se întoarse la chioșc și întinse cartea de credit pe tejghea.

— Numărul trei, spuse ea.

Tocmai tasta codul PIN când motorul care porni o făcu să se oprească și să se întoarcă. Combes părăsea stația de benzină și se reînscrisa în trafic, deja în viteză.

— Nenorocitul naibii! țipă Kennedy.

Începu să alerge, dar încetini și se opri imediat. N-avea cum să-l prindă din urmă: mașina aproape că dispăruse din raza vederii și accelera.

Combes avusese timp să mediteze și se hotărâse că nu avea nevoie de cheia de la Dovecote — ci numai de adresă, pe care ea deja i-o dăduse. Și nici de ea nu avea nevoie. Știa că nu va putea să se plângă de faptul că nu a participat la acțiune: singura modalitate de a face valuri în privința asta ar fi implicat-o și pe ea. Și nici măcar nu avea pe cineva la secție pe care să-l cheme să o salveze.

În același timp își mai dădu seama de ceva.

Tillman.

Formă numărul nou — cel pe care și-l notase pe încheietură. Tillman nu răspunse și nici nu avea mesagerie vocală, dar în timp ce Kennedy făcea pași înainte și înapoi în stația de benzină, încercând să găsească o soluție, el o sună.

— Scuze, îi zise. Lucram la ceva. Ce e? Ai ajuns deja?

— Nici pe departe.

Îi povesti despre capcana întinsă de Combes, înarmându-se pentru o tiradă de sarcasm mușcător. Știa ce proastă fusese — mai întâi pentru că acceptase să ia mașina lui Combes, iar apoi pentru că îi picase în capcană ca un cățeluș dresat. Dar Tillman o surprinse.

— Vrei să-l lași s-o facă singur? întrebă el.

— Să vreau ce?

— Păi, nu e și el din echipa ta? Orice află, oricum ajunge și la tine. Poate cel mai bine e să-l lași să meargă singur. Putem oricând să ne ducem și noi să aruncăm o privire mai târziu, în caz că i-a scăpat ceva.

— Nu.

Kennedy avu decența de a se simți rușinată, gândindu-se cât de grăbită fusese să-l elimine pe Tillman de la acțiunea asta: dar știa că se pricepe de mii de ori mai bine decât Combes să citească semnele unui loc suspect, iar gândul că el va deschide comoara de la Dovecote era mai mult decât putea îndura.

— Nu îl putem împiedica pe Combes să ajungă primul, dar vreau să iau și eu pulsul locului acum, cât e proaspăt. Și la cum sunt lucrurile la secție, nu mi se va permite să vin aici odată ce va fi fost raportat. Asta ar putea fi unica mea șansă.

Din nou, Tillman nu pierdu vremea discutând în contradictoriu.

— OK, pun mâna pe o mașină și vin să te iau. Unde ești?

Îi zise cum să ajungă la „Refugiul călătorilor“, iar el închise, spunându-i:

— Ne vedem în curând.

Cât timp așteptă, avu destul timp să se întrebe ce voise el să spună cu „Pun mâna pe o mașină“. Patruzeci de minute mai târziu, când apăru cu un vehicul pe paisprezece roți, cu o caroserie verde cu galben de la firma Eddie Stobart, află și răspunsul.

Mergeau la ferma Dovecote cu un tir furat.

32

Cam la patruzeci de minute după ce Kennedy și Combes pleaseră, telefonul de pe biroul lui Kennedy începu să sune.

Stanwick încă era în încăpere, împreună cu McAliskey și cu alți detectivi, care își vedeau de treburile lor. Nimeni nu răspunse, iar telefonul încetă să mai sune, fiind redirecționat către mesageria vocală a lui Kennedy. Apoi sună din nou. Asta se întâmplă de 5–6 ori la rând.

Nimeni nu se grăbea să preia mesajul, dar lui Stanwick i-a trecut prin cap că ar putea să fi fost chiar Kennedy. Poate că mai aveau nevoie de un om sau voiau ca el să îi cheme pe cei de la suport tehnic. Poate că voiau să verifice adresa sau să obțină vreo permisiune de la șef.

În cele din urmă, răspunse.

— Alo?

O voce rafinată cu un accent vag străin spuse:

— Aș vrea să vorbesc cu sergent Kennedy.

— Iar dumneavoastră sunteți...?

— De la Whitehall Exchange. Sergentul Kennedy poate verifica numărul și numele: alfa-zebra-17.

Stanwick era impresionat. Whitehall Exchange însemna Poliția militară cel mai probabil, deși poate că cineva de la Poliția parlamentară făcea o investigație pentru vreun comitet guvernamental sau vreo agenție guvernamentală. Ar fi putut însemna și Downing Street. Oricum ai fi privit, era treabă serioasă.

— Sergentul Kennedy nu e acum în birou, spuse Stanwick. Eu sunt detectiv Peter Stanwick. Vă pot ajuta?

— Nu cred. Sergentul Kennedy lucrează acum la un caz?

— Da.

— Moartea lui Barlow.

— Hm... nu prea am voie să vă răspund la această întrebare, domnule.

— Dacă e vorba de cazul Barlow, în dosar nu apare nimic care să arate unde s-a dus și ce face.

Stanwick era și mai impresionat acum. Indiferent cine ar fi fost tipul de la telefon, avea o vizibilitate stratosferică: accesul în timp real la dosarele cazurilor era un privilegiu de care se bucurau foarte puțini din afara diviziei. Trebuia să fii un fel de Dumnezeu sau vreun prieten foarte apropiat al acestuia. Brusc, însăși poziția lui Stanwick — chiar cercul de foc al Whitehall — începea să pară puțin de invidiat.

— Ăăă... a intervenit ceva, spuse el. brusc. Ea și detectivul Combes au plecat să verifice, iar eu am... acum updatez dosarul.

— Vă rog să vă ocupați de asta, spuse bărbatul scurt. E posibil ca sergentul Kennedy și cu sergentul... — Combes parcă ați spus? — să se intersecteze cu o operațiune a noastră. Așa ceva ar fi ideal de evitat și vrem să le-o luăm înainte dacă mai e timp.

— Chiar acum trec în dosar, promise Stanwick. Va apărea în câteva minute, dar...

— Nu mă interesează asta. Mulțumesc pentru ajutor, detectiv Stanwick. Ne vom uita în dosar și sper să nu trebuiască să revin cu un telefon.

Și Stanwick spera asta din tot sufletul. Îl blestemă pe Combes pentru că îl pusese în poziția aceea idioată și pe sine că acceptase să fie frunza cu care își acoperiseră goliciunea cei doi șmecheri plecați pe cont propriu. Updatează dosarul, precizând că s-au dus la ferma Dovecote, Godalming, în Surrey, urmărind sugestia lui Ros Barlow

venită printr-un pachet prin curier la ora 11:20 a.m. După o clipă de ezitare, trecu în dreptul intrării ora 1:43 p.m. Nenorociții îl aveau deja la mână dacă asta doreau. Dar el se afla foarte departe de epicentrul furtunii care avea să vină, iar dacă avea să își țină capul la cutie, poate că nu se va uda.

Kuutma puse receptorul jos și medită.

Avusese mare noroc că își pusese oamenii să supravegheze totul de la divizia de detectivi a New Scotland Yard, care cuprindea, printre altele, și biroul unde rhaka aceea, Kennedy, își petrecea aproape tot timpul. Când dispăruse de pe radar, dar nu ieșise din clădire (urmăritorii ei ar fi raportat asta), i s-au trezit suspiciunile. Așteptase aproape trei sferturi de oră — ar fi putut fi oriunde în clădire, deși știa de toți ceilalți membri ai echipei — dar, în cele din urmă, s-a hotărât și a sunat. Și era profund recunoscător că o făcuse.

O sunase pe Miriam și îi dăduse veștile bune. Faptul că eșuase în misiunea ei precedentă, aceea de a-l ucide pe Tillman pe feribot, o supăruse și o rușinase, iar echipa ei era demoralizată. Era datoră lui Kuutma să se gândească la greutatea și ascuțimea instrumentelor pe care le folosea și să le ascută, ori de câte ori avea ocazia, de marginile colțuroase ale lumii.

Asta avea să îi bucure. O vor privi ca pe o binecuvântare, ceea ce și era.

— E aici, spuse Kennedy. Următoarea la stânga. Uite, acolo e semnul.

Chiar și din tir, era greu să ratezi semnul. Era exact așa cum îl descriesese Ros Barlow: aripa aurie care ieșea din „D“-ul de la „Dovecote“ cu o înfloritură ridicolă și melodramatică, producând un efect de anticlimax. Căsuța micuță și acoperită cu paie și hambarele dărăpănate și împrăștiate nu se putea ridica la înălțimea acelei pancarte bombastice. Pentru asta ar fi trebuit să apară Hermes însuși pe cerul senin, coborând eventual pe fire.

În fața casei era o alee cu pietriș, dar mult prea îngustă pentru tir. Vauxhall-ul Vectra gri al lui Combes apărură imediat în câmpul vizual, parcat chiar în fața clădirii, împotriva oricăror reguli și bun simț detectivistic. Aleea fiind blocată, cel puțin pentru un vehicul lung precum tirul furat, Tillman viră la dreapta și o luă prin iarba înaltă până la brâu, până ajunse în câmp deschis, în dreapta clădirii principale, unde se opri brusc. Kennedy se uită în jur după Combes, dar se părea că e încă înăuntru. Asta însemna că dăduse peste ceva: avea un avans de cel puțin o jumătate de oră față de ei și probabil că parcursese drumul mai repede. Așa că, indiferent ce ar fi fost, era clar că ferma Dovecote nu era o pistă falsă.

Luptându-se cu starea de agitație, Kennedy ieși din cabină. Scană rapid locul, dar în afară de pietriș, tot spațiul dintre casă și anexe, ca și din jurul lor era năpădit de buruieni și tufe: nu îți puteai da seama dacă erau pe-afacolo urme de roți sau de pași, deși, dacă atmosfera ar fi fost mai umedă, ar fi putut să se așeze în genunchi și să arunce o privire printre buruieni.

Dovecote avea vreo șase hambare și dependențe dărăpănate, care erau înghesuite în jurul casei principale ca niște conspiratori. Dacă Barlow a ales acest loc ca bază secretă a proiectului său Rotgut, a ales foarte bine. Și nici nu a lăsat urme: judecând după aparențe, ei — și Combes, desigur — erau primii care puneau piciorul acolo de mai bine de zece ani.

Casa însăși arăta dărăpănată și părăsită. Toate ferestrele, mai puțin una, erau bătute în șipci din lemn: singura care se vedea era spartă. Ramele ferestrelor erau acoperite cu vopsea care se cojea, iar porticul decorativ de deasupra intrării era căzut, ca un stomac umflat.

Tillman coborî din tir și, la fel precum Kennedy, rămase o clipă pe loc. Când ea se uitase după urme pe jos, el cercetase dependențele — căutând probabil semne că cineva a mai fost pe acolo. Îi aruncă o privire, ridică din umeri, dădu ușor din cap și merse spre ușă. Kennedy îl urmă.

Ușa părea neforțată, dar numai la prima vedere. După un moment de tăcere, Tillman îi arătă lui Kennedy ce observase și ea: cadrul ușii era spart vreo zece centimetri, chiar sub broască. Cineva spărsese ușa cu ranga sau cu un cric de mașină și apoi trăsese.

Kennedy împinse ușa cu piciorul: se deschise câțiva centimetri cu un scârțâit.

Tillman mormăi acru.

— Ai de gând să faci prezentările sau vrei să te aștepți în tir?

— Haide, intră. Am încălcat așa de multe din prevederile regulamentului, încât nu cred că mai contează una. O să afli tot, fie că lui Combes îi place sau nu — și are tot atâtea motive ca și mine să își țină gura despre detalii.

Împinse ușor ușa cu piciorul a doua oară cât de mult putu. Înăuntru era complet întuneric, deși afară era soare, intrarea arătând ca un dreptunghi perfect negru.

— Combes! strigă ea.

Nimeni nu răspunse și nici nu se auzi vreun ecou. Întunericul înghițea totul.

Trecând pragul, Kennedy respiră un aer mucegăit, la fel de dens cum e cel emanat de uleiul parfumat: mirosul umezelii, care atacase hârtiile și materialele cuibărite în întuneric. Cu un sentiment de neliniște, simți cum umerii ei se mișcă greu la stânga și la dreapta prin atmosfera densă — de parcă spațiul în care pătrundea era mai îngust decât intrarea, mai curând un tunel decât un hol.

Îl strigă din nou pe Combes, mai tare de această dată. Din nou, sunetul se auzi surd și înăbușit.

Kennedy bâjbâi după ușă, sperând să găsească un întrerupător. Degetele ei atinseră ceva rece și zdrențuit. Când a simțit foșnetul, și-a dat seama că era hârtie, iar acum ochii ei începeau să se obișnuiască cu întunericul și putu să o și vadă: hârtie stivuită neglijent, înaltă până la umeri, chiar imediat după ușă.

Întrerupătorul era imediat deasupra teancului. Îl apăsa, iar lumina de la un bec simplu se aprinse. Rămași în prag, Kennedy și Tillman făcură ochii mari.

— Să mă ia naiba! murmură Tillman.

Nu era un singur teanc de hârtii: era singurul care nu ajungea până în tavan. În față era un hol lung cam de trei metri, cu câte două uși de-o parte și de alta. Teancurile de hârtii încadrau holul, ticsite, lăsând la mijloc spațiu cât să treacă o persoană: ba în anumite locuri ar fi trebuit să meargă în lateral ca să nu le răstoarne. Nu prea păreau stabile, dar nu era niciunul căzut: probabil

pentru că mergeau din podea până-n tavan și erau bine îndesate.

În singura cameră în care se putea vedea ceva, la capătul holului, mai erau alte teancuri, în blocuri aleatorii, care semănau cu o piramidă în trepte construită prost. Părea că cineva începuse prin a le așeza ordonat, dar sfârșise prin a le pune la întâmplare, cum îi venea la îndemână.

Kennedy luă o foaie de deasupra unui teanc apropiat — cel care îi ajungea doar până la umăr. Avea tot soiul de litere și de cifre de nedeslușit — literele erau toate majuscule, cu font sans serif. Așa arăta toată pagina, fără niciun paragraf, cu margini de aproape doi centimetri. Nu erau spații și nici alineate: nimic care să indice că acel document funcționa individual sau era doar o altă pagină dintr-unul mai mare.

Kennedy îi arată foaia lui Tillman. El îi aruncă o privire scurtă, apoi ridică ochii spre ea.

— Speram să găsim o dischetă, zise Kennedy.

Tillman râse: un râs scurt, de amuzament neîncredător.

Kennedy intră prima, pe-o parte, ca nu cumva să atingă coloanele din hârtie. Atmosfera era înăbușitor de caldă, grea de la mirosul acela acru și avu senzația greoaie că intră într-un spațiu organic — ca și când ar fi fost înghițită sau ca și când s-ar fi născut încă o dată. Gândul că era agitată în vreme ce Tillman își păstra calmul imbatabil era neplăcut: își ascunse presentimentele bine de tot în creier și le încuie acolo.

— Ai urmat o pistă bună, spuse Tillman. Cred că aici se desfășura proiectul lui Barlow.

— Nu știi, murmură Kennedy. Nu prea văd nimic care să arate a evanghelie pe-aici.

„Sau ceva care să arate a nenorocitul ăla de Combes.“

Înaintară lent și cu prudență. Podelele goale scârțâiau sub tălpile lor, iar mirosul acru și greoi se accentua tot mai mult, în timp ce lumina își pierdea din putere. Prima ușă pe stânga dădea spre o altă încăpere plină cu hârtie, la fel și prima ușă de pe dreapta, a doua având numai ceva materiale de construcții: un sac de ciment plin pe jumătate și câteva baghete din lemn de 2/4 centimetri. Ultima ușă dădea într-un fel de hol, unde era un șir de trepte care duceau la etaj.

Alte două uși închise erau încuiate.

Tillman o dădu pe Kennedy la o parte și lovi cu piciorul în ușă, deschizând-o destul de ușor: o singură lovitură la fiecare ușă, cu piciorul la nivelul taliei. Într-una mai era depozitată hârtie, cealaltă era bucătăria. Kennedy vru să vadă bucătăria: intră și aruncă o privire. Un ibric lângă chiuvetă, care se dovedi a avea niște apă în el. Un ceainic alături, plin de o pastă gri din frunze.

Tillman descoperise frigiderul. Deschise ușa, se dădu un pas înapoi și își acoperi fața cu mâna.

— Vino să vezi, o strigă Tillman.

Veni și se uită peste umărul lui. Frigiderul era plin de produse stricate: lapte mucegăit, brânză cu pete albe, mere ai căror obraji roșii se scofâlciseră într-un soi de lepră maro.

— Oare cât timp trebuie să stea ca să ajungă în halul ăsta? Vreo două luni?

— Poate și mai puțin, murmură Kennedy. Simți ce cald e aici, Tillman? Au trecut șase săptămâni de la moartea lui Barlow. Poate că venea regulat aici până să fi fost ucis.

Și chiar dacă așa a fost, și-a zis ea, cel puțin a știut mai bine să se ferească de urmăritori. Eu am adus moartea în

Park Square. Amatorul ăsta a reușit să-și păstreze secretul în ciuda a tot — iar ucigașii lui tot nu găsiseră ce căutau.

Apoi îi veni altă idee. În cazul în care Combes ar fi fost acolo, de ce ușile astea mai erau încuiate? Nu avea logică. Dacă nu era și el pe-acolo pe undeva, poate că dăduse peste ceva așa de captivant, încât nu terminase de examinat sau nu îi auzise când veniseră.

— Aici nu mai e nimic, spuse Tillman. Haide să ne uităm și la etaj.

— Lasă-mă o secundă, îi spuse Kennedy.

Se duse la ușă, trecu pragul și se uită roată împrejur. Nu era nimeni și nimic prin apropiere, iar tăcerea era întreruptă când și când de croncănitul unei ciorii, auzindu-se în depărtare.

Intră din nou și închise ușa. Tillman o privea nerăbdător din capul holului. Ea îi făcu un semn cu capul, iar el urcă treptele.

Acoperindu-i spatele, Kennedy se asigură uitându-se în toate camerele și în colțurile încăperilor cu hârtii, unde cineva sau ceva s-ar fi putut ascunde în spatele teancurilor inegale. Dar nu era nimic. Însă, în capul scărilor, au dat de comoară.

Au dat și de hârtie: alte păduri ucise, reduse la metri cubi de foi printate: aceleași șiruri de litere și numere fără sens pe fiecare foaie pe care Kennedy o luă în mână.

Dar când au aprins lumina în dormitorul cel mai mare, unde nu era pat, printre teancurile de A4 mai era un alt teanc de plăci gri din plastic, cu logoul Hewlett-Packard.

— Pare a fi un turn hi-fi, mormăi Tillman.

— Servere, îi spuse Kennedy. Folosesc instalații cum sunt cele de la filmele 3D. Cineva avea nevoie de multă energie pentru procesat date.

Ea îi arătă înspre o măsuță demontabilă, care se afla lângă unica fereastră a camerei. Acolo erau un monitor și o tastatură, legate la serverul cel mare. De la servere, firele mergeau spre o bancă de adaptoare, unde se pierdeau în tot soiul de legături ciudate, care, în cele din urmă, ajungeau la prize, iar altele ieșeau din cameră. Un fir vertical dispărea printr-o trapă în tavan. În această cameră nu erau suficiente prize pentru toate ștecherile de aici. Chiar și cu cele 3–4 adaptoare, fusese necesară conectarea la prizele din alte camere. O altă bucată de material, care pornea de pe măsuță, fusese aruncată în grabă pe forme neregulate, dar cubice: majoritatea componente de calculator probabil, care nu erau folosite sau poate fuseseră înlocuite, nefiind potrivite.

Asta era camera a cărei fereastră era singura nevățată în șipci, dar fusese acoperită cu o pânză de sac, prinsă strâmb în cuie.

Cel care lucrase aici era prins într-o contradicție: voia să aibă lumină, dar și să evite să fie furat de peisajul de-afară; sau poate că nu voia să fie văzut de afară.

Pe birou mai erau și alte hârtii. Numai vreo douăsprezece foi: destul de modest, prin comparație cu restul casei. Mai era și un teanc de CD-uri, încă în ambalajul lor original.

Kennedy se îndreptă spre masă și deschise computerul. Auzi zumzetul ușor și clicurile care anunțau deschiderea calculatorului, atenuate de barierele și versanții din hârtie.

Își îndreptă atenția către hârtiile de pe birou. Se aștepta să dea peste aceleași șiruri nesfârșite de litere și cifre, însă se trezi exclamând de uimire — un sunet monosilabic care îl făcu pe Tillman să ia a doua foaie și să se uite și el.

Textul nu era încă formatat: o frază continuă, fără spații, mergea de sus până jos. Singura diferență — ceea ce o făcuse pe Kennedy să înjure cu voce tare — era faptul că, de data asta, erau cuvinte reale.

IARIISUSÎȘIAȘEZĂMÂINILEDEASUPRALUIBINECU-
VÂNTÂNDU-LCUMNUFĂCUSECUCEILALȚIȘAPTEȘIÎIS-
PUSEMISESPUNEMÂNTUITORULȘITOTUȘIPEMINECINE-
MĂVASALVAISCARIOTULRĂSPUNSEDACĂASTAEVOIAT
ACAEUSĂTESLUJESCIARIISUSÎISPUSEISCARIOTULUITU-
VEIFICELMAIDECĂZUTȘICELMAIÎNÂLȚATALFAȘIOME-
GAIARAPOICEILALȚISESUPĂRARĂCĂELFUSESEALESUL.

Majusculele și lipsa spațiilor și a liniilor de pauză făceau ca șirul de cuvinte să pară spus de un om beat. Sfârșitul paginii se oprea la jumătatea unui cuvânt: tăcerea care se așterne atunci când propovăduitorul își dă seama că îi scapă sensul și dispare în noapte.

Calculatorul pornise acum cu o interfață pe care Kennedy nu o mai văzuse vreodată. Folderele erau afișate cu alb pe un fond negru, fiecare cu câte un titlu: SISTEM, BIOGRAFII, SECURITATE, UNELTE, PROGRAME, PROIECTE.

Kennedy se așeză la birou: scaunul rotund din metal se clătina, iar ea trebui să se aplece în față pentru a nu cădea. Dădu clic pe PROIECTE și apăru o nouă listă. Conținea doar două documente: DIRECTOR DE BAZĂ și ROTGUT.

Dădu clic pe ROTGUT.

Apăru o casetă cu margine roșie. Se cerea parola.

Kennedy deschise geanta și își scoase carnețelul. Dădu la ultima pagină, unde notase cuvintele de pe hârtia lui Sarah Opie.

*Oh what can ail thee, knight at arms
Alone and palely loitering the sedge has withered
From the lake and no birds are singing.*

Apăsă pe tasta 2, apoi în succesiune, 4334624. Apăsă pe tasta „Înapoi“ și nu se întâmplă nimic, afară de faptul că acea casetă clipi și se goli din nou.

— Ce-a fost asta? întrebă Tillman.

— Am scris cuvintele pe care le avea Sarah Opie pe o foaie atunci când a murit, spuse Kennedy. Mi-a spus că e o modalitate de a ține minte parola de la calculator. E dintr-un poem de Keats, „La Belle Dame Sans Merci“. Și textul complet e ăsta:

*„Oh what can ail thee, knight at arms
Alone and palely loitering?
The sedge has withered from the lake
And no birds sing.“*

S-a tot jucat cu liniile de pauză, până când a rămas cu exact opt cuvinte. Și a modificat puțin și cuvintele.

— Deci crezi că e o parolă din opt caractere, zise Tillman.

— Mda. Și am încercat deja cu primul vers, gândindu-mă că Opie a numărat literele din fiecare cuvânt.

Încercă la fel și cu al doilea și al treilea vers. Nimic: caseta se umplea de fiecare dată, iar când apăsa pe „Înapoi“ o lua de la capăt, apărând goală și cu aceeași parolă lipsă.

— Inițialele, sugeră Tillman.

Kennedy încercă și asta, dar fără succes. Încercă ambele variante — numărul de litere și inițialele — în ambele sensuri. Casetă clipi din nou și tot nimic. Înjură ușor.

— Trebuie să fie ceva evident, sublinie Tillman. Nu are sens să folosești asta ca memento dacă trebuie să te gândești prea mult la ea.

Kennedy își mușcă furioasă buza de jos. Ceva evident, dar nu inițialele cuvintelor sau numărul de litere.

Dar de ce să fie opt cuvinte de câte trei ori și nu o singură dată? Cele opt spații goale indicate în caseta care cerea parola arătau că era o parolă din opt caractere, dar poate și cele trei linii aveau o semnificație. Luă fiecare al treilea cuvânt și introduse numărul complet de litere.

poate-cavaler-singur-rătăcind-are-o-nu-cântând
5-6-6-8-3-1-2-7

Calculatorul bolborosi câteva momente, apoi ecranul se făcu alb înainte să afișeze ceea ce probabil că erau numele unor documente:

ROTGUT ORIGINAL 1, 1-7
ROTGUT ORIGINAL 2, 8-10
ROTGUT ORIGINAL 3, 11-14a
ROTGUT ORIGINAL 4, 14b-17
ROTGUT PARȚIAL 1, 1-7
ROTGUT PARȚIAL 2, 8-10
ROTGUT PARȚIAL 3, 11-14a
ROTGUT PARȚIAL 4, 14b-17
ROTGUT COMPLET 1, 1-7
ROTGUT COMPLET 2, 8-10
ROTGUT COMPLET 3, 11-14a
ROTGUT COMPLET 4, 14b-17

Kennedy dădu clic pe primul document: ROTGUT ORIGINAL 1, 1-7. Ecranul clipi, se auzi iar sunetul acela electrostatic al hard disk-ului și apoi apăru o altă listă.

Dalath 2 reale
Waw 3 reale 1 spațiu gol
Semkath 2 reale 2 spații goale
He exact
Resh exact

Mim 1 real 1 spațiu gol

Tau exact

Folosi scrollul din dreapta ecranului ca să vadă cât se întinde textul: părea că sunt vreo câteva sute de itemi.

Închise documentul și îl deschise pe cel cu „PAR-
ȚIAL“. Documentul era și mai plin.

El cre cen [referință 7] che un [refe
rință 4]
poa [6,7,2]
veni

tre ren
pre
care [referință 21] să [în ce?] [referință 3] care
[21,4,6]
avusese
[de inserat
2]
ră are
că oare

le dădu [referință 5] în primesc [ei?] ant unde [ei?]
in privesc ont ende en
văzu un soa [referință 18] sand [ala] lor el
[referință 33]
Zoa vor cel
loa mor vel

— Ai vreo idee? îl întrebă Kennedy pe Tillman, făcând semn cu capul către monitor.

Tillman citise peste umărul ei.

— Traducere? sugeră el.

— Numele indică fișierul „PARȚIALE“, răspunse ea. Iar toate listele astea sunt cuvintele de care nu sunt siguri și propuneau posibile variante. Avansau în traducere și, pe parcurs, se hotărau care era cea bună.

— Rotgut.

— Țsta trebuie să fie. Ba nu, stai. Rotgut e deja o traducere, nu? A Evangheliei după Ioan. Vreau să spun că manuscrisul Rotgut e deja în engleză. Nimeni nu știe care a fost documentul sursă sau în ce limbă era, așa că asta pică.

Kennedy se mai uită o dată la prima foaie din teanc și privi pe deasupra torentul de cuvinte fără spații.

ATUNCINULLĂSAPESLUJITORULTĂUSĂSEMUN-
CEASCĂFĂRĂRĂSPLATĂRĂSPLATAPECAREȚIOVOI-
DAEMAIMAREDECĂTORICERĂSPLATĂDATĂVREO-
DATĂȘIDINCOLODECUVINTEȘIAPOIÎLDUSEDINAC
ELLOCÎNTRUNALTLOCDEUNDESEPUTEAUVEDEA-
TOATEDINCERȘIDEPEPĂMÂNȚIAMDATPĂMÂN-
TULLUIADAMȘISEMINȚIEISALEDARTIECELMAICRE-
DINCIOȘIRĂBDĂTORSLUJITORALMEUȚIECESĂȚI
DAUVEIFIURĂȚIPONEGRITDARATUNCIEUTEVOI-
ÎNĂLȚA.

Jos, zeci de mii de pagini cu litere și numere indescifrabile: la etaj, câteva pagini pe care erau cuvinte adevărate. Fără formatare, fără punctuație, fără spații, și totuși, o poveste adevărată cu un clar accent biblic.

— Era un cod, spuse Kennedy gânditoare. Iar ei l-au spart.

Se întoarse către Tillman: el o privea în tăcere, aștep-tând să vadă ce urma. Iar ea cunoștea deja toate piesele,

dar nu le putea uni într-o imagine unitară. Ca și când s-ar fi uitat pe dosarul unui puzzle și și-ar fi închipuit ce reprezintă.

— Barlow a depus mărturie într-un proces cu mulți ani în urmă, spuse ea. Era vorba de o rețea de falsificatori, care vindeau documente false pe post de descoperiri recente de texte biblice, cele de la Nag Hammadi.

— Așa, și?

— El era citat în calitate de martor pentru că era expert în asemenea documente. L-au chemat să se uite cu atenție la documentele originale, cât și la cele false, astfel ca mărturia lui să demonstreze că cineva pusese în circulație evangheliile contrafăcute. Pentru el a fost o mare provocare. Avea tăieturi din ziar puse în ramă pe peretele biroului.

Se uită din nou la ecran: la lista cu presupuse caractere în aramaică. Textul. Pauzele. Potrivirile.

— Sute de cercetători și de istorici s-au uitat peste textele astea. Poate mii. Dar Barlow le-a analizat dintr-un cu totul alt unghi. Încearca să le prindă șmecheria, căutând ce nu se potrivea. Iar...

Numai până aici merse cu raționamentul. Habar n-avea ce anume descoperise Barlow, dar era sigură că acolo era cheia.

— Ceva era în neregulă cu textele de la Nag Hammadi. Ceva pe care l-ai descoperi numai dacă ai căuta ceva contrafăcut.

— Dar ai spus că asta a fost acum mulți ani, zise Tilman.

Luase în mână un set de CD-uri și îl rotea de pe-o parte pe alta, uitându-se la el cu o atenție ciudată.

Kennedy se gândi o vreme.

— Cincisprezece ani, zise ea. Și dacă le găsisse, de ce așteptase atât? Ce s-a întâmplat în tot timpul ăsta?

Nu știi răspunsul până nu îl roști cu voce tare. Iar apoi, a fost evident: puzzle-ul se rotise în așa fel încât acum îl vedea foarte clar.

— Găsise ceva. Sau suspecta ceva. Le sucise și răsucise din toate unghiurile. S-a dus la textele din Vechiul Testament — Manuscrisele de la Marea Moartă. Timp de cinci ani. A cercetat apoi sectele gnostice. Iar în cele din urmă s-a dus la Avranches să consulte Rotgut-ul, iar apoi totul s-a legat. Era ca și cum... avea cheia, dar nu știa la ce ușă se potrivește.

— Nu cred că pricep, zise Tillman.

— Leo, gândește-te. Rotgut-ul e o traducere medievală a Evangheliei după Ioan, care nu are aparent nimic deosebit. Nimeni nu a înțeles de ce căpitanul portughez l-a cumpărat, de ce credea că merită. Dar Barlow își aruncă privirea pe el și vede...

Tillman se încruntă.

— Ce anume?

— Ceva. Ceva ce nimeni nu a mai văzut. Sunt sigură că așa e. Rotgut-ul era codat.

Observă singură unde nu funcționa ideea ei și o spuse.

— Dar Rotgut-ul e Evanghelia după Ioan. La naiba! Cum să ascunzi un cod într-o copie a unui document deja existent?

Tillman nu răspunse. Aruncă pe birou setul de CD-uri, dar rată, atinse monitorul și căzu cu zgomot pe podea, rostogolindu-se. Kennedy înțelegea că era furios, dar nu prea pricepea de ce. Continuă să își urmeze firul gândurilor.

— Poate că acest cod nu era încriptat în cuvinte. Sau poate că e vorba despre schimbarea ordinii cuvintelor.

Dacă porneai de la Biblia Regelui James sau de la ce ediție o fi fost pe-atunci, dar începeai să te joci și să modifici ordinea cuvintelor, poate că puteai da peste un cod care putea fi spart. Dumnezeule mare, Leo! Am dreptate. Știi că am dreptate. Barlow a descifrat un mesaj codat de acum multe secole și a făcut o echipă care să spargă codul.

— Uimitor, zise Tillman fără vreo modulație în voce.

— Da, chiar e. E uimitor. Dar aveau nevoie de un specialist în computere pentru asta. Trei istorici și un informatician. Acum are sens. Căutau anumite coduri bine ascunse în textul Rotgut-ului sau încriptate în cine știe ce fel. Niște coduri pentru descifrarea cărora aveai nevoie de un algoritm statistic. O nebunie totală. Dar iată și întrebarea la care trebuie să găsim răspunsul.

Strânse foile împrăștiate pe birou.

— Informațiile astea au fost ascunse în Evul Mediu. De ce ar ucide cineva acum din cauza lor?

În acel punct se opri, văzând pe chipul lui Tillman că nu îi păsa câtuși de puțin de răspuns, iar chipul său avea o expresie dură și furioasă, de parcă toată argumentația asta a ei îl înnebunise.

— Ce? îl întrebă ea.

— Nimic din toate astea nu contează, zise el sec. Nimic, Kennedy.

— Ce vrei să spui?

— Nu e... păru că se străduiește să găsească un cuvânt suficient de puternic... relevant. Nu e nici pe departe ce mă așteptam eu să aflu. Mi-am pierdut familia. Mă gândeam că, dacă Brand îi omoară pe oamenii ăștia sau pune să fie uciși, e pentru că au aflat ceva despre el. Că i-au aflat micile secrete murdare.

— Dar cred că așa s-a și întâmplat, Leo. Ei au aflat ceva pe care el voia să îl țină sub...

— Dar vorbim de istorie antică! aproape că scuipă Tillman cuvintele.

Avea pumnii strânși și fața roșie.

Kennedy ținu piept violenței acelei replici și răspunse pe o voce precaut neutră.

— Victimele erau istorici. Trebuie să recunosc că era de așteptat.

— Nu mi se pare amuzant, Kennedy.

— Nu. Nici mie. Dar te înșeli în privința unui lucru: este relevant. Este cheia pentru tot și, dacă urmărim pista asta mai departe, cred că o să aflăm toate răspunsurile pe care le căutăm.

Tillman deschise gura să răspundă, dar nu spuse nimic. În schimb, tuși.

Kennedy simți brusc un miros tot mai intens, care îl acoperea pe cel de mucegai și praf.

Ceva ardea.

34

Deși ea era singura femeie, iar toată viața fusese învățată că femeile trebuie să fie supuse bărbaților, Mariam era șeful echipei. Iar asta nici măcar nu fusese decizia cuiva: era rezultatul firesc al unei ecuații ai cărei parametri erau ea însăși și ceilalți doi Mesageri, partenerii ei, Ezei și Cephass. Nimeni dintre cei care îi cunoșteau nu și-ar fi închipuit că ecuația ar fi putut avea și alt rezultat.

Așa că atunci când sună Kuutma, iar Ezei răspunse, îi întinse în tăcere telefonul lui Mariam, care purtă restul conversației.

— Căutarea lui Tillman, zise Kuutma. Cred că v-ați descurcat foarte bine. L-ați găsit din nou?

Mariam rămase calmă și fără a trăda vreo emoție, din moment ce Ezei și Cephas se uitau la ea, dar simți cum o cuprindea un val de emoție dulce-amăruie. Era mândră de ceea ce reușise să facă și atât de tristă pentru cum se terminase totul.

— Am reușit să îi luăm urma după lista de apeluri din telefon, spuse ea. Cel pe care i l-am luat de pe feribot. Era acolo un nume pe care l-am recunoscut — un tip care a luptat alături de Tillman pe vremea când era mercenar. Bernard Vermeulens. Am vorbit cu echipa lui Dovid din Omdurman și i-am cerut să urmărească o vreme telefonul lui Vermeulens. De acolo, am aflat că, în ultimele zece zile, Vermeulens a dat un singur telefon la Londra. A fost foarte ușor să localizăm numărul prin GPS.

— Te-ai descurcat foarte bine, spuse Kuutma. Dar încă nu ai terminat cu el?

Mariam își strânse buzele. Era singurul semn a ceea ce simțea, dar era suficient pentru a-i face pe Ezei și pe Cephas să se uite unul la altul cu îngrijorare tristă.

— Am încercat, mărturisi ea. De două ori aseară. Prima dată, s-a prins că e o capcană și a șters-o.

— Iar a doua oară?

— Semnalul telefonului mobil indica faptul că s-a tot plimbat vreo două ore, apoi s-a fixat într-un punct. Când am ajuns acolo, am intrat. Era un canal în vestul Londrei, dar Tillman nu era acolo. A aruncat telefonul în canal. Probabil că s-a prins că așa am putut să îl urmărim.

Terminase ce avea de mărturisit. Își aștepta pedeapsa: aștepta să audă vocea aspră și îngrijorată a lui *Tannanu* spunându-i ce dezamăgit e de faptele ei și că avea să îi cheme echipa la Ginat 'Dania.

— Tillman e o țintă grea, spuse Kuutma în schimb. Echipa ta nu e singura care nu a reușit să-l lichideze. Deocamdată lasă-l așa. Am nevoie de tine într-o altă misiune, care, în momentul ăsta, e mult mai urgentă.

Mariam aproape că lăasă să-i scape un oftat de ușurare de care nici măcar nu își dăduse seama.

— Știi, îi spuse Kuutma, că am tot căutat CD-urile din povestea cu Rotgut-ul. Cred acum, bazându-mă pe noi informații, că fișierele importante au fost păstrate într-un loc retras și izolat și nu într-un server. Îți dau adresa. Te duci și distrugi tot ce ar putea conține vreo urmă de informație.

După ce scăpase de dojană, Mariam era acum dornică să îi câștige aprecierea.

— *Tannanu*, spuse ea, asta ar înseamna să distrugem totul.

— Exact, fiica mea, mă bucur că ai înțeles așa de repede.

— Dar ca să fim siguri că am distrus totul, mai întâi trebuie să studiem cu atenție locul — poate că sunt diverse inscripții pe pereți care nu s-ar distruge într-un incendiu sau printr-o explozie. Poate că există vreo cameră secretă dedesubtul casei și așa mai departe.

— Faptul că îți pui problema, Mariam, îmi arată că înțelegi ce misiune complicată e și ce precizie cere. Da, trebuie să elimini toate posibilitățile astea și să te asiguri că nu va rămâne niciun cuvânt sau semn. Numai așa vom fi în siguranță.

Mariam simți dorința de a-i mulțumi lui Kuutma pentru că i-a dat ocazia ei și echipei să se revanșeze.

Dăduseră greș într-așa un hal pe feribot, deși păruse că îl aveau pe dușmanul Tillman în gheară, într-un spațiu închis, fără ieșiri. Iar apoi au dat din nou greș în Londra. Să i se dea ocazia — și încă așa de curând! — să își îndrepte greșeala era un lucru minunat. Cu toții înțelegeau ce li se întâmpla: înțelegeau semnificația aceluia dar. Nu spuse nimic.

Kuutma îi dădu adresa, iar ea o notă. Ezei și Cephas o citiră în tăcere și schimbară o privire. Nu era niciun dubiu ce însemna asta.

— Am notat, spuse scurt Mariam. Mai sunt și alte ordine?

— Da.

Urmă o scurtă pauză, ca și când ar fi așteptat răspunsul ei. Din nou, Mariam alese să tacă în loc să vorbească inutil.

— Femeia aceea detectiv, Kennedy, va fi acolo cu un coleg. Trebuie să-i omori pe amândoi, eventual într-un mod care va împiedica orice investigație. Dacă moartea lor va fi privită ca un accident, ar fi ideal. Dacă e vreo urmă de violență, trebuie să pară întâmplătoare, fără să poată fi citită prin ceva din trecut sau prin ceva ce ar urma. Deja suntem prea descoperiți, Mariam. Mai ales că Tillman e încă în viață...

Lăsă fraza neterminată. Mariam închise ochii și murmură un jurământ, în care se distingea clar numărul 30. Ezei, care putea citi pe buze, lăsă să-i scape un icnet, șocat de asemenea blasfemie.

— Înțeleg care e problema, *Tannanu*. Poate reușim să facem să pară că bărbatul a violat-o și apoi a ucis-o, iar apoi s-a sinucis de rușine.

— E o variantă, Mariam. Poate ceva cam elaborată, dar clar o variantă. Ține minte totuși că păcatele care vă pot

fi iertate sunt foarte clar specificate. Faceți ce credeți că e mai bine și apoi veniți la mine. O să aud direct de la voi cum a mers.

— Așa voi face, Tannanu. Acolo unde vom merge, nu va rămâne nimic în picioare.

— Așa cred că va fi. La revedere.

Se auzi tonul, iar Mariam îi dădu telefonul lui Ezei. Cei doi bărbați o priveau atent, stând perfect dreupți, în stare de agitație și nerăbdători, ca soldații care sunt chemați la raport. Mariam simți un val de iubire pentru ei și o asemenea bucurie, încât aproape că izbucni în răs.

— Mergem, spuse ea simplu. Verilor, încercăm din nou. Chiar în noaptea asta!

— E grozav! exclamă Cephaz.

— Da, chiar e!

Mariam se duse la frigider — de fapt, un minibar din camera de hotel pe care o închiriaseră sub un alt nume decât „Brand“ (Kuutma era singurul care respecta convenția, nu și echipele sale) — și scoase trei seringi și trei fiole. Li le dădu, încercând să păstreze o expresie solemnă, deși avea senzația că le făcea cadouri.

Ritualul acesta impunea tăcere totală, așa că desfăcurea seringile, le umplură cu conținutul fiolelor și și le injectară fără să spună o vorbă. Numai privirile intense schimbate de cei doi bărbați cu ea arătau că îi împărtășesc entuziasmul lui Mariam.

Drogul îi pătrunse în corp cu obișnuita senzație de ardere ușoară: o bulă se trezea în centrul ființei sale, iar apoi se mărea, până când o umplea cu totul și se spargea la suprafața pielii.

— *Beracha u kelala*, murmură Cephaz, cutremurându-se în timp ce substanța îi aprindea sistemul nervos.

Însemna „și binecuvântare, și blestem“. Numele mai banal al drogului — kelalit — se referea însă numai la a doua parte.

Dar când Mariam și echipa ei ajunseră la ferma Dovecote și îi arătară detectivului Heather Kennedy cea din urmă îndurare, doar binecuvântare era în spatele ochilor și mâinilor lor.

Călătoria a fost rapidă și fără impedimente. Nu aveau GPS, dar Ezei citea foarte ușor o hartă și îi duse acolo întins.

Reperară imediat ferma datorită pancartei de pe șosea. Mariam conduse până în spatele clădirii, apoi o luă pe o cărare lăturalnică ce ducea spre pădure pe o distanță de aproape un kilometru. În mod neașteptat, cărarea i-a scos în spatele proprietății, așa că până au găsit un loc ferit unde să oprească fără a fi văzuți de pe drum, se treziră că se află în punctul de unde plecaseră.

— Ce să luăm cu noi? o întrebă Ezei pe Mariam.

— *Sicae* și arme doar, hotărî ea. Mergem ușor și rapid. Dacă mai avem nevoie de ceva, va veni unul dintre voi.

Era foarte ușor să ajungi la ferma Dovecote, care, mai ales în spate, era complet deschisă. Niște pari din lemn erau legați între ei cu sârmă: un gard simbolic, destul de jos cât să poată păși peste el.

Se apropiară prudent la început, dar, de la vreo 30 de metri și chiar și cu întunericul care se lăsa, observară, cu ochii măriți, că ferestrele fuseseră bătute în șipci. Dacă ținta lor se afla înăuntru, nu ar fi putut observa că Mesagerii se apropiau: și dacă abia urmau să apară, cu atât mai bine.

Totuși, Mariam era precaută. Nu veni drept, ci o luă pe o diagonală întortocheată, cei doi bărbați urmând-o

fără să întrebe nimic, așa că, pe măsură ce se apropiau de casă, vedeau și mai clar dependențele.

Reperară mașina încă de la distanță. Așadar Kennedy și partenerul ei deja ajunseseră și erau înăuntru. Folosind limbajul gesturilor pe care toți Mesagerii îl învățau, Mariam le spuse lui Ezei și lui Cephaz să se despartă și să se apropie pe căi diferite de casă. În tăcere și eficient, verificară fiecare dintre dependențe: era mai probabil că ofițerii de poliție se aflau în casă, dar nu era bine să iei nimic de bun. Mariam însăși verifică mașina și observă că era goală și încuiată. De-abia după ce a cercetat fiecare centimetru de teren și-a chemat din nou echipa, tot cu un gest.

Casa avea două uși, dar imediat și-au dat seama că ușa laterală era blocată și nu s-ar fi deschis ușor. Mariam îl așeză pe Cephaz într-un punct din care vedea ambele uși și îi dădu ordin să împuște pe oricine ar ieși. Apoi, ea și Ezei s-au îndreptat spre ușa din față.

O găsiră dată de perete: tocul ușii arăta ca și când fusese forțat cu o rangă sau o șurubelniță. Mariam îi făcu semn lui Ezei să meargă în spatele ei și înăuntru să se despartă dacă era cazul. Apoi împinse ușor ușa, mai întâi cât să vadă înăuntru. Lemnul deformat și uscat scârțâi, dar sunetul era înfundat și nu se propaga.

Labirintul de hârtii de care dădură cu ochii le produse un șoc. Crescuseră într-un spațiu unde nu prea erau cărți și poze, așa că nu știau cum să înțeleagă munții de hârtie plini cu caractere indescifrabile. Li se păreau de-a dreptul indecente: Mariam aproape că vru să ridice mâinile și să îi acopere ochii lui Ezei, deși era mai în vârstă decât ea.

Dintotdeauna i se păruse că e un bărbat care are nevoie de protecție în fața lumii profane.

Cu excepția munților de hârtie, interiorul casei era foarte gol. Se prinseră imediat că nu e nimeni la parter și, la fel de repede, că cineva e sus, mișcându-se cu zgomot și fără precauție.

Mariam se opri încă o dată în timp ce se apropiau de scări. Până acum se mișcaseră în perfectă liniște, dar observă că treptele — la fel de umflute ca și ușa — ar scârțâi sub tălpile lor, indiferent cum ar fi călcat. Își desfăcu în tăcere șireturile bocancilor, și-i scoase și-i făcu semn lui Ezei: își ridică mâna și apoi și-o lăsă în jos, făcând semn cu capul spre scări.

Înțelese pe dată. Stând pe vârfurile bocancilor pe prima treaptă, se aplecă atent în față. Cu o mână se sprijini de balustradă și cu cealaltă de perete. Când simți că are echilibru, dădu din cap spre Mariam. Ea i se urcă în spate, cu picioarele goale pe umerii lui, și apoi se întinse până în capul scărilor. Lemnul de sub tălpile ei făcu un zgomot ușor, dar deja era la jumătatea scărilor și ar fi putut ajunge sus din două mișcări.

Făcându-i semn lui Ezei să stea pe loc, se uită atent în susul balustradei. Nu se vedea nimeni, dar sunetele veneau sigur din camera aflată în capătul scărilor, pe care o vedea chiar în față. Era clar că cineva se mișcă în cameră. Cineva pășea și probabil că muta diverse obiecte voluminoase.

Se folosi de aceste zgomote ca să le acopere pe cele făcute de ea, mișcându-se numai atunci când sus se auzea ceva. Din câțiva pași măsurați se găsi în fața ușii — și deja își dădu seama cine era în cameră. Se auzeau pașii grei, foarte clar, dar nu se auzeau voci. Probabil că era o singură persoană, eventual un bărbat singur.

Și-atunci unde era femeia? Asta era problema pe care trebuia să o rezolve, dar chiar acum trebuia să ia o deci-

zie: să îl omoare pe bărbatul ăsta și apoi să-i caute partenera — dar ar fi riscat ca ea să se sperie de zgomotul unei lupte — sau să aștepte și să-i lichideze pe ambii odată.

„Țintește ce ai în față“ era o învățătură pe care i-o spusese de multe ori Tannanu și ceilalți învățați ai lor. Era încrezătoare că îl poate ucide sau că îl poate doborî fără zgomot.

Luând această decizie, intră în cameră. Continua să se miște cât mai în tăcere, dar știa că, la o asemenea distanță, chiar și mișcarea aerului sau foșnetul hainelor ei ar fi putut-o trăda, așa că prioritatea ei era rapiditatea.

Bărbatul — îndesat, lat în umeri, probabil de două ori cât ea — era în capătul celălalt al încăperii, îngenunchiat lângă un prelungitor în care încerca să bage mai multe ștehere.

Cu coada ochiului o văzu pe Mariam îndreptându-se către el. Când o văzu apropiindu-se, se ridică în picioare, pe punctul de a o saluta sau de a o ataca.

Mariam îl lovi în gât. Încă nu se încălțase, dar îl lovi cu partea exterioară a tălpii, cu corpul perfect drept pentru ca forța loviturii să fie maximă, direct în gât.

Bărbatul nu scoase niciun sunet, ci o vibrație mută, iar ea îi simți corzile vocale vibrând sub talpa ei. Apoi ridică celălalt picior, făcu o piruetă și îl încălecă. Era ușor: el era imobilizat acum și se prăbușise în genunchi, cu mâinile ridicate spre gât, nefăcând nicio mișcare de a se apăra sau a contraataca. Mariam îi prinse capul între picioarele ei musculoase și, aplecându-se, îi cuprinse cu mâinile tâmplele.

O jumătate de rotație i-ar fi sucit capul ușor, doar dacă bărbatul nu prevedea asta și nu se opunea. Mariam

slăbi puțin strânsoarea, dar, cu o forță la fel de mare, îl sufocă, fără să îi rupă vertebrele. Deja bănuia că va trebui să incendieze casa, așa că orice leziune cât de mică a țesutului nu s-ar mai fi văzut.

Bărbatul simți că va muri, dar numai cu câteva secunde înainte, așa că nu îl mai ajuta cu nimic. Din acea poziție, nu putea să își pună mâinile decât după cap, pierzându-și total forța în acea ciudată contorsionare, în vreme ce a ei era dublată de *kelalit*-ul pe care îl luase. Bărbatul se zbătu și se întinse sub strânsoarea ei, dar ea se așezase în așa fel încât el nu se putea elibera. Își împinse picioarele în podea, la început cu forță, apoi însă cedă, pentru că îl părăsira puterile.

Când el a fost destul de slăbit ca ea să își poată muta puțin greutatea, Mariam s-a aplecat în față și i-a șoptit:

— E bine, e bine. E aproape gata.

Nu vorbea prea bine engleză, dar rostea cuvintele atent și încet, și era aproape sigură că el înțelesese. Era un gest mic, dar foarte important. Învăluim violența noastră în gesturi ritualice pentru a ne ține la distanță de natura noastră animalică. Mariam nu era niciodată așa de blândă și atentă ca atunci când ucidea.

Ultima mișcare conștientă a bărbatului a fost să îi prindă cu ambele mâini glezna. Era o idee bună, dar, din nou, tardivă: nu mai avea putere cât să o împingă și să o dezechilibreze. Strânsoarea lui nu avu niciun efect, iar gestul său fu vlăguit și de scurtă durată.

Mariam menținu strânsoarea un minut după ce bărbatul a încetat să se miște, apoi și-a îndepărtat picioarele și l-a lăsat să cadă. Îngenunchind în fața lui, îl atinse să vadă dacă mai are puls. Nu mai avea. Fața bărbatului era roșie și o privea acuzator și cu ochii ieșiți din orbite. Îl ignoră: spiritul

nu rămânea niciodată prea mult prin preajmă ca să-și arate resentimentele, iar apoi, carnea nu însemna nimic.

Cercetă rapid și restul camerelor de la etaj, fără s-o găsească pe Kennedy. Dar, de data asta, nici nu se aștepta: dacă ar fi fost cineva prin jur, tot zgomotul luptei cu bărbatul l-ar fi făcut să apară imediat.

Coborî din nou, mai puțin preocupată de zgomotul treptelor, și îl găsi pe Ezei încă așteptând-o la capătul scărilor.

— Un singur bărbat, zise ea, apoi se încălță și își legă și-returned. Singur. Mai caută.

Căută în fiecare colțișor al casei, oriunde s-ar fi putut ascunde cineva. În cele din urmă, Mariam acceptă că femeia nu e prin apropiere. Dacă nu mai venise, foarte bine: dacă fusese acolo, dar plecase, atunci aveau cale liberă să distrugă toate aceste hârtii — cealaltă parte a misiunii lor și de fapt prima despre care le spusese *Tannanu*.

Mariam îi trimise pe Ezei și pe Cephas la mașină să își aducă echipamentul, inclusiv setul pentru incendiere. Printre acele lucruri, era și un intensificator chimic imposibil de detectat și un tub flexibil prin care voia să bage fum în plămânii bărbatului mort. Medicii legiști aveau să constate că a fost o moarte prin asfixiere.

Când bărbatii plecară, se întoarse în camera cu computerul. Instrucțiunile erau să distrugă absolut totul, dar știa că uneori mai pot fi salvate date din computer chiar și când părea că nu mai e nimic de recuperat. Pe lângă materialele pentru incendiere, Ezei și Cephas aduseseră și un aparat pentru șters toate datele, un generator portabil într-o cutie de mărimea unei serviete, care producea un câmp magnetic de curent alternativ de o putere uluitoare. O expunere de numai zece secunde a computerului

la acest câmp ar distruge toate fișierele, așa încât, chiar dacă s-ar mai fi putut salva ceva din incendiu, nu s-ar mai putea recupera nimic din acele date. Ar fi fost mai simplu să ia computerul cu ei, dar exista riscul să fie oprți și percheziționați câtă vreme era în posesia lor. Așa era mai bine.

Totuși, se întrebă oare ce anume fusese descoperit în acea casă, încât ea și verii ei fuseseră însărcinați să o șteargă din conștiința omenirii. Merse spre birou și luă prima foaie din teanc. Citind-o, simți o serie de emoții amestecate. Cuvintele de pe foaie erau ciudat de familiare, le-ar fi putut spune pe de rost. Dar să le vadă acolo era foarte ciudat, de parcă ar fi deschis ușa unei case străine și ar fi dat acolo peste propriul ei dormitor.

În acel moment de stranie suspendare a timpului, o mică rază de lumină pătrunse prin fereastră și o atinse. Era o iluzie, desigur: chiar dacă era antrenată să încremenească pe loc, lumina dispăru și apăru o alta, la fel ca prima. Sunetul motorului și scrâșnetul cauciucurilor pe prundiș se auziră simultan. Faruri. Farurile unei mașini.

Era femeia, fără îndoială. Sau poate altcineva. Nu conta: indiferent cine era, trebuia să moară, și abia atunci misiunea ei va fi îndeplinită. Cum dispărură luminile, Mariam se duse să facă ce trebuia. Rapid, târî cadavrul pe podea, lângă o serie de cutii care fuseseră acoperite cu o folie din plastic. Îl așeză în așa fel încât să fie cât mai aproape și apoi îl acoperi cu folia.

Unde erau Ezei și Cephas? Probabil că deja se întorceau de la mașină. Probabil că văzuseră și ei farurile și știau că situația se schimbase. Spera că nu se mișcaseră și că o așteptau pe ea pentru ordine. Din nefericire, nu putea pleca și nici nu-i putea suna: nu încă. Trebuia să aștepte un moment și să își dea seama cu cine are de-a face.

Se îndreptă spre fereastră și depărtă ușor pânza de sac. Mai jos și spre stânga, la o distanță mică de casă, era parcat un tir. În timp ce se uita, văzu cum un bărbat și o femeie ieșiră din cabină.

Erau niște siluete în lumina asfințitului, greu de distins chiar și pentru ea, cu forța ei fizică și cu rapiditatea ei, și cu toată acuratețea vederii, sporite de *kelalit*.

Cele două siluete se îndreptară spre ușă. Retrăgându-se de la fereastră, Mariam se gândi ce variante are și o alese pe cea mai directă și mai evidentă. Avea să aștepte în cameră și să îi omoare pe cei doi când urmau să intre. Poate că va trebui să rupă și ceva oase, dar va încerca să nu o facă. Dacă trupurile lor aveau să prezinte semne de violență, pe care focul nu le-ar șterge, poate că ar trebui să aplice scenariul cu violul despre care îi vorbise lui Tannanu. Sau ar putea arunca trupurile pe fereastră, ca să pară că leziunile apăruseră din cauza faptului că cei doi încercaseră să se salveze din incendiu.

Se îndreptă în tăcere spre ușa camerei. Îi auzea pe cei doi, care erau în hol: le auzea vocile, auzi cum trecură pe lângă scări. Erau în bucătărie. Auzi că bărbatul a strigat-o pe femeie „Kennedy“, ceea ce nu o surprinse deloc. Dar răspunsul femeii o luă pe nepregătite:

— Simți ce cald e aici, Tillman?

„Tillman!“ Mariam își strânse involuntar pumnii. Ținta pe care o rataseră de atâtea ori! Bărbatul care le scăpase lui Ezei și Cephas, în cabinele din toaleta feribotului, și care îi suflase cuțitul din mână cu un glonț. Cel care, în mod uimitor, simțise că îi întinseseră o capcană și scăpase. Care i-a făcut să intre într-un canal de scurgere în căutarea mobilului lui. Era acolo! Și era cu femeia!

Kelalit-ul era cunoscut pentru faptul că putea crește intensitatea emoțiilor. În timpul cât se pregătise să devină Mesager, fusese învățată să își reprime emoțiile într-o parte a creierului unde le putea stăpâni: te străduiai să nu le dai atenție, refuzai să le accepți, le negai, până când nu te mai puteau răni. Asta a făcut și Mariam atunci: nici nu s-a uitat la emoțiile stârnite la auzul numelui lui Tillman și de prezența lui. Își învăliuă trăirile în vâluri adormitoare și le împinse dincolo de granița percepției. În același timp, încercă să gestioneze rațional situația. Tillman era un luptător de meserie și supraviețuisese atacului celor doi veri ai ei: exista posibilitatea că, dacă ar fi încercat aici să îl ucidă, chiar și având avantajul surprizei, ar fi putut da greș.

Acum se auzeau pași pe scări: Tillman și femeia veneau sus. Mișcându-se pe cât de ușor putea, Mariam trecu holul și intră în camera de vizavi. Era posibil ca dușmanii ei să intre mai întâi acolo, dar era puțin probabil. Computerele se vedeau din prag și le vor atrage atenția. Logic ar fi fost să le cerceteze imediat.

Trecură la câțiva metri de ea. Îi lăsă să treacă. Deși mâinile și picioarele ei ardeau de nerăbdare, rămase nemșcată.

Bărbatul și femeia intrară în cameră vorbind.

— Servere, îi spuse Kennedy. Folosesc instalații cum sunt cele de la filmele 3D. Cineva avea nevoie de multă energie pentru procesat date.

Erau la trei metri de Mariam, apoi cinci. Dacă se mișca, dacă ei o vedeau mișcându-se, Tillman ar fi avut timp să se întoarcă: poate chiar să scoată arma și să tragă. Dar distanța era așa de mică, încât nu putea rata dacă ar fi aruncat cuțitul. Își scoase o *sica* de la curea și o balansă

în mână. O ridică, gata să arunce, dar numai dacă apărea momentul favorabil.

Femeia trecu prin fața lui Tillman, blocându-i vederea. Să o omoare era ușor, dar asta i-ar fi semnalat lui Tillman prezența lui Mariam. Dacă putea să se ascundă în cameră și să o blocheze să intre, totul ar fi putut fi compromis.

Momentul trecu. Amândoi ieșiră din raza vederii ei, intrând în cameră și evident îndreptându-se spre birou.

Mariam ieși din ascunzătoare și coborî scările. Vociile din spatele ei se auzeau destul de tare cât să mascheze zgomotele făcute de ea, dar totuși călcă pe marginea treptelor, pentru a evita ca lemnul vechi să o dea de gol.

De-abia când a ajuns în hol și-a dat seama de vagul tremurat al picioarelor și al mâinilor ei: micul, aproape nesemnificativul component al emoției ei, care fusese teama.

Ieși din casă și o luă prin spate, ținându-se aproape de zid. Odată ce nu mai putea fi văzută, nici din dormitor, nici de pe drum, păși cu îndrăzneală pe iarbă. Ezei și Cephas îi ieșiră în întâmpinare, dar nu înfruntându-o — o recunoscuseră și pe întuneric —, ci admitându-i superioritatea și venind să îi dea raportul.

— Tillman e aici și la fel și Kennedy, spuse ea.

Ezei clipi speriat.

— Ce să facem?

— Așa cum am hotărât, spuse Mariam. Incendiem casa. Dacă încearcă să scape, îi împușcăm. Dacă rămân înăuntru, le dăm foc. Noi suntem trei, iar casa asta are uși și ferestre. Dar dacă operăm destul de repede, îi surprindem la etaj, iar ușile și ferestrele nu le vor servi la nimic. Haideți.

Cephas dădu din cap și, o secundă mai târziu, și Ezei. Mariam observă ezitarea de moment și o citi pe loc: era

o întrebare. „Dacă i-ai văzut, de ce mai sunt în viață?” Se întoarse cu spatele la verii ei și îi conduse spre casă.

Substanța care accelera arderea avea două calități. Era un compus chimic pur care nu conținea niciun fel de compuși detectabili și era inodor — doar un vag miros de dezinfectant floral — și totuși ardea la fel de repede precum cherosenul. Începură din spatele casei și se îndreptară spre ușă. Ezei și Mariam turnau, udând teancurile de foi, pereții și podeaua. Cephass rămase de șase la capătul scărilor până în ultima clipă, cu arma ridicată și gata să tragă.

Ezei ținea flacăra — și ea, tot de neidentificat după componente — care avea să provoace incendiul. I-o dădu lui Mariam, care recunoscuse gestul de respect cu o scurtă aplecare a capului. Ezitățile lui de mai devreme îi erau încă proaspete în minte.

Le indică lui Ezei și lui Cephass pozițiile pe care trebuiau să le ocupe, iar ei dispărură în întuneric. Nu aveau nimic de câștigat așteptând, și deja pierduseră prea mult timp.

Trase de banda care despărțea cele două componente ale flăcării. Se atinseră și prinseră viața în mâna ei. O aruncă în hol, unde se rostogoli și apoi se opri.

Se auzi un bufnet ușor. O flacăra puternică apărură ca un înger pe holul îngust, fierbinte, iar aerul care se degajă îi atinse obrazul lui Mariam, precum mângâierea unui amant grăbit. Închise ușor ușa și își ocupă poziția.

35

Cineva dăduse foc la flori. Casa scării era un cazan cu abur clocotit care duhnea a flori distruse: un infern pe o pajiște vărătică și liniștită. Tillman nu era un om cu prea multă imaginație, dar în minte îi venira brusc imagini cu sacrificii și masacrele inocenților. Era un miros de care ți-ai fi dorit să fii cruțat.

Lângă el, Kennedy înjură. O clipă, păru ținuită locului. Apoi se lăsă în genunchi. Crezu că se roagă, dar apoi își dădu seama că de fapt căuta ceva: veni cu setul de CD-uri în mână.

— Nu mai e timp, îi spuse Tillman.

— La naiba, o să-mi fac timp, mârâi Kennedy, rupând țipla din plastic.

Nici nu trebuiau să țipe: focul încă nu făcea zgomot mare, deși era foarte puternic. Poate că asta era și mai neliniștitor decât mirosul: focul ăsta mistuia totul, cu zgomot minim și maximum de efect.

Tillman se îndreptă spre ușă și intră în aerul fierbinte, având senzația că împinge o prezență fizică ce umplea scara. Ajunse până unde scările coteau, dincolo de care o flacăra dură, actinică, albă și galbenă totodată, se zbatea ca o ființă vie. Aruncă o privire rapidă după acel colț: a fost suficient cât să își dea seama că nu avea cum să treacă. Holul de jos era un cuptor încins, destul cât să desprindă carnea de pe os.

Ferestrele, se gândi el. Dar toate erau bătute în scânduri, mai puțin cea din camera unde se afla computerul.

Fugi din nou sus și intră în cameră. Kennedy lucra la computer, meșterind ceva la tastatură, și introducând un disc în unitate.

— Kennedy! o strigă el. Heather!

Nu răspunse.

— Trebuie să plecăm!

— Dar numai la parter arde! îi strigă Kennedy peste umăr. Mai avem încă două minute.

Tillman o apucă de braț, întorcând-o spre el.

— O să ne omoare fumul! îi aminti el. Știi că am dreptate. Trebuie să plecăm!

Ea ezită o clipă, apoi dădu din cap nemulțumită.

— Sparge fereastra. Vin și eu.

Merse repede spre fereastră, căutând din ochi ceva cu care să spargă geamul. Kennedy scoase discul din unitate, îl înșfăcă și-l băgă în buzunar.

Tillman se duse spre servere și îl luă pe cel de deasupra. Era legat de celelalte prin cabluri, dar el trase și îl deconectă.

— Alea sunt probe! țipă Kennedy înfricoșată.

— O să fie plastic topit în trei minute, zise Tillman scurt.

Lovi geamul o dată, de două ori, de trei ori. Se sparse din prima: celelalte două lovituri au fost necesare pentru a sparge și bucățile rămase pe la colțuri, ca să poată trece fără să-l mai și deschidă. Tocmai se apleca să mai dea și o patra lovitură, când altceva izbi lemnul dinspre exterior, sfărâmând marginea pervazului în mii de așchii, foarte aproape de fața lui Tillman.

Urmă o nouă împușcătură a unei arme semiautomate. Tillman deja se dăduse în spate, acționând strict din reflex: a doua împușcătură îi trecu pe lângă ureche, desul de aproape cât să simtă aerul și se înfipse în tavan, făcând să le cadă var în cap.

Kennedy se uită la gaura din tavan și înjură iar. Tillman se temu ca ea să nu o ia razna: unii oameni pășteau asta în momente de criză, chiar și cei mai rezistenți, și cel mai

bun lucru pe care puteai să îl faci într-o astfel de situație, era să le tragi un pumn. Inconștienți, cauzau mai puține probleme decât pe picioare.

Dar se înșelase. Kennedy doar se gândea la ce are de făcut. Aruncă o privire prin cameră, ochi pătura care acoperea o altă grămadă de obiecte și o înșfăcă. Dar rămase o clipă locului, pentru că dedesubt era un cadavru proaspăt întins pe podea, ascuns până acum sub pătură.

— Amărățute! o auzi Tillman pe Kennedy murmurând. Ar fi trebuit... la naiba, la naiba, Combes!

Își pierde vocea. Fugi din cameră, târând pătura după ea. Tillman o urmă, bănuind ce avea de gând. Nu avea să îi salveze, dar măcar mai puteau câștiga ceva timp.

O găsi în baie. Deja dăduse drumul la robinete în chiuvetă și cadă și încerca să sfâșie pătura. El își scoase cuțitul de vânatoare de la brâu și i-l întinse în tăcere. Străpunse rapid pătura și rupse dintr-un colț un triunghi. Tillman îl luă și îl udă în apa din chiuvetă, în timp ce Kennedy tăia o nouă bucată din pătură pentru ea.

După ce bucățile de pătură au fost bine udate, și le-au legat în jurul fețelor ca niște bandane. Vor ține fumul departe pentru câteva momente, oprind monoxidul toxic. Le dădea o cale de ieșire, dar o cale de ieșire spre ce?

Camera începea să fie cuprinsă de fum, în timp ce bucățele de hârtie arsă pluteau prin aer ca niște luminițe pe un râu. Focul se auzea acum mult mai tare, urlând ca un demon în casa scărilor, recuperând timpul pierdut: având măștile pe față, nu puteau vorbi.

Scara ieșea din discuție. Afară îi aștepta cineva să îi omoare dacă ar fi ieșit pe fereastră. Ce variante le rămăneau?

Kennedy îl bătu pe braț, din spate. El o urmă, întorcându-se iar în camera cu computerul. Ea îi făcu semn în sus. În tavan era o trapă. Tillman dădu din cap, făcând semn cu degetele că e OK. „OK, facem asta.“

Adunară cutiile nedesfăcute de hârtie, construind cu ele o scară. O împinse pe Kennedy ca să poată deschide trapa — slavă Domnului că nu era încuiată! —, iar apoi ea se strecură prin deschizătură. El o urmă, urcând scara instabilă, apoi sări, prinzându-se de marginea trapei. Lemnul scârțâi destul de tare cât să se audă peste trosnetul flăcărilor, dar îl ținu. Urcat pe jumătate, Kennedy îl trase după ea.

Spațiul era așa de plin de fum, că părea un corp solid, bine împachetat în sfori și legături: dar când s-au mișcat, în locul lor au rămas găuri negre în fumul din spate, ca niște tunele în trecut.

Lumina cerului era mai mult decât ar fi putut spera, și chiar și-așa, nu le trebuia. Țiglele erau de dinainte de război, probabil din secolul al XIX-lea: fiecare era susținută de un singur lemn, ca la casele vechi, într-un echilibru perfect. Dar lemnul era așa de vechi și de mâncat de carii, încât Tillman reuși să îl desfacă ușor, cu mâna. Împreună reușiră să facă o spărtură, prin care se strecurară pe acoperișul în pantă.

Era ca și când ar ieși dintr-o copcă pe gheața unui lac. Zona din jurul găurii pe care o făcuseră în acoperiș începuse să se lase înăuntru și în mod sigur nu avea să le susțină greutatea. Se lăsară apoi spre burlan, care din nou nu părea prea sigur.

O secundă mai târziu însă, situația lor deveni și mai complicată, pentru că una dintre țiglele de pe marginea acoperișului le explodă în față. Tillman auzi zgo-

motul repetat al unor arme mici de foc: știa și ce armă era, cu destul de multă precizie. Micul, dar puternicul Sig-226, probabil varianta Kellerman, cu dublă acțiune: genul de armă pe care un polițist precum Kennedy ar fi folosit-o înainte ca armele de calibru 40 să facă legea.

Tillman se retrase pe vârful acoperișului, cât mai lipit de țigle. Alături de el, Kennedy făcea la fel: de fapt, ea începuse să se miște cu o clipă înaintea lui.

Dar pe vârful acoperișului nu avea cum să se salveze. Aveau doar să se afle în cel mai înalt punct atunci când acoperișul avea să se prăbușească, lucru care urma să se întâmple peste câteva minute. În cazul în care nu erau mai întâi împușcați, ar fi căzut din nou de pe acoperiș în furnalul de dedesubt și, dacă aveau noroc, puteau să-și rupă gâtul în cădere.

Dar Kennedy nu se gândea deloc la asta. Se uita în stânga lui Tillman, spre spatele clădirii, iar în timp ce el îi urmărea privirea, își dădu seama la ce se uita: la cel mai apropiat dintre hambare, care era poate la vreo cinci metri distanță de casă și înalt cam de un metru. Era orientat cu fața complet spre casă, iar în zidul din față era o spărtură pătrată, unde probabil fusese cândva o fereastră. Obloanele din lemn se înțepeniseră deschise, din cauza multelor vopsiri făcute prost, de ambele părți ale fostei ferestre: erau numai bune să te orientezi după ele dacă voiai să te arunci cât mai ușor.

Era periculos, dar nu imposibil.

Kennedy începu să se cațere spre vârf. Cu coada ochiului, Tillman surprinse mișcarea de dedesubt. O trase din nou în jos, în timp ce gloanțele loveau țiglele din jurul lor: o ploaie grea și care bătea dintr-o parte venea

de la un șrapnel. Își scoase pistolul și trase, încercând să câștige ceva timp și să îl împiedice pe trăgător să se depărteze prea mult de casă în căutarea unui loc mai bun de țintit.

— La naiba! strigă Kennedy de furie și enervare. Asta e sinucidere curată!

Tillman își goli pistolul în întunericul de dedesubt, apoi se rostogoli pe spate ca să reîncarce. Mai avea două încărcătoare rapide HKS 255 modificate, pe care le atașă: după aceea, nu va mai avea nimic, nici măcar gloanțe separate. Goli cartușele folosite, trase butoiașul și încarcă rapid, cu o singură mișcare a mâinii: toate acestea în doar câteva secunde, dar îndemânarea lui nu-l mai ajuta la nimic.

Trăgând în întuneric, luminat din spate de flăcările care începeau să danseze printre golurile dintre țigle, știa că șansa să lovească vreo țintă — în afară de faptul că avea să devină el însuși o țintă bună — era minimă. Poate reușea să oprească focul asasinilor nevăzuți câtă vreme Kennedy sărea.

Și apoi aveau să dea fuga la hambar și ar fi executat-o. Trebuia să găsească ceva mai bun decât asta: ceva care să le ofere măcar șanse de supraviețuire.

Privi spre tir. Oare să tragă în rezervorul de benzină? Era un semn al disperării sale dacă putea lua o asemenea variantă în calcul. Trecând peste legendele urbane, s-a dovedit în repetate rânduri că un rezervor de benzină nu face explozie dacă tragi în el: glonțul nu genera suficiență căldură, iar petrolul din care se obținea benzina nu era destul de instabil.

Dacă ar fi reușit să țintească în metalul caroseriei, poate că s-ar fi aprins, dar asta era o șansă la un milion, iar în acel moment nu avea niciun sens să riște atât.

Ceea ce îi lăsa o singură scamatorie stupidă: genul de lucru pentru care se inventase expresia „o șansă la un milion“.

Tillman se scotoci în buzunare și găsi ce căuta: cutia cu Swan Vestas pe care o ținea la el încă din Folkestone. Deschizând din nou Unica lui, o legă de mână și lăsă să-i cadă un glonț în palmă.

Kennedy îl urmărea uluită.

— Îndreaptă-te spre hambar, îi spuse el.

Nu îl auzi prin masca pe care o avea pe față, așa că și-o scoase: aerul era mai curat aici și, într-un fel sau altul, probabil că nu mai exista posibilitatea să moară din cauza fumului.

— Du-te în direcția hambarului, îi spuse din nou.

— Or să mă vadă, sublinie Kennedy.

— Nu contează. Mișcă-te mai încolo, cât poți de aproape, dar nu sări până când... sari când se uită în altă parte.

— La ce? La ce să se uite?

— La toate luminițele astea drăguțe, mormăi Tillman.

Își îndreptă atenția spre glonț. Un Casull 454, după modelul unui Colt 45, și care transformase o armă deja clasică într-o capodoperă în miniatură. Casull și Fullmer, designerii, au vrut să proiecteze o armă pentru vânatul de animale mari, așa că au vrut să obțină putere maximă în momentul impactului, dacă se putea fără să îi rupă mâna trăgătorului. Soluția era să combine o pușcă și un cartuș de pistol, care putea trage de 60 000 de ori la teste și care putea accelera un glonț de 14,9 grame cu o viteză de 548 de metri pe secundă.

Pentru construcția cu recul minim a revolverului Unica, era perfect. Tillman folosea de obicei gloanțele

standard pentru această armă, dar uneori și le făcea singur, folosind carcasa din alamă Hornady și un conținut pe care îl prepara după o veche rețetă irlandeză. Așadar, a știut atunci când a deschis cu dinții capsula glonțului că nu va exploda, și a îndepărtat partea de jos a capsulei.

Kennedy se îndepărta de el, iar gloanțele se mișcă odată cu ea. Era lipită de țigle și nu era în bătaia gloanțelor, dar, mai devreme sau mai târziu, un glonț rătăcit sigur avea să o nimerească. Chiar și unul care ar trece razant ar fi putut să o facă să alunece și să cadă până la marginea acoperișului, dându-i un mic impuls, cât să cadă.

Probabil că acum se întreba dacă Tillman o folosește pe post de momeală, vrând să tragă și apoi să sară el însuși din capătul opus al acoperișului și să sperie să aibă noroc că nu își va rupe un picior sau șira spinării în cădere.

Deschizând cutia Swan, Tillman mușcă numai capetele a 24 de chibrituri. Le mestecă, transformându-le într-o pastă groasă, apoi scoase amestecul amar dintre buze și îl puse în capsula glonțului: un amestec de fosfor roșu și salivă. Resigilă capsula tot cu dinții.

Mușcă pe cât de tare putu, până când simți că își rupe dinții de la efort. Chiar și atunci, era o șansă mai mare de 50% ca bazaconia asta de glonț preparat în casă să îi explodeze în încărcător. Dar, la naiba, deja luase decizia asta.

Kennedy se deplasă cât de mult putu: stătea lipită de un coș de șemineu, situat la două treimi de vârful acoperișului. O acoperea cât de cât, dar o și împiedica să avanseze, singurele variante fiind să se ridice în picioare sau în genunchi ca să îl ocolească. Tipii înarmați o urmăriseră și acolo, iar acum erau liberi să își aleagă unghiul din

care să tragă. Nu se vedea nimic în bezna de dedesubt, dar focurile de armă apăreau ori de câte ori trăgeau. Tillman ar fi putut trage când se vedeau focurile de armă, dar știa și el că numai un idiot ar fi stat liniștit când ei trăgeau.

Așa că să rămânem la planul A — „A“ de la „absurd“.

Numără în gând până la trei, apoi se ridică în picioare. Ținti atent, deși era conștient cât de bine putea fi văzut cu flăcările incendiului în spate. Un glonț îi trecu razant pe lângă umăr, destul de aproape cât să îl simtă. Un al doilea ajunsese între țiglele pe care stătea.

Ținându-și respirația și ochindu-și ținta, uită de lumea din jurul lui și apăsă pe trăgaci.

Într-o clipă, noaptea se făcu zi: mai precis, dies irae, când Dumnezeu își pierde răbdarea și hotărăște că e de-ajuns și prea de-ajuns.

36

Jocul se terminase.

Tillman și femeia erau prinși în casă, iar casa ardea din temelii.

Mariam se aștepta ca ei să încerce să scape pe fereastră și era pregătită să îi împingă înăuntru dacă aveau de gând să facă asta. De fapt, era aproape sigură că îl nimerise pe Tillman când ieșise la geamul dormitorului, unde deja era pregătită să țintească și nu ar fi fost surprinsă dacă nu i-ar mai fi văzut deloc nici pe el, nici pe femeie.

Ezei a auzit primul zgomotele de pe acoperiș. Fluieră — scurt, de două ori, pentru a-i atrage atenția lui Mariam — și îi arătă în sus. Observă și ea mișcarea, mai întâi vag, apoi

mai clar, apărând capul și umerii femeii. Trase, iar femeia se lăsă în jos.

Sigur, faptul că dispăruse din raza vederii ei era o simplă chestiune de geometrie. Mariam nu trebui să le spună lui Ezei și lui Cephas ce au de făcut: odată cu ea, se depărtară de zidurile casei. Două siluete se mișcau acum pe acoperiș, dar se pierdeau în întuneric: de-abia când una dintre cele două apăru pe marginea acoperișului și fu luminată din spate de flăcări, o putu zări. Mariam ridică arma și așteptă.

De două ori, ceva se mișcă scurt pe fundalul flăcărilor, iar ea trase. A doua oară, îi fură întoarse gloanțele, și se trase mai aproape de zid, pentru a ieși din raza lui Tillman.

O clipă se gândi să lase lucrurile așa: să îi lase pe cei doi să ardă de vii, fără alte complicații. Dar acoperișul nu era complet izolat, iar Tillman și Kennedy părură să se tragă mai în spate, de unde probabil că s-ar fi putut sări pe unul dintre hambarele din apropiere.

Mariam fluieră, iar Ezei se uită din nou în direcția ei. „În spate“, îi făcu ea semn, iar el plecă pe loc. Rapid, alergă spre partea din față a clădirii, până când îl zări pe Cephas pe partea cealaltă. Se uită la ea când apăru, iar ea îi dădu același ordin, în tăcere.

Ea însăși, se hotărî Mariam, va rămâne în față. Acum părea imposibil ca Tillman și Kennedy să mai intre în casă, unde probabil că totul ardea, și probabil că aveau să încerce din nou varianta cu fereastra. Dar dacă făceau asta, ba și mai rău, dacă ar fi vrut să iasă pe ușă, Mariam era acolo, gata să-i împuște.

Privea aprobator cum Ezei și Cephas dau ocol clădirii, trăgând din mers. O clipă, zări umărul femeii și spatele: Kennedy se trăsese în partea dindărăt a acoperișului, unde

se ascunsese după un coș de fum, care îi servea drept paravan dacă stătea nemișcată. Dar dacă rămânea pe loc, putea fi ușor văzută ori de câte ori își schimba poziția, ieșind în evidență din cauza coșului vopsit în alb. Cephass ochi, dar brusc altcineva începuse să tragă — probabil Tillman. Trase de două ori.

A treia împușcătură veni de pe acoperiș, iar Mariam o și văzu, nu doar o auzi: o undă de lumină roșie apărură pe cer, urmând cea mai scurtă traiectorie posibilă între două puncte. Primul era Tillman, al doilea era tirul cu care venise.

Explozia fu spectaculos de bruscă și agonizant de luminosoasă. Aerul arzător o izbi în față pe Mariam și o puse pe jos. Un sunet ca de tunet ajunsese atât de întârziat, încât păru că făcea parte dintr-o cu totul altă explozie.

Amețită, își înălță capul și clipi în fumul enervant. Îi țiuiau urechile, nu vedea nimic, iar aerul fierbinte pe care îl trase în piept îl simți ca pe o supă fierbinte de petrol. Încercă să îl strige pe Cephass, dar scoase numai o tuse poticnită care îi zgâria gâtul, de parcă ar fi înghițit sticlă pisată.

Apoi i se întâmplă un lucru straniu: avu o viziune. Lumea devenise alb-negru, iar un bărbat desenat cu cărbune pe un fundal de cretă dansa ca la un varieteu ridicol, mișcările sale fiind nearmonioase și neconvingătoare. Căzu așa cum făcea Charlie Chaplin, cu o asemenea energie, că aproape că ajunsese din nou în picioare, după care se prăbuși iar.

Era Cephass. Și nu dansa și nici nu juca un spectacol de comedie: era zbaterea de dinaintea morții. Ardea tot, focul cuprinzându-l precum un amant, petrolul care ardea mistuindu-i pielea și hainele, scoțându-i apa din corp

și transformând-o în vapori, care se înălțau la cer într-o violentă și cumplită transsubstanțiere.

Mariam țipă, iar țipătul îi provocă așa o durere, încât nu mai putu gândi. Trebuia să se lupte ca să rămână conștientă.

Cu ochii curgându-i, se ridică pe picioare. Îl văzu pe Ezei alergând în spatele casei, apoi oprindu-se brusc atunci când văzu și el ce văzuse și ea: Cephas se transformase într-o jertfă pentru Dumnezeu.

— Ezei! țipă ea uitându-se țintă la el.

Trebuia să rostească sunetul în ciuda bășicilor de pe buze.

— Ezei, nu...

„Nu te duce lângă el“ voia să spună. „Nu te duce în lumină, o să devii o țintă foarte ușoară!“ Dar arma lui Tillman se auzi chiar în timp ce ea vorbea. Ezei se opri brusc și, încă o dată, lumina fantastică îi permise lui Mariam să vadă soarta lui mult prea clar. Fumul care îi înconjura capul se roti și se înroși: o parte din acel fum era sângele și creierul lui Ezei, scurgându-se dintr-o gaură făcută de un glonț puternic de la o distanță medie.

Mariam s-a trezit fugind: spre hambar, pentru că era clar că asta făcuseră. Săriseră, iar dacă săriseră, sigur erau vulnerabili în timpul căderii, la fel și după. Încă putea să ducă asta la bun sfârșit: încă se putea răzbuna... răzbuna... încă putea încheia misiunea.

Ușile hambarului erau închise, atârând din balamale. Trase până când se deschiseră, făcu un pas înapoi și apoi pași în întuneric, ca într-o coloană strâmtă. Încordată, pași cu arma într-o mână și *sica* în cealaltă. Dacă îl vedea înainte să o vadă el pe ea, va folosi cuțitul. Dacă se ajungea la împușcături, avea să folosească mai întâi

arma, apoi avea să se roage să nu moară imediat, nu înainte de a-i putea tăia gâtul.

De afară se auzi un bufnet, apoi un al doilea. Se cățăraseră pe hambar, nu erau în el!

Mariam țipă din nou — o profanare pe care nici nu ar fi recunoscut că o știa. Fugi afară, dar tirul și clădirea în flăcări, precum și aerul supraîncărcat de fum o împiedicau să vadă ceva, mai eficient chiar decât dacă ar fi fost legată la ochi. În întunericul de dincolo de lumina dure-roasă, se auziră pași fugind. Se luă după ei, trăgând în direcția lor, până când rămase fără muniție și trăgaciul se blocă.

Apoi se împiedică de ceva în întuneric și căzu pe pământ, zgâriindu-și pielea de pe palme. Nu mai avea suflare: își simțea pieptul de parcă îi fusese deschis, iar pielea arsă de pe față îi era prea strâmtă peste craniu, întinzându-se ca o mască a morții. Se rostogoli pe spate în iarba înaltă. O clipă, crezu că va muri: dar durerea, care sporea cu fiecare răsuflare, îi spunea că e încă în viață.

Agonizând, începu să zărească o vagă și ușoară consolare. Dumnezeu încă nu își încheiase misiunea cu ea. Iar ea încă nu încheiase cu monștrii care le luaseră viața verilor ei iubiți.

37

La un moment dat, în timp ce fugeau, Tillman se întrebă de ce anume fugeau.

De tipii înarmați, evident. Dar îi doborâse pe doi: pe unul dintre ei cu un rezervor plin care a explodat, iar pe celălalt, într-un mod mai convențional, cu un glonț.

Când era pe acoperiș, încercase să îi numere și era aproape sigur că nu mai puteau fi mai mult de unu–doi.

Dar asta însemna că numai unul sau doi trăseseră: poate că aveau întăriri prin apropiere și ar fi putut veni foarte repede. Poate că țipătul pe care l-au auzit atunci când au sărit de pe acoperiș, pe hambar, exact asta era: o chemare. Sunase ca o voce de femeie: se întrebă, fără niciun motiv, dacă nu cumva era femeia de pe feribot, care îi aruncase un cuțit în coapsă de la 30 de metri. Nu era o femeie pe care să vrei să o întâlnești pe întuneric, cu o armă fără muniție.

Așa că era mai bine să se întoarcă și să facă mai târziu inventarul, în loc să stea și să mai dea o ultimă luptă prematură. Kennedy avea discul în buzunar: totuși obținuseră ceva din toată afacerea asta, ceva ce asasinii palizi se chinuseră să țină departe de ei. Așa că merita să îl aibă: în mod sigur era ceva important.

La început, Kennedy ținu pasul cu el, apoi însă, începu să meargă mai repede. Șoldul lui, încă sensibil de la rana provocată de cuțit, îl făcea să pășească mai încet. Se strădui să mărească viteza, în ciuda durerii, și o ajunse din urmă chiar când dădură peste un șanț îngust, care probabil marca partea de sud a proprietății.

În timp ce se uita cât e de adânc șanțul, Tillman se împiedică de un gard din sârmă, dar cum era doar un sigur fir, nu se lovi. Pășii peste el și se trezi pe o cărare care ducea jos, către șoseaua din depărtare, pe o pantă abruptă. O privi pe Kennedy, care se lupta și ea cu sârma. Fie nu a văzut că el i-a întins mâna, fie s-a făcut că nu vede.

Acum erau pe un teritoriu neutru: nu mai era Dovecote. În cele din urmă, încetiniră, hotărând în tăcere că alergaseră suficient. Kennedy se aplecă din șale,

cuprinzându-și genunchii cu mâinile și, treptat, începu să respire normal. Tillman rămase în picioare, uitându-se în spate dacă nu sunt urmăriți: dar ar fi auzit dacă cineva era pe urmele lor, numai dacă nu erau cumva luptători ninja.

— Și acum? întrebă Kennedy, poticnindu-se. Suntem în mijlocul... în mijlocul pustietății, iar tu ai aruncat în aer camionul!

— Atunci mi s-a părut o idee bună, zise Tillman.

Kennedy râse — un sunet aspru, care părea să-i fi fost smuls.

— Ți-a ieșit, observă ea sumbru, iar apoi: cum? Cum ai reușit?

„A fost noroc chior“ era răspunsul. „Printr-o pură întâmplare, pentru că nu am găsit cu ce să îmi cauterizez rănilor când eram în Folkestone, așa că m-am descurcat cu chibriturile. Și datorită unei întâmplări amuzante de la o lecție de chimie, de-acum zeci de ani.“

— Am transformat un glonț obișnuit într-un incendiator, îi spuse el. Ingredientul miracol a fost confecționat din capete de chibrit mestecate: sunt făcute din fosfor roșu cristalizat. Punctul de ardere este la două sute de grade, mai mult sau mai puțin, adică aproape aceeași temperatură la care se aprinde motorina în rezervor — dar trebuie să obții temperatura asta doar o fracțiune de secundă, să zicem, în momentul impactului, după care vor țâșni scântei nebune, pentru că e o formă inferioară de fosfor alb, care este un pirofor natural.

Se opri, asta fiind tot ce știa. Când era copil, făcuse asta cu alicele, ungând vârfurile sferelor de metal cu acea pastă roșie și granulată, și apoi așteptând să se usuce: trăgând în cutii pline cu un lichid mai ușor de la zece metri,

așezate pe o țintă improvizată și minunându-se de îngerul de lumină și căldură care își desfăcea aripile dintr-o dată în curtea lor din spate.

Kennedy îl privi în tăcere pentru multă vreme, dând impresia că ar vrea să vorbească, dar fără să spună nimic. Tillman așteptă totuși, știind că avea să o facă la un moment dat.

— Asta înseamnă doi oameni morți, zise Kennedy.

— Poftim?

— Doi oameni morți. Intră la fapte împotriva legii. Tu i-ai ucis, Tillman.

El ridică din umeri — nu frivol, ci pur și simplu pentru că nu știa ce răspuns aștepta ea.

— Așa, și?

— Și ar trebui să te arestez, la naiba! Toată povestea asta e... dată naibii! Nu sunt amanta ta, nu sunt tovarășul tău și nici altceva. Nu putem continua să ne vedem așa!

El oftă ușor zdruncinat. Fusese o noapte nebună, chiar și după cele mai murdare standarde, iar uciderile, acum, când și le amintea, nu îi dădeau în niciun fel senzația de triumf.

— Nu, aprobă el. Nu putem. Nu pentru multă vreme. Dar înțelegerea noastră rămâne în picioare, Kennedy. După ce te uiți pe discurile alea sau pe documente...

— Da? Orice găesc?

— Păi, n-am omorât pentru asta? Așa că e și al meu.

Ea îl privi din nou în tăcere, iar el, din nou, o lăsă să vorbească. Dar de data asta nu se întâmplă nimic. Indiferent ce ar fi vrut ea să spună, Kennedy nu putea găsi cuvintele pentru asta. Trecu pe lângă el pe cărare, îndreptându-se către drum. Tillman îi respectă atitudinea și o lăsă să o ia în față.

38

Ceea ce se întâmplase la ferma Dovecote nu putea fi ascuns.

Kennedy sună la secție de la unul dintre telefoanele de urgență de pe șosea, raportând rezultatele căutărilor lor, moartea lui Combes și întâlnirea ei cu asasinii. Nu trecu nimic sub tăcere, cu excepția faptului că, în varianta ei, ajunsese singură la fermă după ce Combes o abandonase, iar apoi tot singură a scăpat din incendiu. Despre Tillman nu spuse o vorbă.

Mașinile și ambulanțele secției de poliție, pompieri și dube cu sirene începură să sosească în următoarea jumătate de oră. Izolară zona, stinseră focul, care încă devora ce mai rămăsese din casă și camion și începu lungă și complicată reconstituirea faptelor. Kennedy le ură distracție plăcută.

Summerhill însuși ajunsese aproape ultimul. Ar fi avut multe motive să întârzie, dar unul era sigur acela că scoțocise prin dosarele de la secție să găsească datele care au condus la dezlănțuirea aceluia iad și să se asigure că el nu își dăduse binecuvântarea.

Schimbară câteva cuvinte. Kennedy susținu că e epuizată și se simte rău, pentru a-l ține la distanță pe Summerhill și a-i lăsa pe paramedicii plini de solicitudine să își facă datoria. Îi dădu cele mai simple explicații, în mod clar cutremurată când i-a spus că unul dintre cadavrele neidentificate este al lui Combes: un alt om pierdut. Summerhill nici n-a întrebat-o dacă a reușit să recupereze ceva dovezi, așa că nu a trebuit să îl mintă.

Rănilile și arsurile i-au fost bandajate provizoriu, iar apoi a fost expediată la cel mai apropiat spital, la Urgență. Înainte de a pleca, i-a cerut lui Summerhill să trimită

după ea un echipaj, pentru că mai întâi voia să își dea declarația. Nu se știa ce ar fi putut uita odată anesteziată. Plin de ciudă, Summerhill aprobă, dar, pe lângă asta, dădu ordin să nu vorbească cu nimeni înainte.

— Cu nimeni, Kennedy. Nici măcar cu un preot.

— Nu cunosc niciunul, Jimmy. Nu mă mișc în cercuri din astea.

De fapt, rănilor ei erau superficiale și nimeni nu spusese că va fi sedată. I se dăduseră numai analgezice, pastile pentru durere și un gel anesteziant. I-au sugerat o perfuzie intravenoasă, dar Kennedy a refuzat și a semnat declarația formală prin care spunea că o face pe proprie răspundere.

Douăzeci și cinci de minute mai târziu, când ieșea pe ușile de la Urgență, zări echipajul așteptând-o pe trotuar.

— Trebuie să mă întorc la secție, îi spuse ea polițistului care era cam speriat. La New Scotland Yard. Acum. Există niște probe care trebuie înregistrate la dosar.

Polițistul se întinse după stație. Kennedy îi puse o mână pe braț, iar el se opri.

— Intră sub incidența actului pentru securitatea transportului împotriva atacurilor teroriste. Nu e voie să folosești canalele deschise, îmi pare rău.

Polițistul nu spuse nimic și nici nu o întrebă nimic: sigur că era o minciună, dar prevederile Actului de Securitate Antiteroristă erau ca un atu folositor, ca o tolbă fermecată invocată ori de câte ori cineva din secție trebuia să sară un garduleț fără să se oprească să dea explicații inutile.

Sau oare era doar o minciună? Era clar că lupta împotriva unei conspirații care avea mai multe resurse decât ea și legături cu alte țări.

Odată întorși în Dacre Street, l-a pus pe liber pe polițist. Probabil că va raporta imediat, dar numai superiorului său direct: nu se temea că vestea va ajunge la Summerhill prea curând.

La secție, făcu o copie a discului. Apoi puse originalul într-un plic și îl strecură în corespondența internă a lui Summerhill. Adăugă și un bilețel scurt, explicând cum durerea provocată de arsuri și trauma confruntării cu moartea au făcut-o să uite pe moment că reușise totuși să ia o amintire din acel infern.

Simți absurditatea acestei intrigi ne semnificative, dar mai știa și că următoarele zile nu vor fi ușoare. Ba chiar vor fi mai dificile decât ce fusese până atunci. Încă un om ucis, și încă o dată se va dovedi că ea plecase fără acoperire: dar, de data aceasta, nu ținuse cont de superiori și acționase fără permisiunea celui care se ocupa de caz. Era foarte posibil ca de data asta să fie formulate împotriva ei toate acuzațiile posibile, care rămăseseră suspendate de la evenimentele din Square Park. Dacă se întâmpla asta, dacă avea să fie înglodată în comisii și ținută în loc de interogatorii, voia cel puțin să aibă șansa să se ocupe în continuare de investigație, atât cât va putea. Măcar atât îi datora lui Harper și ei înseși.

Mai făcu o copie a discului pentru Tillman. În timp ce aștepta ca scârțâitorul și anticul său computer să își termine treaba, își verifică e-mailurile. Printre ele, găsi un răspuns de la Quai Charles de Gaulle, Lyon. Interpol.

Scană e-mailul. Cererea dumneavoastră de informații în cadrul înțelegerii reciproce stabilite prin Convenția Națiunilor Unite... rezultate pozitive destul de recente pentru a fi relevante pentru... documentele atașate sunt exclusiv pentru uz intern și cu permisiunea lui...

Avea și un atașament. Dădu clic pe el. Iar apoi se uită țintă la computer fără să clipească.

Luă telefonul și îl sună pe Tillman pe mobil, pe noul număr.

— Tillman.

— Kennedy.

Având în vedere prin ce trecuseră în ultimele două ore, părea destul de bine. Se întrebă unde era. Oare într-o cafenea pe A3? Într-un pub din Guilford? Din nou în ceață, într-o cameră închiriată, citind Guns and Ammo¹².

— Leo, începu ea și nu continuă fraza.

— Kennedy? Ești OK? Ce s-a întâmplat când ți-au venit superiorii? M-am uitat și eu la circul ăla de la vreo jumătate de kilometru: nu prea am vrut să mă apropii.

— Eu... ăăă, a fost bine, articulă ea. Până acum, bine. Dar nu pot folosi regulamentul împotriva mea până nu verifică textul în amănunt.

— Te rog să-mi spui dacă devine grav. Te voi ajuta cât pot.

— Leo, ascultă. Am primit un mesaj de la Interpol. Mi-au răspuns la C52.

— La ce?

— O cerere de rutină. Informații obținute de către alte forțe de poliție în cazuri nerezolvate. I-am întrebat despre... despre Michael Brand.

— Așa, și vreun răspuns pozitiv? se auzi brusc schimbata vocea lui de tenor. Ceva nou?

— Au găsit o tonă de chestii din State. Documente în format PDF de la forțele locale din Arizona și de la FBI.

¹² Revistă online despre armele de foc.

Înghiți cu greu și încercă din nou.

— Leo, putem să abordăm și altfel problema. Cu ceea ce am găsit în Dovecote, putem...

El o întrerupse, simțindu-i starea de tensiune și așteptând să-i spună, orice ar fi fost.

— Kennedy, în maximum zece cuvinte.

— Michael Brand...

— Așa? Continuă.

— Era într-un avion care s-a prăbușit la marginea unui oraș numit Peason, din Arizona. A murit acum șase săptămâni.

PARTEA A TREIA

124

În prezent, râul Colorado era o forță epuizată. Jefuit intens de California de Sud prin ceea ce se numea All-American Canal (ce patriot nu s-ar fi ridicat în picioare să salute un curs de apă care se numea așa?), iar de canalele de irigație construite pentru a stinge setea fermelor din Arizona, aproape seca la sud de Yuma, se pierdea în secetoasele arroyo și mai reușea să-și revină de-a lungul celor 150 de kilometri până la ocean.

Toate astea le află Kennedy de la șoferul taxiului, un tip vorbăreț pe nume John-Bird, care susținea că e pe trei sferturi indian Mojave. O luă pe Kennedy, așa cum stabiliseră, din fața terminalului principal de la Laughlin Bullhead, care își spunea aeroport internațional, dar unde puteai ajunge din Londra numai cu escală la Washington Dulles. Zburase timp de 15 ore și era ruptă încă înainte de a ajunge în taxi. Căldura contribuia la asta, ora locală era 11:50, iar soarele era la zenit, orbitor, deși John-Bird o informase că e o căldură uscată, mult mai ușor de suportat decât cele umede de care aveai parte în zonele mai puțin civilizate ale lumii. Puse aerul condiționat pe

treapta întâi, ceea ce nu făcu temperatura să scadă, ci numai accentuă zgomotul.

O luară pe drumul 68 direct afară din oraș, mergând în lungul râului Colorado până când schimbară spre est, către Kingman și îndepărtatul Flagstaff. Lui Kennedy, râul i se păru impresionant: un gigant plin de meandre de două ori cât Tamisa, strecurându-se printre două stânci imense din piatră portocalie. Era o zi însorită, fără urmă de nor, iar orizontul se vedea foarte clar.

— Giratoriu stânga, giratoriu curbă, viraj lateral, zise John-Bird. Știi ce e asta? Așa ții minte toți afluenții râului Colorado: râul Gila, San Juan, râul Green, Colorado Apeduct și... ce e cu „V”? A, da, râul Virgin și râul Little. Drăguț, nu? Ai zice că sunt indicații cum să ajungi într-un loc, dar nu e așa. E doar ca să le ții minte.

— Foarte util, aprobă indiferentă Kennedy.

Peason se afla la 45 de minute, iar John-Bird părea că de-abia își face încălzirea. Tocmai îi spunea că numele râului venea de la faptul că pe vremuri apa era colorată în roșu-aprins de la sedimente — dar astăzi, ea era filtrată la barajul de la Glen Canyon, așa că avea aceeași culoare pe care o au toate râurile. Drăguț, nu?

Ca să îl scoată din subiectul la care era specialist, îl întrebă de accidentul aviatic. Da, era pe drum în acea zi, ducea pe cineva de la Grasshopper Junction și a văzut chiar când s-a prăbușit.

— Brusc, totul a luat-o razna. Așa, dintr-odată. Nu am mai văzut așa ceva. Dar era destul de departe cât să nu se audă nimic. Era liniște. Asta nu am putut uita — faptul că se prăbușea și ar fi trebuit să fie o explozie imensă, dar eu nu am auzit nimic, ca și când te uiți la televizor cu sonorul închis. Atâția oameni morți așa, fără niciun sunet.

Medită la asta un minut, timp în care Kennedy avu vreme să se uite pe instrucțiunile șerifului: dar cum șoferul medită foarte puțin, se trezi din nou cadorisită cu chestii amuzante despre cel mai mare curs de apă din sud-vest. Nu că John-Bird se limita la Colorado: știa tot felul de lucruri despre Lacul Mead și Lacul Mohave. Dar nu vru să vorbească despre Golful Las Vegas.

— Nu e un loc bun, nu e pentru familiști.

Ruptă de oboseală, și aproape involuntar, Kennedy încercă să își imagineze cum ar fi un râu nefamilist și neprietenos. Poate că avea și aditivi ilegali.

Când, în sfârșit, ajunseră în Peason, îl puse pe John-Bird să o aștepte cât își lăsă bagajele la hotel, unul ieftin, construit într-un stil grosier imitând o hacienda, pentru a merge direct la biroul șerifului. Știa că nu e în cea mai bună formă, dar voia cel puțin să îl cunoască și să demareze lucrurile în acest sens. Probabil că nu avea prea mult timp la dispoziție, așa că putea cel puțin să îl folosească pe cel pe care îl avea la maximum.

Biroul șerifului era o clădire cu un singur etaj pe strada principală din Peason, lângă o companie de imobiliare care oferea „Apartamente de lux cu suprafață dublă decât cea obișnuită”. John-Bird îi dădu lui Kennedy cartea sa de vizită. O puse în geantă ca pe un dar prețios, dar își promisese că o va folosi numai dacă nu mai avea altă soluție.

Traversă strada și intră în biroul șerifului, în timp ce John-Bird trecu pe lângă ea, făcându-i cu mâna.

Înăuntru, în biroul șerifului era un potpuriu de mirosuri — miere, glicin, poate petale de trandafir — iar aerul condiționat era reglat perfect. Femeia impresionantă de la recepție, cu pielea pătată, părul mare și o față la fel de plată și bătaușă ca a unui bulldog, arăta de parcă ea era

răspunzătoare pentru păstrarea moralității acestui loc și de parcă și-ar fi luat foarte în serios responsabilitățile. În spatele biroului ei, camera era împărțită în două de pereți din lemn înalt până la talie, în care era croit un acces.

— Da, doamnă, îi zise buldogul lui Kennedy. Cu ce vă pot ajuta?

Kennedy se apropie și îi întinse garantul ei bona fides: o scrisoare din partea Poliției Metropolitane din Londra și un e-mail printat de ea, primit de la un anume Webster Gayle și care o invita să vină oricând dorea, el fiind mai mult decât încântat să o ajute cu ce va putea.

— Sunt din Londra, îi explică ea. Trebuie să mă văd cu șeriful Gayle. Încă nu am fixată o întâlnire în sensul ăsta, dar m-am gândit să îl anunț că am venit.

Buldogul cercetă ambele hârtii cu o concentrare imperturbabilă.

— Mda, zise ea într-un final, Web zicea că veniți. Credea că mâine, dar văd că totuși e azi. OK, ce-ar fi să luați un loc, iar eu îl anunț pe șerif că ați ajuns.

Kennedy acceptă în timp ce buldogul apăsă niște butoane și vorbi pe o voce mult prea joasă ca ea să poată auzi. Însă vocea șerifului era asurzitoare.

— Mersi, Connie. Zi-i să aștepte un minut, vrei? Trebuie să mă pieptăn puțin și să-mi bag cămașa în pantaloni ca să primesc o doamnă britanică. Ia zi, e măcar drăguță? Sau arată ca regina?

Buldogul închise butonul de interfon și se uită la Kennedy impenetrabil.

— O să vină imediat, spuse ea.

Kennedy rămase jos, așteptând, încercând să nu moțâie. Bău două pahare cu apă de la dozator, care o ajutară mult. Când termină cel de-al doilea pahar, un bărbat mare

cât un dulap se îndrepta către ea, dând la o parte portița cu niște mâini imense și ciudate, întinzând-o pe una pentru a o saluta, în timp ce parcurse spațiul din doi pași mari.

Kennedy se prinse imediat că Gayle era genul de om care învățase să fie prudent și delicat, fiind nevoie să interacționeze cu o lume de două ori mai mică decât el. Nu îi cuprinse mâna cu totul, ci doar o atinse cu vârful degetelor, dând curtenitor din cap în loc să îi strângă mâna cum se cuvine.

— Webster Gayle, se recomandă el. Șeriful ținutului. Mereu e o plăcere să întâlnesc un ofițer care se ocupă de respectarea legii, sergent, iar forța de poliție pe care o reprezentați are o reputație grozavă.

— Vă mulțumesc, domnule șerif. De-abia am ajuns și sunt mai mult moartă decât vie. Probabil că în curând o să mă prăbușesc, dar dacă mâine ați avea timp, atunci aș fi foarte încântată să îmi povestiți tot ce știți și poate să îmi spuneți ce...

— Mâine? zise Gayle de parcă ar fi ronțăit cuvântul pe îndelete. Mda, am putea vorbi mâine. Dar eu am chiar acum ceva timp, și știu că nu stați aici decât cinci zile. Sigur, dacă sunteți foarte obosită, e OK, vă odihniți și ne vedem dimineață. Dar dacă mai rezistați încă vreo oră, am putea discuta chestiunile preliminare: ce anume vreți să faceți cât stați aici și cum vă putem ajuta.

— Sigur, zâmbi Kennedy și dădu din cap.

Depindea în întregime de bunăvoința tipului și știa că nu trebuie să bată în retragere dacă el era gata să o ia din loc. În plus, Gayle avea dreptate când spunea că nu are prea mult timp la dispoziție: ba poate chiar mai puțin decât credea el.

— Vă rog chiar, să-i dăm bătaie.

Kennedy știa că urma acest interogatoriu și avea pregătit și un discurs pe care spera să-l poată spune cât mai convingător, în ciuda lungului drum cu avionul. Discursul ei, explica, suficient de amănunțit, exact ce crime investiga, cum a ajuns în jurisdicția lui Gayle, ce protocoale internaționale și interagenții puteau fi invocate pentru prezența ei acolo și de ce fel de sprijin avea nevoie din partea biroului șerifului. Cu alte cuvinte, era gata să umple golurile lăsate de cererea oficială (sau, cel puțin, în aparență oficială) de ajutor între agenții și să traseze limite clare acolo unde ar fi putut fi bănuită că ar fi cerut un cec în alb.

Dar se dovedi că Webster Gayle, ca și John-Bird, avea un subiect favorit despre care era foarte încântat să vorbească — și, din fericire, nu era râul Colorado, ci soarta zborului 124 al companiei Coastal Airlines. În biroul său minuscul, care era, de fapt, doar un colțișor compartimentat cu placcaje din lemn, începu să îi povestească încă înainte de a fi apucat să se așeze.

— O eroare umană, îi zise el lui Kennedy. Asta a fost concluzia specialiștilor. O eroare umană.

Accentuă acest lucru aproape sarcastic.

— Cred că asta spun atunci când nu știu ce altceva să spună.

— Am crezut că a fost din cauza ușii, zise Kennedy. Ușa s-a deschis în timpul zborului și s-a depresurizat cabina.

— Așa e, confirmă Gayle. Dar au verificat mecanismul de închidere a ușii și n-avea nimic. Așa că n-au cum să explice de ce s-a deschis. Dacă altceva nu s-a stricat, atunci probabil că a fost o greșeală de pilotaj. Asta e mai ușor de spus decât „Nu știm“ sau poate țin la sol toată flota aeriană până verifică toate ușile, așa cum au făcut

australienii cu superavioanele lor. Știi, atunci când au avut o explozie la motor? Și, la naiba, n-au omorât pe nimeni.

Kennedy dădu politicoșii din cap.

— Dar totul e o formalitate, nu? Au închis investigațiile când au găsit cutia neagră.

— Nu, doamnă, zise șeful emfatic. Nu au găsit cutia aceea neagră. Au încetat să o caute când i-au pierdut semnalul — lucru care n-ar trebui să se întâmple, apropo. Am citit eu despre asta. Bateria ar trebui să țină trei luni și nu poate fi distrusă nici cu o bombă. Are logică, nu? Un avion se prăbușește, iar asta e ca o bombă, așa că ar trebui să reziste la....

Se opri brusc, pâlind. Kennedy crezu că și-a amintit ceva foarte real și că încerca să și-o reprime.

— Ați văzut avionul prăbușindu-se, șeful Gayle?

Bărbatul imens se adună.

— Nu, doamnă, nu l-am văzut. Dar am văzut cum arăta după. Resturile. Nu o să uit prea curând așa ceva.

Bătu cu degetele în masă, mintea zburându-i în altă parte — fie din cauza întrebărilor ei, fie din cauza propriilor amintiri.

— Așa că acea cutie neagră, spuse el, într-un final, nu avea cum să se strice și nici să-și piardă semnalul, doar dacă nu cade într-un vulcan sau ceva asemănător. Și ultima oară când m-am uitat eu, nu prea era așa ceva prin ținutul Conino. Așa că două lucruri sunt aici ciudate. Cum de s-a deschis ușa și ce s-a întâmplat cu acea cutie neagră. Și ar mai fi un al treilea: câți supraviețuitori au fost?

Kennedy clipi, pierzând firul, și întrebându-se când au ajuns la Dosarele X.

— Niciunul, eu așa am auzit, spuse ea.

— Niciunul declarat, zise Gayle, cu un fel de bucurie. Dar apoi au început să se întâmple lucrurile astea.

Începu să îi povestească despre toate aparițiile acelea ale spiritelor, despre morții vii din zborul 124, în vreme ce Kennedy, profund sceptică și incapabilă să arate cel mai mic interes politic pentru asta, s-a străduit să nu spună nimic. Când Gayle încetă, încercă să facă și ea un comentariu inofensiv.

— Ei bine, eu cred că... e un mister de o altă natură, spuse ea. Vreau să spun că ce s-a întâmplat în timpul zborului și apoi cu acea cutie neagră — e posibil chiar să existe un răspuns la aceste două întrebări. Dar știți, fantomele sunt... niciodată nu se va găsi o explicație pentru asta. Oamenii vor crede că au văzut asta, dar nu o vor putea dovedi. Așa că nu există niciun răspuns. Va rămâne ca un alt lucru straniu și atât.

Se străduia pe cât posibil să nu îl jignească. Gayle însă nu se simți jignit, dar îi respinse obiecția cu un zâmbet ușor.

— Ei bine, doamnă, cred că în viață e cel mai bine să fii cu mintea deschisă. Uneori, dacă un lucru pare imposibil, e numai pentru că nu îl privești de unde trebuie.

„La naiba cu zborul ăsta.“ Kennedy nu se simțea pregătită pentru astfel de povești.

— Ei bine, precum spuneam, eu mă voi concentra mai ales pe...

— ...pe ceea ce ține de investigația dumneavoastră. Știu asta. Dar, din nou, ceea ce e relevant nu e întotdeauna ceea ce duce în direcția bună. Nu trebuie să-ți spun asta, doar ești detectiv!

Era vesel și încrezător, iradiind un fel de nerăbdare de a-i da ceva, iar Kennedy înțelese de ce acceptase așa de repede să o ajute cu investigația: așteptase de nu știu când

pe cineva căruia să-i paseze povestea asta. Se întrebă, cu un fatalism sumbru, oare cât trebuia să mai îndure subiectul lui favorit ca să primească răspunsul la întrebările ei.

— Așa e, spuse ea precaut.

— Acum, eu nu zic să plecați urechea la toate teoriile trăsnite pe care cineva vi le bagă pe gât. Spun doar că îi apreciez pe cei cu mintea deschisă și nu cred că trebuie să respingeți din start o teorie numai pentru că vi se pare stupidă. Lucruri importante ajung să fie cercetate pornind de la întrebări stupide, mie așa îmi pare. Ce se întâmplă dacă bagi otravă de șobolani în venă în loc de medicamente? E un anticoagulant și îi ajută pe mulți să nu facă atac de cord. Dar dacă închizi ochii și încerci să vezi cu urechile? Acela se numește radar. Așa că mi-am zis că trebuie să fie ceva la mijloc, fără să știu exact ce anume. Apoi am vorbit despre asta cu o bună prietenă, don'șoara Eileen Moggs, care scrie la ziarul nostru și care e cea mai deșteaptă persoană pe care o cunosc. Iar ea a spus că așa procedeză de fiecare dată după o catastrofă. A inclus-o la categoria „Mersul știrilor“: iar dacă nu se întâmplă nimic de la publicarea știrii, încep să inventeze. Pentru că oamenii vor să audă genul ăsta de știri, trebuie să se hrănească din așa ceva, și e o hrană de care au nevoie. Ați mai auzit de asta?

— Da, spuse Kennedy. Cred că prietena dumneavoastră are dreptate.

Gayle păru mulțumit de răspuns. Ridică un deget spre ea.

— Așa, dar apoi i-am arătat ce am descoperit — toate fragmentele acelea găsite pe internet și pe alte canale similare, și a început și ea să se gândească la asta. Și a zis că acum e ceva diferit.

— În ce sens diferit?

— Poate o să auzi asta de la Eileen însăși, sergent Kennedy. Aș vrea să ți-o prezint, dacă se ivește ocazia.

Kennedy decise că era prea târziu ca să înceapă să-și impună propria agendă.

— Ar fi grozav, concluzionă ea. Mi-ar plăcea să o cunosc pe domnișoara... Moggs? Dar, după cum știți, sunt contracronometru aici. Iar principala mea preocupare este să aflu informații necesare investigației acestor crime.

— Stuart Barlow și restul. Da, am citit dosarele pe care le-ați trimis. E cam complicat.

— E o modalitate foarte blândă de-a o spune, șerif Gayle.

— Și spuneți că investigația noastră privind accidentul v-ar putea cumva ajuta.

— Da, asta sper. Unul dintre pasagerii zborului CA 124 era un tip care călătorea sub numele de Michael Brand.

— Vreți să spuneți că nu așa îl chema. Asta e ideea?

— Nu știm sigur. Nu reușeam să îl localizăm în Europa și atunci am auzit că ar fi murit în accidentul ăsta. Nu știm mare lucru despre el, afară de faptul că are o carieră care datează de mulți ani, iar printre realizările sale se numără și alte crime în afară de ucideri.

— Cum ar fi?

— Răpiri, de exemplu. Poate și trafic de arme. Implicat în trafic de droguri.

— Toate sunt cu „poate“?

— O, da. Toate lucrurile astea sunt numai ce se spune despre el, iar sursa este strict secretă. Dar motivele pentru care mă aflu aici sunt legate numai de cazul Barlow. Credem că ceea ce apare în acel dosar e suficient ca să ne îngrijorăm și de aceea v-am adresat această rugămintă.

Gayle își frecă bărbia — un gest care indica faptul că se gândește profund și serios.

— Mda, aici trebuie să fiu de acord. Omuciderea multiplă e un motiv bun ca să bateți la toate ușile posibile. Suntem cam înghesuiți aici, dar vă pot oferi cel puțin două zile pentru asta.

Implicațiile acestui lucru necesită o clipă de meditație.

— Două zile? repetă Kennedy prostită.

— Mda, după asta am și eu niște lucruri aici la birou de care trebuie să mă ocup.

— Două zile din timpul dumneavoastră? Domnule șerif, e mult mai mult decât m-am așteptat. Sunteți sigur că...?

Îi zâmbi în tăcere, larg și parcă scuzându-se.

— Suntem mai mult decât încântați să vă ajutăm, sergent. Așa că spuneți-mi la ce v-ați gândit.

Kennedy avu nevoie de o clipă să-și pună gândurile în ordine. Se așteptase să fie întâmpinată cu indiferență, dacă nu chiar cu ostilitate: în schimb, găsisse un obsedat prietenos care voia să se implice în investigația ei pentru că nu putuse să o ducă la capăt pe a sa proprie. Era așa un dar picat din cer, încât îi venea să-l descoasă să vadă dacă e real.

— Ceea ce speram eu să fac, îi zise ea lui Gayle, înainte de toate, era să iau legătura cu oamenii dumneavoastră și să încerc să aflu ce era cu acest Brand sau cu complicității lui, eventual. De exemplu, dacă s-au recuperat resturi din lucrurile sau hainele lui și dacă ar putea fi puse la dispoziția mea și a colegilor mei pentru investigații. Și, de asemenea, orice date despre autopsia lui, sau dacă a scris vreo adresă în baza de date a companiei aviatice atunci când a cumpărat biletul. Orice legat de asta.

Gayle o aproba, dând în continuu din cap.

— Nu văd de ce asta ar fi o problemă. Vă pot spune de pe acum că nu avem mare lucru, dar există o autopsie, niște poze și documente referitoare la asta. Hainele și bunurile au fost clasate ca probe — și cele pe care le-am putut atribui cu precizie cuiva, și cele cărora am renunțat să le găsim posesorul. Majoritatea probelor se află mai la nord, într-un spațiu pentru depozitare pe care îl închiriem anual de la Moș Crăciun*.

— De la Moș Crăciun?

Trebuia să fie atentă dacă voia să nu devină ecoul lui.

— De la municipalitatea din orașul Santa Claus, clarifică Gayle. Scuze, sergent, asta nu provoacă pe-aici nici măcar un zâmbet. Santa Claus se află la vreo 15 kilometri de aici, e în limitele ținutului. Un oraș aproape gol acum. Au mult spațiu de închiriat, iar cum noi avem o problemă cu spațiul, folosim asta ca să ne mai eliberăm de lucrurile pe care nu avem unde le depozita. OK, altceva?

— În funcție de ceea ce găsim, în cazul în care găsim ceva, poate ați fi bun să îmi faceți legătura cu oamenii. Mă refer la legătura cu cei de la agențiile SUA, să le trimiteți diverse informații și cereri. Știu că vă cer multe și, dacă vă convine mai mult, pot apela la Interpol. Problema e că eu nu am niciun fel de jurisdicție aici și ar fi grozav să pot prinde aici o pistă și să o pot urma, asta dacă suntem destul de norocoși cât să dăm de ceva.

— Asta va trebui făcut de fiecare dată individual, îi spusese Gayle, dar probabil că vă putem da un ajutor de șerif și un laptop dacă e nevoie.

* Santa Claus este și numele unui oraș din Indiana, SUA.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule șerif. Mulțumesc.

— E plăcerea mea. Ce-ar fi să vă conduc la hotel? Cred că aproape că v-am înnebunit cu vorba și aveți nevoie să vă odihniți după zborul acela.

Kennedy încercă să refuze, dar el insistă. Șeriful Gayle se ridică să plece, iar ea îl urmă înspre recepție, în timp ce el număra pe degete ce avea de făcut.

— Deci: rapoartele autopsiilor, efectele victimelor, documente de investigație. E suficient?

— E destul deocamdată, domnule șerif.

— De asta o să ne ocupăm dimineață. Connie, mă duc să o duc pe sergent Kennedy la hotel. Mă întorc în juma' de oră.

Buldogul o privi pe Kennedy și apoi pe el.

— OK, zise ea, după o pauză cam mare. Ce să îi spun lui Eileen Moggs dacă sună?

Era o vagă urmă de insinuare în tonul ei, de parcă era menită să îl ia prin surprindere pe șerif. Dacă asta intenționase, nu îi reușise. Gayle ridică din umeri.

— Spune-i că o sun eu, zise el. O să mă văd mai târziu cu ea oricum. Haideți, sergent.

Kennedy încercă din nou să se împotrivescă.

— Pot lua un taxi...

— Nu, nu. Vrem să mergeți acasă cu amintiri frumoase despre Arizona.

Kennedy zâmbi și dădu din cap în timp ce el o conducea spre ușă. În sinea ei, se gândea că totuși îi cerea cam mult.

La hotel, Kennedy se pregăti de culcare, dând pe gât o sticlută de Dos Equis din minibarul hotelului în timp ce făcea o baie fierbinte. În mod ciudat, o agita și o băga

în priză în loc să îi accentueze oboseala, încât să poată să adoarmă.

Mai era mult până la venirea serii și acolo nu cunoștea pe nimeni și nici nu avea unde se duce. Chiar și revistele aflate pe noptiera de la capul patului, având titluri precum *What's on in Peason?*, o făceau numai să ridice din umeri și să scoată din buzunar același răspuns: nimic. Tocmai rata-se expoziția florală, iar următorul eveniment cultural erau zilele orașului Hardyville din Bullhead, dar era de-abia în octombrie și se baza pe conceptul de divertisment „bărbați urâți travestiți“. Dar plănuia să plece mult înainte.

Așa că ce fel distracție inocentă ar fi putut să își găsească în camera de hotel?

Își scoase laptopul, care era, de fapt, al surorii ei, Chrisie, se logă și își deschise e-mailul. Avea trei e-mailuri de la șeful Jimmy Summerhill, pe un ton care creștea de la detașarea profesională la stridentă plină de spume. Ia să le șteargă: până la urmă, conexiunea la interent se taxa cu ora.

Mai avea un e-mail de la Izzy, care accepta să se ocupe de tatăl lui Kennedy până când avea Chrissie să vină să îl ia în weekend, asta dacă ea nu avea să se întoarcă până atunci.

„Ai plecat așa de repede. O să-mi fie dor de tine cât o să fii plecată. Și sper că totul e în regulă.“

Începu să îi scrie un e-mail de răspuns, dar îl șterse. Mai începu unul, însă făcu la fel.

„Multe lucruri nu sunt în regulă“, scrisese ea până la urmă. „Dar încă lucrez la caz. Poate îți povestesc odată când o să bem ceva?“

Apoi, fără să mai spere că va răspunde, îi trimise un e-mail lui Leo Tillman — ultimul dintr-o serie întregă — spunându-i unde e și cu ce se ocupă. Era sec, dar spunea esențialul.

„Leo, așa cum ți-am scris, m-am dus în Arizona, pe urmele lui Michael Brand. Încă nu am noutăți, dar am luat legătura cu poliția locală și sunt foarte cooperanți. Sper ca mâine să am mai multe de spus. Între timp, atașez DIN NOU analiza doctorului Gassan legată de fișierele de la Dovecote. Poate le-ai citit deja, dar dacă n-ai făcut-o, ar trebui. Toată povestea asta ar putea fi dezlegată dacă am găsi cheia potrivită. Și totul îl indică pe Brand. Înțelegerea rămâne în picioare. Anunță-mă dacă ai ceva nou. Kennedy.“

Atașă fișierul și apăsă pe „Send“. Nu mai avea nimic ce face legat de Tillman acum, în afară de faptul că încerca să mențină legătura cu el, sperând că, într-un final, va primi și un răspuns.

Iar acum, pentru că tot era la acele fișiere, le deschise și ea din nou. Simțea că le cunoaște pe de rost, dar dacă le recitea, le avea proaspete în minte, ducând-o înapoi în timp la întâlnirea ei față în față cu Emil Gassan, din casa dărăpănată și întunecată unde era ținut în custodie, până când orice risc dispărea.

Era vorba despre momentul în care Gassan îi spusese despre tribul lui Iuda.

— Deci e vorba despre o evanghelie? întrebă Kennedy uimită.

— Da.

— Adică e o traducere a unei evanghelii? Barlow adună o echipă de nebuni, își dedică ani făcând asta, își sacrifică viața până la urmă, ca să traducă o evanghelie într-o altă evanghelie?

Emil Gassan ridică din umeri, ușor nerăbdător. Stăteau de vorbă într-o cameră întunecoasă și goală: patru mese, opt scaune, pereți vopsiți în verde-închis cum există numai în camerele victoriene care au fost transformate în spitale, secții de poliție sau azile de nebuni. Un afiș promova sexul protejat, înfățișând un unicorn cu un prezervativ pe corn. Gassan își ținea mâna dreaptă pe un caiet negru, de parcă se pregătea să depună un jurământ.

Trecuseră zece zile de la evenimentele din Dovecote: zece zile de la incendiu, de la moartea lui Combes. Nouă zile și niște ore de când îi trimisese lui Gassan o copie a discului și îi ceruse să îi spună ce înseamnă. Gassan se târguise ieftin: voia ciocolată — numai portocale trase în ciocolată de la Terry's —, niște sticle de French Meursault de calitate și ultimele trei numere din *Private Eye*. Amintește-mi că lumea încă există, iar eu o să îți rezolv puzzle-ul. Auzind tremurul de nerăbdare din vocea lui, avusese impresia că ar fi putut să-l și refuze, iar el tot ar fi acceptat.

— Mda, sergent, zise Gassan cu iritare în voce. A tradus o evanghelie într-o altă evanghelie. Dar evident nu m-am făcut înțeleș. Ceea ce Stuart a făcut este... remarcabil. Aproape incredibil așa spune. Și dacă printre consecințe nu s-ar fi numărat și faptul că așa fi fost mort acum, și

vesel la Crewe, mi-aș fi dorit din toată inima să fi acceptat propunerea lui atunci când m-a abordat. Și la fel, dacă nu ar fi vorba despre consecințe, aș alerga cu asta la toate revistele din agenda mea de birou, cerându-le să rezerve coperta pentru un număr viitor. Nu că aș avea agenda cu mine în locul ăsta uitat de lume. Sau vreun telefon.

Ca și când faptul că se plângea de paza prea strictă îl făcea să uite de absența ei temporară, Gassan se ridică, se îndreptă spre ușă și o deschise. Un polițist solid care stătea pe un scaun dădu din cap politicos către profesorul Gassan, care închise ușa la loc fără să spună un cuvânt.

— Poate ar fi mai bine să fiu mort, murmură Gassan ca pentru sine. Mort și celebru, și important. Nu e asta de preferat unei paranteze? Nu știu, nu știu.

— Professore, spuse Kennedy, știu că v-a fost foarte greu. Dar după cum știți, încă nu am rezolvat cazul. Cu cât îmi puteți spune mai multe, cu atât cresc șansele să punem punct și dumneavoastră să vă întoarceți la viața pe care o aveți înainte.

Gassan îi aruncă o privire plină de dispreț.

— Asta ar fi o mare consolare, zise el acid, dacă nu ar fi o pură tâmpenie. Oamenii ăștia apar și dispar cum au chef și omoară pe cine au chef. Singurul lucru care mă ține în viață e faptul că l-am refuzat pe Barlow atunci când conta, iar acum m-au marcat pe tăblițele lor din lut ca fiind bun de ignorat. Dumnezeu cu mila dacă se răzgândesc în privința asta.

— Nu sunt atotputernici, zise Kennedy.

Fatalismul profesorului o înfuria, ba chiar o dezgusta un pic, dar încercă să-și păstreze o expresie și un ton neutre.

— Ba mi se pare că sunt. A mai rămas cineva în viață dintre cei pe care îi voiau morți?

— Eu. Cred că vor să mă omoare și pe mine.

Și pe Tillman, desigur, dar nu avea de gând să îl amestece în asta.

— Cu tot respectul, ei omoară savanți. Pe oamenii care înțeleg povestea asta. Dumnevoastră îi incomodați pentru că le stați în cale.

— Ceea ce am de gând să fac din nou, spuse Kennedy sumbru. Și repet, cu cât îmi spuneți mai multe, cu atât cresc șansele să-i găsim și să formulăm împotriva lor toate capetele de acuzare.

Aproape că voi să se oprească acolo: dar cruzimea o împingea să continue. Era iritată de diferența pe care o făcuse Gassan între oamenii care înțelegeau și polițiștii prostovani și împiedicați.

— Singura alternativă pentru dumneavoastră, profesoare, este să vă petreceți restul vieții în locuri sordide de genul ăsta, ascunzându-vă de un pericol care s-ar putea nici să nu vă pască. La fel ca Salman Rushdie și Roberto Saviano — numai că ei chiar au scris ceva care a avut un anumit impact asupra lumii. Dumnevoastră nu ați avea nici măcar această consolare.

Se opri. Gassan se uita la ea, pe jumătate îngrozit, pe jumătate surprins. O clipă, a crezut că va ieși ca o furtună din cameră. Că se va retrage în vastele sale apartamente, la fel ca Tillman (dar care avea mai multe motive), și că o va lăsa să își rezolve singură problema.

În schimb, profesorul dădu din cap aprobator. Iar apoi, cu un calm și o umilință care o impresionară mai mult decât toanele sale, veni și se așeză în fața ei din nou.

— Aveți dreptate, spuse el. Dacă nu sunt important, e din vina mea. Nu ar trebui să mă plâng. Și oricum, fac parte din proces, nu? Pot acționa cel puțin ca traducător

al lui Stuart, din moment ce am refuzat toate rolurile importante puse în joc. Haideți, sergent Kennedy, haideți. Întrebați-mă. Interogați-mă. Bateți-mă, dacă vreți. Măcar asta ar face parte dintr-un roman. Da. Barlow a tradus o evanghelie printr-o altă evanghelie. După ce cinci sute de ani de cercetare nu au reușit asta.

Kennedy răsuflă greu.

— Dar evanghelia asta nouă — cea pe care a găsit-o când a decodat Rotgut-ul — e una necunoscută?

— Exact. E unică. O evanghelie necunoscută, datând probabil din primul secol după Hristos.

— Cum vă puteți da seama de asta? Rotgut-ul e medieval.

— Rotgut-ul era doar o traducere, așa cum știm deja. Când Stuart a început să caute documentul sursă, originalul după care fusese tradus, s-a dus direct la codicele și la papyrusurile cele mai vechi care le precedau — la Nag Hammadi și la papyrusul Rylands. Și a aplicat cheia cifrului pe care o descoperise deja în fragmente minuscule pe Manuscrisele de la Marea Moartă. Și avea destule. De fapt, problema lui a fost că a avut prea mult de unde să aleagă. Uitați. Ați mai văzut asta?

Deschise caietul și frunzări câteva pagini, apoi îl întoarse către ea. Kennedy se trezi citind o listă.

P52

P75

NH II-1, III-1, IV-1

Eg2

B66, 75

C45

— Da, zise ea. Le-am mai văzut. Erau trecute pe spatele unei fotografii pe care Stuart Barlow o ascunsese sub plăcile de gresie din biroul lui. Ce înseamnă?

Gassan întoarce din nou caietul, de parcă se simțea deranjat să i se uite altcineva prin notițe, deși promisese că va spune totul.

— Toate aceste litere și numere sunt prescurtări, zise el, care trimit la anumite pasaje din papirusuri și codice. Prefixul „P” indică Papirusul Rylands. „B” e de la Bodmer, „C” de la Colecția Chester. „NH”, desigur, de la „Nag Hammadi”. Bănuiesc că știți ce au toate aceste documente în comun. Sau vă credeți când nu e cazul?

Kennedy se gândi la Rotgut.

— Toate sunt copii ale Evangheliei după Ioan, se hazardă.

— Exact. Evanghelia după Ioan sau, în unele cazuri, Apocrifele lui Ioan — un text înrudit. Unele sunt complete, altele parțiale, iar altele extrem de fragmentate, într-adevăr. Nu știm care dintre ele a fost identificat de Barlow drept sursa Rotgut-ului, dar putem deduce că era vorba despre o copie a Evangheliei după Ioan — completă sau aproape completă —, datând de la sfârșitul primului secol sau de la începutul secolului al doilea al erei noastre.

— Și de aici nu prea mai știu, recunosc Kennedy. Dar cum ajungem de la Evanghelia după Ioan la celălalt text?

— Printr-un cod, desigur.

Răspunsul fu scurt — doar era evident.

— Pe asta s-a bazat toată munca lui Barlow și esența descoperirii lui.

Kennedy încerca să se gândească la un alt mod de a pune aceeași întrebare. Știa că e un cod: dar voia să înțeleagă cum funcționa, să știe din start ce anume era codificat și în ce fel. Gassan văzu ezitarea ei și oftă.

— Prea bine, spuse el. *Ab initio*. Sergent Kennedy, cred că v-am explicat, prima oară când am vorbit, că un codice e un text în mai multe părți.

— Ați spus că două sau trei documente diferite pot fi legate într-un singur codice, zise ea.

— Exact. Lumea antică nu avea nicio idee despre integritatea textului sau despre intimitatea unui unic mesaj. Papirusul se găsea greu și era costisitor, așa că se folosea orice era la îndemână. Dacă asta însemna să faci asocieri ciudate — de exemplu, un dialog al lui Platon alături de un imn biblic —, nu era nicio problemă. Probabil că nici măcar nu mai începeai pagină nouă: pur și simplu treceai la următorul document, scriindu-l în continuare sau unul sub celălalt.

— Deci când cercetătorii au studiat Rotgut-ul, asta au văzut. Rotgut-ul era Evanghelia după Ioan integral, iar apoi încă șapte versete dintr-o altă evanghelie. A părut firesc să te gândești că cineva a avut un codice aramaic și s-a apucat să îl traducă, începând cu începutul și mergând până când, la un moment dat, s-au oprit.

— OK.

— Dar dacă cele două texte — sau textul complet și micul fragment din final — au fost alăturate dintr-un cu totul alt motiv? Dacă aveai de rezolvat o anagramă, ai fi scris literele așa cum erau ele, ca să le poți tăia pe cele în plus, până când găseai soluția. De exemplu, „preda seri“ are ca dezlegare „disperare“. Și, similar, cineva confruntat cu un mesaj codat ar fi putut nota mai întâi cifrul și apoi mesajul decodat.

— Deci Evanghelia după Ioan era cifrul?

— O anumită copie a Evangheliei după Ioan. Așa cum am spus, nu mi-am dat seama care anume încă. Cel care a scris Rotgut-ul a găsit versiunea asta, copia asta a Evangheliei după Ioan și i s-a spus cum funcționează codul sau l-a descoperit singur. El — aproape sigur a fost un

el — a scris semnificația de suprafață a textului și apoi a început să decodeze mesajul, să scrie textul care era ascuns sub suprafață. Dar era anevoios: deși știa ce știa, a reușit să decodeze numai șapte versete, după care a renunțat. Sau, la fel de probabil, a trecut la altă foaie. Și pentru că nu a notat și cifrul, restul mesajului s-a pierdut.

— Acum înțeleg, zise Kennedy.

— Mă bucur mult. Și, timp de secole, acest status-quo a rămas neschimbat. Până când a apărut Stuart Barlow și, văzând vreun indiciu sau găsind o logică ori având vreo intuiție, a început să studieze cu atenție textele de la Nag Hammadi și acele documente vechi. A găsit versiunea potrivită a Evangheliei după Ioan. A găsit — chiar pe papyrus — vreun cod care depindea de variațiile subtile, aproape de neperceput, ale formei standard de scriere. A găsit un al doilea mesaj încriptat în aceleași simboluri: o evanghelie îngropată dedesubtul celei evidente.

Gassan se opri brusc, se ridică și iar se plimbă prin cameră, de data asta spre fereastră. Privi afară agitat, deși nu era nimic de văzut: fereastra dădea înspre interiorul luminat al unei alte clădiri, o construcție din cărămidă. Kennedy așteptă două minute înainte de a i se alătura. Știa cât îl frustra pe Gassan izolarea asta forțată — și, dincolo de asta, cât de îngrozit a fost când și-a dat seama că, dacă s-ar fi implicat în proiectul Rotgut, ar fi fost atins de blestemul său. Kennedy ar fi vrut să îl liniștească, dar singura consolare pe care i-o putea oferi era una lipsită de speranță — că, după ce Dovecote a fost șters de pe fața pământului, iar Josh Combes a devenit o jertfă arzândă, Michael Brand a dispărut în cine știe ce vizuină unde locuia de obicei. Iar acum se puteau simți cu toții în siguranță pentru că nu reprezentau pentru el nicio amenințare reală.

Veni lângă Gassan, uitându-se cu el în gol.

— Deci fiecare literă, fiecare simbol de pe papirus erau două litere? îl întrebă ea.

— Da. În orice caz, fiecare literă avea un referent standard și un referent codat.

Nu se uită spre ea, dar tonul lui, apatic la început, deveni ușor mai implicat când îi explică aspectele tehnice.

— Codul era o combinație de două elemente metatextuale. Primul e numărul de linii folosite pentru a scrie literele. De exemplu, aramaicul „heh“ — îl desenă pe fereastra aburită — e făcut dintr-o singură linie, cu un unghi ascuțit și o linie curbă, iar apoi o linie separată în jos. Deci două mișcări, înțelegeți? Dar e posibil ca scribul să ridice de două ori instrumentul de scris de pe papirus atunci când face linia mai complicată. Sau o dată. Sau o putea face dintr-o singură linie continuă, complexă. Asta înseamnă că litera poate apărea în trei feluri diferite. Și atunci, linia simplă devenea una din două mișcări: instrumentul ar fi putut zăbovi mai mult într-un punct, îngroșând linia. Asta înseamnă că există șase stadii — de două ori câte trei. Cealaltă trăsătură ține de lungimea liniei într-o literă, unde există trei variante: scurtă, medie și lungă. În cazul literei „heh“, linia simplă e mai scurtă decât cea buclată în ambele părți. Dar se putea opri și la același nivel sau putea să nu coboare așa jos, rămânând la nivelul brațelor. Acum avem cel puțin optsprezece stadii ale literei, poate chiar mai multe, în sensul că încifrarea lungimii antrenează și distanța comparată dintre o trăsătură și alta a aceleiași litere, sau poate între o literă și cea alăturată.

Kennedy se gândi puțin la perspectiva asta amețitoare, încercând din greu să urmărească firul.

— Și fiecare dintre aceste stadii, cum le ziceți...

— Corespund, conform codului, câte unui simbol. Așa că acest „heh“ poate deveni apoi „gamal“, „daleth“ ori „zain“. Sigur că în textul de bază s-ar citi tot „heh“, dar, în textul decodat, s-ar citi cu totul altfel.

— Dar de ce ar face cineva asta? Întrebă Kennedy. O evanghelie n-ar trebui să răspândească oamenilor cuvântul lui Dumnezeu? Dacă îl ascunzi, nu îți pierde tot rostul?

Gassan pufni.

— Există multe texte steganografice — mesaje ascunse — din perioada aceea, sergent. Sectele creștine timpurii se războiau între ele și adesea și cu autoritatea locală. Aveau toate motivele să își ascundă mesajele.

— Dar să ascunzi un mesaj creștin într-un alt mesaj creștin...

— ... mai curând să sugerezi că publicul tău țintă este reprezentat de creștini sau mai precis, de un anumit grup de creștini, nu? Cu un asemenea cod, ți-ai putea răspândi evanghelia și, în același timp, ai putea-o ascunde. Iar cititorii tăi ar putea răspândi cuvântul fără să trebuiască să se păzească mereu. Oricine ar citi textul nu ar vedea decât Evanghelia după Ioan. Canonică, ireproșabilă.

— În vreme ce mesajul e o erezie?

— Am putea spune, sergent, că mesajul e o erezie la cea mai înaltă scară.

— Și-atunci ce naiba e?

— Ați citit?

Gassan se întoarse dinspre fereastră, în cele din urmă, uitându-se îngrozit și indignat la Kennedy.

— Am citit o parte dintre textele deja decodate. Nu păreau să spună nimic special — doar Iisus vorbind cu discipolii, în majoritatea timpului. Nu am reușit să mă

descurc printre texte — erau prea multe, și toate păreau să aibă sute de pagini.

Gassan ezită: lipsa lui de chef de a face un rezumat se lupta cu dorința de a se urca la tribună și a declama. În final, niciunul dintre impulsuri nu câștigă.

— Ai de gând să îi prinzi? întrebă el. Pe cei care i-au ucis pe Barlow, pe Catherine Hurt și pe ceilalți?

— Da.

— Atunci ar trebui să știi la ce să te aștepți. Dar vei pierde. Cred că e bine să îți spun de la început.

— Vă mulțumesc, profesore. Mă refer la votul de încredere.

— Crede-mă, sergent, mi-aș dori să fie altfel. Dacă i-ai putea învinge, m-aș putea întoarce să duc o viață demnă de numele ăsta. Dar, pe de altă parte, dacă i-ai putea învinge...

Se îndreptă spre mijlocul camerei, atinse coperta caietului negru, apoi masa, ca și când ar fi vrut să se asigure că și cuvintele, și lumea erau acolo unde le lăsase.

— Da, dacă i-aș putea învinge...?

O privi dezolat.

— Păi, atunci n-ar mai exista, nu? Nu după atâtea secole. Dacă ar fi fost vulnerabili sub vreun aspect, cineva i-ar fi învins deja.

41

Șeriful Gayle o luă pe Kennedy din fața hotelului a doua zi dimineața la 9. Seara trecută, când o dusese la hotel, mersese cu o mașină de poliție. În această dimineață, conducea o mașină care era ceva mai mică decât un teren de fotbal: avea două culori, distribuite

egal, albastrul cerului și rugină. În anumite locuri, caroseria avea găuri.

Observându-i expresia neîncrezătoare, Gayle o asigură sincer că mașina îi putea duce acolo unde aveau nevoie.

— Nu m-a lăsat niciodată, sergent. Dacă ar fi destul loc la cimitir, cred că mi-ar plăcea să fiu îngropat în ea.

Aici, peisajul era mai puțin variat și spectaculos decât de-a lungul râului Colorado, dar Kennedy avea aceeași senzație de spațiu uriaș în timp ce ieșeau din Peason și intrau pe Autostrada Interstatală 93. În dreapta lor, munții îndepărtați erau aliniați strat peste strat: publicul de piatră dintr-un amfiteatru mare cât planeta. În stânga, orizontul se întindea într-un semicerc perfect. Autostrada 93 le despărțea, un act uman care îl repeta pe cel al lui Dumnezeu, care despărțise apele de deasupra de cele de dedesubt. În cea mai mare parte a călătoriei mașina lor a fost singura de pe șosea.

Totuși, orașul Santa Claus arăta cât de jos pot ajunge aspirațiile umane. Când erau deasupra orașului, Gayle îi spusese că are o populație de 10 000 de locuitori: acum arăta ca o grămăjoară de căsuțe drăgălașe de la Disney, încet-încet înghițite de deșert. Erau pictate ca să arate precum căsuțele din turtă dulce: pereții cu dungi roșii și albe, fațadele roz bonbon, obloanele verzi și rotunde în vârf, deschise permanent. Totul era acum o ruină. Un Moș Crăciun jegos atârna de un balcon, a cărui balustradă era ca niște coaste rupte. Două bare metalice lustruite, unite de câteva traverse, se vedeau ici și colo printre căsuțele dărâmate: părea că serviseră o locomotivă pentru copii, care acum se sprijinea de peretele unei case — nu avea să mai vadă niciodată aburul, botul fiindu-i îngropat pe jumătate în nisip.

La fiecare dintre capetele străzii era câte un panou publicitar, perfect întreținut. Cel dinspre sud făcea reclamă la computere, iar cel din nord, pe care își fixase privirea Moș Crăciunul cel jegos, la scutece pentru adulți. Chiar dincolo de al doilea panou, unde arăta acum șeriful, erau niște hambare cu ramă de aluminiu, ca niște hale pentru avioane, dar la scară redusă.

— Aici e, sergent, spuse el. Doar dacă nu vrei să te duci să-i spui lui Moșu' ce vrei de Crăciun.

— Ce vor toate fetele, zise Kennedy, răspunzând la gluma sa. Un ponei și o păpușă Barbie. Pace pe Pământ.

— Poftim, zise Gayle, deschizându-i calea. Cred că bătrânul ți-a făcut cu ochiul, așa că s-ar putea ca dorința să ți se împlinească. Bine, haide să vedem ce avem aici.

Scosese inelul cel greu de chei de la curea și îl manevra foarte atent și cu grijă. În sfârșit, alege o cheie mare de aramă cu formă rotundă și o băgă într-o gaură de cheie circulară. Nu o răsuci și apoi o scoase. Se auzi de două ori un sunet metalic: clinc-clanc. Gayle dădu ușile la o parte și pătrunseră într-un spațiu întunecat, cald ca un furnal.

— Avem aer condiționat, zise Gayle, făcându-și de lucru cu niște întrerupătoare de pe peretele de lângă ușă. E bine să aștepți câteva minute.

— E OK, zise Kennedy.

Când luminile se aprinseră, începu să se miște în spațiul mare și impersonal. Era o singură magazie, despărțită în mai multe culoare de rafturi metalice. În capătul îndepărtat era un birou cu două dosare A4, unul albastru și altul roșu.

Rafturile erau pline de cutii de la o companie al cărei logo era EZ-STACK. Fiecare cutie avea un număr, iar

Gayle deschise dosarul de deasupra — cel albastru — pentru a-i arăta lista.

Dădu o pagină-două, găsi litera „B“ și își lăsă degetul să alunece pe marginea din stânga a paginii.

— Michael Brand, Michael Brand, Michael Brand, murmură el. Mda, ia uitate, cutia numărul 161.

Cutiile erau în ordine crescătoare, fiecare la locul ei, așa că a fost foarte ușor să meargă pe culoarul din dreapta și să o ia de pe raft. Gayle o aduse înapoi și dădu din cap spre Kennedy.

— Te rog, sergent.

Dădu capacul la o parte și se uită înăuntru.

Fiecare dintre obiectele din cutie fusese pus într-o pungă separată. Majoritatea articole de îmbrăcăminte: cămașă, pantaloni, haină, chiloți și șosete. Împachetate în plastic, arătau — la o primă vedere — de parcă abia fuseseră ridicate de la curățătorie, care nu își făcuse treaba, lăsând pete de sânge din loc în loc pe tot materialul.

Pe fundul cutiei, sub hainele distruse, erau câteva obiecte. O chitanță, tot pătată pe colț: cumpărase un ziar și un pachet de gumă Big Red, plătind în numerar, la unul dintre standurile Walden Books din LAX. Un pieptene din plastic. Un portofel golit — și o altă pungă ce conținea alte chitanțe și monede care fuseseră în portofel, în valoare totală de 89,67 dolari. Un pachet de șervețele desfăcut, un blister cu gumă de mestecat cu scortîșoară consumat pe jumătate, probabil cel care apărea și pe chitanță. Și asta era tot: toate bunurile lumești ale lui Michael Brand.

— Nu are pașaport, observă Kennedy.

Nu își făcuse speranțe prea mari, dar se simțea totuși puțin dezumflată.

— Lucrurile celor din avion s-au împrăștiat peste tot, sergent, iar aici e deșert. Cel mai probabil că e pe undeva pe-acolo. Doar dacă nu l-a găsit cineva și l-a dus la secția de poliție sau poate l-a păstrat ca amintire, ori l-a vândut. Dar pașaportul lui a fost scanat când s-a îmbarcat. Toate informațiile astea sunt înregistrate.

— Știu, nu mă gândeam neapărat la pașaportul în sine, spuse Kennedy.

— La bagaje?

— Mda, la asta.

— Deja am verificat asta cu ce ne-au dat cei de la Compania Coastal. Brand n-a avut niciun bagaj de mână la bord. Nici măcar la cală.

Cu permisiunea lui Gayle, Kennedy își puse mânuși și studie grămada dezamăgitoare. Se uită pe spatele chitanței, asigurându-se că e goală, că nu există vreun mesaj ascuns sau vreo listă misterioasă. Scotoci prin portofel, căutând bucățele de hârtie care poate că scăpaseră, ascunzători secrete în material, unde ar fi putut exista inscripții ori diverse semne pe piele. Nu era nimic.

Totuși, una dintre bancnotele de dolari avea un semn: trei linii paralele trasate cu markerul roșu, din centru, partea de sus, până în partea de jos din dreapta. Cineva încercase să taie fața lui Ben Franklin și ratase cu vreun centimetru. Kennedy se întrebă ce-ar putea fi, apoi renunță.

— Dar lucrurile care nu au putut fi atribuite nimănui? îl întrebă ea pe Gayle.

— A, sunt foarte multe, răspunse el. Cutii întregi — ocupă aproape tot raftul următor. E vorba de vreo șase-șapte mii de obiecte. Nu cred că ai destul timp să te uiți la toate.

— Aveți o listă?

— Sigur. E în al doilea dosar, cel roșu.

Kennedy se uită peste listă, căutând ceva neobișnuit. Multe lucruri îi reținură atenția: fragment dintr-un unicorn din sticlă, medalion cu craniu și frunză de marijuana, vibrator decorat cu drapelul Statelor Unite. Cum ar fi putut ști ce obiecte erau ale lui Michael Brand sau ce or fi însemnat pentru el? Mai mult, erau vreo 36 de telefoane al căror proprietar nu fusese identificat — dar când a ajuns la acea pagină și s-a uitat la șeriful Gayle, el scutură din cap înainte ca ea să pună întrebarea.

— Nu e voie să te uiți la alea, sergent, zise el. Nu e legal dacă nu ai mandat, iar eu nu pot obține mandat dacă nu justific, ceea ce nu pot, pentru niciunul dintre aceștia. Nici măcar pentru Michael Brand, dacă mă gândesc bine.

— Nu, zise Kennedy nemulțumită. Aici e vorba mai curând despre instinct.

— Iar instinctul e foarte bun. Nu spun nimic împotriva lui, dar mă limitează pe mine, dacă mă înțelegi. Unele lucruri le pot face, altele nu.

Kennedy aproape că izbucni în râs. Parcă ar fi vorbit ea: ea înainte de a-l cunoaște pe Tillman și de a ajunge în rahatul ăsta, din care nu vedea nicio ieșire.

— Vă înțeleg perfect, spuse ea.

Încă ținea în mână punga cu banii lui Michael Brand. O ridică și i-o arătă lui Gayle:

— Aș putea face o fotocopie după bancnota asta? Cea cu trei linii roșii?

— Sigur. Stai să notez și o putem lua cu noi în oraș. Connie îți face copia cât sunteți la morgă. De ce, crezi că liniile astea înseamnă ceva?

— Poate un cod. Tipii ăștia de care ne ocupăm par foarte interesați de coduri. E posibil să nu fie nimic. Cel mai probabil. Dar aș vrea să mă mai gândesc.

Gayle completează un formular, pe care îl luă de pe sertarul de sus al biroului, îl perforă cu un perforator (din al doilea sertar) și îl puse în dosarul cu probele inventariate. Apoi, chiar când aerul condiționat începea să se simtă în hambarul supraîncălzit, ieșiră din nou în deșert.

42

— Și unde credeți că apar mării ticăloși în Biblie? o întrebă profesorul Gassan.

Stătea la masă de parcă ar fi susținut un curs, deși erau numai ei doi în încăpere. Vechile obiceiuri nu se dezvăță. Sau poate era doar o modalitate de a-și afirma statutul. Kennedy avea chiar mai puțin chef să studieze Biblia decât prima dată când vorbiseră. Strălucirea din ochii profesorului o stresa de parcă ar fi fost privirea unui șarpe care paralizează un biet iepure. Dar probabil că numai așa avea să afle de la Gassan ceea ce voia, singura modalitate în care el putea continua să funcționeze în ciuda temerilor și conflictelor sale interioare.

— Cain, încercă ea. Iuda. Pilat din Pont. Sau vă referiți la triburi, precum cele care nu puteau rosti „shibboleth“?

— Nu, mă refeream la indivizi. Și eram sigur că îi veți numi pe Cain și pe Iuda. Cred că majoritatea i-ar numi pe aceștia doi. Vreau să spun majoritatea celor care nu cunosc tradiția gnostică. Ați auzit de gnostici, nu?

O privi intens, un semn al faptului că, în ciuda nerăbdării ei, ajungea și la subiect.

— Sectă creștină timpurie, spuse Kennedy. Cartea lui Stuart Barlow, cea care a condus la proiectul Rotgut, trebuia să se ocupe de ea.

— Exact, dar haideți să folosim pluralul, pentru că erau mai multe. Multe dintre ele împărțeau unele idei. Gnosticii erau cei contra. Extremiști religioși. Și erau deja așa cu mult înainte să apară Hristos: el doar le-a dat un nou țel și un nou avânt. I-au îmbrățișat învățăturile deoarece Iisus era pregătit să stârnească un cuib de viespi. Pesemne au simțit că și-au găsit liderul spiritual așa cum și-l imaginaseră. Gnosticii porneau de la ideea că cea mai mare parte a Bibliei — de fapt toată Biblia, așa cum s-a transmis ea — era un nonsens. Mâzgălelele unor oameni care nu înțeleseră nimic din miracolele pe care le-au văzut. Cuvântul „gnostic“ vine din grecescul „gnosis“, care înseamnă „cunoaștere“. Aceste secte credeau că în spatele a orice se află un sens ascuns: în spatele lumii, în spatele cuvântului. Când Dumnezeu i-a vorbit omului, a făcut-o cu Adam, cu Moise, iar apoi cu profeții din Noul Testament, precum Ioan Botezătorul. Dar nici acum nu le oferea un adevăr simplu și univoc, pentru că universul nu e un spațiu simplu, iar adevărul e unul complex, care trebuie să fie ascuns de ochii și urechile vulgului.

— Când spuneți „sensuri ascunse“, întrebă Kennedy, vă referiți la coduri? Asta e ideea?

Gassan ridică din sprânceană: publicul îl întrerupea! O undă de furie se strecură în vocea lui:

— Ideea, sergent Kennedy, este că dușmanii dumneavoastră — cei care v-au ucis partenerul și echipa lui Stuart

Barlow — nu văd lumea la fel ca dumneavoastră. Încerc să vă fac să înțelegeți cum sunt ei, fără să îi judecați greșit conform propriului dumneavoastră sistem de valori. Nu mă refer la coduri în sensul acela. Sau mai curând e și asta, dar mult mai mult. Gnosticii foloseau cifruri și în mod sigur cifrul găsit de Barlow trebuie citit în acel context. Dar acești oameni văd lumea creată ca pe un imens mesaj ascuns: voința și cuvântul lui Dumnezeu, ascunse în alte lucruri. Și cred că majoritatea textelor sfinte sunt doar... vagi aproximări ale unui mesaj pe care majoritatea nu îl pot înțelege. Vă spun asta pentru că ceea ce urmează să vă povestesc ar părea ciudat fără un preambul. În tradiția gnostică, eroii și ticăloșii din Biblie nu sunt cei pe care îi poți recunoaște ușor.

— Cred că Iisus era de fapt trimisul Forței Întinericului?

— Nu, tradiția gnostică e foarte tolerantă cu Iisus. Cu Dumnezeu au o problemă.

Kennedy râse și ridică din umeri.

— Vă ascult.

— Sectele gnostice cred că cel care a creat și conduce lumea, venerat ca Dumnezeu suprem, este de fapt o entitate mai puțin importantă, una limitată, numită uneori Laldabaoth. Adevăratul Dumnezeu este în altă parte, dincolo de percepția și existența noastră.

— Stați puțin, îl rugă Kennedy. Dacă gnosticii ăștia erau creștini renegați sau evrei renegați sau ce or fi fost, tot ar fi trebuit să creadă că Dumnezeu a creat lumea. E scris în Biblie — chiar dacă nu reușești să treci de capitolul unu.

— Sigur, un Dumnezeu a creat lumea. Dar care? Nu uitați că oamenii ăștia cred că știu să citească printre rânduri, că pot găsi senzuri pe care vulgul nu le vede. În credințele lor, Dumnezeul suprem este o ființă de o bunătate

și o puritate transcendentale, care nu locuiește în universul lucrurilor create. În interiorul aceluia univers — universul nostru — există ființe cu o mare putere: ființe care sunt niște furnici în comparație cu Dumnezeu suprem, dar care pentru noi sunt niște Dumnezei. Una dintre aceste ființe, indiferent cum ai numi-o, a creat Pământul. Și ne pretinde să o venerăm, deși, conform gnosticilor, nu merită.

— De ce nu?

— De ce nu ce, sergent? Vă rog să vă formulați întrebările în enunțuri complete.

Kennedy scrâșni din dinți, enervată. Un șir de bărbați și femei uciși nu ar trebui să te facă să te simți din nou ca la școală: și în niciun caz la o școală unde trebuie să ridici mâna pentru a întreba ceva.

— De ce Dumnezeu care a făcut lumea nu merită să fie venerat? întrebă ea rece.

— Pentru că a făcut o treabă proastă. Pentru că a făcut răul, boala, sărăcia, foamea, potopul și focul, și duhoarea și tot restul. Sincer, gnosticii cred că lumea e o treabă de mântuială, și nu aveau chef să îl bată pe umăr pe Creator și să îl felicite. Ei se uitau și mai în sus, dincolo de el, către perfectă sferă a unui dincolo, către ținutul Barbelo. Citită în felul ăsta și văzând în Iahve un alt nume pentru zeul lumii decăzute, un zeu imperfect, limitat și limitant, Biblia se schimbă radical. Toate personajele biblice care par modele de ascultare devin niște bieți bufoni nebuni, care trebuie ocoliți, nu respectați. Adam e un laș care acceptă imediat jugul: Eva e cea curajoasă care trage cu ochiul după cortină, care încalcă regulile.

— Și este pedepsită pentru păcatele ei.

— Amândoi sunt pedepsiți, sergent. Și la fel și copiii lor nevinovați, și copiii copiilor lor și așa mai departe. Dumnezeu — cel inferior, Laldabaoth — este un sadic și un psihopat. A face ceea ce ți se spune nu te apără de dreptatea sa plină de toane. Așa că eroii Genezei sunt: neascultătoarea Eva, șarpele înțelept care a învățat-o, și Cain, fiul rebel. Și când ajungem la Iisus, perspectiva morală se schimbă radical.

— Ați spus că Iisus e văzut ca un erou totuși.

— O, da.

— Fiul lui Dumnezeu.

— Fiul cui?

Kennedy respiră greu.

— Fiul Dumnezeului celui mare și bun. Nu al celui rău.

— Exact așa, sergent. Iisus vine din Barbelo, aducând înțelepciunea sa neprețuită lumii căzute. Și deși a murit pentru asta, și asta făcea parte din plan. Sună destul de mult ca Noul Testament pe care îl știi și îl iubești, presupun.

— Sună cunoscut, admise Kennedy.

— Ei bine, nu te așeza prea comod. În 1983, la Geneva, un intermediar — nu un hoț la drept vorbind, ci doar cineva care îi cunoștea pe hoții de obiecte și texte vechi și care avea o ocupație similară — a oferit spre vânzare celor interesați un document. Un codice. O antichitate neprețuită. Era o evanghelie pierdută.

— Dar mi-ați spus cândva că există sute de astfel de obiecte, profesore.

— Nu ca asta. Asta era *Evanghelia după Iuda*.

— A lui Iuda? A lui Iuda Iscariotul, cel care înfige cuțitul pe la spate? Cel care l-a trădat pe Mesia?

— Sau, zise Gassan, cu o emfază de bravadă, cel care a ajuns Mesia.

Făcu o pauză de efect, poate ceva mai lungă decât ar fi fost cazul. Kennedy îl așteptă, sătulă de rolul corului pe care trebuia să îl joace. În cele din urmă, pufnind jignit, precum cineva care aruncă mărgăritare în fața porciilor, profesorul rezumă:

— Așa-numita Evanghelie după Iuda sau Codicele Tchacos, ca să îl denumim așa cum e cunoscut oficial, este un document incredibil de deteriorat. Și răul cel mare s-a produs când idiotul care săpa, și prietenii lui, agenți și satrapi, l-au tot purtat prin lume, încercând să ia o avere pe el. Au făcut tot ce nu trebuia făcut cu un papirus fragil, mai puțin probabil să se șteargă la fund cu el. E posibil să fii iertat dacă te gândești că unii dintre intermediarii care l-au ținut au vrut să-l distrugă în loc să-l păstreze. Deci Evanghelia după Iuda, așa cum s-a păstrat — în codicele Tchacos — este într-o formă foarte fragmentară. Din totalul de 31 de pagini, s-au păstrat doar 13, iar papirusul era aproape în întregime distrus. Totuși, a rămas suficient cât să intuim că e vorba despre un document absolut senzațional.

— Senzațional în ce sens? întrebă Kennedy.

— Urmărește relația dintre Iuda și Iisus, pe care o reprezintă ca unică și intensă. De fapt, ceilalți 11 discipoli apar numai pentru a da o notă comică textului. Niciunul dintre ei nu înțelege misiunea lui Iisus pe pământ, iar din cauza asta, Iisus e de multe ori cu ei sarcastic și iritat. În schimb, Iuda înțelege — înțelege fără să i se fi spus. El este un gnostic: unul dintre multele feluri care existau. El aparține unui cult deja vechi, care citește printre rândurile Bibliiei. Așa că Iisus îi încredințează lui Iuda partea cea mai delicată a planului său.

— Adică Iisus chiar a vrut să..?

— Da, sergent. Iisus i-a cerut lui Iuda să-l trădeze. Era esențial pentru misiunea sa pe Pământ. Trebuia să sufere și să moară, pentru ca mesajul lui să nu se piardă. Trebuia să fie vândut de cineva apropiat, în care să poată avea încredere: puterea acestei narațiuni a fost mijlocul prin care învățăturile s-au putut răspândi în lume. Iuda a fost un colaborator activ în planul bine pus la punct al lui Iisus.

— OK, spuse Kennedy. Recunosc, sună a roman. Ba chiar unul captivant. Dar nu e un motiv pentru crimă, nu?

— Cândva a fost. Irineu ne-a avertizat foarte clar în lucrarea *Adversus Haereses*, despre care am mai vorbit. Athanasius din Alexandria a vorbit și mai dur, despre „cum să curățăm biserica de profanare“, precum astfel de texte. Oamenii au murit pentru că au răspândit evanghelia după Iuda: au murit cu miile și, în cele din urmă, au dispărut din istorie. Când spun „ei“ mă refer la bisericile gnostice, la cei care au propovăduit credința în Șarpe, Eva, Cain și Iuda. Deși, în lumea modernă, Evanghelia după Iuda a intrat de mai mulți ani în spațiul public prin forma trunchiată din Codicele Tchacos. Traducerea care există — o traducere parțială, cu găuri prin care poate trece un autobuz, datează din 2006. Rodolphe Kasser și oamenii săi au fost autorii, iar National Geographic le-a dat finanțarea. Nimeni din acel grup, din câte știm, nu a fost împușcat, înjunghiat în inimă sau aruncat pe trepte.

Gassan se opri din nou și se așează cu resemnare, lăsând deoparte poantele. Poate că referința la moartea lui Stuart Barlow i-a mai întunecat plăcerea de a-și asculta propria erudiție.

— Și ce anume s-a schimbat? întrebă Kennedy în timp ce Gassan își privea mâinile împreunate în poală.

— Documentul Rotgut, spuse profesorul pe un cu totul alt ton. E o versiune intactă a Evangheliei după Iuda. Mai mult, are și note pe lângă text — instrucțiuni pentru cel care era în posesia textului despre ce trebuia și ce nu trebuia să facă cu mesajul.

— Continuați, zise Kennedy, pentru că i se păruse că Gassan se apropia de punctul culminant, iar acum se îndepărta din nou de el, neputând sau nevrând să elucideze misterul.

— Ei bine, sergent, dacă planul lui Iisus era să moară pe cruce, atunci cel care i-a înțeles planul și l-a ajutat era cel mai mare dintre toți și făcea ceva de neprețuit în slujba Dumnezeului suprem. Dacă Iisus ne-a răscumpărat și ne-a izbăvit, datorită sacrificiului lui Iuda a putut face asta.

— Sacrificiul lui Iuda? repetă Kennedy uimită. Ce a sacrificat Iuda?

Gassan ridică din umeri, de parcă răspunsul era evident.

— Respectul egalilor săi. Părerea bună a lumii. Verdictul istoriei. Și viața sa, desigur, dar probabil că asta e o cantitate neglijabilă în cadrul ecuației. Și totuși, moartea lui Iuda poate fi comparată cu cea a lui Hristos. Iar în evanghelia completă — în versiunea Rotgut, așa cum a tradus-o Barlow — lui Iuda i se oferă o răsplată în schimbul slujirii sale credincioase.

— Treizeci de arginți?

Gassan zâmbi ușor.

— Nu. Acea e o altă evangheligie. Cea după Matei mai precis. Dar e adevărat că numărul 30 apare și încă într-un mod care ne facem să credem că Matei se referea la ceva mult mai specific atunci când a folosit-o. Vreți să vă citesc textul?

Kennedy ridică din umeri.

— Dați-i drumul.

Gassan își scoase din nou caietul.

— Există o versiune digitală, spuse el. Un text curat, pe care o să vi-l trimit. Presupun că vreți să îl citiți pe tot, înainte să porniți la luptă din nou. Am făcut și o copie după notițele lui Barlow și ale mele pe care am trimis-o avocatului meu, împreună cu un document prin care îl rog să le publice după moartea mea. Nu mai am nimic de pierdut, nu? Și, după ce voi fi murit, îmi voi fi câștigat dreptul de a mă putea adăuga și eu la lista descoperitorilor.

Se așeză, în sfârșit, și citi cu voce tare, pe un ton din care aproape că dispăruse emfaza lui obișnuită.

— „Și atunci Iuda Îi spuse, totul va fi făcut așa cum ai cerut, o, Doamne. Iar Iisus spuse, da, chiar și așa, totul va fi făcut cu înțelepciune. Iar tu vei fi ponegrit de cei care nu te cunosc, însă apoi vei fi înălțat mai presus decât toți cei care te-au urât.“ „Și când vei fi înălțat, Doamne?“ „Iisus spuse: din momentul morții mele și până la sfârșitul seminției lui Adam, numele tău va fi hulit.“ „Dar Tatăl meu a dat seminției lui Adam stăpânirea pământului doar pentru o vreme. Iar apoi le-o va lua și ți-o va da ție.“ „Iar Iisus i-a dat lui Iuda treizeci de arginți, spunându-i: câte monede din bronz ți-am dat? Atâția ani seminția lui Adam se va bucura de domnie. Tot atâția ani vor stăpâni pământul. Dar apoi, vor fi răpuși, iar pământul va fi al tău pentru totdeauna.“

Profesorul o privi pe Kennedy, probabil așteptând o întrebare. Singura la care Kennedy se gândea era destul de banală.

— Care e răspunsul? Câte chestii din alea de bronz?

— Trei mii. Un șekel însemna o sută de monede. Trei mii de ani, apoi copiii lui Iuda aveau să primească domnia.

— Asta înseamnă că mai avem ceva de așteptat.

Gassan se încruntă.

— De ce spuneți asta, sergent?

— Dacă numărăm de la Hristos, spuse Kennedy ridicând din umeri. Chiar dacă evanghelia a fost scrisă imediat după ce a murit, tot au trecut doar două mii de ani.

— Adevărat. Din nefericire, nimeni din Iudeea nu număra pe atunci de la Hristos încoace. În Iudeea și Samaria, unde probabil a fost scris textul, se obișnuia să se numere anii de la unificarea triburilor, din 1012 înaintea erei noastre. Asta înseamnă acum 3020 de ani, mai mult sau mai puțin. Nu vreau să vă stric distracția, dar domnia noastră e pe cale să se încheie.

Kennedy închise ochii, frecându-i cu degetul mare și cel arătător. Nu o durea capul încă, dar simțea că o va dura în curând, de parcă sub bolta țestei ei se pregătea o furtună.

— OK, zise ea din nou. Deci avem o bucată din Biblia gnostică, lucru care era secret, cândva. Vă urmăresc atent, profesore. Dar încă există o piesă care lipsește. Nimeni nu ucide pentru cuvinte. Sau cel puțin, nu pentru un cuvânt atât de vechi.

Deprimarea lui Gassan se schimbă brusc într-o stare de iritare — își aruncă mâinile într-un gest de furie:

— Pentru Dumnezeu, sergent! Toată lumea ucide pentru cuvinte! Pentru ce altceva ar trebui să ucizi? Pentru bani? Bani sunt cuvintele pe care ni le aruncă guvernul atunci când îți promite aur. Legile sunt cuvintele judecătorilor, care hotărâsc cine trăiește și cine nu. Biblia — Biblia e cuvântul lui Dumnezeu, care spune să faci toate

lucrurile groaznice pe care le vrei, și apoi vei fi iertat oricum. Totul se reduce la cuvinte. Și, în orice caz, cei careucid pentru ele sunt cei care cred că le stăpânesc.

Brusc, își dădu seama că vocea sa răsună prea tare în acel spațiu gol, cu ecou — aproape ca un strigăt. Se întoarse cu fața în altă parte, jenat și încă supărat. Făcându-i semn cu mâna, îi arătă caietul.

— Citiți-l, sugera el. Citiți-l pe tot. Nu doar evanghelia, ci și cuvintele însoțitoare — mesajele împreună cu care circula. Trebuie să vedeți singură.

43

Morga era în Bullhead. Orașul Peason nu păstra nimic în spațiul său. Era un soi de oraș cu rădăcini în alte părți.

Totuși, Bullhead era foarte diferit de Santa Claus: era un centru mic, dar aglomerat, iar la morgă era și mai aglomerat. Lui Kennedy mai că nu-i veni să creadă: erau atât de multe camere frigorifice acolo, atât de multe indicau pe ușă că sunt pline. Intrând în parcare, trecură pe lângă mai multe dube frigorifice, fără geamuri, iar Kennedy petrecuse în poliție multe ore pentru a ști ce erau exact: unități frigorifice mobile care erau trimise în zonele unde se producea o catastrofă, pentru a pune repede cadavrele la gheață, evitându-se o epidemie.

— Ce se întâmplă aici? îl întrebă ea pe Gayle când pășiră pe asfalt, ieșind din aerul condiționat al mașinii.

La început, șeriful nu înțelese la ce se referea: apoi, urmărindu-i privirea, mormăi. Era pe punctul de a vorbi, când un asistent în halat alb, care părea adolescent, se și îndrepta spre ei, zâmbind profesional, precum văzuse la superiorii săi.

— Îți spun mai târziu, murmură Gayle. Pe-aici e cam subiect tabu.

Cadavrul lui Brand nu mai era pe-aici, le spuse asistentul. Fusese scos în urmă cu trei săptămâni pentru înmormântare, deși autoritățile statale hotărâseră să-l incinereze, împreună cu celelalte cadavre din accidentul aviatic, de care nimeni nu se interesase. Sigur, biroul șefului, nu a fost deja informat...?

— Nu am venit să vedem cadavrul, fiule, ci numai dosarul, îl întrerupse Gayle.

— Dosarul e făcut public. Îl găsiți prin...

— Mda, dar acolo e doar rezumatul. Eu mă refer la întregul dosar, cel cu surle și trâmbițe, cu poze, documente și tot restul. Este sub autoritatea mea, iar autoritățile locale și-au dat avizul, dar sigur că trebuie să te duci să verifici cu superiorul înainte să faci asta, iar noi suntem încântați să așteptăm, atâta vreme cât nu îți ia mai mult de două minute din ziua mea și-așa plină.

Cu avântul tăiat, puștiul o șterse fără un cuvânt. Kennedy era impresionată: stilul lui Gayle, marcat de căldură firească și deloc intimidant, dar cu o oțelire în spate, care te avertiza că e bine să nu te pui cu el, părea să funcționeze ca prin farmec. Se bucura că nu își negocia singură drumul prin labirintul ăsta.

Asistentul reveni în cele două minute primite. Îi conduse într-un mic birou fără ferestre, care avea pe perete afișul motivațional cu „Rezistă!“, reprezentând o pisică agățată de o sfoară, cu un pistol îndreptat spre cap. În locul legendei originale, apăreau cuvintele „O pedeapsă prea blândă pentru micul ticălos“. Morgile poliției aveau dreptul la umorul polițienesc, întotdeauna unul sănătos.

Asistentul se logă pe contul lui pentru a le arăta dosarele în format electronic, rugându-i — politicoș, și fără a îndrăzni să îl privească pe Gayle în ochi — să se rezume numai la dosarul solicitat oficial, și i-a lăsat singuri.

— Vrei să stau și eu? întrebă Gayle.

— Nu, spuse Kennedy. Vă mulțumesc mult, domnule șerif. Mă descurc.

— OK, eu am de dat un telefon și cred că o să îmi iau și o ceașcă de cafea pe drum. Vrei și tu una?

Kennedy ceru una cu lapte, fără zahăr, iar Gayle ieși. Ea se întoarse la dosar și se cufundă în informațiile seci.

Cadavrul lui Brand, ca majoritatea celor care se aflau în avion, avea multe contuzii și zgârieturi, rezultate ale fricțiunii și ale traumelor survenite prin depresurizare. Lista lor se întindea pe o pagină și jumătate și putea fi rezumată în trei cuvinte: cadavrul era praf. Cu un corp distrus așa de spectaculos, era aproape nesemnificativ să stabilești cauza morții, deși concluziile obișnuite, cu clauzele standard, erau trecute. Sacii pulmonari se rupseseră în urma depresurizării la acea viteză. Concentrațiile de oxigen din țesuturile venoase arătau că aerul rămas în plămâni fusese forțat să iasă prin cavitatea toracică, iar oxigenul formase bule și în vasele superioare, și în cele inferioare. Inima s-ar fi oprit curând, iar oricum creierul ar fi rămas neirigat. Imediat, s-ar fi instalat starea de inconștiență și apoi moartea, așa că era practic imposibil ca Brand să mai fie în viață în momentul impactului.

Cam asta era ideea. Detaliile mai mărunte erau trecute ca observații sau speculații, de obicei, fără o concluzie clară. Semnele de pe pumnii lui Brand puteau indica o altercație cu un alt pasager, probabil în momentul de panică de la începutul prăbușirii. Unghiile rupte și țesutul ros

de pe buricele degetelor la ambele mâini era mai greu de explicat: oare s-o fi cățărat spre o fereastră, încercând să scape? Părea probabil că Brand era în picioare în momentul depresurizării, pentru că cei care nu purtau centura de siguranță în momentul impactului sufereau mai multe traumatisme și contuzii decât cei care stăteau într-o poziție fixă.

Se putea afirma cu mai multă certitudine faptul că nu purta centură de siguranță: fără excepție, pasagerii care erau pe scaune, cu centura pusă, aveau o serie de vânătăi în zona șoldurilor, cauzată de forța mare de accelerație care împinsese corpul în centura fixă. Brand nu prezenta aceste vânătăi.

Totuși avea multe altele: cel care făcuse autopsia le notase cu multă meticulozitate. Răni de gloanțe, de înjunghieri, răni în urma unor impacturi puternice din alte confruntări cu moartea, toate destul de vechi cât să fi fost vindecate. Într-un loc, o rană de la o înjunghiere mai recentă tăiasese țesutul refăcut de la o rană mai veche: asta era însoțită de un semn de exclamare, cel care făcuse autopsia întrebându-se, probabil, ce fel de viață dusese Michael Brand. „Având în vedere vârsta sa, avea multe răni la activ. Trebuie să recunosc, nu am văzut niciun soldat la sfârșit de carieră care să aibă așa o colecție fascinantă și variată.“

Având în vedere vârsta sa? Kennedy se întoarse la începutul documentului și compară cu datele din pașaportul lui Brand. Apoi compară pozele. Erau mai multe poze din față, identice din câte vedea Kennedy. Ambele arătau o față umflată, cu pielea pătată și cu multe vinișoare de la vasele de sânge sparte. Putea fi orice bărbat mort, la orice vârstă. Dar, dincolo de răni, cât era de bătrân?

Cât trăise Michael Brand înainte să cadă din cer ca Icar, murind în urma unei explozii din corp?

Nu îndeajuns de mult era răspunsul. Sau prea mult, depinde cum priveai lucrurile. Ușa a fost dată de perete. Kennedy se ridică în timp ce se întoarse spre ușă, cu mâinile în față, defensiv. Era Gayle: deschisese ușa cu piciorul pentru că avea în ambele mâini câte o ceașcă de cafea.

— Scuză-mă, sergent, spuse el, privind-o ușor îngrijorat. Nu am vrut să te sperii. Uneori nu-mi dau seama cât de puternic sunt.

Cu inima bubuindu-i, Kennedy își coborî mâinile. Când luă cafeaua, observă pe fața lui că simțise cum îi tremurau degetele, dar șeriful își păstră un ton relaxat și o întrebă dacă a găsit ce căuta.

— Am găsit... ceva, recunosc eu.

— Mă bucur să aud asta. Ceva bun?

— Cred că l-am prins pe Michael Brand cu o minciună. Una mare, poate. Aș mai putea sta câteva minute?

— Nu suntem contracronometru, răspunse relaxat Gayle. Vă rog. Mă duc să mă uit pe stradă.

Kennedy își termină de luat notițele. Acum o făcea de amorul artei și ca să își dea timp să își revină, însă privirea ei rămase fixată pe un anumit detaliu. „Afectarea gravă a neuronilor care produc serotonină nu poate fi explicată prin niciunul dintre aceste traumatisme, individual sau la un loc. Împreună cu pierderea de 5-HT din hipocamp, afectarea sistemului nervos indică probabil expunerea repetată și prelungită la acțiunea unui drog simpatomimetic precum metamfetamina, în doze foarte mari.“

Ce îi face pe oameni să plângă cu sânge? Stresul sau anumite medicamente, îi spusese Ralph Prentice. Înțelegea

ce rost aveau drogurile astea în ecuație. Michael Brand — și probabil și asasinii palizi pe care îi întâlnise deja de două ori — foloseau o substanță din familia metamfetaminei, poate pentru a-și mări viteza de reacție, puterea și atenția. Iar asta îi costa: le făcea rău. În calitate de polițist, și chiar și cu puține cunoștințe în zona narcoticelor, știa bine ce efecte secundare negative aveau. Era un alt element pentru dosar, deocamdată inutil, dar poate relevant mai încolo.

Închise dosarul și își ridică privirea. În ciuda glumei lui Gayle că se duce pe stradă să se uite la mașini, el o privea atent, cu o expresie gânditoare și arătându-i că stă în expectativă.

Șeriful se dovedise a fi discreția întruchipată, dar era firesc să aștepte să i se spună ce descoperise. Dar cum oare ar fi putut să îi spună la ce teorie se gândea: și anume cum putea să îi explice bărbatului acelaia pontos, prietenos, cu o gândire simplă, care părea să aibă o curtoazie de modă veche despre care ea crezuse multă vreme că nu mai există?

— Mă gândesc aiurea, spuse ea, pe un ton de scuză.

Gayle ridică din sprâncene, acceptând ce spusese și invitând-o să spună mai mult.

— Cred că Brand ar putea fi răspunsul la una dintre întrebările dumneavoastră. Cred că el a cauzat prăbușirea avionului.

Gayle o privi ușor nedumerit.

— De ce crezi asta?

Kennedy îi arată ce găsise în dosare: dovezile care indicau că Brand se luptase, precum și rănile din buricele degetelor, probabil făcute când încercase să deschidă ușa înainte ca sigiliul pentru presiune să se rupă. Așa, când

te gândeai, nu părea mare lucru, dar Gayle dădu din cap gânditor.

— Brand s-a îmbarcat ultimul, îi spuse el. Acolo am sunat acum — la Administrația Aviației Federale. Și-a luat biletul în timp ce pasagerii se îmbarcau deja și a ajuns la poartă în ultima clipă. Se grăbea să ajungă la New York, asta e clar.

— Sau poate nu, zise Kennedy. Poate că se grăbea să ajungă exact la bordul acestui avion.

— Ca să-l deturneze?

Kennedy ridică din umeri.

— Poate. Da. Cred că da.

— De ce?

— Venea din Mexic, nu?

— Mexico City.

— Cum au ajuns aici? Care era planul de zbor?

— Habar n-am, sergent. Majoritatea liniilor aeriene preferă să zboare peste apă dacă se poate, așa că presupun că au zburat peste golf și poate au trecut peste colțul de sud-vest al statului înainte să o ia spre vest.

— Acolo ce e?

— Deșertul. Deșertul Tucson. Și apoi iar deșert.

Kennedy cântări lucrurile.

— Oare am putea afla, se aventură ea, în cele din urmă, dacă zborul 124 a avut vreo schimbare în planul de zbor?

— Cred că da. Administrația Aviației Federale păstrează toate informațiile astea timp de douăzeci de ani, parcă așa era. De ce? La ce te gândești?

Până și ei i se părea ridicol la ce se gândea. Își scutură capul, ca și când ar fi vrut să spună: „Nu știi“ sau „Nu vă pot zice“.

În orice caz, Gayle părea să se mulțumească și cu scuturarea din cap, și cu toate celelalte răspunsuri primite până acum.

— Sun după mașină, zise el, aruncându-și paharul de cafea la coș. Să mergem.

În drum spre Peason, își aminti să îl întrebe despre dubele frigorifice.

Rămase tăcut o vreme, ca și când se gândea cum să îi răspundă mai bine.

— Păi, asta se petrece în fiecare vară, îi spuse el, într-un târziu. Sunt mulți care încearcă să treacă granița ilegal din Mexic. Asta era o problemă numai în partea de sud a statului. Știți, în zona Tucson. Dar acum sunt mult mai multe patrule, din moment ce legislația ne-a obligat să devenim mai vigilenți. Astfel încât coioții — traficanții care transportă ilegal oameni — trebuie să se țină departe de orașe, de drumuri și să meargă mai mult prin deșert înainte de a ajunge la destinație. Traversează drumul 8, apoi drumul 10 înainte să o ia spre est. Ori asta înseamnă foarte mult deșert. Așa că în fiecare an, mai ales vara, mulți dintre ei eșuează.

— Doamne! Kennedy era uimită. Dar dacă fiecare dintre dubele acelea transportă... ce? Zece? Douăsprezece cadavre? Asta înseamnă...

— Chiar și aici, în nord, putem să avem uneori câte 20–30 într-o lună proastă. Plus că mai și luăm ce nu mai încape în sud. E vorba de sute, sergent. Poate mii. Mii în fiecare an. În deșert, cadavrele se descompun foarte repede și se acoperă cu nisip și praf. Poate sunt și mâncaute. Așa că nu poți ști dacă oasele sunt de un an sau de două sute. Prin urmare, nimeni nu știe exact câte sunt.

În loc să mai exclame o dată „Doamne!”, Kennedy nu mai spuse nimic. Îi veni ceva în minte: un citat dintr-o carte de istorie: „Bietul Mexic, așa de departe de Dumnezeu, așa de aproape de Statele Unite.”

— Singurul loc unde am văzut folosindu-se acele camioane... se aventură ea, în cele din urmă.

— Era după un cutremur sau ceva asemănător. Un dezastru. Sigur. Ei bine, cred că ăsta e dezastrul nostru. Armagedonul din Arizona. Doar că acesta are loc cu încetinitorul.

Se lăsă o tăcere grea. Renunțând la conversația de conveniență, Gayle mai dădu un telefon la Administrația Aviației Federale — sau, mai bine zis, a pus-o pe Connie să îi facă legătura. Evident curioasă, ea se oferă să sune din partea lui Gayle și să pună întrebările al căror răspuns îl voia. Gayle îi mulțumi amabil, dar prefera să se ocupe el, după care Connie păstră o tăcere îmbufnată, făcând ce i se ceruse.

Dar telefonul s-a dovedit o pierdere de vreme. Nu fusese nimic ciudat în planul de zbor al CA 124 în ziua catastrofei. Venise pe linia golfului, așa cum bănuise și Gayle, iar apoi se menținuse la vest de Tucson, zburând peste Puerto Peñasco și apoi nimic, până când a virat spre LA și orașul Lake Havasu.

Kennedy privi pe fereastră deșertul, prin care drumul se întindea ca un cablu electric: legând Arizona de lumea de dincolo, a cărei existență altfel putea fi ușor uitată. Mirosul de salvie sălbatică venea pe fereastră, dulce și puternic.

Dar de ce să faci un avion să se prăbușească? De ce să treci de la crime individuale la munți de morți îndesați în lăzile frigorifice ale unor osuare deja supraaglomerate?

Dacă avea dreptate, ce avea zborul 124 atât de deosebit, încât să moară atâția oameni?

44

Kennedy răsfoi caietul — ceea ce Gassan numea transcriere completă — cu un sentiment tot mai acut de irealitate.

— Aici e... zise ea, dar propoziția pe care încerca să o spună nu avea nicio logică.

Trebuie să renunțe și să o ia de la capăt.

— Evanghelia, zise ea. Se... se oprește când e vorba de spre Iuda și devine...

— E un fel de metacomentariu, aprobă Gassan.

Se afla din nou la fereastră, de parcă era flămând după lumina slabă care pătrundea pe acolo.

Casa nu avea ferestre la parter, iar cele de la etaj erau cu obloanele trase atunci când se credea că e spre siguranța celui din custodie.

— Există astfel de pasaje în Vechiul Testament. Și în Coran la fel — instrucțiuni cu privire la felul în care trebuie tratat textul sacru. Pentru a fi complet, mesajul trebuia să prevadă și cum să fie păstrat în timp. Nu e vorba doar despre această rețetă, ci e vorba și de cum să prepari alte rețete.

— Dar...

Kennedy se lupta cu concepte nefamiliare pe care nici nu intenționa să le înțeleagă.

— Pedepsele prevăzute acolo. Doar nu sugerați că...?

Gassan râse — un sunet spart și slab.

— Nu sugerez nimic. Însă gândiți-vă ce s-a întâmplat când predicatorul acela american, Jones sau cum l-o fi

chemat, a amenințat că va arde un exemplar din Coran pe locul atacurilor din 11 septembrie. Islamiștii din Irak au bombardat bisericile: au murit cu zecile. Unii au afirmat că interpretarea inflexibilă a cuvântului lui Dumnezeu este esența fundamentalismului. Cuvântul divin este, pentru fanatic, reificat — e un lucru fizic, palpabil, un fapt de existență și, din moment ce este și cheia de boltă a existenței, trebuie respectat. Nu există vreo limită rațională pentru cei care cred în asta atunci când vor să se răzbu-ne pe cei în care văd dușmani ai cuvântului.

Profesorul privi spre foile din mâinile lui Kennedy.

— Presupun, zise el, că ați ajuns la pasajul de la pagina 41, care începe cu „Acest testament nu va fi citit sau cunoscut“.

Kennedy dădu din cap și citi cu voce tare.

— „Acest testament nu va fi citit sau cunoscut de nimeni din afara neamului și nici nu va fi arătat nimănui altcuiva. Dar dacă se întâmplă să afle, vor trebui să piară...“

Gassan continuă să recite:

— „...iar gurile lor să fie închise și zilele numărate. Pentru că târgul Lui nu fusese cu ei, ci cu noi, care ne tragem din Iuda, din Cain și din tatăl lor, șarpele.“

Se opri. Colțurile gurii i se lăsară în jos, de parcă era pe punctul de a plânge.

— Asta a fost sentința lor de condamnare la moarte, murmură el. Barlow a aflat răspunsul și l-au ucis pentru asta.

Kennedy conștientiza furia care se acumulase în ea, îndeajuns de puternică pentru a-i afecta respirația: se lupta cu asta de ceva vreme, dar fără efect, pentru că nu putea înțelege de unde venea. Acum înțelegea, dar vedea că nu o ajută cu nimic să își stăpânească emoțiile.

Era aceeași furie pe care trebuie s-o fi simțit și Tillman. Primise răspunsul greșit: această explicație seacă a coșmarurilor prin care trecuse părea grotesc și oribil de nepotrivită.

— Gnosticii, rosti ea, de parcă ar fi spus „Aiureli!“. Vreți să cred că gnosticiiucid oameni pentru că le este amenințată taina. Bazată pe un text vechi de două mii de ani.

Tonul ei exprima un sarcasm plin de furie, dar Gassan se mulțumi să dea din cap.

— Mă îndoiesc că își mai spun „gnostici“, sergent, observă el calm. Asta dacă și-au zis așa vreodată. Mai curând gândiți-vă la ei ca la neamul lui Iuda. Deși e evident că își reclamă o descendență care merge dincolo de Iuda, până la începuturile omenirii — și trebuie să presupunem că existau protomesaje de-ale lor inscripționate în Manuscrisele de la Marea Moartă, ceea ce l-a trimis pe Barlow pe această tangentă. M-am tot gândit la asta.

— V-ați gândit la asta? Serios?

Kennedy râse, iar râsul ei era dur și spart.

— V-ați întrebat dacă nu cumva visați?

— M-am întrebat, reluă Gassan, când ei vorbesc despre Cain și Iuda dacă au în minte o legătură de sânge între aceștia sau dacă e vorba despre ceva mai mult. Într-un fel, toți cei care se revoltă împotriva lui Laldabaoth, zeul uzurpator opriment și tiranic, ar fi urmașii spirituali ai lui Cain și ai lui Iuda. Însă „ne tragem din“ sugerează o interpretare mai literală. Un trib al lui Iuda.

— Repet: un document de două mii de ani...

— Crimele de care vă ocupați, sergent, țin foarte mult de aici și acum, o întrerupse el.

— Exact, își aruncă ea mâinile în aer. De aceea nu cred că au fost comise de gnostici.

Gassan își lăasă ușor capul într-o parte — un gest de superioritate și furie, sugerându-i că i-a ascultat argumentele foarte atent.

— Știți ce însemna numele lui Iuda?

— Iuda? E o altă formă a lui „Iudah“, nu? „Leul“?

— „Iudah“ nu însemna „leu“, ci „laudă“. Simbolul său era leul. Dar eu mă refeream la celălalt nume. Iscariotul.

— Habar n-am, recunosc Kennedy.

— Există două teorii. Una este că se referă la un loc, un oraș. Iuda din Kerioth. Cealaltă însă spune că se referă la apartenența la un anumit grup. Iar acest grup, la rândul lui, și-a luat numele de la arma lor preferată.

În drum spre Londra, Kennedy se surprinse răsucind pe-o parte și pe alta cuvintele lui Gassan, la nesfârșit. Undeva, printre toate acele repetiții, i se formase ideea existenței unui neam al lui Iuda sau — care era acel cuvânt folosit de profesor? — i se reificase: devenise ceva real, cu care acum trebuia să se confrunte.

— ...arma lor preferată, care era un cuțit scurt — o sica. Iuda Iscariotul putea însemna „Iuda Sicarius“. Iudas cuțitarul. Și știți la ce cuțit mă refer, sergent Kennedy, pentru că și dumneavoastră l-ați simțit pe propria piele, ca și bietul om care era partenerul dumneavoastră. Au un puternic simț al tradiției, după cum vedeți. Sau poate că văd în toate luptele astea etape ale aceleiași bătălii, care ține de secole...

Așadar, un trib pierdut. Sau nu, nu pierdut, ci ascuns. O întregă rasă care s-a retras din lume și și-a acoperit urmele pentru ca nimeni să nu afle vreodată de existența lor. Dar au ieșit din ascunzătoare ori de câte ori au fost nevoiți: nu toți, doar unii. Ultima bombă lansată de Gassan, chiar înainte să plece, fusese foarte clară în privința asta.

— Pagina 53, sergent. Neamul lui Iuda a trimis în lume două feluri de emisari, care să ia contactul cu oamenii obișnuiți: Elohim și Kelim, Mesagerii și Dăruiiții. Nu știu cu ce se ocupau Dăruiiții, dar cuvântul „Mesager“ e destul de clar. „Trimite-l pe Elohim acolo unde e nevoie de el, pentru ca nimeni să nu deranjeze sau să persecute neamul meu. Cei care fac rău neamului meu trebuie opriți, iar ochii lor închiși. Cei care fac asta sunt sfinți și dreți în fața lui Dumnezeu.“ Mesagerii erau asasini sfinți, sergent. Și cred că încă sunt. Cred că ei sunt cei cu care aveți de-a face.

— Ticăloșii! zise ea.

Gassan încuviință sumbru din cap.

— Nu uitați că se trag, prin bunicul lor, Iuda, din stră-stră-străbunicul lor, Cain.

— Poate că de aceea le e atât de ușor săucidă. O au în sânge.

45

Gayle o lăasă pe Kennedy la motel. Îi spuse că are niște treburi de serviciu pe care trebuie să le rezolve, așa că va trebui să o lase singură o vreme; dar va reveni mai pe seară și îi va oferi serviciile sale de șofer, dacă va dori.

În cameră, Kennedy deschise laptopul și îi scrisese din nou lui Tillman. Apoi, ca măsură de precauție, îl sună — știind că nu va răspunde — și îi lăasă un mesaj în mesageria vocală.

— Leo, am ceva să îți spun, ceva foarte important. Schimbă totul și înseamnă că încă nu ai pierdut pista pe care o găsești. Sună-mă. Sau răspunde la mail. Dar nu

am de gând să vorbesc aici de una singură și știi bine de ce. Sună-mă. Te rog.

Avea de gând să facă cercetări serioase după asta, dar se plimbă prin cameră o jumătate de oră, neputând sta jos, negăsind cu ce să își ocupe timpul.

În sfârșit, încercă să îl sune din nou pe Tillman.

— Tot eu sunt, zise ea. Leo, Michael Brand, cel care a murit în accident, avea aproape 30 de ani, ceea ce ar înseamna că era un copil când Rebecca a dispărut. E imposibil să se potrivească acelei descrieri pe care o ai tu de atunci. Probabil că nici nu a existat vreodată un Michael Brand. Cred că e doar numele pe care îl folosesc atunci când sunt într-o misiune. Lucrează cu oameni care își spun „Mesageri“. Poate că toți Mesagerii își spun „Michael Brand“. Pentru Dumnezeu, de ce dracu' nu mă suni? Și dacă tot nu mă suni, citește-mi naibii e-mailurile! Am nevoie de tine!

Cel puțin s-a mai ușurat un pic. Se întoarse la laptop și începu să lucreze. Mai întâi, se uită pe niște hărți ale Arizonei. Găsi multe site-uri care ofereau tot felul de hărți și planuri: topografice, economice, fizice și politice. Mai găsi un site care îi permitea să schimbe o hartă schematică pentru imaginea reală luată din satelit, ceea ce o absorbi pentru următoarele două ore. Urmări ruta probabilă a zborului 124, încercând pe ambele laturi ale Golfului California și apoi prin deșertul Mexicului și al Arizonei, până în nord, la Lake Havasu.

Nu voia să recunoască față de sine ce căuta de fapt, dar oricum nu găsi nimic: cel puțin nimic ieșit din comun. Nimic misterios, fără nume sau controversat: nimic care să poată servi drept ascunziș pentru niște asasini demenți, în

mijlocul pustietății. Pentru că sigur nu era pustietatea care trebuia, nu? De ce un grup de oameni religioși ai nimănu, din Iudeea antică ar trăi în Arizona modernă?

Poate le plăcea căldura uscată.

Sau poate că se aflau acolo unde era centrul puterii. Poate că trăiseră în Orientul Mijlociu până când Orientul Apropiat a părut a deveni noul centru, apoi s-au răspândit în vestul Europei când acolo era inima lucrurilor, iar apoi au imigrat în Lumea Nouă, la începuturile colonialismului.

Oare asta aș face eu, se întrebă Kennedy, dacă aș fi un asasin misterios care a încheiat un târg aparte cu Dumnezeu? Luând totul în considerare, era greu de spus.

Încercă o altă variantă, folosind mult motoarele și metamotoarele de căutare pentru a afla totul despre sudul Arizonai. Care erau cele mai importante repere, centrele urbane, spațiile cele mai îndepărtate și microclimatele cele mai ciudate?

Află multe sau cel puțin trecu prin multe informații, însă fără vreo idee genială sau inspirație. Terenul era auster, multe zone inaccesibile, și nimeni nu putea spune că densitatea populației era prea mare: cu vreo 40 de oameni pe kilometru pătrat, Arizona se situa pe locul 33 dintre cele 50 de state din SUA, iar majoritatea populației era concentrată în anumite centre. Însă statul avea șosele bune, era înscris pe multe trasee de zbor, iar satelitul îl supraveghea 24 de ore din 24.

Kennedy își făcuse un scenariu. Zborul 124 pleacă din Mexic. Cineva se uită pe fereastră și vede ceva ce nu ar fi trebuit să vadă — ceva care arată existența tribului lui Iuda. Undeva se trage un semnal de alarmă, iar Michael Brand — unul dintre cei care își spun Michael Brand — e trimis la fața locului. Nu are ce face cât avionul

e în zbor, așa că tot ce poate face este să se ducă la Los Angeles și să se îmbarce în timpul escalei, pe care o prinde la mustață. Apoi găsește o modalitate de a deturna avionul, folosindu-se de o combinație unică de abilități de luptă și nebunie acută, ceea ce pentru el e floare putredă la ureche.

Dar cu cât Kennedy se gândea mai mult la asta, cu atât îi plăcea mai puțin. Totul îi spunea că există acolo ceva care trebuie descoperit: ceva destul de mare pentru a fi vizibil din avion (o altitudine de 8 300 de metri, Gayle îi confirmase), și nu doar vizibil, ci și identificabil, dar, în același timp, ceva care era poate temporar, și care era acolo în această unică ocazie. Altfel, culoarele de zbor din sudul Arizonai și Mexic ar fi pline de avioane care cad ca ploaia de vară.

Nu își putu imagina cum ar fi așa ceva. Și nici nu putea găsi un alt scenariu. În cele din urmă, ajunse la concluzia că nu putea face asta din camera ei de motel.

Când Gayle apărură pe la 3 după-amiaza, îi spuse ce are de gând.

— Vreau să văd zona pe unde a zburat avionul. Cel puțin o parte.

Gayle era surprins și precaut.

— E ceva de mers, sublinie el. De unde ai vrea să începi?

— Nu știu, de la granița statală cred. Partea din Arizona pe care a survolat-o e cea mai accesibilă de aici.

— Sigur, spuse Gayle deloc convins. Sigur, distanța dintre Mexic și LA e de aproximativ 2 200 de kilometri. Poate 2 400. Și numai a zecea parte se află pe teritoriul Arizonai. Nu prea știu ce o să reușești.

— Cel puțin îmi fac o idee despre întinderea pământului, zise Kennedy. Cât sunt de departe locurile astea și

cum se situează unul față de celălalt. S-ar putea să îmi dea vreo idee.

În timp ce vorbea, socoti în gând: putea cel puțin să încerce. 2 200 de kilometri și o altitudine de 8 300 de metri — probabil că orizontul care s-ar deschide ar fi... Tot ce își putea imagina era un triunghi cu o latură de 8 300 de metri. Ai putea vedea — cât se poate de clar, dedesubt, o zonă care se întinde pe cel puțin un kilometru și jumătate în ambele părți. Așa că, la o estimare ochiometrică, ar fi vorba de 7 770 de kilometri pătrați. Ar dura zile întregi numai să mergi cu mașina: și cât ar putea vedea din mașină?

— Nu știi, spuse ea sumbru. Numai că nu vreau să stau aici degeaba, cu brațele încrucișate.

Urmă o tăcere câtă vreme Gayle medită la asta.

— Luați avionul, spuse el.

46

Kuutma asculta muzică atunci când sună Mariam. Asta era ciudat, Kuutma ura muzica.

Nu, nu era adevărat. Muzica era pentru el un mediu de refracție. Nu îi înțelegea structurile și nici farmecul. Pe când era tânăr, ascultase uneori anumite melodii și cântece cu un fel de plăcere. Ba chiar și dansase odată. Toate astea însă înainte de a deveni Mesager și de a pleca din Ginat 'Dania. Apoi, cursul vieții sale a fost stabilit în mod irevocabil: iar după aceea, treptat, muzica a încetat să mai însemne ceva pentru el.

Poate că era un efect al drogului. *Kelalit*-ul modifica percepția sau, mai precis, ataca interfața dintre utilizator și lume. Realitatea devenea un spectacol idiot, în lumină

sepia și mișcându-se cu lentoarea unui sirop gros. Mîntea funcționa mai repede, iar mișcările erau mai sigure: per ansamblu, atenția era la cote maxime și totuși, paradoxal, lucrurile conștientizate își pierdeau mult din vioiciune și specificitate. Imaginile, sunetele, texturile, gusturile — toate erau reduse la o singură dimensiune, deveneau — nu exista o modalitate mai clară de a denumi asta — comprimate până la minimal.

De aceea, sunetul telefonului păru o distragere bine-venită de la enigma deprimantă a muzicii.

— Da, spuse Kuutma.

— Și-a luat bilet de avion, *Tannanu*, îl anunță Mariam.

Vocea ei era perfect egală, fără nicio modulație.

— Cu ce destinație? întrebă Kuutma.

— Mexico City. Dar nu cred că aceea e destinația. A luat zborul 124.

— Aha.

Kuutma medită o vreme. Asta era bine din mai multe puncte de vedere. Și oferea multe ocazii pentru a termina treaba începută în Anglia, încă neterminată. Și totuși. Și totuși. Povestea asta fusese prost abordată din start: să acționeze acum din nou și să lase lucruri nerezolvate era inacceptabil.

De aceea nu îi dăduse ordin lui Mariam să acționeze împotriva lui Tillman. Era unicul motiv, își repetă el. Nu mai erau altele. În orice caz, imediat ce se întorsese în camera din vestul Londrei, pe care o reperase echipa lui Mariam, se băgase în gura lupului, iar Kuutma putea ordona în orice moment să fie ucis.

Prin urmare, se gândi că asta făcea ca situația să nu mai fie așa urgentă: mai mult, supravegherea era mai importantă și mai folositoare decât acțiunea imediată. Dacă

îl ucide pe Tillman acum, poate că cine știe ce mecanism cu reacție întârziată se va declanșa: informația transmisă altora și un nou pericol la orizont.

Dar Kuutma nu credea asta.

Se duse în Londra. Luase metrourul, apoi autobuzul, până la gaura aceea de șobolan unde stătea Tillman. Închisese camera alăturată și, cu o grijă infinită, făcuse o gaură invizibilă în perete, foarte aproape de podea, folosind un instrument foarte fin și ascuțit, lucru care îi lua-se câteva ore. Prin gaură a introdus o microfibră cu o cameră în vârf.

Ceea ce a văzut i-a dat o satisfacție maximă.

— Nu va înceta să mă caute. Într-o bună zi, Kuutma, se va uita în ochii tăi, iar unul dintre voi va clipi.

— Rebecca, nu cred că voi fi eu acela.

— Tu nu îl cunoști, eu, da.

— Mi-aș dori, dragă verișoară, să nu-l fi întâlnit niciodată. Mă bucur enorm că nu trebuie să-l mai cunoști.

— A, dar nu mai trebuie să cunosc nimic niciodată, Kuutma. De aceea te-au trimis pe tine.

Poate că ar fi trebuit să îlucidă pe Tillman atunci. Sau poate că ar fi trebuit să îl lase în pace și să nu se mai bage peste el. Dar nici nu îl ucisese, nici nu îl lăsase în pace: nu imediat, cel puțin. Mai făcuse un lucru care ar fi putut avea urmări.

— Ce să fac, *Tannanu*?

Întrebarea lui Mariam îl scoase pe Kuutma din reveria în care nu ar fi trebuit să cadă.

Înăbușindu-și amintirile, recente și vechi, se gândi la mai multe variante, analizând dezavantajele pe care le avea fiecare.

— Deocamdată, spuse el, nu face nimic. Las-o în pace pe femeie, las-o să se întoarcă. Dacă părăsește terminalul din Mexico City, urmărește-o. În funcție de unde se duce și cu cine se vede, e posibil să trebuiască să ne mișcăm repede împotriva a mai multe ținte. Deocamdată, lasă-le să se adune. E bine dacă se adună. Asta ne face nouă misiunea mai ușoară. Știi, Mariam, regula esențială pe care o urmărim.

— Nu face nimic din ce nu e permis, cită Mariam. Fă tot ceea ce e necesar.

— Și întotdeauna, trebuie să deducem de aici, ai grijă ca acțiunile tale să fie țintite pe aceeași linie.

— Înțeleg, *Tannanu*.

— Dar tu îți jelești verii, Mariam. Durerea pe care o trăiești... dacă te cunosc cât de cât, aș putea spune că e mai reală și mai importantă pentru tine decât orice altceva pe lume.

— Nu este mai reală sau mai importantă decât Dumnezeu, *Tannanu*.

— Așa că, răspunse blând Kuutma, eu ți-am arătat cum e lumea. Tu i-ai iubit. Ai luptat alături de ei și ai împărțit cu ei tot ce era dumnezeiesc în tine. Ceea ce ai pierdut... crede-mă, știi ce important e.

Cum Mariam nu spuse nimic, el continuă.

— Dacă vrei să te întorci acasă, nu e nicio rușine. Poate să termine altcineva asta, iar tu te-ai putea vindeca alături de ceilalți pe care îi iubești.

— *Tannanu*, iartă-mă.

Vocea lui Mariam părea mai dură acum.

— Dacă mă retrag din asta pentru că sufăr, pentru că am o rană închipuită în inimă, cum să nu-mi fie rușine? Când Ezei și Cephas au jertfit totul, cum să judec eu ce am oferit și să hotărâsc că e îndeajuns? Tu m-ai

trimis. Te rog, te implor: nu mă trimite acasă înainte să termin aici.

Kuutma își înclină capul, cu un gest de respect pe care Miriam nu-l văzu și nici n-avea să afle de ce vreodată.

— Barthi, nu voi face asta.

Urmară câteva clipe de tăcere.

— Ce e muzica aceea? întrebă Mariam pe un ton mai calm, de parcă faptul că reușise să câștige în fața lui o epuizase.

— Rolling Stones, spuse el. Un cântec numit „Paint it Black“.

— Și îți place cum sună, *Tannanu*?

Kuutma era jenat.

— Nu, sigur că nu. E o hărmălie monstruoasă. O ascult numai ca să mă pun pe aceeași lungime de undă cu pra-da după care umblu. E Tillman. Muzica lui Tillman. A ascultat-o de mai multe ori de la incendiu și voiam să știu ce emoții poate stârni.

— Și ai aflat, *Tannanu*?

Aici, Kuutma era mai sigur.

— Disperarea, *barthi*. Trăiește un sentiment cumplit de disperare.

Kennedy se temuse că în cursa 124 s-ar putea simți straniu și fără vlagă, dar după cinci-zece minute, s-a simțit ca în orice avion. Se așeză la fereastră, așa cum ceruse de când rezervase biletul, refuză băuturile și covrigeii pe care i le oferiră stewardesele și începu să privească peisajul ce se întindea sub ochii ei.

Oraș, suburbie, deșert, deșert. O carieră de piatră, un orașel, un dig și iar deșert. În timp ce avionul continua să urce, nu mai putu distinge foarte clar ce era la sol. După o vreme, începu să deosebească numai după culorile zonele pe care se înălțau construcții: pete de gri, maro-roșcat, maro-cafeniu, oliv verde-gălbui.

La 8 300 de metri altitudine, revelațiile se produc greu.

Desigur, putea să vadă linia de coastă și râurile erau destul de vizibile. Șoselele erau mai greu de distins, dar uneori putea ghici pe unde se află după linia muntoasă care se întrerupea sau după zonele defrișate din jurul lor. Oare exista un drum unde nu ar fi trebuit să fie unul? Un drum fără vreo destinație evidentă?

Dar asta era imposibil. Ceva permanent ar fi putut fi văzut de pasagerii oricărui zbor care mergea pe ruta asta. Ceea ce căuta ea — ce îi trebuia ei — era ceva temporar: ceva ce se întâmplă o singură dată. Prin urmare, în acel zbor putea doar să-și facă o idee despre dimensiunea posibilă a aceluia lucru, dar nu mai mult. Oare se juca de-a cele douăzeci de întrebări sau era încă în faza: „E mai mare decât o cutie de pâine?”

Drumurile, așadar, nu traficul de pe acele drumuri. Structuri făcute de om, dacă erau destul de înalte sau de

întinse. Alte avioane: văzu câteva trecând fără grabă undeva, în planul al doilea.

Și lumini. Când se lăsă seara, peisajul deveni o tablă de șah: unele zone erau luminate, altele erau cufundate în întuneric. OK, asta ar fi o idee: o lumină acolo unde nu ar fi trebuit să fie? Dar, desigur, pe măsură ce se întuneca, era tot mai greu să distingă peisajul, așa că avea din ce în ce mai puține repere după care se putea orienta. Cum îți puteai da seama că e o lumină acolo unde nu ar trebui să fie sau cum să o reperezi în spațiu? Sigur, pilotul și copilotul ar ști. Aveau și aparatura necesară, și ochiul format. Oare Brand a deturnat avionul pentru că a vrut să ucidă echipajul? Una dintre luminile de dedesubt clipea la intervale regulate: trei secunde era aprinsă, cinci, stinsă. Se afla în apropierea coastei, iar Kennedy își zise că o fi un far. Oare zborul 124 identificase un alt tip de semnal luminos, unul care era destinat numai seminției lui Iuda? Să nu uităm că oameniiăștia erau înnebuniți după coduri: poate că își trimiteau semnale luminoase cu torțe sau cu acele proiectoare masive pe care forțele RAF Bomber Command le foloseau în al Doilea Război Mondial.

În epoca telefonului mobil, ăsta ar fi un lucru tare prostesc, nu-i așa?

Avionul începu să coboare spre Mexico City — după întinderea pustie a deșertului nesfârșit, își făcură apariția o grămadă de lumini înghesuite precum galaxiile —, iar Kennedy fu nevoită să renunțe, știind că era inutil să continue.

Mai avea vreo trei ore de pierdut până la avionul de întoarcere. Merse alene prin aglomerație ca o fantomă fioroasă, găsind majoritatea cafenelelor și a magazinelor închise pe timp de noapte. În cele din urmă, intră într-un bar, se așeză și ceru o Margarita mare. Dacă tot te afli la

Roma, trebuie să faci un mic efort să te comporți ca romanii.

În celălalt capăt al barului, o femeie îi arunca din când în când priviri furișe. Era tânără, drăguță, dar machiată prea strident. Nu era tocmai genul lui Kennedy, pentru că ei îi plăceau formele voluptuoase, dar, în același timp, interesante, care însoțesc un corp suplu și zvelt. Avea niște haine obișnuite, pământii: o bluză și pantaloni largi în nuanțe nedefinite, care, dacă femeia ar fi fost un pic bronzată, nu ar fi arătat rău, dar în contrast cu pielea deschisă, albă, de pe brațe, păreau murdare.

Kennedy nu se simțea deloc excitată, dar era extrem de tensionată, își dădu ea seama, pentru prima dată după multă vreme, gândindu-se ce bine i-ar prinde o partidă scurtă. Pentru început, o privi îndelung pe femeie, astfel încât, data viitoare când aceasta își întoarse ochii spre ea, privirile li se întâlneau.

Efectul nu a fost cel scontat de Kennedy. Fără să se miște, femeia se închise în ea însăși: nu din timiditate, ci ca și cum s-ar fi pregătit pentru o confruntare. La naiba! Era clar — Kennedy citise greșit semnalele: poate că femeia se prinsese că e polițistă și poate avea o problemă cu asta.

Tocmai voia să își termine băutura și să plece din bar, dar femeia i-o luă înainte. Își puse jos paharul, cu ceva mai multă forță decât ar fi fost cazul, îi făcu semn barmanului, îi spuse ceva și apoi îi îndesă în palmă un teanc de bancnote. Barmanul ridică din umeri, numără și dădu din cap. Femeia plecă, iar Kennedy o privi cu o vagă urmă de regret.

Nu se grăbi să își termine băutura, lăsând alcoolul să o liniștească după ce i se trezise chef, făcând-o mai calmă

și mai resemnată. Îi făcu semn barmanului să îi aducă nota, dar el scutură din cap.

— E în ordine, doamnă, spuse el.

— Cum adică?

— E în ordine. Doamna v-a plătit băutura. Și mi-a zis să vă dau asta.

Așeză ceva în fața ei pe tejgheaua barului. Părea că e o monedă de 25 de cenți, înainte să o ia în mână și să îi simtă greutatea și forma ciudată și, în cele din urmă, literele parțial șterse de pe margine. Avea o monedă identică în portofel, cea pe care i-o dăduse Tillman la Crown and Anchor pe Surrey Street.

Șuierând „la naiba!“ printre dinți, aruncă moneda și fugi afară din bar. Dădu o tură în zonă, sperând în zadar că o va întâlni pe femeie. Nu era prea multă lume în jur și ar fi zărit-o imediat, dar era evident că femeia, după ce lăsase moneda, se grăbise să dispară. În cel din urmă, Kennedy încetini, fără suflare de la atâta alergătură, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul.

Fusese... ce fusese? O păcăleală, o provocare, o promisiune. Femeia de la bar era dintre oamenii pe care îi căuta: tribul lui Iuda. Și i se arătase lui Kennedy pentru a-i spune că nu conta cât de mult i se punea totul pe tavă, tot nu va ajunge la capăt, tot nu va putea să pună piesele cap la cap.

Sau poate că nici nu avea importanță.

Furia o cuprinsese pe Kennedy ca un val fierbinte, dar acum, că se ripise, se trezi incredibil de calmă. Oricine era femeia aceea, era foarte necugetat că se expusese așa: văzută în contextul a secole sau milenii de păstrare a tainei, era o greșeală inexplicabilă. Poate că pentru ea reprezenta o modalitate de a-și arăta puterea, dar

era imposibil să fie asta. Era vorba de o emoție pe care nu o putea controla, care îi întuneca judecata. Dintr-o dată, Kennedy își aminti vocea femeii care țipase în noaptea incendiului de la Dovecote. Oare să fi fost aceeași femeie? Care a urmărit-o peste Atlantic? Greu de crezut: dacă au fost așa de aproape de a o ucide în noaptea aceea de foc și sânge, de ce nu ar face-o acum?

Era altcineva atunci. Dar cineva care voia ca ea să știe că este cunoscută: că e urmărită, chiar în timp ce ea însăși își continua urmărirea.

Așadar, adevărata confruntare nu era departe. Iar acum, Kennedy era avertizată, așa că, dacă nu își lua măsuri de precauție, n-avea nicio scuză.

Era două dimineața când avionul ei a aterizat în Bullhead, iar o oră mai târziu Kennedy a ajuns la motelul ei din Peason. Din nou, John-Bird fu acela care o duse cu mașina, dar se apără de anecdotele sale despre Colorado adormind instantaneu pe bancheta din spate. Însă el continuă să vorbească și ea, trezindu-se din când în când, simți forța liniștitoare a cuvintelor: era bine să nu mai fie singură. Drept mulțumesc, bălmăji un „Serios?” la cine știe ce amănunt despre viața tumultoasă cu a cărei descriere o cadorisea atunci și adormi la loc.

Târându-se spre camera ei, intenționa să se prăbușească pe pat și să doarmă în continuare, probabil chiar fără să se schimbe. Dar lumina roșie a telefonului de lângă pat clipea, așa că avea un mesaj. Ridică receptorul și formă „3” pentru mesagerie, ținând receptorul sub bărbie, în timp ce se lupta să se descalțe, simțindu-și picioarele cam umflate.

— Hei, sergent, se auzi vocea lui Webster Gayle, însuflețită, veselă și un pic cam prea puternică. Sper că ai aflat ceva din călătoria asta până la granița de sud și sper că e ceva mai mult decât tequilla ieftină. De-abia aștept să aud cum a mers. Nu mai putem amâna. Trebuie să vorbești cu Moggs și să vă gândiți împreună cum să rezolvați asta. Promit să mă țin departe de raza exploziei. Ea se scoală cu noaptea-n cap, așa că m-am gândit să ne vedem cu toții la micul dejun. Vă aștept jos la 7:30. Somn ușor!

De la o singură Margarita, își spuse Kennedy și se trânti în pat, știind că dimineață nu o așteaptă decât un mic dejun cu fantome. Și nici măcar nu era beată.

48

Kennedy s-a prins din prima că relația dintre Eileen Moggs și Webster Gayle era mult mai mult decât una profesională. La fel de repede s-a prins că cei doi văd relația aceea în cu totul alți termeni.

Șeriful Gayle i-o prezentase pe Moggs foarte relaxat, numind-o „o foarte bună prietenă” — o frază obișnuită la gazdele unor emisiuni TV — și nu însemna practic nimic: dar zâmbetul lui Moggs păruse, în acel moment, un amestec de mândrie și tristețe. Asta spunea că era prietena cea mai bună a șerifului, dar, în același timp, că nu exista un cuvânt mai potrivit pentru a o descrie.

Cele două femei dădură mâna și se măsurară reciproc.

— Clar ești polițistă, zise Moggs, chicotind.

— De ce? Așa arăt? întrebă Kennedy cu tristețe.

— Din cauza epoleților, draga mea, și ia-o ca pe un compliment. Tata a fost polițist și la fel și cei doi frați ai mei. Oricine are însemnele acelea pe umeri îmi pare un văr pe care îmi vine să îl pup.

„Acum înțeleg de ce ieși cu șeriful“, se gândi Kennedy. O lăsa pe Moggs să o conducă în bucătărie, printr-o perdea de mărgele, unde îi așteptau clătite, ouă și șuncă. Erau incredibil de bune, la fel și cafeaua, și sucii de portocale — acesta din urmă stors manual cu un robot vechi de bucătărie care stătea expus cu mândrie pe unul dintre blaturi. Kennedy se simțea fizic și emoțional terminată, însă micul dejun o puse pe picioare, iar replicile ei la întrebările amabile ale lui Moggs trecură treptat de stadiul monosilabic.

Deci de câtă vreme lucra Kennedy în poliție? De aproximativ șase ani.

Și a vrut dintotdeauna să facă asta? Așa s-ar zice. Era o tradiție de familie. („De obicei e“, aprobă Moggs.)

Era prima dată în State? Nu, a doua. Petrecuse odată o săptămână la New York cu o prietenă — sau, mai curând, amică, una dintre multele mișcări greșite într-o relație care rămăsese, în mod misterios, platonică, în ciuda semnalelor că ar fi putut evolua în ceva mai profund. Kennedy nu pomeni nimic de fată: nu știa ce părere aveau Moggs și Gayle despre homosexualitate și nu voia să transforme o situație și-așa foarte ciudată într-una și mai și.

— Eu am fost o dată la Londra, mărturisi Moggs. Am petrecut trei zile oribile acolo. Era miezul verii, dar a plouat continuu. Mi-a luat o lună întregă să mă usuc. Și-a mai și trebuit să arăt cu degetul pe meniuri la restaurant, pentru că mi-am dat seama că nu pot vorbi limba aia — deși, cică era aceeași!

Râse din toată inima la propria glumă. Kennedy râse și ea.

— Prin urmare, spuse Moggs, devenind brusc serioasă, crimele astea pe care le investighezi... Web nu vrea să îmi spună despre asta, pentru că nu vrea să facă abuz de poziția pe care o are — eu fiind ziaristă, iar el reprezentant al legii — dar a zis că poate îmi povestești tu și, dacă e așa, el nu o să te poată opri. Așa că m-am gândit: dacă îmi arăți tu, îți arăt și eu. Ce zici?

Kennedy se hotărî să fie pe deplin sinceră.

— Nu pot spune nimic până nu știu ce ai tu să îmi arăți.

„Și dacă sunt numai povești cu fantome, s-ar putea să trebuiască să îți răsplătesc urât ospitalitatea.“

Moggs acceptă cu un zâmbet.

— Ai dreptate. Ai mare dreptate. Totuși, uite. Web e un om bun, nu-i așa? Adică știu că abia l-ai cunoscut, dar pun pariu că asta crezi. Dacă el e bun, crede că toată lumea e la fel. Asta e o slăbiciune pentru un polițist.

— Hei, sunt și eu aici, protestă Gayle.

— Taci, Web, îi zise Moggs cu afecțiune.

Continuă să o privească pe Kennedy și parcă avea o lumină în ochi.

— Dar eu sunt o știristă obosită, sergent, și știu că nu e nimeni curat. Cred că sunteți de acord cu mine, nu?

— Eu aș zice juma-juma, acceptă Kennedy cu precauție.

— Ei bine, încep Moggs, eu nu. Eu cred că procentajul e mult mai dezechilibrat. Așa că, uite cum stau lucrurile. Web primește un mesaj de la cineva din afara orașului, un alt polițist, care îi cere ajutorul. Iar la început, Web s-a gândit cum să îl ajute. În vreme ce eu mi-am zis: ce naiba? Ce am eu de pierdut în situația asta? Ce pare că

faci dacă te tot învârți în jurul lui și-l tot înțepi cu un băț? Înțelegi ce vreau să zic?

Kennedy înțelese întrebarea din spatele întrebării și știu fără nicio îndoială că rămăsese cu gura căscată.

— Da, zise ea. Înțeleg.

— Așa că, în timp ce Web îți așterne covorul roșu și îmi spune mie lucrurile astea grozave despre tine — ce deșteaptă ești, ce politicoasă și ce accent minunat ai etc. — eu nu pot să nu mă întreb cine e sergentul Kennedy și care e de fapt problema ei. Pentru că toată lumea are așa ceva.

— Mda, zise Kennedy. Presupun că așa e.

— Iar problema ta e că nu mai ești polițist. Ai fost scoasă pe tușă sau ai renunțat de bunăvoie — depinde pe cine întreb. Dar ai uitat să îi spui asta lui Web când l-ai rugat să te ajute să investighezi cazul.

Kennedy se surprinse roșind. Știa că era doar o chestiune de timp până când toată lumea avea să afle că referințele ei că nu mai sunt valabile și nu s-a așteptat ca momentul în care se va întâmpla asta să fie atât de dureros.

Se întoarse spre Gayle.

— Îmi pare foarte rău, domnule șerif, zise ea cu sinceritate. Probabil credeți că m-am folosit de dumneavoastră cu mult cinism și poate așa e. Dar nu știți cât am muncit la cazul ăsta. Cât am pierdut. Și nu am putut renunța. Chiar și când am fost eliminată, când am ieșit din poliție, nu am putut renunța.

Se ridică, gata să plece singură sau însoțită, dar Gayle izbucni într-un hohot de râs când îi văzu fața solemnă și încordată.

— Stai jos, sergent, spuse el. Eu nu cred că ai mințit așa grav. Știu că unii sunt polițiști înainte de a avea insigna și continuă să fie polițiști și după ce o predau. Sau nu primesc niciodată o insignă, cum e și cazul lui Moggs, dar au instinctul și acel mod de a privi lumea.

— E în sânge, spuse Moggs, lipsită de modestie. Serios, domnișoară Kennedy — cred că n-ar trebui să-ți spun „sergent“ — nu am încercat să îți dau peste nas. Voiam doar să știi că am aflat. Ne-am prins. Dar oricum nu ai jurisdicție aici și știu sigur că ai lucrat la cazul ăsta până în ziua când ți-ai pierdut slujba. Deși toți ceilalți cred că ai greșit, nimic nu te poate opri. Și mai e ceva: Web nu a încălcat nicio o regulă ajutându-te. Toate astea sunt chestiuni publice. Șeriful ținutului îți poate spune orice vrea despre un caz în desfășurare.

— Deși, în general, nu face așa, interveni Gayle. N-aș vrea să credeți că sunt indiscret față de oricine trece pe stradă, sergent.

— La naiba, zise Moggs, adevărul gol-goluț e că lucrezi pe teritoriul nostru și de-aceia am vrut să mâncăm împreună, asta am avut eu să îți spun. Ce părere ai?

Întinse mâna. Încă roșind, Kennedy i-o strânse, dar nu într-un mod formal, ci bătând palma și strângându-i degetul mare, gest mult mai intens și mai liniștitor.

— Haide în sufragerie, spuse Moggs. Și o să îți arăt ce am eu.

O conduse din nou prin perdeaua de mărgele și apoi printr-un hol îngust în sufragerie, care era un spațiu primitor și plăcut, cu mobilă ușoară și culori calde. O sofa mare avea o cuvertură tricotată cu un vultur american stilizat, dar foarte frumos.

— De fapt, zise Moggs imediat ce Kennedy se așează pe canapea, s-ar putea ca exact ăsta să fie lucrul pentru care avem nevoie de mai multă cafea. Mă duc să mai fac o tură.

Se îndreptă din nou spre bucătărie, iar Gayle o urmă un minut mai târziu, mormăind ceva cum că vrea să o ajute cu tava. Rămasă singură, Kennedy se uită pe pereți, până când pulsul ei redeveni normal: erau multe poze, dar Eileen Moggs nu apărea în niciuna. Era un perete plin cu portrete: Webster Gayle (două), George Clooney, Jesse Jackson, Bill Clinton, Bono, Donald Rumsfeld, uitându-se urât cu toții. Peretele din față avea poze cu locuri: Marele Canion, Route 66, cu simbolul specific și motocicletele, ruinele de la Anasazi, cactuși, legislația statului contestată de sute de protestatari; și o poză — destul de tulburătoare — cu niște polițiști în uniformă sau poate soldați (Kennedy nu știa atât de bine codul uniformelor) în deșert, pozând solemn lângă cadavrul unui negru.

Gayle veni cu trei căni pe o tavă, intrând cu spatele printre mărgelile și plecându-și capul. Moggs îl urma, ducând o tavă cu prăjituri și, cumva fără logică, o sticlă de Jim Beam. Moggs puse tava jos și desfăcu sticla de whisky.

— De obicei, pun un strop în cafea, îi spuse ea lui Kennedy. Doar un pic. Simbolic, dar face ca lucrurile să pară puțin mai bune.

Turnă în ceașca ei, apoi îi făcu semn lui Kennedy.

— O să vorbim despre lucrurile mai puțin bune?

Moggs zâmbi.

— Păi, n-am făcut asta deja?

— Bine, încuviință Kennedy, iar Moggs turnă.

— Eu spun pas, anunță Gayle, trebuie să mă întorc la lucru.

— Și eu sunt în timpul serviciului, bombăni Moggs.

— Sigur, dar toată lumea se așteaptă ca un ziarist să fie beat!

Se tachinau cu aerul intim al unor iubiți. Nu trebuiau să râdă la glumele celuilalt. Moggs se îndreptă către un birou mare în formă de „L“, într-un colț al camerei, și se întoarse cu un dosar gros verde, pe care îl puse pe masă între ele, împingând tava cu prăjituri pentru a-i face loc: *la pièce de résistance*.

— OK, zise ea cu aerul cuiva care trece la subiect. Țsta e dosarul cu morții vii.

Kennedy nu simțea neapărat fiori de nerăbdare, dar tot avu o senzație de leșin.

— Fantomele din zborul 124? întrebă ea.

— Absolut, confirmă Moggs. Uită-te și tu. Țți promit dezvăluiri, semne și minuni.

— Eu nu prea... cred în asta, protestă Kennedy, ușor scârbită.

— A, nici eu, sergent. Dar citește oricum. Apoi vorbim.

O jumătate de oră mai târziu, Kennedy încă era afundată în lectură, sub privirea gazdelor ei binevoitoare — dar semnele și minunile tot întârziiau să apară. De fapt, dosarul conținea exact ce se așteptase: o supă reîncălzită de legende urbane, scurte povești de groază și autoiluzionări triste.

Toți suspectii erau acolo: cel care a trimis e-mailuri pline de vorbărie indescifrabilă de la biroul lui în timp ce corpul său era pe o masă într-o morgă din Arizona; femeia care simțise mâna bărbatului ei pe umăr și sărutul lui pe obraz în timp ce avionul se prăbușea, mașina care rămăsese cu motorul pornit pe autostradă în miez de noapte („Cheile soției mele erau în contact, iar ea le avea

când a murit, vă jur!“), chipul mamei cu copilul desenate pe fereastra aburită de la maternitate și bătrânica simpatică ce a recunoscut în ele, fără ezitare și cu lacrimi în ochi, mâna nepoatei („Întotdeauna se desena pe ea însăși cu părul creț, cu toate că și-l tunsese acum un an!“). Și așa mai departe, cu variații minore. Povești pe care și le spun oamenii pentru a se convinge că moartea nu e sfârșitul definitiv.

Kennedy închise dosarul, citit abia pe jumătate, ca să arate că a terminat. Dacă ajunsese la vreo concluzie, aceea era că Gayle și Moggs făceau parte dintr-o biserică americană mai suprealistă și se pregătea să le spună că sendvișurile pe care le adunaseră nu erau suficiente pentru a face un picnic.

— Așa cum am spus, repetă ea pe un ton cât de neutru posibil, nu cred în povestea asta cu viața de după moarte. E interesant, dar nu e genul meu de...

— Interesant? făcu Moggs, neîncrezătoare. De ce spui asta, domnișoară Kennedy? Toate astea sunt exact aceleași mișkerii ca și cele pe care ni le bagă pe gât zilnic pliantele de supermarket. E mai mult decât interesant, nu pot trece de șase pagini fără să-mi piară cheful de viață.

— Păi și-atunci? întrebă nedumerită Kennedy. De ce mi le arăți mie?

— Bună întrebare, spuse Moggs. Iar eu o să răspund cu o altă întrebare. Ce observi la toate prostiile astea? Ce ti-par au?

În tonul ei era o undă de viclenie sau de înfumurare: tonul profesorului care știe deja răspunsul și așteaptă să dai tu unul greșit.

Kennedy redeschise dosarul, scană din nou primele pagini fără mai mult entuziasm decât prima dată.

— Nu există repere clare. Nimic verificabil. Nimic care să nu poată fi fabricat sau imaginat. Exact stilul de tabloid: faptele și numele cât mai sporadic pomenite, pentru ca restul să fie ocupat de speculații. Poveștile preluate de la o agenție de știri și prelucrate de o alta.

— Absolut, încuviință Moggs. Am mai văzut asta, domnișoară Kennedy — uite, pot să îți spun Heather? Mersi. Am mai văzut toate astea, Heather, și se pare că și tu la fel. Dar știi cum se spune, excepția e cea care confirmă regula, iar de data asta, excepția e destul de vizibilă – sare în ochi.

Kennedy își ridică mâinile a nedumerire.

— Eu nu o văd.

Simțea că Gayle ardea de nerăbdare să intervină, dar se abținea, probabil își dădea seama că Moggs era vedeta aici.

— Adevărul e, începu Moggs, dându-se ușor în spate, că și mie mi-a luat ceva să mă prind. Web mă înnebunise cu poveștile astea. Și chiar și când nu vorbea despre asta, se vedea pe fața lui că acolo se gândește. Așa că am întocmit dosarul ăsta ca să-i pot da cu el în cap — să-i arăt în toate modurile că e doar praf în ochi. Și apoi m-am prins: pentru că erau adunate toate la un loc, cred, iar Web a încercat să le aranjeze cronologic. Asta a fost cheia. Întoarce-te la început, Heather, și gândește-te că e în ordine cronologică.

Primul articol era despre Peter Bonville, funcționarul atât de obișnuit cu rutina zilnică, încât moartea nu l-a împiedicat să apară la birou, să își facă o cană de cafea, să își deschidă calculatorul și să se uite în căsuța de e-mail. Ceva îi atrăgea atenția lui Kennedy. Verifică data: 5 iulie. Trei zile după prăbușirea avionului.

— Dar ăsta nu e primul, spuse ea. Mai era unul datat 4 iulie.

— Sylvia Gallos, confirmă Moggs. Așa e. Asta m-a surprins și pe mine la început, dar e o eroare de paralexă. Gallos a sunat seara târziu la un post de radio, chiar în noaptea în care s-a întâmplat. Așa că nu e niciun decalaj de timp. Se întâmplă pe 4 iulie și tot pe 4 iulie e înregistrată. Povestea cu Bonville apare a doua zi, dar a avut loc cu două zile mai devreme. Doar că a apărut la știri abia când cineva a observat.

Acum se apropiau și de miezul chestiunii. Moggs nu coborî vocea, dar se aplecă mai mult spre Kennedy, ca și când ce avea de spus merita tot scenariul ăsta conspirativ.

— Au existat foarte multe versiuni ale poveștii lui Peter Bonville, cu o mulțime de detalii legate de ce a făcut când a apărut în acea zi la lucru. De exemplu, unii spun că a intrat cu actul de identitate. Fals. Nu există dovezi că a intrat sau a ieșit din clădire. Bonville și-a făcut o cană de cafea pe care a băut-o pe jumătate. Fals. Din câte știu eu, numai zona biroului, care era deschisă, a avut un vizitator. Bucătăria era în altă parte și nimeni nu a intrat acolo. Bonville a vorbit cu unii dintre colegi, care abia mai târziu au aflat că vorbeau cu o fantomă. Fals. Nimeni nu l-a văzut. Singurele dovezi sunt cele de pe calculatorul lui, care a fost deschis și folosit.

— Folosit la ce? întrebă Kennedy.

Simți un fior în ceafă și pe brațe. Oare exista și vreun sâmbure de adevăr în toate poveștile astea obosite și sfărăitoare?

— Ei bine, există și aici mai multe versiuni, răspunse Moggs. Unele dintre ele spun că Bonville a intrat pe site-uri

porno. Majoritatea spun că a trimis e-mailuri: fie e-mailuri pline de chestii ilizibile, fie cu plângeri cum că se află într-un deșert unde soarele nu mai răsare. Din nou, am verificat la Departamentul de Lucrări Publice din New York, unde lucra Bonville. Sigur că nu aveau de ce să vorbească cu mine, nici măcar cu Web, dacă ar fi sunat, pentru că jurisdicția lui se termină la granița ținutului. Dar au fost de acord să vorbească. Erau cam sături de toate poveștile astea care circulau și voiau să clarifice lucrurile. Au spus că e-mailul lui Bonville nu a fost accesat, și nici browserul. Tot ce a făcut el — sau mă rog, cine o fi fost — a fost să acceseze niște fișiere și să le șteargă. Așa că au spus că o fi fost vreun hacker, nu o fantomă.

Sâmburele acela de adevăr devenise brusc mai important, drept care și Kennedy se lăsă în față, de parcă era gata să se aplece peste masă și să o sărute pe Moggs — ceea ce probabil că l-ar fi făcut pe șerif să își schimbe buna părere despre ea.

— Ce fișiere? Știm ce conțineau?

— Nu, nu știm. Și nici ei, pentru că serverul principal al departamentului s-a virusat în acea zi și tot ce era stocat a dispărut, iar ei nu au putut face nimic. Tot ce a rămas a fost o listă cu numele fișierelor, dar nimic clar. Date 1, Date 2, Date 3 — nume de genul ăsta.

Kennedy se gândi evident la un singur lucru: Rotgut? Dar nu, era imposibil. Dacă cineva din echipa lui Stuart Barlow ar fi vorbit cu un funcționar mărunț de la o agenție publică din New York ar fi dat de mult de urma asta. Aici era altceva: nu era vorba de Rotgut. Dar asemănarea era destul de mare pentru ca soluția să fie aceeași: trimiterea lui Michael Brand.

Moggs continuă:

— Așa că nu prea ai pe ce să te bazezi, până la urmă. Dar iată ce m-a făcut să caut mai departe. Am spus că asta e primul dintre incidentele cu fantome. Doar că nu ți-am spus cât de devreme s-a petrecut. Programul acela indică foarte clar când au fost modificate ultima dată fișierele și când au fost șterse. Ei bine, orele sunt foarte apropiate, e vorba de cinci minute, începând cu ora 11:13 a.m. pe data de 2 iulie. Cu alte cuvinte, fișierele au fost șterse când avionul CA 124 încă era în aer: cu vreo zece minute înainte ca Peter Bonville să devină fantomă.

Kennedy verifică și ea orele și apoi se gândi un minut la munca de detectiv făcută de Moggs: de fapt, vreo cinci secunde.

— Ai dreptate, îi spuse ea plină de admirație. Ai reușit să... Ai dibuit-o perfect, domnișoară Moggs. Eileen. Intuiție grozavă excelent urmată.

Moggs râse — îi plăcură și formularea, și complimentul.

— Intuiție grozavă excelent urmată, apoi două zile fără nimic, și apoi apar celelalte povești cu fantome. Așa că, până să se prindă superiorul lui Bonville că lipsesc niște documente și să-l anunțe pe șeful de birou, toate celelalte povești încep să se ivească. Și așa a și apărut știrea — o altă fantomă din zborul 124.

Kennedy dădu ușor din cap, întorcând logica raționamentului pe-o parte și pe alta.

— Asta e o chestie foarte deșteaptă, murmură ea. Îți acoperi urmele pe cât posibil, dar când îți dai seama că ceva ți-a scăpat, inventezi alte piste ca să arăți că nu duc nicăieri.

— Invențiile cuiva care nu știe să mintă, spuse Moggs.

Părea un citat, dar Kennedy nu se prinse și nici nu avu chef să întrebe. În schimb, se întoarse către Gayle.

— Deci credeți că cineva a profitat de absența temporară a tipului ăștia ca să-i umble în computer și să-i șteargă ceva de acolo? Și când, în loc să apară la serviciu, a venit vestea morții sale, au inventat o poveste fantastică pentru a acoperi asta?

— Exact asta cred, aprobă Gayle.

— Eu cred că vă înșelați.

Gayle clipi de câteva ori, lovit de cuvintele dure. Cu o clipă în urmă, conspirau cu toții și îi descopereau pe conspiratori: acum Kennedy nu mai voia să joace jocul ăsta.

— Cum așa? o întrebă el.

Kennedy se întoarse spre Moggs.

— Ai lista cu pasagerii zborului 124? întrebă ea.

Moggs dădu din cap.

— Am toate informațiile pe care le-am obținut pe cale legală despre povestea asta, ba chiar și un pic mai mult.

— Poți să mi-o arăți?

Moggs se îndreptă spre birou și își deschise calculatorul. Șeriful Gayle i se alătură și rămase în spatele ei în timp ce acesta își tasta parola. Își lăsa mâinile pe umerii ei, un gest de protecție și solidaritate. Îi arătară co-moara lui Kennedy. Oare avea de gând să le spună că e o prostie?

Moggs scrise ceva și apoi deschise un document.

— OK, zise ea. L-am deschis.

— Găsește-l pe Peter Bonville.

— Gata. E între primii, evident.

— Bine, o să vă spun ce loc a avut.

Moggs o privi uimită.

— Din memorie?

— Nu i-am auzit numele până acum.

— Și-atunci cum știi pe ce loc a stat?

— Poate nu știu. Din multe puncte de vedere, sper să mă înșel. E cumva 29E?

Amândoi s-au uitat la ecran și apoi la ea.

— Cum ai știut? întrebă Gayle.

Kennedy căută în buzunarul interior și scoase foaia împăturită pe care i-o dăduse Gayle cu o zi în urmă: fotocopia dolarului pe care îl avea Brand la el. I-o arătă: Gayle o luă și o studie, dar Moggs se prinse prima.

— Cele trei linii de pe bancnotă, spuse ea. Sunt chiar peste numărul seriei, jos.

— Nenorocitul! exclamă Gayle uimit, prinzându-se o secundă mai târziu.

Cele trei linii tăiau un „E”, un „2” și un „9”.

— Prima dată când am văzut bancnota am crezut că e un mesaj codat, spuse Kennedy. Cei pe care i-am urmărit... sunt obsedați de coduri și mesaje ascunse. Se cred cei mai tari din parcare și au impresia că pot opera în văzul lumii dacă își acoperă mijloacele de comunicare. Iar asta e exact în genul lor.

— Și de ce înseamnă că ne înșelăm? o întrebă Gayle.

— Fiindcă ați crezut că cei care au umblat la calculatorul lui Bonville au făcut-o profitând de ocazie. Nu a fost așa. Persoana care i-a dat bancnota asta lui Brand i-a spus de fapt cine e ținta. Ceea ce înseamnă că Brand s-a urcat în avion cu intenția de a-l ucide pe Bonville. Iar noi nu vom ști niciodată...

— O, Dumnezeule! murmură Moggs.

— El i-a ucis pe toți. Pe toți de la bord. Și-a încheiat misiunea deturnând zborul CA124.

Într-un anumit fel, după asta, totul a devenit mai ușor.

Bonville nu se îmbarcase la Los Angeles. Fusese în zborul 124 încă de la început: Aeroportul Internațional „Benito Juárez International“, Mexico City. Kennedy îl rugă pe Gayle — în ciuda chestiunilor legate de jurisdicție despre care vorbise deja Moggs — să îl sune pe superiorul lui Bonville, Lucy Miller-Molloy, de la Departamentul de Lucrări Publice din New York. Ce căutase Bonville în Mexico City? Și dacă tot vorbeau despre asta, cu ce se ocupa, în general, Bonville? Ce slujbă avea, în ce departament? În ce era specializat?

Răspunsul scurt a fost rutarea interconexiunilor. Răspunsul ceva mai lung: Bonville era un profesionist respectat în domeniul din ce în ce mai extins al reglării raportului dintre închiderea și deschiderea elementelor de comutație. Miller-Malloy știa mult mai multe decât îi spunea unui outsider, dar îi povesti îndeajuns lui Gayle, încât acesta să le poată reproduce povestea în mare lui Kennedy și Moggs, fără să se contrazică.

— Să zicem că te afli la conducerea unui oraș și ai un generator care asigură energia orașului. Uneori ai nevoie de o mare cantitate de energie, alteori, nu. Așa că folosești momentele de repaus pentru a încărca generatoarele auxiliare — sau să zicem pentru a pompa apă în susul râului, peste un dig, folosindu-te de o instalație hidroenergetică. Și apoi, când te apropii de un moment de consum maxim, poți folosi surplusul acela de energie, ca atunci când ai niște economii și îți plătești datoriile — îți mărești capacitatea de producție pentru un moment de consum maxim.

Se pare că erau multe modalități de a regla raportul dintre închiderea și deschiderea elementelor de comutație, unele atât de ieftine, încât puteau acoperi toate costurile. Ceea ce făcea Bonville era să se uite la sisteme și să spună: „Aveți loc pentru asta și asta și o să vă coste atâta pentru fiecare ergi*“.

Departamentul pentru Lucrări Publice din New York îl folosise pe Bonville pe post de consultant extern o vreme, și-apoi l-a angajat — o consecință plăcută fiind faptul că îl puteau împrumuta o vreme altor municipalități, câștigând bani frumoși din asta. Mexico City era cea mai recentă.

— Deci se afla acolo pentru a-i învăța cum să economisească electricitatea, rezumă Gayle, când le povesti apoi lui Kennedy și Moggs. Le analiza energia folosită, apoi le spunea unde anume au supracapacitate în sistem și cum o puteau folosi.

Erau acum deja la a patra ceașcă de cafea, era miezul zilei, iar Gayle renunțase la restricțiile legate de whisky. Își turnă și el o picătură într-un pahar mic, pe care scria cu litere roșii „Cadou din Tijuana“. Dovadă erau și sombrero-ul și cactusul stilizate.

— Nu prea înțeleg cum se leagă povestea asta de a ta, îi spuse Moggs lui Kennedy, frunzărind notițele despre Bonville, pe care le completase în cursul dimineții. Tribul ăsta al lui Iuda îi ucide pe toți cei care află de Biblia lor secretă, da? Și Bonville a dat cumva peste Manuscrisul Rotgut undeva în Mexico?

Kennedy medita exact la același lucru și ajunsese la o concluzie.

* Unitate de măsura a energiei, egală cu lucrul mecanic efectuat de o forță de o dină care își deplasează punctul de aplicație cu un centimetru.

— Cred că au o bătaie mult mai lungă, spuse ea, în timp ce Moggs termina de scris la calculator. Ideea ca nimeni să nu afle de Evanghelia după Iuda nu e o simplă credință oarbă. Dacă ar fi fost, i-ar fi ucis pe toți cei care au citit versiunea codificată ce a apărut acum câțiva ani — Codicele Tchacos. Ideea e, cred, că nu vor să știe nimeni de existența lor sau că au existat vreodată. Versiunea completă a evangheliei, cea obținută de Barlow din studiul Rotgut-ului vorbește despre regulile și despre organizarea lor. Era clar că venerarea lui Iuda era ceva ce le definea comunitatea. Tribul. Cred că asta nu vor să se afle.

— Un vechi trib al lui Iuda? Tot nu are niciun sens.

— Ei bine, spuse Kenendy, poate că are. Știm că Bonville călătorea prin toată lumea dând sfaturi — celor din administrația locală, agențiilor publice — despre consumul de energie. Așa că avea acces la tot felul de date: despre fluxul de energie, despre energia consumată în diferite momente și locuri. Dacă a găsit niște date care nu se potriveau cu nimic?

Moggs încremeni cu degetele pe tastatură. Se întoarse spre Kennedy.

— Consum de energie acolo unde nu ar fi trebuit să existe, spuse ea.

— Exact. Sau cel puțin mai mare decât ar fi trebuit să fie, pentru un anumit spațiu și o anumită densitate a populației. Ar fi putut afla unde s-a stabilit poporul lui Iuda, pornind de la niște simple statistici. Nici n-ar fi fost necesar să știe ce anume exact. Dar a început să pună întrebările interzise și să caute unde nu ar fi trebuit. Și s-au gândit să îl reducă la tăcere, înainte să se prindă de tot.

Gayle o privi din nou neliniștit pe Moggs. Kennedy știa ce îi trecea prin cap.

— Trebuie să fim foarte atenți cui spunem despre asta, aprobă ea. De fapt, cred că ar trebui să păstrăm lucrurile astea între noi. Eileen, ai un laptop?

Moggs dădu din cap.

— Atunci copiază datele astea pe un stick de memorie și mută-le în laptop — și nu accesa internetul de pe calculator. Dacă au reușit să ajungă la computerul lui Bonville, pot ajunge și la al tău.

— Poate ar trebui să îmi deconectez și computerul, murmură Moggs. Pentru internet, îl pot folosi pe cel de la birou.

Kennedy scutură din cap.

— Nu, nu-l deconecta, poartă-te ca și când nu s-a întâmplat nimic. Dacă ar fi să te verifice vreodată, nu trebuie să găsească nimic ieșit din comun. Totul trebuie să pară că merge ca de obicei. Dacă se prind că îi urmărim, vor veni ei înainte. Și, crede-mă, nu vrei să se întâmple asta.

— Care e următorul pas? întrebă Moggs.

— Santa Claus, răspunse Gayle înaintea lui Kennedy. Mergem încă o dată la depozitul unde sunt probele ca să vedem dacă în cutia cu lucrurile lui Bonville sau în maldărul ăla de lucruri banale nu există ceva care să ne indice peste ce anume a dat.

— Sunt de acord, spuse Kennedy. Și facem asta chiar acum. Dacă nu găsim nimic acolo, mergem la biroul lui din New York și cerem o listă cu locurile unde a fost Bonville în ultimul an. Asta cel puțin mai restrânge aria căutărilor.

— Ba chiar mai mult, zise Moggs. Dacă ai confrunța lista aceea cu datele de pe serverul din New York, ai găsi o singură nepotrivire — acel loc din care au fost șterse datele.

La sfârșit, căzură de acord să încerce ambele variante. Moggs urma să rămână acasă și să dea acel telefon.

Gayle și Kennedy urmau să meargă la depozitul de probe din Santa Claus și să caute arma crimei. Asta zisese Gayle, iar Kennedy se crispă.

— Faceți-mi o favoare: am putea spune „să căutăm dovezi“?

50

Mașina lor era singura de pe autostrada 93: nu se vedea nimic în ambele direcții. Totuși, Kennedy se tot uita în oglinda retrovizoare din minut în minut: nu putea crede că deșertul e gol.

— Va trebui să dăm câteva explicații, medită Gayle. Și odată ce vom da explicațiile, totul va ajunge la nivel federal. Nu știi dacă e bine sau nu. Oamenii ăștia au multe resurse. Și cred că, odată ce riscul e să se răspândească la scară largă, nu văd ce altă problemă ar mai fi. Nimeni nu ne va căuta dacă toată povestea se află. Dar agenții federali au propriile reguli cu care e foarte greu să negociezi. S-ar putea ca vacanța ta în Arizona să fie ceva mai lungă, sergent. Dacă vor crede că au nevoie de ceea ce știi, s-ar putea să nu te lase să pleci. Și știi că poliția londoneză nu te sprijină. Dar să te ținem la distanță de ei... asta va fi cam greu dacă am ajuns în punctul ăsta.

— Nu va trebui să mințiți pentru mine, domnule șerif, îi spuse Kennedy. Faceți ceea ce credeți de cuviință și, dacă încalcăm vreo regulă în toată povestea asta, vă rog să dați vina pe mine.

— Nu vreau să fac asta.

— OK. Dar eu am dat buzna aici mințindu-vă, iar minciuna asta e deja pe hârtie. Nimeni nu trebuie să știe că

ați aflat. Dumneavoastră doar ați ajutat un alt polițist. Totul a pornit de aici.

— OK, zise Gayle, îmi place ideea.

Mașina model Biscayne dădu un rateu, care sună ca o tuse jenată.

Ieșiră de pe autostradă, parcară și intrară în depozit. Era deja mijlocul după-amiezii, așa că era și mai cald decât prima dată. Gayle porni aerul condiționat și rămaseră în mașină până când începu să se simtă o schimbare.

— Sunteți de multă vreme cu Moggs? întrebă Kennedy.

Gayle roși puțin.

— A, zise el, genul acela de relație... știți, ce se aude nu e întotdeauna ce...

Se opri, fără să mai poată articula niciun cuvânt, apoi puse și el o întrebare.

— Dar tu? Există și un domn sergent Kennedy, sergent Kennedy? Vreun bărbat special în viața ta?

Faptul că el era așa de evaziv o făcu să vrea să fie directă.

— Sunt lesbiană, îi răspunse. Dar nu am pe nimeni acum. De multă vreme nu am mai avut o relație.

Gayle roși și mai tare.

— Aha, făcu el. Ei bine... lucruri diferite pentru...

Dar nici propoziția asta nu avea să o ducă la capăt.

— Cred că putem merge acum, zise el, ieșind din nou din mașină.

Era adevărat că se mai răcorise în depozit. Merșeră direct la rafturile din dreapta, luând în trecere dosarul roșu.

Ca un general, Gayle făcu planul campaniei. Aduse două perechi de mănuși de protecție, îi întinse ei una și un spray dezinfectant.

— Avem de căutat de aici până aici, îi spuse, făcându-i semn cu capul, în timp ce se dădea pe sine și pe ea cu dezinfectant. Ne-am străduit să grupăm obiectele similare, dar, sincer, totul a depins de cel care a notat ordinea. Anstruther a folosit propriile categorii, care mie nu mi s-au părut prea logice, iar Scuff e doar leneș, așa că nu cred că e bine să trecem ceva cu vederea.

Își puse mânușile.

— De la 138 la 197 sunt haine, cărora le-am întors buzunarele pe dos, așa că pe acelea hai să le lăsăm la urmă. Mă tem că de aici nu o să scoatem mare lucru. 198 e acolo, așa că ne rămân... cinci unități sau șaiszeci de cutii, mai mult sau mai puțin. Eu o să încep dintr-un capăt, iar tu de la celălalt, și ne întâlnim la mijloc.

Kennedy dădu din cap și se duse la locul ei, punându-și mânușile. Gayle o strigă.

— Sergent?

Se întoarce.

— Da?

— Nu mă interesează cu cine împarți patul. Numai că am fost crescut să nu vorbesc despre asta. Să nu te superi.

Părea ridicol de sincer. Kennedy zâmbi.

— Deloc, zise ea.

— OK, spor.

— Și dumneavoastră, șerifule.

Conținuturile cutiilor erau un amestec tragicomic. Le zărise și mai devreme, atunci când deschisese dosarul roșu. Acum trebuia să caute prin ele și se dovedi o treabă plină de groază și emoții: ca și când ar fi încercat să ghicească viitorul în organele interne ale unor copii sacrificați. Dar, de fapt, ea încerca să ghicească trecutul și nu își putea permite să fie atât de sensibilă.

Obiectele în sine erau banale. Ceea ce le făcea cumplite era faptul că erau atât de personale: un portofel cu poze în care râdeau doi copii, un băiat și o fetiță, fetița ușor sașie; un stilou din argint gravat cu „MG — la 40 de ani“; un breloc de care atârna un cristal cu o imagine 3D în el — portretul unei femei aristocrate în vârstă —, gravată cu laser; un MP3-player într-o cutie cu imagini din benzi desenate, pe care era mâzgălit cu marker negru „Stu Pearce“. Bucăți din niște vieți sfârțecate, încă sângerânde, după ce țipetele au încetat, iar cadavrele au fost îngropate.

Se luptă să alunge emoțiile pe care le simțea: nu făceau decât să îi încetinească mișcările și să o împiedice să gândească. Se uita după ceva ce i-ar fi putut aparține lui Peter Bonville și care poate ar fi conținut un mesaj. Un CD, un stick de memorie, un reportofon, un walkman, un jurnal. În cele din urmă aveau să ajungă la căști, iar Gayle avea să se lupte cu cel de-al patrulea amendament și conștiința sa.

Dar Gayle a fost cel care a dat peste comoară, și probabil că nici nu trecuse atât de mult timp, după cum arăta ceasul. Subiectiv vorbind, fiecare minut pe care îl petreceau săpând după aceste oseminte de hârtie părea o zi.

— Sergent.

Se întoarse spre el. Gayle ținea în mână un carnet A5 sau poate ceva mai mic, cu literele „WALMART VALUE“ scrise în relief pe coperta roșie.

— Sigur? întrebă Kennedy. Sau doar poate?

Gayle întoarse paginile cu multă grijă.

— Chiar aici la început avem o listă cu adrese și cuvintele „Schimbat trenuri“. Apoi mai e o listă cu „Centre de interes“. Multe coloane cu cifre și apoi asta. „Sâmbătă

vizită la generatorul Siemens, Poniente 116 590, Industrial Vallejo, stația de metrou Azcapotzalco, Mexico City, Distrito Federal: chestiuni de discutat“. Pare ceva destul de solid, așa zice.

Și Kennedy era de aceeași părere. Veni să citească peste umărul lui Gayle în timp ce el întorcea paginile. Nu prea se înțelegea mare lucru, dar în mod sigur era vorba despre electricitate. Măsurători în amperi și volți, referințe la capacitatea de generare, media de vârf și cea obișnuită, rezistențe, fluctuații în funcție de timp și district, districtele fiind Azcapotzalco, Alvaro Obregon, Magdalena.

Cu trei pagini înainte de final, mai era un tabel, cu titlul scris cu majuscule „ANOMALII XOCHIMILCO“. Liste cu cifre, unele cu multe semne de întrebare, ca și când ar fi fost toate ilogice și iraționale.

— Ce părere ai? întrebă Gayle.

— Cred că e clar ca bună ziua, zise Kennedy.

Trebură să decidă dacă să se oprească aici sau să continue. Poate mai erau și altele: date digitale care să coroboreze și să lămurească toate acele notițe. Dar ce aveau deja era suficient cât să facă vâlvă și să-i aducă pe agenții federali, care să completeze restul spațiilor albe cu probele necesare. Michael Brand ducea din nou la Stuart Barlow, iar apoi la deturnarea zborului 124. Zborul 124 ducea la Bonville, iar Bonville la... asta. La un loc numit Xochimilco. Probabil un loc în Mexic. Un loc important pentru tribul lui Iuda și care probabil ar dovedi existența lui.

Kennedy compară asta cu perspectiva sumbră de a scotoci mai departe prin cutiile cu lucrurile celor decedați. Ecuația părea să indice un singur răspuns posibil.

Îi întâlnește privirea lui Gayle, iar el dădu din cap, părând să recunoască tot ceea ce ea credea, deși nu spusese.

— E suficient, hotărî șeriful. Cel puțin așa cred. Hai să-i lășăm pe șefii cei mari să se ocupe de aici încolo.

Ca și mai devreme, în legătură cu bancnota de un dolar a lui Michael Brand — pe care o puse acum la loc — Gayle insistă să respecte protocolul pentru probe, semnând în registru pentru că luase cu sine caietul. Kennedy îl așteaptă la ușă, simțind cum un calm ciudat pune stăpânire pe ea. Acum, că găsisese ceva, o armă — indiferent cât de mică — pe care să o poată folosi împotriva nenorociților care îl ucisese pe Chris Harper, i se părea că mai trebuia doar să își dea drumul și forța de gravitație ar fi ajutat-o să revină cu picioarele pe pământ. Știa însă că nu era așa, că, de fapt, avea să înfrunte o altă furtună la întoarcerea în Anglia, chiar foarte curând, dar era un sentiment plăcut să se lase în voia acelei emoții, chiar și pentru o clipă.

— OK, zise Gayle, închizând dosarul. Cred că am terminat.

Îl așteaptă să încuie, iar apoi se îndreptară spre mașină, Gayle rămânând cu câțiva pași în urmă.

— S-o sunăm pe Eileen? îl întreabă Kennedy. Aș fi vrut să știu cum i-a mers cu tipii din New York.

— O sun din mașină, am hands-free, zise Gayle. O să mă simt mult mai bine când...

În timp ce vorbea, se auzi un sunet ascuțit ca un pocnet de bici — glonțul i se înfipse în umăr, foarte aproape de gât. Probabil că glonțul trecuse prin el, pentru că, deși sângele șiroia din locul în care intrase în corp, Kennedy observă un inel roșu pe spatele lui Gayle, care tot creștea,

ca un soare la răsărit, iar apoi se scurgea și își pierdea forma simetrică, asemenea ceasurilor care se topesc din tablourile lui Dali. Luat prin surprindere, șeriful scoase un gemăt de durere. Apoi căzu grămadă pe-o parte, pe jos.

Kennedy era mult prea șocată și mult prea uluită pentru a se ascunde. Dar chiar și-așa, nu avea unde să se ducă. Cel mai aproape era Biscayne-ul — la vreo zece metri, în aceeași direcție din care venise glonțul. Reușind să își ia privirea de la Gayle care zăcea pe jos, se uită pe deasupra mașinii, spre Moșul Crăciun cu privire răutăcioasă aflat pe veranda casei celei mari.

Totuși, nu Moșul trăsesese: cel care trăsesese ieși din spatele lui, cu arma în mână. Era femeia de la barul din aeroportul „Benito Juárez”: cea care îi lăsase moneda de argint. Acum nu era machiată deloc, așa că pielea roșie, arsă, care îi umbrea frumusețea, se vedea extrem de clar.

— Doar noi două, spuse femeia cu un accent impersonal, dar totuși distinct. Așa ar fi trebuit să fie și ultima dată, târfă criminală. Dar cine știe ce vrea Dumnezeu de la noi? El m-a lăsat să aștept. Iar acum, în sfârșit, te va face să suferi!

51

Stând așa de aproape și la lumina zilei, nu mai era nicio îndoială cine era femeia: sub arsuri, avea aceeași paloare cadaverică precum ceilalți asasini, și cei din Luton, și cei pe care îi ucisese Tillman la Dovecote.

Neînarmată și în câmp deschis, Kennedy știa că nu are nicio șansă. Făcu un pas în spate și într-o parte, îndepărtându-se de femeie, ezitantă, nesigură, de parcă ar fi putut fugi. De fapt, încerca să se apropie de mașină.

Femeia râse — un râs sănătos, de real amuzament. Ridică mâna și flutură ceva argintiu: nu era o monedă, ci cheile de la Biscayne, pe care Gayle le lăsase în contact pentru că cine naiba i le-ar fi putut fura aici? Le flutură în aer, prefăcându-se că le prinde și, în ultimul moment, le dădu drumul pe jos și le strivi sub talpa bocancului.

— Nu ai unde să te duci, spuse femeia. N-am fost așa de proastă. Dar acum voi face ceva prostesc.

Își lăasă arma în jos, o întoarse și lovi cu pumnul în mâner. Acesta i se desfăcu în palmă. Îl scoase și îl aruncă în nisip. Apoi aruncă și arma în spate, cu un gest de nepăsare. O privi pe Kennedy și ridică din umeri teatral: „Ei, acum e acum“.

Reacția lui Kennedy a fost imediată și instinctivă — și greșită, știi asta chiar din clipa în care a făcut-o. Fugi drept către femeia cu chipul alb ca varul, care stătea cu mâinile în șolduri și o privea. Scoțând un țipăt, lovi cu pumnul în fața aceea rece și disprețuitoare — care, dacă și-ar fi atins ținta, ar fi ajuns drept în gâtul femeii.

Femeia o prinse de încheietură, o răsuci și o aruncă — o mișcare care păru aproape improvizată, dar executată cu viteza luminii. Kennedy zbură într-un arc de cerc scurt: ateriză pe Moș Crăciun, făcându-l arșice, se izbi de zidul din spate și ateriză cu zgomot.

Încercă să se ridice, dar simți cum ceva foarte greu o țintuiește la pământ. Femeia îngenunchease lângă ea, cu ambele mâini în jurul gâtului său, într-o strânsoare agonizantă, ridicându-i capul, în timp ce, cu genunchiul așezat între omoplații lui Kennedy, o ținea lipită de podea.

— O să te doară mai mult decât crezi, îi murmură femeia în ureche. Și va dura mult mai mult decât crezi. În

timp ce îți fac asta, amicul tău sângerează și va muri: cealaltă amică a ta, ziarista, e deja moartă. Iar arma cu care au fost uciși va fi în mâna ta — cuțitul care te va ucide pe tine, în mâna șerifului. Haide, luptă-te. Luptă-te cu mine, nenorocito. Hai să te mai chinui un pic. Iar durerea ta e jertfa mea pentru Dumnezeu — îi place mult.

O izbi pe Kennedy cu capul de podeaua din lemn a verandei. Amețită, cu urechile țiuindu-i, Kennedy încercă să se rostogolească, mișcare neașteptat de reușită, pentru că femeia dispăruse, ridicându-se și îndepărtându-se de ea.

Kennedy se ridică amețită pe picioare. Femeia o așteptă și apoi se întoarce pe jumătate să o lovească în abdomen, cu o forță devastatoare. Kennedy se aplecă, văzu pumnul care urma să o lovească, dar nu se putu feri și fu trimisă în spate, clătinându-se. De data asta ieși fix prin ușa căsuței, care se făcu praf și pulbere.

Femeia veni în spatele ei și o țintui iar, în timp ce ea încerca să-și revină după această nouă lovitură. Era așa de rapidă în mișcări! Kennedy era captivă: mâinile femeii îi blocau brațul, una mai jos și alta mai sus de cot, în timp ce ea se apleca, foarte ușor, din talie. O presiune insuportabilă se lăsă pe brațul lui Kennedy. Auzi când osul se rupse. Deschise gura să țipe, dar mâna femeii îi astupă gura, așa că tot ce se auzi fu un scrâșnet din dinți și o respirație pe jumătate înghițată.

— Ai răbdare, spuse femeia cu asprime. Liniștește-te.

O ploaie de pumni și ghionturi o făcu pe Kennedy să se dea în spate, clătinându-se, până când se izbi de perețele interior. Era o lovitură puternică, văzu stele, iar fiecare os din corp o resimțea. Vedea ca prin ceață cum femeia se pregătea să o lovească din nou. Se aruncă într-o

parte: izbitura laterală tăie aerul dintre ele. Grinda din lemn, lată de zece centimetri, se rupse ca o nuia.

Pentru Kennedy, asta însemna două lucruri: mai întâi, că nu gâtul ei se rupsesse; apoi, că le căzuse acoperișul în cap.

Era un acoperiș din șindrilă și, la început, nu s-a prăbușit complet, atârând în jos ca o paletă imensă de prins muște. Întâi a lovit-o pe femeie pentru că ea stătea în picioare: dar nu îndeajuns de tare cât să o doboare, însă destul cât să o rănească și să îi distragă atenția. Kennedy avu o secundă—două să prevadă ce urma și să se rostogolească într-o parte — agonia se răspândea în brațul ei stâng în timp ce simțea apăsarea trupului — dar acoperișul cădea oricum, precum un ghețar care se scufundă, stârnind o ploaie de lemn și praf asupra lor.

Kennedy o împinse cu cotul și cu genunchiul în stânga — cu ambii genunchi și cu un singur cot, neputându-și-l folosi pe cel stâng — până la peretele lateral, apoi se ridică într-o rână și fugi spre ușă, pe care o putea zări prin tot acel talmeș-balmeș de așchii, praf și mizerie.

Aproape că reuși.

Cuțitul o lovi în spate, în dreapta, pătrunzând foarte adânc. La început simți ca o lovitură de pumn, iar apoi un fior se răspândi în tot corpul din punctul dureros. Nu era durere: era ceea ce preceda durerea, și aduse durerea cu tot urletul ei tăcut.

Doar elanul o făcu pe Kennedy să se miște. Făcu un pas, apoi un altul, ieși pe ușă în aerul clar și fierbinte, dar se prăbuși în genunchi și se rostogoli de pe verandă, în nisip.

O auzi pe femeie în spate, iar apoi umbra acesteia o acoperi.

— Nu are otravă, spuse femeia pe un ton dur și spart.

Tuși o dată, de două ori. Bine! Măcar nenorocitul de praf i-a venit de hac.

— Lama nu are otravă. Nimic care ar putea lega moartea ta de celelalte crime. Și așa va fi o moarte mai lentă. O să stăm împreună noi două. Poate o să-ți cânt până mori.

Kennedy încercă să se târască, folosindu-se de o singură mână, rătăcind nisipul cu călcâiele, fără să se poată ajuta de mâna dreaptă sau de picioare. Încercă iar, se aplecă ușor în față, căzând din nou pe burtă și înghițind cu greu. Partea lovită nu era rece, ci simțea un fel de fierbințeală pulsând neregulat. Nu îndrăzni să se uite: nici nu voia să știe cât sânge pierdea.

Femeia începu să își strângă lucrurile, luându-și arma și rezerva de gloanțe. Cheile erau la cinci metri mai încolo, iar când se întinse după ele, se întoarse o clipă cu spatele la Kennedy.

Kennedy se mișcă și începu să se târască și mai repede, acoperind repede distanța care o despărțea de trupul lui Gayle. Femeia se întoarse și o văzu, zâmbi rece și se prinse imediat ce voia Kennedy să facă. Când Kennedy ajunsese lângă șerif, își încărcă arma și ținti rapid. Prea rapid: cartușul nu intrase în locaș, iar arma scoase doar un clic.

Femeia aruncă arma și fugi spre Kennedy.

Kennedy desfăcu arma de la cureaua șerifului și scoase pistolul FN 5-7: nici nu avu timp să vadă dacă era încă în viață. Trase piedica și se rostogoli pe spate. Oare aia era piedica? Era acolo unde ar fi trebuit să fie, pe spatele mânerului, în stânga, dar poate că de fapt scosese cartușul.

Arma era prea ușoară și părea din plastic, ca o jucărie. Soarele o orbea, iar corpul femeii care fugea spre ea

o umbri. Asta, plus distanța, compensară faptul că apucase arma cu o singură mână și că soarele o orbea. Întinse brațul și trase.

Cei cărora le plac pistoalele cu calibrul de 5.7 milimetri sunt impresionați de capacitatea lor de 20 de focuri. Cei cărora nu le plac, sunt surprinși de flashurile pe care le aruncă din când în când, ca raza unui proiector ce te lovește drept în ochi. Luptându-se cu petele de lumină și umbră care îi întunecau vederea, Kennedy apăsa iar și iar pe trăgaci, cu un ritm regulat și mecanic, mișcându-și ușor încheietura mâinii la dreapta și la stânga la fiecare patru focuri.

În sfârșit, arma rămase fără muniție, iar trăgaciul mergea în gol. Lăsa să-i cadă arma.

Când reuși din nou să se miște, primul lucru pe care îl făcu — chiar înainte de a-și sfâșia cămașa cu mâna dreaptă și cu dinții ca să-și facă feșe — a fost să verifice dacă femeia a murit. După cum observă, doar două dintre cele 20 de gloanțe o nimeriseră, iar unul o lovise în coapsă.

Celălalt pătrunsesse prin partea din stânga a pieptului, iar după sunetele pe care le scotea femeia, probabil că ajunsese în plămân.

Kennedy nu putea face prea multe pentru ea. În orice caz, Gayle avea prioritate. Bandajându-i umărul șerifului numai cu dreapta, pentru că oasele brațului stâng se loveau unele de altele la fiecare mișcare, avu senzația că ține în mână un ferăstrău cu lanț și poartă mânuși. Îi luă multă vreme să facă asta, iar când termină, sângele din rana ei curgea tot mai tare, începând însă să se închege. Nu îndrăzni să scoată cuțitul din rană și nici nu își putea bandaja rana așa, prin urmare, îl lăsa acolo pur și simplu.

Anunță incidentul folosind stația radio din mașină — probabil nu fu prea coerentă, fiindcă simțea că își pierde cunoștința. Connie — buldogul de la recepție — țipă de mai multe ori: „Web e OK? Web e OK?“ Apoi „Anstruther. Vine Anstruther“. Și pe urmă, tăcere.

În liniștea din jur, vocea femeii: sunete sugrumate și balmăjite. Kennedy se duse împleticindu-se până la ea, observă că fața ei lividă era acum roșie ca a unui indian de la Hollywood, din pricina arsurilor și a propriului sânge.

Gayle își lăsase haina pe scaunul din mașină. Kennedy reuși să o împăturească și să o așeze sub capul și umerii femeii, sperând să poată respira mai bine. Nu păru să aibă vreun efect.

Femeia se străduia în continuare să vorbească: la început, într-o limbă străină, plină de labiale lichide (mult mai puțin plăcută auzului când lichidul însemna sânge) și, din când în când, o cascadă de sunete glotale; apoi în engleză și, în cele din urmă, un fel de țipete slabe.

Înainte să moară, privirea ei întunecată o fixă pe Kennedy cu o intensitate sălbatică, șoptindu-i un secret.

Păru să o bucure faptul că aceasta o auzise și că plângea.

PARTEA A PATRA

Ginat 'Dania

Disperarea te paralizează. Te țintuiește locul, ca un tren abandonat pe o linie secundară scoasă din uz.

Tillman încercase să nu dispere timp de treisprezece ani, numai datorită faptului că avea un plan de urmat. Erau lucruri care trebuiau făcute, iar el le făcuse, de la A și B, apoi C, cu o concentrare încrâncenată și cu răbdare infinită. Dar toate acestea erau doar un refugiu, o salvare.

Acum, dintr-odată, nu mai avea nimic de făcut. Michael Brand era mort, iar urma pierdută. Poate Kennedy avea să reușească să continue investigația cazului Rotgut, încercând să scoată ceva de pe CD-urile și din foile alea, dar acum i se părea imposibil ca această pistă să îl ducă la Rebecca și la copii.

Nici măcar nu mai erau copii. Grace, cea mai mică, ar fi acum la liceu, descoperind machiajul, rockul și băieții. De fapt, probabil că le și descoperise: cu fiecare deceniu, lucrurile astea se decalau, așa că fetele și băieții deveneau femei și bărbați mult mai devreme.

Rebecca îmbătrânise. Sau murise. Copiii erau adulți. Sau morți. Nu mai era nicio punte. Cazul era închis. Capătul său de linie.

Iar la acest capăt de linie, exact în locul unde fusese dintotdeauna, se afla trenul fără ferestre. În toți acei ani, rămăsese tot acolo: pe acea linie secundară, scoasă din uz, așteptându-l să se urce.

Într-o cameră închiriată, cu iz de umezeală și băutu-ră dintr-un motel aflat într-o suburbie murdară din vestul Londrei, Tillman stătea pe pat cu arma în poală. Erau șase gloanțe în cartuș, dar asta numai în virtutea obișnuinței. Se gândea să folosească unul singur.

Îi luase ceva să ajungă în punctul acela. Kennedy îl sunase des în primele zile; iar pe-atunci — căci îi părea că se întâmplase cu multă vreme în urmă — ridicase receptorul și vorbise. I-a spus că fusese suspendată, iar apoi, aproape imediat, că își dăduse demisia. După cum prezenta ea lucrurile, povestea era cusută perfect. Dacă ar fi rămas în poliție, investigarea morții lui Combes ar fi scos la suprafață destule erori de procedură cât să se deschidă un dosar penal împotriva lui Kennedy, prin care să se ceară judecarea ei pentru omor din culpă și chiar omucidere. Dacă era de acord să semneze un acord de confidențialitate, îi spusese șeful poliției, nu avea să fie dată în judecată. Voiau mai mult să plece decât să îi facă rău. Voiau să pună capăt speculațiilor din presă și puțin spațiu să respire.

Așa că ea acceptase și semnase, iar apoi mai lucrase câteva zile în bîrlogul secției, închizând și predând investigațiile până în acel moment, strângându-și lucrurile și îngropându-și cariera moartă. Chiar și pentru această concesie trebuise să se lupte: superiorii săi voiau să

dispară imediat și să își rezolve toate treburile stând acasă, dar Kennedy insistă cu încăpățănare să își poarte crucea întregul drum.

Cel puțin, așa vedeau ceilalți detectivi prezența ei continuă în secție, iar unii dintre ei o respectau pentru asta, dar de la distanță, așa cum se cuvenea față de cineva care băgase doi parteneri în mormânt în două săptămâni. Nimeni nu voia să o ajute pe Kennedy să facă acea scamatorie.

Kennedy îi lăsa să creadă ce voiau, în timp ce se folosea de favoruri, protocoale încălcate abuziv și scotocind prin dosarele altora cu o viteză care ar fi fost sinucigașă în cazul în care s-ar mai fi aflat prin preajmă când apele aveau să se retragă în albie. Dacă o întreba cineva, își strângea lucrurile: și a făcut asta suficient cât povestea să fie credibilă.

Dar cel mai important — și ilegal — lucru pe care îl făcuse a fost să afle unde era ținut profesorul Gassan și să-i dea copia după CD-ul din Dovecote. Îi trimisese și o scrisoare, prin care îi cerea lui Gassan să solicite o întrevedere cu ea, în cazul în care ar fi descoperit ce însemnau documentele de pe CD. Solicitarea trebuia să vină din partea lui și asta cât ea încă mai era polițistă cu numele. În plus, era necesar să vină și prin departamentul care asigura paza și siguranța lui Gassan. Spre deosebire de cei de la comandamentul central, cei de la pază nu aveau de unde să știe ce secure atârna deasupra capului lui Kennedy și deci nu aveau de ce să o verifice. Spera cel puțin că îi vor transmite personal cererea, și nu prin biroul șefului.

Toate acestea Tillman le află de la Kennedy în primele trei săptămâni după incendiul de la Dovecote. Nici el nu își amintea ce făcuse în acele două săptămâni: nu

își amintea cum fusese vremea, ce mâncase, unde fusese sau ce lucruri făcuse. Se prăbușea, folosindu-se de ultimul strop de energie rămas, care îl adusese până aici.

După a doua săptămână, nu mai răspunse la telefon. Kennedy continua să sune și să lase mesaje. Își puse telefonul pe silențios și îl ascunse, probabil în vreun sertar. Se auziră zgomote afară, lângă ușa camerei sale și apoi în camera de alături. Apoi un perete care era zgâriat, însă sunetul abia era perceptibil. Nu putea fi Kennedy care voia să vadă ce face, pentru că nu îi dăduse, nici ei și nimănui altcuiva, adresa la care putea fi găsit. Pe de altă parte, era detectiv, așa că poate dăduse de vreo urmă care să o ducă la el. Asta însemna că ar fi trebuit s-o ia din loc. În cazul în care Kennedy reușise s-o facă, puteau reuși și dușmanii săi.

Rămase pe poziții, așteptând. Nu voia să recunoască ce aștepta, până când deveni evident ce avea să se întâmple.

Își aștepta moartea: aștepta ca asasinii palizi să dărâme ușa și să-i taie gâtul sau să-l împuște, sau ce-or mai fi avut chef să facă pentru a-l elimina. Asta ar fi fost frumos și logic și l-ar fi scutit de efortul de a gândi și a acționa. A gândi și a acționa păreau acum atât de îndepărtate de el. Sau poate că luptase prea mult și prea din greu împotriva evidenței, și anume că încăpățânarea sa, ca un cancer care îl măcinase, încremenise într-o atitudine de negare și sfidare, iar acum, când tot ce mai voia era să închidă ochii pentru totdeauna, nu putea să se ridice și să facă pașii necesari.

Timpul trecea și nimic nu se întâmpla. Un nimic tot mai mare, care îl împresura și îl topea pe dinăuntru, de parcă încăperea ar fi fost însăși mintea lui, iar restul un

șir care mergea la nesfârșit, prin el, dincolo de el, pas cu pas. Bărbatul de pe pat: zoom in și veți vedea în retina sa un bărbat care stă pe pat.

Șase gloanțe în revolver. Cartușul gol în stânga. Încărcătorul gol în mâna stângă. Obositor, pentru că era greu să le introduci în ceva care avea configurația revolverului Unica. Se întinse să pună încărcătorul pe noptieră. Nu aprecie bine distanța și arma căzu la picioarele sale, se rostogoli sub pat și se opri acolo.

O ridică și privi în ochiul negru al țevii.

Dar nu mai vedea încărcătorul. Avea să-i ducă dorul. Se pierduse. Probabil niciodată nu se va mai întâlni cu revolverul Unica. Dar de ce îi păsa lui de asta? Oare trăgăna lucrurile? Căuta o scuză ca să trăiască?

Încet, fără grabă, de parcă își amintea cum să se miște, se ridică de pe pat și se aplecă să îl caute. Mâna ținea telefonul, nu revolverul. Așadar nu îl pusese în sertar; se uita la el, uimit că nu se descărcase.

Pe micul ecran de pe clapetă dansa o figurină: un unicorn din desene animate, trăgând după el un banner pe care scria „Aveți mesaje noi“.

Brusc, vederea i se înceteșă. Tillman era orbit de lacrimi, cuprins de o mâhnire bruscă și definitivă, care îl sfâșia și-l rupea în bucăți. Domnul Snow se înecase. La fel și fetița care, cândva, se ținuse cu toate puterile de domnul Snow, atunci când adormea, ridicându-l ca pe un bastion împotriva grijilor și temerilor lumii. Până la urmă, o dezamăgise. Totul o dezamăgise. Rebecca. Jud. Seth. Grace. Dacă se aflau undeva în lumea largă, i-ar fi găsit. Fugise timp de treisprezece ani de această unică și simplă realitate. Iar acum se răspânda în corpul său ca cerneala în apă și, în timp ce se ridica ținând telefonul

în mână, mișcarea îi răspândi cumplita stare în fiecare colțișor al corpului său.

Își lipi arma de frunte.

Dar obișnuindu-se cu întunericul, văzu camera cu totul altfel. Văzu, la momentul oportun, ceva ciudat în cameră: un bilețel strecurat pe sub ușă. Merse și îl ridică.

Nu era un bilet, ci o fotografie. Rebecca. Spre 20 de ani. A știut din prima, deși nu o cunoștea la acea vârstă. Stătea la o masă într-o cafenea sau poate pe terasa unei cafenele, pentru că treceau oameni prin spatele ei, pe o stradă lată. Lumina era ciudată, de parcă stătea să vină o furtună. Rebecca își ținea timid capul plecat și zâmbea, ascunzându-se de obiectiv, dar știind că oricum avea să fie fotografiată.

Poza aceea. Sincronizarea îl amețea.

Era ca și când ar fi auzit aparatul declanșându-se, chicotind sugestiv în timp ce capta o bucățică de timp, din nesfârșitul flux, transformând ce e trecător în ceva etern și imuabil.

Totuși, nu voia să audă glonțul: nu dacă era conștient de asta. Eternitatea îl aștepta și aproape că își pierduse răbdarea.

Tillman întoarse fotografia. Pe spate, șapte cuvinte scrise cu un scris mic și îngrijit:

„A spus că nu te vei potoli“.

Exista o perioadă intermediară. Din ce anume era formată, Tillman nu știa. Lovi în ceva: în perete, într-o mobilă. Lovi de mai multe ori, până când se auziră de deasupra, de dedesubt și de pe coridor bătăi și proteste.

Nu era îndeajuns. Durerea din mâini începea să pătrundă prin ceață, prin cerneală și epuizare. Trebuia să se reconecteze la lume înainte ca lumea să dispară din nou.

Lovi în televizor și luă o bucată de sticlă pe care o putea ține în mână. Cu ea, se tăie pe piept și brațe, cu atenție, pentru a nu atinge arterele principale sau nervii.

Tot era un progres.

Pe hol, în fața camerei sale, se auzeau țipete, și cineva bătu îndelung la ușă, dar, în cele din urmă, renunță și plecă.

Tillman ridică sticla în dreptul ochilor, își privi sângele cum curge de pe marginea îngustă. Folosi acea hartă în-sângerată pentru a se găsi pe sine: în mijlocul aceluia roșu și al acelor simozități periculoase, nu certitudinea nimicului.

Poza. Și telefonul. „Aveți mesaje noi“, spunea domnul Snow. „Aveți mesaje noi de la soția dumneavoastră moartă.“

Găsi telefonul și își ascultă mesajele.

Vocea lui Kennedy. „Leo, am ceva să îți spun.“

După ce ascultă toate mesajele, Tillman rămase tăcut pe pat, uitându-se la tăieturile roșii furioase de pe brațe.

Mesajul lui Kennedy și zâmbetul Rebeccăi îi stăteau dinaintea ochilor: nu cerneală, ci ulei și apă. Uleiul și apa nu se amestecă.

Kennedy spunea că Michael Brand simboliza ceva ce a rezistat în timp.

Cuvintele de pe poză erau „Vino să mă găsești“.

Tillman se ridică, iar picioarele încă îi tremurau, și el începu, încet și metodic, să facă o serie de lucruri care trebuiau făcute.

Găsi încărcătorul și îl puse din nou în geanta în care își ducea toate armele și muniția pe care nu le avea asupra lui în același timp.

Verifică să fie într-adevăr șase gloanțe în revolver: avea de atâta vreme mintea rătăcită, încât trebui să verifice ca

să fie sigur. Se gândi că poate totuși avea să trăiască, așa că era important ca arma să funcționeze cum trebuie.

Făcu un duș — mirosea ca un mort — și dădu jos ceea ce părea a fi o barbă de o lună.

Părăsi camera (nu mai știa de când făcuse asta ultima oară), intră într-un restaurant ieftin și mănca până își potoli foamea. Nu dură mult: foamea de lup cu care se așezase la masă se potoli foarte curând, după câteva înghițituri. Mâna îi tremura ușor în timp ce mânca. Va trebui să își redobândească forțele, dar asta era o problemă practică și știa cum să o abordeze.

Înapoi în cameră, citi fișierele lui Gassan trimise de Kennedy și se familiariză cu ce aflase și ea despre tribul lui Iuda.

În cele din urmă, luă telefonul și sună.

— Leo!

— *Hoe gaat het met jou*, Benny?

— Se putea și mai bine, se putea și mai rău. Nu prea e genul tău să stai cu același număr de telefon de atâta vreme, Leo. Mai ești în Anglia? Cum merg lucrurile? Ai reușit să dai nas în nas cu Michael Brand?

— Încă nu, Benny. Dar poate curând. Poate foarte curând.

— Atunci asta e o veste bună, spuse Vermeulens prudent.

— Între timp, speram să mă ajuți cu ceva.

— Bănuiam eu, Leo.

Tillman se simți rușinat.

— Dacă se termină toate astea, zise el, și o să fiu în viață, o să mă revanșez, Benny. Sunt foarte aproape de ceva. Ceva mare. Dar trebuie să mai călătoresc, iar Suzie, tipa de la Asigurări, nu vrea să îmi vândă. Cred că, dacă iei tu în numele meu, s-ar putea să facă o excepție.

— Ce anume voiai?

— Pachetul obișnuit. Pașaport cu aceleași particularități. Carte de credit pe același nume și două mii pe care să-i pot retrage. Documentele necesare care să pară cât mai veridice.

— Nu îmi ceri puțin, Leo.

— Știi că am bani. Pot face transfer bancar din contul pe care îl am în Republica Dominicană.

— Nu mă gândesc la bani, ci la slujba mea.

— Nimeni nu va afla.

— Nu de la tine, dar nu poți garanta și pentru ceilalți.

Se lăsă tăcerea. Tillman nu forță nota. N-avea cum să-l facă pe Vermeulens să se răzgândească, și nici nu voia să-i forțeze mâna mai mult decât o făcuse cerându-i acel lucru.

— Ceva mare, spuse în cele din urmă Vermeulens. Des-tul de mare cât să se termine odată, nu? Sau e doar o altă etapă către ceva și mai mare?

Tillman se gândi la armă și la primul glonț din ea.

— Se va termina, spuse el. Într-un fel sau altul, se va termina.

— Atunci voi face tot ce pot. Rămâi la telefon, Leo.

— Mersi, Benny.

— Ține minte că nu îmi datorezi nimic. Dar ăsta... poate că ăsta e ultimul „nimic“.

53

În Ginat 'Dania nu existau anotimpuri. Fiecare zi era la fel, fără furtuni, la fel de statornică precum chipul lui Dumnezeu: o bucată de veșnicie, căzută în această lume decăzută, dar încă perfectă și miraculoasă.

Trecuseră cinci ani de când Kuutma plecase de-acasă. Iar acum era ca un străin, în timp ce mergea pe strada largă, spre Em Hadderek, cu toți ochii ațintiți către el. Primul semn era pielea sa cumplit de neagră, dar ceea ce vedeau cei din jur erau mersul lui, mișcărilor și expresiile care i se schimbau pe chip. Cu toții se înșelau, mai mult sau mai puțin și, cum nu era femeie, asta spunea un singur lucru despre el. Se înclinau în fața lui sau îl salutau, ori murmurau „Ha ana mashadr“ — „Te-am trimis în lume“ — în timp ce treceau pe lângă el, atingându-l ușor pe umeri cu degetele de la mâna dreaptă. Kuutma primi aceste saluturi ca pe ceva cuvenit și continuă să meargă.

Dar la fel cum ei îi percepeau aerul straniu, și el simțea la fel față de ei: era o tensiune în aer, o așteptare, pe jumătate speriată, pe jumătate fermecată. Lui Kuutma nu îi plăcea. Arăta o schimbare, în acest loc imun la schimbare. Îl deranja și îl făcea să se rușineze.

De la Em Hadderek o luă la stânga, trecu de magazinele caselor și de țarcurile animalelor, de magazinele din Tali-tha, apoi ajunse la locul în care se adunau cu toții. Dincolo era Sima, locul unde se întâlneau bătrânii. Kuutma se duse direct spre ușă, unde stăteau de pază patru bărbați imenși și musculoși. Îi salută folosind cuvintele rituale:

— „Ashna reb nim t'khupand am at pen ahwar“: M-am întors în casa de unde am plecat.

Ei îi răspunseră conform obiceiului, în cor, protocolar și solemn.

— *Besiyata Dishmaya* — cu ajutorul Cerului.

— Trebuie să le vorbesc, spuse Kuutma, trecând la engleză.

Schimbarea de limbă era o mișcare subtilă, reamintindu-le gardienilor locul de unde venea și ce făcuse. Din

cauza asta le era foarte greu să îl refuze. Totuși, nu îl puteau lăsa să dea buzna peste bătrâni fără să fie anunțat mai întâi, așa că unul dintre ei intră în Sima, iar ceilalți rămaseră tăcuți, până la întoarcerea tovarășului lor. Bărbatul îi făcu semn lui Kuutma să intre.

Niciunul dintre gardieni nu îl urmă, însă doi care stăteau în fața ușii de la Sima îl flancară. Kuutma intră în Kad Sima, camera de dezbateri: spațiul mare era gol, cu excepția a trei bătrâni care stăteau pe podium, chiar în centru.

Garda de onoare a lui Kuutma așteptă la intrarea în încăpere. Încă nu fuseseră chemați. Kuutma se plecă, făcând semnul ștreangului, apoi coborî treptele către centrul încăperii.

Cei trei bărbați cu expresii severe, doi bătrâni și unul mai tânăr, se uitară către el. Nu îi zâmbiră, dar acceptară plecăciunea smerită înclinând scurt capul. Prin tradiție, ei se numeau Ruakh, Sheh și Yedimah: în limba care preceda chiar și limba lor maternă, aceste nume însemnau „Stejar“, „Cenușă“ și „Sămânța a ceea ce va fi“. Doar cel din urmă rol, al lui Yedimah, putea fi jucat de un bărbat sub 60 de ani.

Ruakh-ul vorbi cel dintâi, conform tradiției.

— Kuutma, spuse el pe tonul ridicat și ușor plângăreț al unui om bătrân. Te-ai luptat cu multe dificultăți. Cu dificultăți foarte mari.

Părea că doar atât avusese de spus. Se uită în stânga și în dreapta la cei doi companioni ai lui, invitându-i să ia cuvântul.

— Dificultăți nemaiîntâlnite, aprobă Sheh, sec și caustic. Niciodată de când suntem nu au existat două amenințări atât de mari, care să fie simultane. Poate că de aceea, Kuutma, nu ai reușit să te achiți de sarcina asta cu

perspicacitatea și meticulozitatea obișnuite. Lucrurile s-au făcut foarte prost. Altele nu s-au făcut deloc și trebuie rezolvate.

Nu putea face altceva decât să se plece în fața lor și să le îndure mustrarea. Simțind un tremur într-o parte a corpului unde nu ar fi fost posibil — sufletul — Kuutma îngenunche.

— Preaveneraților, spuse el cu ochii în pământ, mi-am îndeplinit sarcinile cum am putut. Nu a fost de ajuns. Umilul vostru servitor vă cere iertare.

— Cu cercetătorii, aprobă Sheh, s-a rezolvat repede. Și totuși, se pare că nici acolo nu au fost șterse toate urmele. Bărbatul acela, Tillman, a fost lăsat în pace până când a devenit o adevărată plagă. Și, lucru inadmisibil, femeia aceea — sergentul de poliție din Londra — a fost lăsată să pună toate lucrurile cap la cap. Când a plecat în SUA, ar fi trebuit să îți fie foarte clar că moartea ei venea înaintea tuturor celorlalte îndatoriri. Ar fi trebuit tu însuți s-o ucizi și să nu te încrezi în cea mai tânără și mai neexperimentată dintre Elohimi.

Încă în genunchi, Kuutma își privi acuzatorul în față.

— Am propus acum treisprezece ani ca Tillman să fie ucis, sublinie el. Dar mi-a fost respinsă sugestia, o, Venerabililor, pentru că predecesorii voștri nu l-au considerat o amenințare. Faptul că el a supraviețuit a devenit factorul care a zădărnicit atâtea dintre acțiunile noastre. De exemplu, polițista ar fi murit dacă Tillman nu era cu ea. Iar agentului pe care l-am trimis să se ocupe de american i-am spus să îl ucidă înainte de îmbarcare. În schimb, a ales să deturneze avionul în care era și el. A fost o nebunie.

Yedimah vorbi pentru prima dată:

— Poate că agentul nu a primit instrucțiunile cum trebuie, spuse el blând, dar în spatele tonului calm se simțea o undă de nemulțumire.

— Nehor, spuse Kuutma. Nehor Bar-Talmi. Vă amintiți, o, Venerabililor, că v-am cerut să îl chemați în Ginat 'Dania acum cinci luni. V-am spus că nu se descurcă în lume și că ar trebui să reevaluăm cât e de potrivit pentru poziția de Mesager.

— Ne amintim, spuse Yedimah. Dar am hotărât că, sub păstoria bună, cu îndrumarea potrivită, va putea juca rolul pentru care l-am desemnat. E clar că îndrumarea a fost ceea ce i-a lipsit. Dacă i-ai fi dat instrucțiuni mai explicite și mai practice despre cum să se ocupe de funcționarul american, nu ar fi improvisat din disperare și nu ar fi judecat lucrurile într-un mod atât de dezastruos. În final, credem că totul se reduce la Kuutma — acest Brand. Pentru că asta înseamnă numele ăsta. Voința lui Kuutma e foc, iar semnul pe care îl lasă în amintirea celorlalți este scris cu fier înroșit.

Kuutma știa la fel de bine ca și Yedimah că asta era o falsă etimologie. Și mai știa și că nu va putea ieși învingător din discuția aceea.

— Servitorul vostru vă cere iertare, spuse el din nou.

Sheh făcu un semn vag și neconvincător de binecuvântare.

— Ești iertat, zise el. Ridică-te, Kuutma, nu vrem să te canonești.

La aceste cuvinte, Yedimah ridică o sprânceană, de parcă Sheh și-ar fi depășit atribuțiile.

— Totuși, murmură el, am hotărât că e ultima dată când acționezi în calitate de Kuutma. De acum înainte, vei fi folosit mai aproape de casă.

Kuutma nu lăasă să i se citească pe față vreo emoție. Nici măcar nu se crispă. Dar, în același timp, un fior fierbinte și ascuțit îi cuprinse creierul. Se simțea de parcă devenise imponderabil.

— Aici, la Ginat 'Dania? întrebă el, voind să fie sigur că nu e vreo greșeală.

— În Ginat 'Dania, spuse Sheh. Dar nu aici. Ne pregătim de *mapkanah*.

Așadar, era adevărat. Kuutma înțelese asta din clipa în care pășise pe poartă și simțise tensiunea din aer: oamenii se pregăteau să părăsească acel loc care era casa lor și să găsească un alt loc, undeva cât mai departe. Ultima dată când se întâmplase asta fusese cu două secole în urmă, și atunci, ca și acum, mutarea avusese loc pentru că siguranța comunității Ginat 'Dania era amenințată. Dincolo de durere, de rușinea care îl copleșea, era un sentiment ciudat de bucurie: bucuria că lucrurile încep să se lege, așa cum ar fi trebuit să se întâmple de la început.

— Asta nu este decizia mea, murmură el, cu ochii în pământ din nou.

Yedimah răsuflă zgomotos: aproape ca și când ar fi pufnit de indignare.

— Nu, zise el. Nu este. Kuutma, cei care sunt în viață ar putea ști cine ești tu, cine suntem noi și unde ne aflăm. Sigur că vor trebui uciși, dar deocamdată nici măcar asta nu e o prioritate. Trebuie să lăsăm aceste griji. Înainte de toate, trebuie să ne salvăm poporul.

Kuutma scrâșni din dinți, dar rămase cu capul plecat, pentru ca nimeni să nu observe.

— Dintotdeauna au fost grija mea, Yedimah.

— Știm asta. Și știm că resimți asta ca pe un reproș. Totuși, așa trebuie procedat și e necesar să ducem lucrul ăsta până la capăt. Așteptăm să ne sprijini ca în toate celelalte.

Kuutma se ridică. De fapt, ar fi trebuit să i se permită să se ridice, dar în acel moment, protocolul dispăru între gânduri și cuvinte, cuvinte și fapte. Îl privi îndelung, în tăcere, pe Yedimah, iar acesta aștepta ca el să vorbească.

— Cu *mapkanah* vine și *maasat*, răscumpărarea datoriei lor, spuse Kuutma, dând glas unui fapt ce era evident.

Ruakh aprobă din cap o singură dată.

— Când? întrebă Kuutma.

— Peste două zile, spuse Ruakh.

— Atât de repede?

— Atât de târziu, zise sumbru Yedimah.

Kuutma făcu semnul ștreangului, depunând armele.

— Vreau să rămân, spuse el. Să îmi repar greșelile, lăsați-mă pe mine să țin balanța și să mă asigur că va fi răscumpărată. O, Venerabililor, permiteți-mi asta, iar eu voi înceta să fiu Kuutma cu inima ușoară.

Îi susținea privirea lui Yedimah. Atât de multe lucruri nerostite se ascundeau în hățișurile acelei fraze: atât de multe înțelesuri timide, speriate. Ce s-ar întâmpla dacă nu mi-aș ceda locul? Sau dacă aș face-o împotriva voinței mele? Nu rosti niciun cuvânt de amenințare, dar ochii săi vesteau multe.

— Sistemele funcționează automat, zise Yedimah. Nimeni nu trebuie să fie aici.

— Dar o mașină poate să îi facă dreptate unui om? întrebă Kuutma plin de înverșunare. Un întrerupător sau o pârghie poate să răspundă în fața lui Dumnezeu și să

spună: „Așa se echilibrează lucrurile, așa trebuie făcută dreptatea?” O, Venerabililor, când un lucru devine posibil, el nu este și inevitabil. Vă rog, permiteți-mi să rămân.

Așteptă răspunsul lor. Unul câte unul, toți se pleacă, iar Yedimah ultimul dintre toți.

— Tu vei ține cântarul, Kuutma. Tu vei plăti răscumpărarea.

Le mulțumi grav. Ei acceptară gestul cu respect.

Iar apoi plecă, în pieptul lui luptându-se cu o rană cumplită și o speranță cumplită. Avea să fie Kuutma: până când Ginat 'Dania se va sfârși, iar apoi va renaște, avea să își păstreze numele.

Numele și încă ceva.

54

Lui Tillman îi luă mai mult decât oricui să ajungă în Arizona. Avea multe lucruri de făcut înainte să pornească în acea călătorie și niciunul nu putea fi omis sau comprimat.

Mai înainte de toate, trebuia să își ia documentele pe care Benny Vermeulens le cumpăraseră pentru el. Cei de la Asigurări ceruseră o sumă exorbitantă — de zece-douăzeci de ori mai mare decât ar fi luat oricine pentru așa ceva — și au cerut plata înainte. Asta nu era o soluție bună: Tillman își lichidase conturile și trimisese banii, însă aranjamentele pentru preluarea documentelor erau mai problematice.

Benny înțelese că Tillman nu avea să îi dea vreo adresă și că nici nu va apărea la un oficiu poștal ca să își ia chitanța pentru pașaport, cartea de credit și documentele

însoțitoare. Mai știa și că Tillman era îngrijorat în privința calității acelor documente, având în vedere că pierduse bunăvoința celor de la Asigurări.

Benny rezolvă aceste probleme venind personal în Londra cu un pașaport fals și se întâlnește cu Tillman pe Heathrow. Tillman îl așteaptă la Café Rouge în zona plecărilor, pe Terminalul 5. Comandă două espresso duble și rămase cu mâinile împreunate în poală, adâncit în gânduri. Când scaunul din fața sa scârțâie, își ridică privirea.

Benny împinse un plic gros pe masă. Purta un costum care se vedea clar că era scump: asta îl făcea să pară mai respectabil și mai periculos decât atunci când lupta ca mercenar.

— Bună, Leo! Crăciun fericit!

Leo luă pachetul fără să se uite înăuntru. Vermeulens își câștigase de mult această încredere.

— E iulie, sublinie el.

Benny scutură din cap. Avea o expresie solemnă.

— E decembrie, zise el. Spre sfârșitul lui decembrie. Noaptea dintre ani, când noaptea e mai lungă decât ziua și nimeni nu știe dacă va mai răsări sau nu soarele.

Tillman îi zâmbi ciudat.

— Nu știam că ești poet, Benny.

— Sunt omul cel mai puțin poetic, Leo. Îți spun ceea ce știi deja. Te duci să te lupți cu forțele întunericului și nu știi dacă ai să te întorci. E singurul motiv pentru care ți-ai lichidat toate conturile.

— Banii? Oricând mai pot face rost.

— Mă refer la tonul pe care l-ai avut când m-ai sunat. Leo, am fost pe lista celor de la compania de securitate mult mai multă vreme decât tine. Am văzut mulți care s-au lăsat uciși în schimburi de focuri pentru că au crezut că le-a

venit vremea să moară. Oameni ăștia se comportă... neconvingător. Uită să-și acopere spatele sau să-și asigure ieșirea. Lasă garda jos pentru că au impresia că nu mai contează.

— Am văzut și eu asemenea oameni, spuse Tillman. Dar nu e și cazul meu, Benny. Intru, rezolv și apoi ies. Ca întotdeauna.

Benny rânji macabru.

— Și care e treaba?

Tillman nu răspunse.

— Nu e la fel, spuse Benny. Nu e cum a mai fost. Nu te deranja să mă minți, Leo. Asta e o misiune pe viață și pe moarte, Leo, iar tu vei muri ultimul. Sper că merită.

Leo răsuci plicul în mână, simțindu-i greutatea și duritatea.

— Va merita, spuse el, într-un final.

Apoi mai era aprovizionarea, găsirea echipamentului — dar nu aici, în Londra, ci în Los Angeles. Nu se putea încrede pentru asta în cei de la Asigurări. Avea propriile contacte în State și, deși trecuseră ani buni de când nu mai vorbise cu ei, erau încă acolo atunci când a sunat. Arme? Se puteau obține orice fel de arme și cu orice fel de caracteristici. Explozibile? La fel. Sistemele electronice de ascultare, chiar la standarde profesionale, se găseau astăzi pe toate drumurile, la fel și mijloacele de controlare a mulțimilor, precum spray-ul cu piper sau gazul lacrimogen. Tillman făcu o listă lungă, cu plata la livrare.

Apoi urmă călătoria. De obicei, Tillman avea o răbdare inepuizabilă când venea vorba despre stat și așteptat: mintea sa se lupta cu puzzle-uri logistice care trebuiau rezolvate. Dar de data asta era diferit. Acum era preocupat de

un singur gând, acela al răzbunării pe Michael Brand, iar în timpul zborului nu făcu altceva decât să mediteze la acea unică ambiție, precum un credincios îngenuncheat în fața unui altar pe care nimeni altcineva nu îl putea vedea.

Plăti pentru recunoașterea zonei, pentru arme și muniții, așadar, află că Heather Kennedy — fost sergent — era ținută în custodia poliției la Spitalul Kingman-Butler din Kingsman, Arizona, acuzată de crimă de gradul I, că se dăduse drept ofițer de poliție, că folosise acte false și pentru o serie de alte infracțiuni mai mici. Aflase condițiile în care era deținută și ce răni avea și se gândea să rămână treaz la orice oră din zi și din noapte.

Plecă din Los Angeles cu o mașină închiriată, sub un nume provizoriu primit de la Asigurări. Îi ocupă aproape toată ziua, cu opriri pe drum, dar avea avantajul că făcea ca destinația lui foarte precisă să fie greu de ghicit, chiar dacă cei de la Asigurări ar fi vândut numele lui și datele cărții lui de credit unei terțe persoane.

Din Bullhead, sună la spital și ceru cu Heather.

Kennedy. Era un risc calculat. Asistenta merse să îi întrebe pe ofițerii de poliție, apoi se întoarse și îl întrebă despre ce era vorba.

— E vorba despre un deces în familie, spuse Tillman. Mama ei. Doamne ferește să îi ascundeți așa ceva, domnișoară. Trebuie să afle, e dreptul ei.

Un polițist intră pe fir și îi puse mai multe întrebări. Cu gândul în altă parte, răspunse mecanic, inventând o boală lungă a mamei lui Kennedy, care trecuse prin multe stadii, dar care îi permisesse să îi transmită un ultim mesaj unicei sale fiice.

— Fiică unică? mormăi polițistul. Noi știm că are o soră. Despre ce e vorba?

— E soră vitregă, zise Tillman. Același tată, dar mame diferite.

— Iar dumneavoastră sunteți...?

— Fratele vitreg. Aceași mamă, tați diferiți. Constituția vă dă dreptul să îi refuzați lui Heather accesul la informație? Pentru că, dacă nu vi-l dă, atunci ar trebui să încetați să mai puneți întrebări idioate și să mi-o dați la telefon. Și înregistrez această convorbire, domnul polițist...? Cum spuneți că vă numiți?

Se dovedi că îl chema „Așteptați o secundă“. Tillman așteptă, iar vocea pe care o auzi apoi a fost a lui Kennedy. Părea amețită și foarte obosită, dar nu drogată cât să nu poată vorbi.

— Cine e la telefon? întrebă ea.

Vocea ei se auzea cu ecou. Poate că linia telefonică nu funcționa bine sau poate conexiunea o fi fost făcută în pripă, fără să se verifice și calitatea.

— Leo.

Urmă o tăcere lungă.

— Tillman.

Din nou tăcere.

— Slavă Domnului.

— Deci? Crimă? Complice la crimă? Zău așa, fato, nu prea te recunosc.

— Ții minte Dovecote?

— Sigur.

— Ții minte că era o femeie care țipa?

— Da, îmi amintesc.

— Ea a comis crima și a pus la cale complotul. Șeriful de aici poate depune mărturie pentru mine, doar că acum e sub sedative țepene. Rană de glonț în partea superioară a corpului. S-ar putea să nu supraviețuiască. Dacă nu supra-

viețuiește, s-a dus alibiul meu. Ar mai fi fost o femeie care ar fi putut depune mărturie pentru mine, dar a murit și ea.

— Se pare că ai cam încurcat-o.

— Nu-i așa?

— Ascultă, a murit mama. Știi că nu e un șoc pentru tine, după cât a fost de bolnavă. Cu toții ne-am fi dorit să fii aici.

— Cu toții? Întrebă ea precaută.

Tillman se întrebă dacă ea știa că sunt ascultați. Speră că da.

Nu avea timp de prea multe finețuri.

— Eu, Freddie, Jake, micuța Wendy care e sașie. Tuturor ne e dor de tine, Heather.

— Ăăă, și mie mi-e dor de voi.

— Ești tu drăguță, zise Tillman. Nu e un secret că nu am fost prea apropiați în ultima vreme, dar o să schimb asta.

— Mda, mereu zici asta.

— Vorbesc serios, Heather. O să ne vedem din nou, îți promit.

— OK, cum zici tu.

— Crezi că ești pregătită? Să mă vezi din nou?

— Oricând, Tillman. Spune ziua și ora. Sau fă-mi o surpriză.

— Cred că o să îți fac o surpriză. Tu, ăăă.... Ai mulți vizitatori pe-acolo, Heather?

— Nu prea, nu. Am numai doi polițiști solizi la ușă să îmi țină companie, și încă doi pe coridorul principal, acolo unde sunt lifturile.

— Nu cumva să te rătăcești.

— Evident. Dar în caz că mă rătăcesc, am dispozitivul cu GPS legat de gleznă.

— Înțeleg. Hm, cel puțin ești printre colegii tăi polițiști. Puteți sta la taclale oricând despre munca voastră.

— Munca mea e într-un magazinaș de pe colț în Dagenham. A lor într-un mall din Monumental Valley. Ai fi surprins ce puțin...

Vocea i se stinse și polițistul interveni.

— Vă limitez la cinci minute, îi spuse lui Tillman. Puteți suna și mâine dacă vreți.

— Ascultați, e un telefon transatlantic, zise Tillman. Diferența de fus orar e de opt ore. Lăsați-mă cel puțin să...

— Mâine.

Se auzi tonul.

Tillman puse receptorul în furcă și conduse mai departe, mintea începând, în sfârșit, să-i funcționeze. Era o ușurare să ai un lucru practic la care să te gândești. Și știa că va fi o și mai mare ușurare dacă ar fi ceva cu care să trebuiască să se lupte.

55

Fetița pe nume Tabe locuia singură, deși era prea mică, teoretic vorbind, ca să i se permită. Înainte locuise la orfelinat, cu îngrijitorii. Dintotdeauna fusese un copil foarte ascultător și bine-crescut, dar, așa cum spuneau îngrijitorii, *beiena ke ha einanu*, sufletul ei trăia în tăcere. Părea să trăiască singură într-o lume numai a ei: nu prea conștientiza că mai sunt și alți oameni în jur.

Asta nu însemna că era egoistă. Tabe avea un suflet cald, era bună și săritoare, așa cum se dovedea atunci când ieșea din propriile gânduri și interacționa cu cei din jur. Dar ea era artistă: culorile, tonurile și texturile erau

dimensiunile lumii ei. Picta în general natură moartă: rareori oameni, dar îi scandalizase pe îngrijitori când întrebase dacă ar putea desena un băiat, pe Aram, fără haine. Atunci s-a încheiat cariera de portretistă a lui Tabe.

Acum locuia într-o cameră de la etajul patru, în Dar Kuomet, singură. Dar picturile ei erau la fel de stranii, precum e Tethem față de zori și Va Ineinu față de noaptea. Părea fericită singură. Băiatul, Aram, era acum logodit, dar Tabe nu îl invidia pentru asta: o interesase doar din punct de vedere estetic.

Acolo, în camera ei din Dar Kuomet, o găsi Kuutma. Desena cu un creion negru pe un cearșaf prins în cuie de perete (ceilalți pereți erau pictați direct, suprafețe întregi cu căpșune și coacăze în boluri din ceramică) și îi luă ceva vreme să-și dea seama că nu e singură. Când, în sfârșit, înregistră prezența lui Kuutma, își lăsă capul în jos și șopti „Ha ana mashadr“, roșind ceva mai tare decât fructele pictate pe pereți.

Kuutma îi făcu semn să se așeze.

— Ai recunoscut în mine pe unul dintre Elohim, îi spusese el. Din cauza tenului?

Tabe își frecă nervoasă degetele unul de altul: erau negre și uleioase de la creion. Dar îl privi pe Kuutma drept în ochi.

— Nu doar din cauza asta, spusese ea. Îmi amintesc de chipul tău. Ai venit odată la orfelinat, iar eu l-am întrebat pe un îngrijitor cine ești. Mi-a spus că tu ești Kuutma. Acel Brand.

Kuutma dădu din cap.

— Așa e. Cel puțin până la *mapkanah*.

Auzind acel cuvânt, îi sticliră ochii, lucru care îl surprinse: dar pentru cei tineri, orice este nou pare interesant tocmai pentru că e nou. Și, în plus, ea era și artistă. Oriunde s-ar fi mutat Ginat 'Dania, lumina avea să cadă altfel și mereu va avea altceva de pictat. Pentru Tabe, *mapkanah* ar fi putut fi o adevărată renaștere.

— Când am venit la orfelinat, îi zise el, am venit să te văd pe tine — pe tine și pe cei doi frați ai tăi. Am vrut să știu că sunteți mulțumiți acolo. Am cunoscut-o pe mama voastră.

Chipul fetei se întunecă o clipă.

— Mama mea, începu ea, dar nu termină fraza.

Tonul îi era amar, iar Kuutma se încruntă.

— Știi că și ea a fost trimisă, ca și mine, îi zise el.

Tabe îl privea țință: nu îi oferea niciun sprijin, nu îl cruța deloc.

— Nu ca tine, spuse ea.

— Munca unui Kelim e la fel de importantă ca aceea a unui Elohim. Ba mai mult chiar. Amândoi lucrăm pentru supraviețuirea Poporului: dar munca noastră e acoperită de glorie, pe când a lor e plină de amărăciune și degradantă. Noi suntem venerați, iar ei ponegriți.

Tabe ridică din umeri fără să spună nimic.

— Aș vrea să gândești frumos despre ea, zise Kuutma înțepat. Despre mama ta. Aș vrea să îi cinstești amintirea. Gândește-te ce a însemnat sacrificiul ei pentru tine și pentru noi toți.

Tabe își privi degetele înnegrite. Kuutma își dădea seama că fata voia ca el să plece pentru a se întoarce la lucru.

— Îl cunosc și pe tatăl tău, spuse el.

Tabe își ridică din nou privirea, iar în timp ce îl privea, avea ochii măriți de spaimă, ca două răni întunecate

pe chipul ei alb imaculat. Dar Elohimilor totul le părea o rană. Kuutma făcuse dragoste doar de câteva ori în viața lui, otrăvit de fiecare dată de gândul cumplit că sexul unei femei e ca o rană veche, vindecată doar în parte.

Așteptă o vreme, lăsându-i loc să vorbească. Ea se mulțumi să îl privească.

— Nu mă întrebi cum e... la tatăl tău mă refer, spuse el, în cele din urmă.

— Nu, veni răspunsul foarte categoric al lui Tabe. Cu ce m-ar ajuta să știu?

— Este... un bărbat curajos, după sistemul lui de valori. Un soldat, ca și mine. Dar e un soldat care luptă împotriva mea. E dușmanul nostru.

Tabe se gândi câteva clipe.

— Atunci va trebui să îl omori? întrebă ea.

Kuutma zâmbi încurcat.

— De-asta am venit azi la tine, recunosc el, deși, când venise, nu avusese nicio intenție să-i spună asta. Cred că ultimul lucru pe care îl voi face fiind Kuutma va fi să îlucid pe tatăl tău. Am... ezită el, alegându-și cuvintele cu atenție. Văd o cale care ne aduce împreună. Iar când se va întâmpla asta, sigur va trebui să-l omor. Am binecuvântarea ta dacă fac asta?

Privirea întunecată a lui Tabe rămase neclintită.

— O, da! zise ea. Desigur. *Ha ana mashadr*, Kuutma. Tot ce faci, faci în numele tău. Sigur că ai binecuvântarea mea, nu a spiritului meu. Dar dacă e așa curajos cum spui, sper să nu te rănească. Sper să moară repede, fără să te atingă.

Chipul ei emana inocență și sinceritate. Kuutma se simți umilit de simplitatea ei, el care, trăind în lume, devenise complex și subtil ca un șarpe. Dar și șerpii erau sfinți, desigur: șerpii erau cei mai sfinți dintre toți.

Îngenunche în fața ei.

—*Touveyhoun*, fiica mea, murmură el, cu vocea gătită de o emoție pe care nu îndrăznește să o analizeze.

— *Touveyhoun*, *Tannanu*, spuse ea, dar se simți derutată de faptul că el îngenunchease în fața ei.

El își dădu seama că îi tulburase liniștea și probabil că îi stricase desenul. Murmurând o scuză, ieși.

Tabele măsură podeaua după plecarea lui, își frământa pielea de pe brațe, acoperind-o de urme negre. Dar se obișnuise să transforme emoțiile în forme mai puțin efemere: în scurt timp, luă din nou creionul, străduindu-se să surprindă burta însărcinată și mare a unui nor de furtună.

56

Tillman nu se grăbi. Planul pe care și-l făcuse era rezonabil, dar implica multe variabile, și trebuia să pornească de la ideea că se află pe teritoriul inamic. Să o scoată pe Kennedy din spital nu era greu în sine, dar poliția din Arizona avea să se mobilizeze repede odată ce ea le va ieși din raza de acțiune: în acel moment, Tillman va trebui să dispară cu ea rapid și fără drept de apel. Altfel, toată operațiunea era sortită eșecului.

Parcă la următoarea intersecție după spital și mers pe jos înapoi — se duse în recunoaștere prin zonă, în pas vioi, ca să nu fie observat. Avea un plan de bază, dar planurile de bază nu făceau doi bani dacă nu erau conectate la realitate: pentru început, trebuia să studieze clădirea din toate unghiurile, cu intrările și ieșirile fixate clar în planurile din mintea sa.

Vestea bună era acoperișul plat, cu trei etaje mai jos de fereastra camerei lui Kennedy: sau cel puțin sub spațiul destinat căsuței cu numărul 20. Vestea proastă era că... veștile proaste erau multe. Calculase distanța de la cea mai apropiată secție de poliție și era de exact trei minute dacă se acționa cu viteză maximă. Acoperișul plat se afla în partea cealaltă a clădirii față de parcare și exista posibilitatea să se apropie mai mult. Și Bullhead City, și Seligman avea heliporturi pentru poliție și erau numai două drumuri principale pentru a ieși din oraș: autostrada statală 40 și cea interstatală 93. Să închidă ambele drumuri era o treabă de un minut, odată ce se dădea alarma.

Se gândi cum să-și adapteze planul, având în vedere așezarea geografică. Niciuna dintre soluțiile care îi veniră în minte nu era prea elegantă sau fără erori: dar una părea să le surclaseze pe celelalte pentru că era extrem de confuză și haotică. Dacă nu ai cărți bune, trebuie să blufezi.

Se întoarse la mașină și conduse spre spital, parcând cât mai departe de mașina poliției care era în față, dar nici prea departe de stradă: un detaliu fin, de care aveau să depindă multe.

Deja își alesese și își împachetase echipamentul într-o pungă din plastic cu numele și logoul unul florar local, care reprezenta o floare într-un ghiveci. Intră pe ușa principală, nu se opri la recepție și continuă să meargă cu aerul cuiva care știe unde trebuie să ajungă.

În toaleta pentru bărbați de la etajul 1 al clădirii principale, își desfăcu punga și se costumă într-un om de serviciu, punându-și un halat alb și o insignă pe care numele era parțial șters. Insigna era un fals și încă unul prost, dar ar fi putut păcăli pe cineva care nu stă toată ziua să se uite la asta: de exemplu, un polițist care asigură paza temporar.

Într-un hol mare, de lângă liftul de serviciu, găsi, așa cum sperase, un scaun cu rotile. Fusesse pregătit să cutreiere saloanele ca să dea de unul, dar cu cât petrecea mai puțin timp îmbrăcat în alb, cu atât risca mai puțin să fie asaltat de cineva care ar fi ghicit ce era în spatele costumului său.

Merse cu liftul până la etajul patru și ieși, împingând căruciorul. Cei doi polițiști despre care îi spusese Kennedy — primii doi — așteptau chiar unde coridorul se despărțea. Păreau duri, lipsiți de umor și în stare de alertă. Tillman merse spre ei și dădu din cap, în semn că vrea să treacă.

— Transfer de la salonul 22, zise el.

Cel mai apropiat dintre polițiști îi verifică ecusonul. Tillman ținea în mâna dreaptă un revolver, ascuns sub mânerul căruciorului, pe care spera să nu îl folosească: să improvizeze în stadiul ăsta era un semn rău pentru toată acțiunea asta nenorocită.

Polițistul îi făcu semn să intre. Tillman împinse căruciorul pe culoarul lateral care ducea și la salonul lui Kennedy.

La salonul 22, abandonă căruciorul și halatul alb. Haina lungă avea să îl încurce, iar de acolo va trebui să se miște repede. Din locul pentru bagaje de sub cărucior își recuperează punga, dar aruncă ghiveciul cu floarea.

Salonul lui Kennedy, cu numărul 20, era în unghi drept, cam la trei metri mai încolo. Tillman coti pe culoar cât putu de repede — în față erau încă doi polițiști, care arătau la fel de solizi și serioși ca primii doi.

Aruncă punga și ridică mâinile pregătit să tragă. În ambele mâini avea câte un spray paralizant, iar degetele erau deja pe pulverizator. De fapt, nu era un spray cu

pipero obișnuit: era un produs rusesc, un derivat din acid pelargonol și era cel mai nasol dintre toate tipurile din care putuse alege, având o concentrație de 4 500 000 de unități. Cei doi căzură în agonie, acoperindu-și fețele. Tillman îi puse o mască chirurgicală și, cu grijă și fără grabă, îi adormi cu o batistă muiată în desfluran. Îi unse pe față și cu un amestec de detergent și lapte, care avea să producă cele mai urâte efecte ale spray-ului. Nu voia să-i omoare la petrecerea asta, chiar și neintenționat.

Îi lăsa și se îndreptă spre ușile batante, intrând în salon. Era împărțit în mai multe rezerve, dar avu noroc: Kennedy era în cea de-a doua. O văzu tocmai când o asistentă ieși dintr-un alt spațiu compartimentat. Femeia îl observă. O secundă mai târziu observă și arma din mâna lui: nu era îndreptată spre ea, dar nu avea cum să nu o vadă.

— Du-te înapoi, îi spuse Tillman. Nu spune nimic și nu face nimic. Așteaptă.

Cu un scâncet imperceptibil de panică, asistenta se retrase.

— Tillman, ce bine să te vad!

Kennedy nu arăta prea bine — avea brațul stâng în ghips, legat de corp, care era și el bandajat bine. Însă era întreagă, și, mai bine, se putea mișca. Se ridică din pat cu un geamăt de durere, ca să-l întâmpine. El scoase cleștele pentru tăiat bolțuri din sac.

— Banderola pentru GPS. Unde e?

I-o arată, iar el se aplecă să o taie. Era așa de strânsă, că reuși să vâre lama numai până la jumătate, dar banda cedă imediat sub presiune.

— Deschide fereastra, îi spuse el lui Kennedy.

Azvrăli cleștele și căută în pungă coardele pentru coborâre, pe care le desfășură dintr-o mișcare.

Chipul lui Kennedy se alarmă când le văzu.

— Tillman, zise ea scurt, în niciun caz nu fac alpinism pe fereastra aia. Uită-te la mine, am un singur braț funcțional!

— Nu va trebui să te sprinjini tu, îi zise el. Te duc eu.

Desfăcu ancora, trecând frânghia prin verigă și verificând legătura cu propria curea.

Kennedy nu mai comentă. Deschise fereastra. O închizătoare de siguranță o împiedică să deschidă mai mult de câțiva centimetri. Kennedy întinse mâna după pistolul lui Tillman, pe care acesta i-l dădu nu foarte încântat, și sparse cu mânerul siguranța. Tillman trecuse deja frânghia de două ori prin inel și înfipsese ancora în cadrul metalic al patului lui Kennedy. Împinse patul aproape de fereastră ca să nu alunece când ei urmau să coboare.

— Ești gata? o întrebă el.

Kennedy dădu din cap fără să spună nimic.

Tillman o ajută să iasă pe fereastră, apoi se sui după ea, prinzând-o de talie cu stânga, iar cu dreapta se ținea de frânghie, controlându-i mișcarea. Îi luă câteva secunde să o apuce bine, dar nu o ținu prea strâns de brațul rănit. Se lăsă pe spate ca să verifice balansul, iar Kennedy înjură — nu-i plăcea deloc să se legene în gol.

În salon, o alarmă începu să sune: fie asistenta dădu-se alarma, fie cineva care îi găsisse pe cei doi polițiști. De-acum, totul era contracronometru, iar Tillman trebuia să calculeze fiecare secundă în raport cu versiunea perfectă a ideilor lui Platon din capul lui.

Se lansă de pe fereastră și coborî în salturi stângace. Dacă ar fi fost o stâncă sau un turn de cățărat, ar fi parcurs cele trei etaje din trei salturi, dar aici era aproape numai sticlă și, în cazul în care s-ar fi spart, era doar o ches-

tiune de noroc dacă aveau să moară înainte ca paza spitalului sau polițiștii de jos să îi găsească și să le pună cătușele.

Așa cum stăteau lucrurile, când ajunseră la sol, deja începuseră să apară capete la ferestrele de deasupra. Unul dintre ele avea alături și o armă.

— Rămâneți pe loc! se auzi o voce. În genunchi și cu brațele după cap!

Tillman ținti cu revolverul și trase. Capul se retrase repede și nu ripostă cu un foc de armă. Cel puțin, nu încă.

O luă pe Kennedy în brațe și alergă cu ea în celălalt capăt al acoperișului, de unde sări. Kennedy, care nu scoase un sunet când coborâseră de la etajul patru, nu își putu stăpâni un țipăt: dar Tillman ateriză cu picioarele pe capacul metalic al unui container de gunoi pe care îl lăsase mai devreme lângă zid, iar de acolo atinseră solul în trei pași: de pe container pe un coș de gunoi obișnuit și apoi pe unul din plastic plin cu seringi folosite și, în sfârșit, pe asfalt.

— Poți să fugi? o întrebă pe Kennedy.

— Da.

— Atunci haide.

57

Prima împușcătură se auzi în timp ce alergau pe partea laterală a clădirii, prin gangul pentru ambulanțe, către parcare. Încetinind puțin, Tillman o conduse către al treilea rând de mașini, unde îi aștepta un Noble M15 roșu strălucitor. Kennedy făcu ochii mari când văzu mașina țipătoare: apărătoarele laterale îi aminteau de aripioarele unui rechin.

— Doamne! exclamă ea. O să ieșim în evidență ca o călugăriță într-un bordel! Tillman, or să ne salte înainte să apucăm să facem doi kilometri!

— Urcă-te, îi spuse scurt Tillman.

Aruncă o privire spre intrarea spitalului. Deocamdată nu se vedea nimeni. Poate că, dacă ar ieși din parcare mai repede, ar mai avea o șansă.

Kennedy deschise ușa pasagerului, se strecură înăuntru și se luptă să-și pună centura cu o singură mână. Se uită nerăbdătoare la scaunul șoferului.

Trecură exact 20 de secunde până să se deschidă portiera și Tillman să se urce fără grabă.

— Haide, țipă Kennedy. Mișcă-te!

Tillman răsuci cheia în contact și porni motorul, dar rămase pe loc.

— Tillman! urlă Kennedy. Pentru Dumnezeu!

— Așteaptă! murmură el.

Se uita în spate spre ușa spitalului, de unde apărură două siluete în uniforme maro-închis. Tillman îi lăsă să parcurgă jumătate din distanța până la mașina lor înainte să vireze fix spre ei, forțându-i să se despartă. Kennedy și Tillman erau deja la capătul șirului de mașini când indivizii scoaseră armele și traseră. Dar împușcăturile lor erau mai mult de formă.

— Ne-au văzut! scânci Kennedy. I-ai lăsat să ne vadă!

— Dar nu ne-au împușcat, mormăi Tillman. Asta ne dă un avans mare la joc. Deschide torpedoul.

Kennedy făcu întocmai. Înăuntru găsi o cutie neagră de plastic cu leduri verzi și galbene pe față, iar pe colțul din dreapta, cuvintele „UNIDEN BEARCAT BC 355C“. Niște fire încâlcite la spate indicau că fusese conectată la bateria mașinii. Kennedy știa cum arată un scanner pen-

tru radio și, deși ăsta era un model nou, știa ce are de făcut cu el. Căută tunerul și îl găsi setat pe banda VHF, pe frecvența de 155 de megaherți. Plimbând puțin acul în stânga și-n dreapta reuși să prindă frecvența poliției, unde, nimic surprinzător, se vorbea despre ei.

— ... urmărit și îi vedem, zise o voce de bărbat. Sunt pe Oak, la nord de 93 și se îndreaptă către est. Repet, la est de Oak.

— Recepționat, 4-7, spuse o voce de femeie. Avem mașini care vin pe Maple și Topeka și o a treia pe Andy Devine. Trebuie să se îndrepte spre I-93. O să blocăm drumul la Canionul Powderhouse, încheiat.

— Transmiteți mai departe.

Același bărbat de mai devreme, probabil șoferul mașinii de poliție din spate pe care o vedeau în oglinda retrovizoare, la o distanță confortabilă pentru ei, dar ținându-se tare.

Tillman viră la dreapta pe două roți și o luă pe un drum mai îngust cu viteză maximă. O clipă crezu că mașina de poliție va ieși de pe carosabil sau că cel puțin va pierde teren, dar și ei luară curba la fel de bine ca Tillman.

— Au virat la dreapta, se auzi vocea bărbatului. Suntem pe 4th Street.

— Transmiteți mai departe, spuse femeia. OK, văd unde sunteți. Probabil că or să facă la stânga pe...

Ajunseră la o intersecție mare, aproape intrând în spatele unei decapotabile verzi care le apărău în cale. Claxonul unei mașini îi urmă către sud.

— Fiți atenți, murmură femeia. Cred că nu se îndreaptă către I-93. Mașina 5, ați luat-o prost. Tocmai au... au traversat Topeka și se îndreaptă iar spre sud.

Cum naiba au știut asta?

— Dar nu ies din oraș, ci se întorc.

Se auzi o altă voce de bărbat, mai slabă și laconică.

— N-ar fi rău să închidem și pe 40 atunci, și pe 66. Pe-alt-undeva n-au pe unde se duce, doar dacă nu vor să se oprească să mănânce la Mr D'z înainte să o șteargă de-aici.

— Înțeles, zise femeia și apoi: avem un elicopter care vine acum din Bullhead. Aproximativ șase minute.

Kennedy înjură amar și urât. Mașina de poliție încă se ținea bine pe urmele lor, chiar dacă la distanță, femeia de la centru îi urmărea și ea, iar acum aveau să mai aibă și deasupra un elicopter.

— Ar trebui să renunțăm, murmură ea. Dacă dăm de unul dintre blocajele astea de pe drum, or să tragă în noi mai mult ca sigur. Or să moară oameni, Tillman, iar noi vom fi probabil primii.

— Nimeni n-o să moară, spuse Tillman cu atâta siguranță de sine, încât Kennedy îl privi uimită și rămase tăcută un moment.

Tăcerea a fost întreruptă de trăncăneala de la radio.

— Mașina 5, unde sunteți acum?

— Ne-au păcălit că merg spre sud, iar acum întoarcem spre Hoover. Unde sunt?

— Încă la nord în față. Grozav. Dacă ajungi pe 4th Street înaintea lor, le poți tăia calea. Repet, la sud pe 4th Street și trebuie să-i blocați.

Tillman călcă accelerația până la capăt: motorul de trei litri al mașinii Noble scoase un sunet ciudat în surdină, ca un uriaș care vrea să scoată un sunet de amenințare fără să trezească un copil mic care doarme, și țâșni ca o barcă cu motor, părând să-și ia zborul.

Următoarea intersecție o traversară cu viteza luminii. O a doua mașină de poliție se îndrepta spre ei dinspre

vest destul de amenințător, dar îi trecură chiar pe sub nas, iar ei fură nevoiți să frâneze ca să nu intre în cealaltă mașină de poliție.

— Au trecut de noi! țipă șoferul mașinii 5.

— Rahat! Scuze, 5-0, cred că nu am apreciat bine distanța. 4-7, mai ești după ei?

— Nu-i pierd din ochi.

— 5-0, întoarce și ieși pe Old Trails Road. Se îndreaptă către o fundătură, iar singura ieșire e aia, din câte văd aici. 4-7, ține-te de ei, dar nu te băga la nimic fără întăriri. Bărbatul e înarmat.

— Știu că e înarmat, Caroline. A tras în mine la spital, ce mă-sa!

— Nu trebuie să vorbești urât, Leroy.

— Ba da, dacă vrei să transmiți ceva. Uite, îl pierd. Barca aia are viteză prea mare. Cât mai e până vine elicopterul?

— Două minute. Acum sunt pe 68.

Tillman se uită în oglinda retrovizoare, dar mașina de poliție era mult prea departe ca să o mai poată vedea. Încetini un pic, viră brusc la stânga, apoi la dreapta pe un drum paralel cu cel pe care merseseră până atunci. La două intersecții spre sud era un pod care se întâlnea cu un drum mai mic. Din nou privi în oglinda retrovizoare. Apoi, Tillman ieși de pe drum și conduse direct spre mal. Câteva secunde au derapat pe solul nisipos, pe pietriș și ierburi. Iar acolo, Tillman trase sub pod și opri. O altă mașină era parcată în față, aproape de drum: un Lincoln Sedan albastru-închis, ușor ruginit în zona roților.

— Cu asta mergem, spuse Tillman. Nu ai bagaje, nu?

Ieși fără să aștepte un răspuns, străbătu distanța din doi pași și se așeză iar la volan înainte ca ea să aibă timp să reacționeze. Tillman deschise ușa pasagerului și o zori.

Când Kennedy îl urmă, văzu că umblă la un alt radio, tot în torpedoul mașinii.

— I-am pierdut! se auzi panicat șoferul mașinii 4-7.

— Ba nu, 4-7. Sunt chiar în față.

— Ce? Unde?

— Spre sud, pe 5 th Street, 4-7. Mergi tot înainte.

Podul era o construcție din oțel și beton. Auziră mașina de poliție trecând pe deasupra ca un tunet surd.

Tillman le lăsa un avans mare, apoi ieși pe drum și o luă spre est. După o vreme, auziră elicopterul venind dinspre vest: o luară la stânga, ținându-se pe lângă un șir de clădiri înalte — blocuri de apartamente de 3-4 etaje — între ei și urmăritorii lor din aer.

— Nu îi văd, Caroline, iar drumul se termină!

— Ești fix deasupra lor, 4-7! Poate că s-au și dat jos. Caută o femeie desculță.

Atunci se prinse și Kennedy de planul lui Tillman.

— Nenorocitele! exclamă ea, încântată de soluția ingenioasă pe care o găsisese acesta. Ei urmăresc banderola mea prin GPS, nu? Unde-ai pus-o?

— Legată sub propria lor mașină, zise Tillman, în parcare a spitalului. De-aia am vrut să ne urmărească — îndeajuns de aproape cât să nu se prindă ce le arată semnalul digital. Chestiile astea nu au o acuratețe așa mare, se pot înșela cu vreo zece metri.

Kennedy se lăsa în scaun, aproape incapabilă să se miște după toate efectele prelungite ale adrenalinei din corpul ei.

— Nenorocitele, zise ea din nou.

Tillman își puse niște ochelari negri de soare, o mustață, o șapcă de baseball cu echipa Yankees, toate scoase

din torpedoul mașinii, unde fuseseră îndesate peste scannerul radio.

— Tot trebuie să ieșim din bușonul ăsta și să ajungem pe autostrada interstatală, murmură el. Dar cu siguranță e bine că ne caută în direcția greșită.

Două mașini de poliție trecură înspre sud spre intersecție, în timp ce ei se îndreptau către nord.

— Apropo, unde mergem? o întrebă Tillman în cele din urmă.

— Mexico City. Xochimilco.

Tillman respiră adânc.

— Poftim?

— Trecem granița. Se complică lucrurile.

Kennedy râse.

— Vrei să spui că faptul că m-ai scos din spital și că i-ai bătut la fundul gol pe polițiștii din Arizona nu intra la lucrurile complicate? Ai ridicat ștacheta foarte sus, Leo. Ai ridicat-o al naibii de sus.

58

Privită cu detașare, întreaga *mapkanah* se deosebea cu mult de direcționarea apei către un canal de scurgere. Strângerea apelor într-un singur flux, găsierea unei noi albie, înlocuirea treptată a turbulențelor cu un flux puternic și direcționat, care sfârșește prin a-l curpinde pe cel inițial.

Kuutma se simțea ca un dop care plutea pe acel flux, mult prea ușor pentru a fi atins de el. Se uita cum poporul își strângea nu bunurile personale — deja împachetate și depozitate de mult —, ci întreaga infrastructură

a lumii lor. Cuvele în care își cultivau plantele, spălate și încă șiroind de apă, erau coborâte pe ferestrele de la etaj și puse în spațiile pentru depozitare. Războaiele de țesut de la fabrica lor de textile erau așezate în căruțele trase de un singur bou. Păstorul îl asigura, șoptindu-i la ureche: „Încă trei, băiete, și apoi mai avem uneltele pentru dăruit, care sunt mult mai ușoare“. Și, lucrul cel mai uimitor, un bărbat vânjos căra pe umeri strana din lemn sculptat din Kad Sima. Pe chipul său transpirat se vedea o mândrie fără margini: era ca și când ar fi dus o bucată din capul lui Dumnezeu.

Orașul întreg împacheta. Se împătorea ca o hârtie, suprafață după suprafață, dispărând într-un spațiu profetic.

Între timp, Kuutma trebuia să fie instruit pentru noile sale responsabilități. Merse la stația de pompare și raportă celui care se ocupa de distribuția apei, o femeie pe nume Selaa, care era cu zece ani mai tânără decât Kuutma. Avea părul *suoma'ka*, roșcat: era o genă regresivă a poporului, iar cei care o aveau trăiau o viață plină de surprize. Din punctul de vedere al lui Kuutma, care încă purta haina lumii de afară, nici nu merita să se gândească la asta.

— Eu sunt Kuutma, îi zise, știind că ea cunoștea deja asta.

Era o femeie de afaceri, foarte ocupată cu demontarea stației de pompare de care nu mai aveau nevoie aici: epuratoarele, aparatele de măsurat, cele două pompe principale. Totuși, făcu o plecăciune respectuoasă și îl atinse pe umăr pe Kuutma.

— *Ha ana mashadr*, zise ea. Cunoști deja echipamentele, Kuutma. Știi mulți oameni care au petrecut un sezon

întreg la stația de pompare pe când erau adolescenți ca să se obișnuiască.

— Asta s-a făcut după ce eu trecusem de adolescență, spuse Kuutma. Dar mă pricep în general la aparate și cunosc teoretic ce am de făcut.

— Sigur, dădu ea din cap. Și cred că singurele aparate pe care va trebui să le folosești mâine vor fi ecluzele.

Îi arată unde se găseau și cum operau. Erau patru, două pornind de la rezervoarele din Cutzamala și două direct de la acviferul de sub oraș, care era tot ce mai rămasese din Lacul Texcoco. Selaa era foarte mândră de sistem și avea și de ce.

— În ultimele decenii, se laudă ea, orașul de lângă noi a suferit mereu de lipsa apei. Se scufundă în pânza freatică a lacului cu 7,5 centimetri anual, Kuutma. Știi de ce? E viteza cu care Ciudad de Mexico consumă rezervele de apă. Dar la noi nu a lipsit niciodată apa. Nici măcar presiunea nu a scăzut. Oamenii își iau ceea ce au nevoie, după voia lui Dumnezeu.

Kuutma o readuse la chestiunile tehnice.

— Una dintre ecluzele astea a fost modificată, cred, spuse el. Care anume și cum funcționează?

— Nu e o ecluză, zise ea. Aici e doar un bazin — unul dintre bazinele de purificare — care va colecta acum apa prin ecluză atunci când ajunge la a treia stație de pompare. Aici e pupitrul de comandă. Apa intră la stația unu, trece prin apeductul de sub Em Hadderek și iese prin canalele astea laterale. Dar toate canalele laterale se vor închide după ce plecăm. Apa va trece direct și se va vărsa în Cutzamala, înapoi în rezervele de apă pe care le are Ciudad de Mexico. Tot ce ai de făcut e să deschizi ecluza de la maneta asta, iar apoi să deversezi minereurile preparate din bazin în apă.

Făcu semnul ștreangului. Kuutma ridică o sprânceană.

— Îmi pare rău, zise Selaa ușor timid. Îmi pare rău că vor muri atâtea animale.

— Dar nu îi vei cere lui Dumnezeu să le binecuvânteze trupurile.

— Nu, cred că nu.

— Mulțumesc. Cred că va fi destul de ușor. Dar nu există aici și un mecanism de control, numit tsa'ot khep?

Selaa îl privi uimită.

— Vocea potopului? Acela e un mecanism de apărare, Kuutma. Aici nu vom mai avea nimic de apărare.

— Știu, doar eram curios. Te rog, arată-mi-l și mie.

— Dacă pompele mari sunt scoase, oricum nu funcționează. Cel puțin, nu așa cum ar trebui. Aici e mecanismul: ecluzele ridicate până la pârghia asta, iar canalele redirecționate pe glisiera asta — zece în total — și-apoi pe aici.

— Și toate vor funcționa și mâine?

Selaa dădu din cap.

— Electricitatea are acoperire totală, spuse ea. Nu pot să o închid parțial: nimeni nu a avut niciodată nevoie de așa ceva.

— Nu, sigur. Încă o dată, îți mulțumesc pentru timpul acordat. Cred că ești foarte ocupată. Poți să îmi dai și un rând de chei?

I le dădu pe ale ei, scoase de la curea.

— Există o dublură în biroul meu. Dar trebuie să încui cu astea ultima dată: le-am primit de la Chanina, care era responsabilă cu apa înaintea mea. Te rog să le păstrezi după ce termini cu ele, Kuutma. M-aș bucura să știi că sunt la tine. Dar dacă ți se pare că nu ai ce face cu o asemenea amintire...

— Le voi păstra până la moarte, îi promise el.

Făcu o plecăciune formală și plecă.

„Îmi pare rău și pentru moartea atâtor animale.“ Era un gând sentimental, iar sentimentalitatea nu prea exista în Ginat 'Dania. Era un semn de slăbiciune — o slăbiciune în rândul Poporului, din cauza numărului lor mic, așa că nu și-o puteau permite. Dar cum rămânea cu propria lui slăbiciune? Cu găurile din armura sa, făcute de emoții de acest fel, de necontrolat?

Avea să ucidă douăzeci de milioane. Iar lui îi păsa de unul singur.

Nethqadash shmakh, Doamne. Ajută-mă să respir o singură dată numai Duhul Tău.

59

Trecerea graniței se dovedise mai ușoară decât crezuse Tillman: dar, meditănd la asta în timp ce cutreiera drumurile unui ținut anonim la sud de Chihuahua, înțelegea de ce mersese așa.

Arizona își folosea resursele pentru a-i opri pe mexicani să treacă granița. Patrulele care erau — și știa că sunt multe — urmăreau traficul numai din direcția aceea și nu aveau să suspecteze un alb care se îndrepta către sud.

Un bărbat alb, pentru că Kennedy își petrecuse toată noaptea pe bancheta din spate a Lincoln-ului sub o pătură, perfect ascunsă și dormind tot timpul. Încă se simțea destul de rău din pricina rănilor, iar el nu prea avea ce analgezice să-i dea, dar îi rămăsese puțin desfloran, iar când durerea deveni insuportabilă, trase puțin pe nas și căzu într-un somn profund, aproape fără să se miște.

Când au trecut granița, cu scuzele de rigoare, a pus-o în spațiul din portbagaj destinat roții de rezervă. Ea se temu ca spațiul strâmt să nu îi provoace deschiderea rănii laterale, dar Tillman insistă: nu puteau să riște ca, în urma unui control de rutină, să o descopere. Se dovedea că avusese dreptate când grănicerii de la nord de Nogales i-au umblat prin portbagaj — cel puțin prin părțile inofensive, din moment ce armele și explozibilele erau vârate sub scaunele din spate — înainte de a-i da drumul.

Se opri de îndată ce i se păru că pericolul trecuse, după aproximativ trei kilometri și o scoase pe Kennedy din ascunzătoare. Bandajele pline de sânge arătau că temerile ei fuseseră întemeiate. Îi spuse să se dezbrace până la talie și îi schimbă bandajele repede și eficient. În acest timp, îi admiră sânii, pentru că ofereau o priveliște minunată de aproape, dar se strădui apoi să și-i șteargă din minte sau cel puțin să se gândească la altceva. În general, când doftoricea un soldat, nu conta că e bărbat sau femeie: era o detașare necesară dacă voiai să ajuți pe cineva rănit cu care făceai poante cu o oră-două în urmă.

Acum era momentul să îi dea hainele pe care i le adusese: o pereche de blugi, un tricou negru, o jachetă neagră, largă și teniși. Kennedy se chinui să și le pună, Tillman ajutând-o să își îmbrace tricoul și jacheta. Nimic nu îi venea prea bine, dar era cât de cât OK și nu avea cum să nege că arăta mult mai comun acum: ca un turist de la nord de graniță, încercând să pară stilată, dar fără pretenții — ambele încercări eșuate.

— Nu cred că o să rezist, se văită Kennedy. Mai avem de mers aproape 1 200 de kilometri. O zi întregă în mașină — și o noapte probabil — și de câte ori trecem

peste o groapă, am senzația că îmi intră mii de ace în rinichi.

— Mai ia niște desfloran, îi sugeră Tillman. Poți dormi tot drumul. Apoi o să ne odihnim două ore când ajungem acolo, să ne punem gândurile în ordine.

Kennedy clătină din cap.

— Trebuie să fiu trează pentru asta, spuse ea.

— O zi și o noapte, îi aminti el. Doar nu o să stai trează tot timpul ăsta, Kennedy. Iar dacă durerea se acutizează, ai să intri în stare de șoc. Apoi va trebui să te duc la spital, unde sigur ne vor identifica după descrierea pe care ne-au făcut-o cei de la poliție și poți fi sigură că ne-am ars complet.

Kennedy medită la asta.

— Mda, zise ea sumbru. OK.

Se întinse pe bancheta din spate și mai luă o doză: una mai puternică de data asta, dar tot mult sub doza recomandată a medicamentului. Desfloran era un anestezic general, iar să adoarmă profund — și să cadă într-o stare în care ar fi avut nevoie de aparate ca să respire — era un pericol real.

Tillman o privi și simți o puternică muștrare de conștiință. O târâse după el în nebunia lui sau pur și simplu se întâlniseră într-un moment în care ea era destul de ne bună cât să rezoneze cu el? O acoperi cu o pătură, o prinse la umeri și talie cu centurile de siguranță și se bucură că nu îi spusese că doarme pe explozibili.

Trebuia să meargă pe drumurile lăturalnice, chiar dacă erau mai proaste și mai înșelătoare. La căderea nopții, aprinse faza mare și încetini la 60 de kilometri la oră, un compromis între faptul că trebuiau să se îndepărteze cât mai mult înainte ca vestea urmăririi lor să treacă gra-

nița și faptul că încerca să facă slalom printre gropi în loc să le ia în plin.

Noaptea în deșert era întinsă ca marea, iar ei erau singurele ființe vii: o omidă luminoasă, cu faruri drept ochi, și cu Lincoln-ul drept corp. Tillman căzu într-o reverie: Rebecca și copiii îi vorbeau, sau cel puțin le vedea chipurile și auzea sunete care păreau voci. Nu erau cuvinte propriu-zise, iar el nu trebuia să le răspundă. Ceea ce spuneau ei îl împovăra: *curând*.

Ieșind din Zacatecas, de unde mai aveau cam cincisute de kilometri, se uită după un indicator. Când găsi unul, opri în spatele lui, pentru a fi la adăpost în caz că îi căuta cineva.

Nu se deranjă să se întindă. Se lăsă puțin pe spate cu scaunul, închise ochii și adormi.

Visele sale erau ciudate și nedefinite, dar chipul Rebeccai plutea desupra lor, chemându-l.

60

Kennedy începu să se trezească pe la ora 7 dimineața, când soarele era sus pe cer. Mormăi și se întoarse, dar nu reuși să se ferească de lumina care o orbea. Avea gâtul uscat și nu putea înghiți, atât de uscat, încât o durerea cumplit, iar capul îi zvâcnea în ritmul băților inimii.

— Dumnezeule, gemu ea. Unde... unde suntem?

— Lopez Mateos, spuse Tillman. Tot trecem prin orașe de vreo 50 de kilometri, dar încă nu am ajuns propriu-zis în oraș, iar Xochimilco e în sud. Mai avem aproximativ o oră de mers.

Îi întinse o sticlă cu apă, iar ea se ridică amețită să bea. Prima gură de apă o ținu pe limbă, apoi o înghiți ușor. Chiar și așa, îi venea să vomite, iar capul i se învârtea. Repetă acțiunea, iar Tillman continuă să conducă în tăcere. Odată ce membranele ei din gât se mai decongestionară, reuși să bea și înghițituri mai mari. În cele din urmă, goli sticla. Asta însă nu îi potoli durerea de cap, însă acum putea gândi cât de cât.

Privi suburbiile și satele care îi treceau prin față și reuși brusc să se concentreze. Când Tillman trase pe dreapta, pe la mijlocul unui șir nesfârșit de clădiri cu un singur etaj, nu se prinse de ce se opriseră. Apoi îi ajunse la nas mirosul de mâncare gătită: ouă, pâine și ceva condimentat. Stomacul ei mai făcu niște piruete dureroase, dar, dincolo de greață, simți că îi e foame.

În colțul îndepărtat al cantinei aglomerate, mâncară ouă țărănești și niște chifle mici, proaspăt scoase din cuptor. Kennedy purta un șal pe umeri care să îi acopere bandajul de pe braț și mănca folosindu-se de o singură mână. Mâncarea era neașteptat de bună, iar Tillman o lăsă să își devoreze în liniște micul dejun. Apoi, trecură la lucruri serioase.

— Trebuie să știi unde mergem, îi spuse el. Ai spus Xochimilco și aproape că am ajuns. Dar odată ajunși acolo, avem și o adresă? Vreun loc anume unde care mergem?

— Nu există nicio adresă, zise Kennedy, împingând la o parte farfuria goală.

Luase și două pastile cu Tylenol și începea să se simtă și ea mai om.

— Dar știi că e în zona deservită de un anume generator de curent — și cred că se va dovedi ceva foarte mare. Ceva ca un întreg bloc de birouri sau un întreg șir de blocuri de birouri.

Îi spuse lui Tillman de Peter Bonville și despre pierderile inexplicabile de curent, care l-au condus la tribul lui Iuda. Tillman se încrunta concentrându-se să absoarbă informația. Așteptă să termine înainte să pună întrebări.

— Asta a fost recent?

— Acum vreo două luni. Se întorcea din Mexic cu zborul 124 — de aceea fusese acolo. Iar avionul s-a prăbușit în aceeași zi în care Stuart Barlow a fost ucis.

— Dar tu nu crezi că sunt legate între ele?

Kennedy ridică din umeri.

— Nu prea pare. Din câte știm, Barlow și Bonville nu se cunoșteau și nu comunicaseră niciodată. Nu se învăteau tocmai în aceleași cercuri. Singura legătură era că amândoi erau o amenințare pentru Michael Brand și pentru... poporul lui, cred. Cei care l-au trimis în lume.

Tăcu, gândindu-se la cuvintele din Evanghelia după Iuda: Elohim și Kelim, cele două tipuri de emisari pe care acest grup de sectanți antici ninja, maniaci, le trimisese în lume. Brusc, făcu o legătură — poate pentru că și creierul ei funcționa într-un mod ușor diferit față de cum funcționa de obicei.

— Soția ta, îi zise ea lui Tillman. Cum o chema înainte de căsătorie?

— Kelly. De ce?

— A mai fost o Kelly care a dispărut. Tamara? Talulah? Ceva de genul asta. Era unul dintre cazurile pe care Chris îl legase de numele lui Brand înainte de a muri.

Tillman o privi fix, așteptând-o să îi spună la ce se gândise.

— Ai venit aici cu avionul, zise ea. Vreau să spun, în State. De la Londra.

— Da.

— Dar nu pe numele tău.

Tillman puse jos furculița, lăsându-și ouăle mâncate pe jumătate.

— De obicei, cumpăr documente de călătorie de la o femeie care e specializată în creare de identități false. A lucrat la CIA, are prieteni în comunitatea de mercenari corporatiști și lucrează în general pentru ei. Spionaj, dar un tip de spionaj care se face la un nivel sub cel susținut de guvern. Heather, unde vrei să ajungi?

— Brand folosește mereu același nume, spuse ea. Asta îi îngreunează sarcinile și îl expune mai mult riscului de a i se lua urma de către cineva ca tine. Și niciodată nu folosește un alt nume. De ce?

— Zi-mi tu.

— Poate pentru că nu vrea să mintă. Și dacă e așa, poate că...

Se simțea din nou amețită, iar apoi ouăle, care fuseseră așa de bune, amenințau să-i vină înapoi. Tillman citi pe chipul ei că nu se simte bine și o atinse pe braț.

— Vrei să plecăm?

— Sunt bine, minți ea. Tillman, Emil Gassan a spus că în aramaică, Elohim înseamnă „Mesageri“. În Biblia pe care o știm noi, așa se numesc îngerii. Mă întreb dacă nu cumva ucigașii lui Brand — echipa lui de asasini — se cred îngeri păzitori ai poporului lor, iar asta e numele pe care îl folosesc.

— Așa, continuă.

— Păi, dacă am dreptate, Kelim ar trebui să fie altceva.

Spera ca el să fi făcut deja legăturile, însă el nu se prinse. Ea voia să spună: dar dacă și Kelim, ca și Michael Brand, umblă printre oamenii obișnuiți fără să se jeneze

să mintă referitor la identitatea lor? Dacă au ales un nume care face aluzie la origine, la scopul, la natura lor?

Rebecca Kelly.

Tamara Kelly.

Poate că mai sunt și alți Kelly. Oare de ce nu o fi căutat femeile dispărute care poartă acest nume de familie?

Dacă ele erau, de fapt, Kelim?

Poate că erau exact ca Brand și echipa lui, veniți în lume să îndeplinească cine știe ce misiune, iar apoi, misiunea odată îndeplinită, dispăreau? Iar dacă, între timp, își făceau o familie, ea avea să meargă cu ei.

— Poate că e vorba doar despre grade sau roluri diferite în organizație, spuse Tillman. Poate că toți lucrează pentru Brand. Dar cred că ai dreptate când spui că el nu vrea să mintă. De aceea lasă monedele în urma lui. Cred că e ceva legat de Iuda, iar tu ai spus că, în evanghelie, se vorbește despre arginți ca despre un soi de târg încheiat cu Dumnezeu. Atunci monedele sunt un semn al faptului că cineva din poporul lui Iuda a trecut pe-acolo.

Râse, iar sunetul acesta era așa de nepotrivit cu starea ei de spirit, că o sperie.

— Dar e un fel de handicap pentru un criminal de profesie să nu poată minți. Nu înțeleg de ce se expun singuri.

Kennedy însă înțelegea.

— De ce catolicii renunță la un trai confortabil și luxos în timpul Postului Paștelui? îl întrebă ea. Probabil că e același lucru. Fac asta în semn de penitență oferită lui Dumnezeu, iar oamenii lui Iuda îi oferă... nu știu, o viață fără minciună.

Chiar în timp ce spunea asta, îi veni o explicație și mai bună.

— Sau poate că primesc iertarea înainte de a face păcatele, zise ea, poate e vorba despre anumite păcate. Așa cum episcopii îi binecuvântau pe soldați înainte de a se duce la război. Dar asta îi ierta numai de păcatul de a uci-de, nu și de toate celelalte. Așa că, în unele aspecte, trebuiau să își păstreze o anumită moralitate, printre care aceea de a nu spune minciuni.

— E o nebunie, sublinie Tillman.

— Dar tu ai crezut că avem de-a face cu oameni sănătoși, Leo? După câte s-au întâmplat?

Nu îi răspunse. În schimb, îi făcu semn chelnerului să aducă nota.

— Au trăit ca o societate secretă în ultimele două milenii, murmură Kennedy. Dar, de fapt, asta e doar o slabă comparație pentru ceea ce sunt ei. Pentru că sunt și o rasă. O rasă secretă. Aproape o specie secretă. Nu se consideră ca noi, probabil cum nici noi nu ne considerăm maimuțe. Se țin departe de restul lumii. Ar trebui să aibă și o țară a lor pe undeva, dar ceea ce au în schimb e...

— O clădire de birouri în Mexico City.

— Sau altceva. Nu te aștepta la nimic normal, Leo. Indiferent ce găsim la capătul călătoriei ăsteia, aproape că bag mâna în foc că nu va fi deloc normal.

Merseră spre sud, traversând un oraș care părea să fie construit în valuri. Cartiere sărăcăcioase, nesfârșite, din beton și chirpici — cele vechi și cele noi creând un contrast foarte sumbru — lăsau locul unor cartiere comerciale cu fortărețe din oțel și sticlă care străpungeau cerul: dar funcționa și invers, iar turnurile și bastioanele strălucitoare dispăreau, lăsând iar locul altor străzi prăfuite, blocurilor din cărămizi cenușii și disperării.

În cele din urmă, Tillman scoase din buzunar o hartă, pe care probabil o cumpărase de la o benzinărie în timp ce Kennedy dormea sau pe care o ceruse sau șutise de la cantină, și îi spuse că au intrat în Xochimilco.

Nu era cum se așteptase Kennedy. Știind ce resurse avea Michael Brand — suficient de mari pentru a mobiliza echipe întregi de asasini pe toate continentele și pentru a deturna avioane — credea că se îndrepta spre un mare centru de putere. Unul dintre zgârie-norii din jur ar fi putut părea un loc potrivit sau un complex de clădiri într-un campus propriu, ca o fortăreață modernă izolată de orașul care se întindea în jur.

Xochimilco nu era nici pe departe așa. Era un district industrial care părea în totalitate părăsit. Străzile erau mari, dar asfaltul era străpuns din loc în loc de buruieni, iar singurele mașini parcate pe marginea drumului erau niște rable terminate. Era ca și când se aflau într-un oraș unde se producea o apocalipsă privată. Clădirile de-o parte și de alta a drumului erau imense, dar aveau numai fațada: ferestrele sparte, ușile deschise spre beznă și goale precum gura unui mort.

Ceva se produse în mintea lui Kennedy: ceva care suna a moarte și dezastru.

Tillman mergea la întâmplare.

— O să dureze mult din moment ce nu avem nicio adresă, spuse Tillman. Nu avem niciun plan și nici măcar nu știm ce căutăm.

— Generatorul de curent de la numărul 73, sud, spuse Kennedy. Acolo a găsit Bonville pierderile ciudate de curent. Acolo mergem.

Tillman dădu din cap, dar fără convingere. Formă un număr de telefon, apoi ezită.

— Un prieten, spuse el. Dar nu te cunoaște și e foarte strict în privința celor care află cu ce se ocupă. Te superi?

— Te rog, zise Kennedy. Aș putea să îmi mai dezmoțesc picioarele un pic.

Ieși din mașină, surprinsă că afară era destul de răcoare. O briză sufla de nicăieri, iar cerul era acoperit cu un strat jos de nori, făcând ca lumina să fie supranaturală și argintie. În depărtare tuna. Ploaia începuse, împrospătând atmosfera. Kennedy se simțea mâhnită în adâncul sufletului și își dorea să se spele în orice fel de apă, fierbinte, rece sau caldă, până când avea să fie din nou ea însăși.

Merse încet către capătul străzii. Aici era o tăcere mormântală, în acest oraș unde trăiau peste 20 de milioane de suflete. Niciunul dintre cei 20 de milioane însă nu părea să locuiască în Xochimilco sau, cel puțin, nu pe strada asta. Era o cafenea sau cel puțin fațada unei cafele care se numea, cu un hybris eroic, „El Paraiso“. Ferestrele avea ramă de oțel ondulat, iar bunătățile scrise pe meniu (TORTILLA CU CARNE! CHILAQUILES! BISTEK!¹³) nu păreau să se materializeze.

Restaurantul era ca un pitic pe o stradă plină cu mulți Behemoth¹⁴, dar era ca și mort: criza capitalismului târziu, ca un înger al morții ce nu cruță pe nimeni care nu are semnul magic al lui Dumnezeu pe poartă.

Kennedy ajunse la colț și se opri. Peste drum, o stradă cu două sensuri, destul de lată cât să aibă la mijloc un

¹³ *Chilaquiles* — fel de mâncare mexican, cu *tortilla* prăjită la bază, cu sos verde sau roșu și bucăți de pui, peste care se presară brânză. *Bistek* — fel de mâncare filipinez cu ceapă și bucăți de carne de vită, gătită în sos de soia și suc *calamansi* (n.t.).

¹⁴ Monstru biblic.

șir de copaci, dar pustie, și un complex de hale unite într-o singură structură cu nenumărate clădiri, toate făcute din același beton și vopsite într-o culoare verzuie. Câteva ferestre minuscule erau încastrate în ziduri așa de adânc, încât sigur nu lăsau să pătrundă niciun fel de lumină. Gardul era solid, iar porțile aveau un lacăt imens. Deasupra, camere de luat vederi supravegheau strada din ambele părți.

Kennedy râse tare — un râs de neîncredere pură.

Îl auzi pe Tillman în spate și se întoarse.

— Generatorul 73 sud deservește totul pe o rază de aproape trei kilometri spuse el, arătând de jur împrejur. Va trebui să încercăm altceva, Kennedy. Poate dacă Bonville a vorbit cu cineva de pe-aici despre ce anume făcea sau dacă a întocmit vreun raport, am putea porni de acolo. Altfel, cred că ar trebui să încercăm să...

Se opri, văzând că ea îi arată ceva: peste drum, depozitul gri imens.

— Am ajuns, Leo. Țsta e.

Era locul din fotografia ascunsă sub podeaua lui Stuart Barlow — fotografia ce avea pe spate listele cu sururile și codicele care conțineau Evanghelia după Iuda.

Sfârșitul călătoriei lor fusese scris încă de la început.

61

Îi luă zece minute lui Tillman ca să se asigure că acele camere de luat vederi nu erau funcționale.

Observă de la început că erau fixate pe suporturi mobile, proiectate să aibă o acoperire cât mai bună, prin rotire, dar erau fixate pe o singură poziție, și nu era cea

mai practică și nici avantajoasă. Cea din stânga era îndreptată în față, dar cea din dreapta era întoarsă către cealaltă. Amândouă erau îndreptate în același unghi, lăsând descoperită partea din dreapta.

Poate că era o problemă de setare, camerele fiind totuși funcționale. Tillman trecu strada prin partea necoperită de cameră, ca să o verifice pe cea mai apropiată. Cu un multimetru digital, cercetă firele și observă că nu există curent.

Din moment ce nu mai trebuiau să se ascundă, trecu strada direct spre Kennedy, făcându-i semn că totul e tăiat.

— Nimic, zise el. Nu e curent. Fie au fost închise de la panoul central, fie toată zona nu are curent.

Kennedy îi arătă ceva. Lămpile stradale clipeau la câteva clădiri distanță. Cea mai apropiată era spartă, dar în cazul în care căzuse curentul, era doar o problemă locală. Tillman medită la asta.

— Cred că aici ne despărțim, îi spuse el lui Kennedy.

— Ce? spuse Kennedy șocată. Ce naiba vrei să zici, Tillman? Suntem împreună în asta. Știu că nu mă pot lupta, dar nu am bătut 1 500 de kilometri ca să îți fac semn cu mâna și să te sărut de rămas-bun. Merg cu tine, poți fi sigur de asta.

Nu părea să o fi auzit. În timp ce ea vorbea, se îndreptă în direcția mașinii. Kennedy alergă să-l prindă din urmă.

— Vorbesc serios, spuse ea. Poți fugi de mine, dar nu mă poți opri să vin cu tine decât dacă mă legi și îmi pui un căluș, iar dacă încerci măcar așa ceva, o să opun rezistență și o să fac un război de-o să ne audă toată lumea. Repet, Leo, suntem împreună în asta. Până la nenorocitul de final.

Ajunseseră la mașină. Tillman deschise ușa, apoi se uită spre ea.

— Ești polițistă, Heather, zise el. Reprezinți legea.

— Nu mai sunt polițistă de când m-au făcut să demisionez, îți amintești?

— Dar tot de asta te afli aici. Pentru că au fost uciși oameni și e treaba ta ca ei să plătească pentru asta.

— Nu mă ascuți, Leo.

Se străduia să nu-și iasă din fire.

— Nu mai e treaba mea. Tot ce fac aici e ilegal cap-coadă. Nu sunt în jurisdicția mea, nu mai fac parte din poliție și sunt un fugar dat în urmărire. Povestea asta a încetat să mai aibă legătură cu legea de mult, e vorba de justiție.

Leo o privea țintă în continuare, așteptând, cântărind, căutând un semn.

— Ce fel de justiție?

— Poftim?

— Despre ce justiție vorbești, Heather?

Ea îl privi uimită și gesticulă furioasă cu singurul braț funcțional.

— Sunt mai multe feluri?

— Sigur. Iar cel care mă interesează pe mine e cel mai rău dintre toate. Cel mai murdar. Ochi pentru ochi. Mi-au ucis soția, mi-au ucis copiii. Mi-au luat totul – totul. Dar n-au avut decența să mă omoare. Acum treisprezece ani. Treisprezece ani de când lumea e pentru mine un loc pustiu. Iar tot ce îmi mai rămâne mie de făcut este să le dau ceea ce li se cuvine.

Intră în mașină și scoase husa de pe bancheta din spate. Ceea ce era acolo era la fel de șocant precum cuvintele lui: două mitraliere, cel puțin patru pistoale, curele cu

muniție și multe pungi negre, de mărimea și forma unor cărămizi, pe care scria „M112 EXPLOZIBIL PENTRU DEMOLARE C4“.

Kennedy rămase cu gura căscată. Îi era greu să articuleze cuvintele, iar când reuși, știa că nu putea schimba nimic.

— Leo, te înșeli. Te înșeli în legătură cu toată povestea asta! Nu se supără pe ea, ci doar zâmbi trist.

— Poftim? Crezi că mai e vreo șansă ca familia mea să fie în viață, Heather? După treisprezece ani?

Și, ca un asasin sfânt, Kennedy nu putu minți. Minciuna i se opri în gât.

— Nu, spuse ea. Nu... nu cred că mai sunt în viață.

Se agăță de ultimul fir.

— Dar dacă avem dreptate, atunci clădirea aceea e plină de oameni care nu au nicio legătură cu uciderea lor. E vorba despre familiile altor oameni, Leo! Ești așa dornic să i-o plătești lui Michael Brand, încât ești dispus să te transformi în el? Fiindcă dacă ești, scoate șmecheria aia de pistol și trage-mi un glonț în cap, pentru că, jur, o să începi cu mine!

Rămaseră unul în fața celuilalt pe stradă mult timp. Tillman se trase un pas înapoi, de parcă îl durea să se gândească la asta.

— Nu am venit aici să omor copii, zise el.

— Asta-i bine.

— Explozibilul ăsta...

— Da, Leo? Ce e cu explozibilul?

— Nu știam peste ce vom da aici. Sau cum aveam să intrăm. Am vrut să fiu pregătit pentru tot.

Kennedy dădu din cap.

— Deci e OK, zise ea. Suntem gata.

— Da.

— Dar suntem aici pentru Michael Brand, nu? Pentru toți cei care sunt Michael Brand.

— Nu.

— Nu?

Tillman clătină ușor din cap.

— Cineva i-a trimis. Cineva i-a ales, i-a antrenat și i-a echipat. Cineva le-a spus ce să-mi facă mie și alor mei. Și tânărului tău coleg, Harper. Și Dumnezeu mai știe cui. Ne apropiem de ei, Heather. Nu doar de Brand. Ci și de oamenii din spatele lui. O să-i doborâm până la unul.

— Dă-mi și mie o pușcă din aia.

Tillman îi dădu. Kennedy avu o senzație de déjà-vu când o luă: era un G22, exact la fel ca aceea cu care îl doborâse pe Marcus Dell. Dar asta se întâmplase într-o altă țară, iar Heather Kennedy era oficial moartă.

Ridică arma cu mânerul în sus ca să i se vadă baza magnetică. Tillman pricepu mesajul, scoase o rezervă de muniție din grămada de sub banchetă și i-o încărcă.

— Mai dă-mi, te rog, încă două, ceru ea.

Tillman luă câte una în fiecare mână și i le strecură cu atenție în buzunarele jachetei.

— Făcând apel la autoritatea cu care am fost investită ca fost polițist, te numesc adjunctul meu. Știi ce înseamnă asta, Leo?

Lui Tillman părea să îi fie teamă să se gândească ce însemna asta: cât de mult din puterea sa de decizie îi încredința ei. Dar adevărul era că pășeau pe o sârmă așa de subțire că amândurora le era teamă să se uite în jos: în acel moment, Heather știa mult mai bine decât el ce era acolo jos, pentru că auzise cuvintele femeii înainte să moară în Santa Claus — cuvintele pe care Tillman nu avea să le audă.

— Nu, Heather. Ce înseamnă?

Își vârî arma în blugi și trase jacheta peste.

— Înseamnă că suntem o unitate pentru intervenție armată. Haide să acționăm.

Cea mai simplă cale de acces în depozit se dovedi a fi cea laterală, unde o anexă — o magazie cu un singur nivel care dusesse cândva un depozit de lucruri personale — era foarte aproape de gard și reușiră să sară peste el.

Tillman sări primul, iar când Kennedy îl urmă, o prinse în brațe să nu cadă. Nu își dăduse seama până acum cât era de slăbită, deși dormise și mâncase bine. Partea laterală a corpului îi era înțepenită și o durea, brațul rupt o durea mai rău decât capul, iar anestezicul încă își făcea efectul: îi încetinea gândirea, fără să îi potolească deloc durerea.

Tillman încarcă armament greu și ușor într-o geantă pe care și-o puse în spate. În mână, în locul revolve-rului Unica, avea un Clairon FA-MAS, cu configurația folosită în armata franceză, cu tot cu baionetă și lansator de grenade. Asta o îngrozi pe Kennedy: părea un cuțit elvețian aducător de moarte rapidă.

Merseră pe lângă zidul depozitului principal, căutând o intrare. Singura ușă pe care o găsiră se dovedi închisă. Toate ferestrele erau mult prea sus, iar cum Kennedy nu se putea cățăra, coardele și ancorele erau ultima soluție.

De-a lungul gardului erau și mai multe camere de supraveghere, și toate se dovediră a fi fără curent când Tillman le probă cu multimetrul.

Ajunși în fața clădirii, priviră prudenți spre spațiul deschis asfaltat. Era spart și plin de gropi și de buruieni, dar se aflau acolo și tot felul de lucruri ciudate, pe care și

le arătară în șoaptă. Gardul era în stare bună, iar lanțurile și lacătele solide și neruginite. Buruienile erau culcate la pământ, ca și cum pe acolo ar fi fost un trafic puternic.

Tillman nu voi să iasă în spațiul deschis, deși știau deja că acele camere de supraveghere nu erau un pericol. Dar erau prea multe locuri din care ar fi putut fi urmăriți. Merseră în spatele depozitului, unde asfaltul era înlocuit de praf și pământ gol, iar spații înguste separau clădirile auxiliare de structura cea mare din centru.

Cercetând și clădirile auxiliare, observară că și aici ușile erau încuiate și în mod evident, nu mai erau folosite. Totuși, într-un final, Kennedy găsi niște urme de cauciucuri în noroi, foarte clare și proaspete și merse de-a lungul lor până ajunsese la ușa unui hambar sau garaj. Locul arăta murdar și scos din uz, dar urmele de cauciucuri sugerau altceva.

Ușa era închisă cu un lacăt. Tillman scoase un clește din geantă și îl tăie dintr-o singură mișcare, icnind din pricina efortului. Dădu ușa de perete și intrară.

Lui Kennedy îi luă un minut ca să proceseze ce vedea. Se aflau în vârful unei rampe care se întindea în jos într-un întuneric desăvârșit. Hăul era mare cât întreaga clădire, cam de zece metri, iar înclinația pantei era de 10%. Nu se auzea și nu se vedea nimic. Clădirea adăpostea numai acea rampă: sau dacă mai era ceva, era acolo unde rampa se termina.

— Ai vreo lanternă? murmură Kennedy, făcând semn spre geanta lui Tillman.

Ecolul vocii ei rămase multă vreme în aer.

Tillman scoase două lanterne cilindrice cu suporturi din cauciuc, cam de o jumătate de metru lungime. Păreau să fi fost proiectate pentru a fi folosite drept bastoane pentru polițiști sau drept surse de iluminat.

Le aprinseră și îndreptară lumina în întunericul din față. Reușiră să vadă numai că rampa se continua mult în jos, iar lumina nu reușea să atingă fundul.

Tillman o privi pe Kennedy, care dădu din cap. Nu aveau unde să meargă decât în jos. Teama ei creștea cu fiecare pas. Niciunul dintre scenariile pe care și le făcuse nu se potrivea cu un asemenea sistem de securitate, care se vedea apoi atât de lax. Și cine ar fi putut trăi în pustietatea asta? Probabil că dăduseră peste vreun depozit de provizii și nu, așa cum crezuse, peste cartierul general al inamicului.

Rampa cobora cam o sută de metri și apoi ajunseră la aproximativ zece metri distanță de suprafață. La capătul rampei era o ușă glisantă din oțel ondulat, care se întindea de la un capăt la altul al rampei, blocându-le trecerea. Kennedy îndreptă lanterna ei către perete, căutând vreo manetă care să deschidă ușa, dar nu era nimic. Probabil că era în partea cealaltă. Tocmai voia să îi spună lui Tillman să caute în altă parte, când Tillman descoperi că de fapt calea lor nu era blocată: se vedea o rază de lumină între partea de jos a ușii și podea.

Fără să spună un cuvânt, se așezară în patru labe, Kennedy gemând de durere din cauza mușchilor supra-solicitați, și reușiră să dea la o parte ușa glisantă.

Se ridicară. Împrejur era tot beznă, dar, după cum se simțea aerul pe față, Kennedy își dădu seama că e vorba despre un spațiu foarte mare. Lanterna ei, îndreptată la întâmplare, nu reuși să pătrundă prin întuneric.

Tillman se ținu cu o mână de ușa din oțel ondulat și o urmări să vadă unde duce. Kennedy îi lumina calea și, când reuși să ajungă la capăt, găsi un întreg panou de comutatoare. O lumină roșie din stânga arăta că cel puțin aici era curent.

Ea i se alătură și se uitară împreună la panoul de comandă. Erau trei întrerupătoare laterale și zece mai mici. Pe niciunul nu scria nimic.

— Dacă le deschidem, șopti Kennedy, e ca și cum am ridica mâinile și am striga „Aici suntem!”

— Ascultă, îi spuse Tillman.

Ea ascultă. Nu se auzea nimic de nicăieri: nici măcar sunetele traficului din depărtare care trec neobservate în majoritatea orașelor. Tillman avea dreptate. Zgomotul pe care îl făcuseră când se strecuraseră prin ușa glisantă, chiar și când călcașeră pe rampă, deși fuseseră cât mai silențioși cu putință, s-ar fi auzit până foarte departe în tăcerea aceea. Dacă era cineva aici, venirea lor ar fi fost deja remarcată. Dar dacă mai era cineva aici, de ce nu fuseseră încă atacați?

Tillman nu se deranjă să îi ceară aprobarea de data asta. Apăsă glisoarele până la capăt și deschise întrerupătoarele din șirul de deasupra, pe toate deodată.

Glisoarele nu produsese niciun efect, dar când apăsă întrerupătoarele, Tillman părea că dirijează o orchestră de lumini: nu becuri, tuburi de neon sau spoturi, ci panouri uriașe încastrate în pereți și întinzându-se din podea până-n tavan se treziră la viață ca un șir nesfârșit de răsărituri.

Kennedy icni.

Se aflau într-un spațiu mare cât o catedrală, dar mult mai întins: un bulevard subteran cu pereți care iradiu o lumină diafană și totodată dureroasă. Kennedy își acoperi ochii cu brațul drept, orbită, cu ochii lăcrimând.

— Așteaptă o clipă, murmură Tillman. OK. Am nimerit-o.

Se întâmplase asta pentru că dăduse la maximum intensitatea. O reduse la două treimi, iar lumina deveni mai suportabilă.

Începură să se uite de jur împrejur și Kennedy își dădu seama că ajunseseră unde trebuia.

Era chiar o stradă: un bulevard larg de zece metri și înalt de 25 de metri, care se întindea în fața lor în ambele direcții. Barăci din lemn mici ca tarabele la piață se întindeau pe ambele margini, iar în spate se vedeau alte construcții, cu uși și ferestre: arterele principale dintr-o metropolă subterană.

Brusc, o izbiră două gânduri. Primul: că toate barăcile erau goale, vreo două chiar golite în grabă. Al doilea: că spațiul nu putea fi atât de înalt, având în vedere că nu coborâseră chiar atât de mult sub pământ. Privi tavanul, scrutându-l cu atenție. Pe el erau pictați nori și avea forma unei arcade ample. Probabil că era — trebuia să fie — interiorul acoperișului depozitului. Ei se aflau sub construcția principală, care era goală pe dinăuntru și constituia cerul acestei lumi subterane.

— Țsta e cel mai nebunesc lucru pe care l-am văzut, spuse Kennedy cu gâtul uscat.

Tillman nu-i răspunse, ci mergea mai departe pe stradă, făcându-i semn lui Kennedy să-l urmeze. În mână strângea tare arma ei G22.

Barăcile se întindeau numai pe primii 20 de metri, dar clădirile din spate continuau. Unele aveau ferestre largi, precum cele de magazine, cu rafturi și galantare pentru expunerea mărfurilor: toate erau goale, cu excepția unor cutii, a unor pungi din plastic și, într-o vitrină, o eșarfă galbenă atârând de un raft gol din lemn șlefuit. Deasupra ușilor erau inscripții care i se părură lui Kennedy a fi în ebraică. Misterul o izbi iar: de ce ai lăsa Pământul Sfânt ca să vii tocmai până în fundul lumii, în Mexic?

Probabil că nu avea s-o afle niciodată, dar cu siguranță nu avea nicio legătură cu fluctuațiile de curent. Douăzeci de milioane de oameni și o așezare urbană care acoperea o suprafață de 1 553 de kilometri pătrați — au făcut un deșert imens ca să ascundă în el un singur fir de nisip. Poate că asta făceau des: poate că tribul lui Iuda era un popor nomad, mergând acolo unde se puteau ascunde mai bine sau acolo unde puteau găsi noi resurse.

Și, împreună cu acel gând, veni un altul, o posibilitate cumplită, pe care nu îndrăznea să o rostească: poate că tocmai îi rataseră.

Deja se apropiau de limita de nord a acelei magazii: acoperișul susținut de peretele vertical înalt și norii în trompe l'oeil care făceau unghiuri ascuțite dispăreau într-un fel de barieră invizibilă.

Kennedy se aștepta ca spațiul mare să se termine aici, dar spațiul care se deschidea deasupra era înlocuit, în mod neașteptat, de un alt spațiu. Acesta se deschidea la picioarele lor într-un șir nesfârșit de trepte care coborau: acolo unde spațiul magazinei se termina, marele bulevard se deschidea spre alte trepte, care apoi se despărțeau spre stânga, dreapta și în față. De aici, alte străzi, care mergeau și mai în adânc.

Tillman coborî un șir de trepte la întâmplare și ajunseră pe alte artere, la fel de largi ca și cea dintâi. Aici nu mai erau magazine, ci case: șiruri de ferestre de-a lungul zidurilor, terase pe care erau scaune și mese, urne ornamentale și sculpturi în colțuri și pe balustrade. Dar câteva urne erau răsturnate și sparte, iar unele uși deschise spre spații întunecate. Cineva se străduise foarte mult să facă din acest spațiu imens un loc intim, iar apoi îl distrusese.

Tillman se încruntă. Se opri brusc, uitându-se în dreapta și-n stânga înainte de a o privi pe Kennedy.

— Oamenii nu pot trăi așa, murmură el cu o undă de furie în voce.

I se făcuse și lui frică, la fel ca și ei: frică de faptul că ajunseseră prea târziu și că rezolvarea acestei enigme nu însemna nimic.

— Mda, zise ea tristă. Cred că ai dreptate. Luminile astea albe probabil că au frecvențe UV ca să n-o ia razna pentru că sunt închiși. Poate că, din când în când, mai ies la suprafață, deși nu cred că o fac prea des: au trăit sub pământ destul de mult cât să își piardă toată melanina din piele și probabil că de aceea și agenții lor pe care îi trimit au tenul ca al unui negru albinos.

Tillman nu părea să o asculte, așa că ea tăcu. Tillman găsisse un soi de decorație atârând de marginea unui balcon. Era o foaie albă pe care cineva pictase o imagine splendidă. Înfrățișa momentul în care soarele iese printre norii de furtună, anunțând fie că furtuna s-a încheiat, fie că nu va fi deloc. Norii de furtună reveniseră, cu pânțele încovoiate amenințător: lumina soarelui care pătrundea printre ei era un filigran de aur, care nu se vedea dacă priveai pictura dintr-un anumit unghi.

Tillman trase de foaie și o rupse în două.

— La naiba! urlă el.

Cuvintele sale dure reverberară în toți pereții din jur și în toate cornișele, dublate și trunchiate, un cor întreg de „La naiba“ care i se spărgeau la picioare.

— Leo, începu Kennedy, dar el o privi amenințător.

Nu voia să-l compătimizească sau să-l consoleze și, oricum, nu prea avea ce să-i ofere în sensul ăsta. Se simți golită pe dinăuntru, obosită dincolo de cuvinte. Să se fi

luptat atât de mult numai ca să ajungă la mausoleul ăsta era un lucru mult prea crud.

În cele din urmă, negăsind nimic de spus, îl lăsă acolo și urcă din nou treptele. Întregul complex imens era ca o instalație de sunet, iar zgomotele mișcărilor ei îi erau înteoarse, suprapunându-se în disonanțe complexe. Se gândi la nudul pictat de Duchamps care era expus pe scară, reflectând fragmente stroboscopice în diverse unghiuri ale corpului ei în mișcare. Oare cât din ființa sa avea să lase în acest loc? Părea o întrebare rezonabilă, ținând cont de câte sacrificase pentru a ajunge acolo.

Nu reuși să urce toate scările fără să se oprească. Pe la jumătatea lor, se sprijini de balustradă ca să se odihnească. O dureau din nou partea laterală a corpului și brațul. Ar fi trebuit să-l roage pe Tillman să ia în geantă și sticla de Tylenol, alături de rangă, arme, muniție și chiuveța de bucătărie.

Îl văzu mai jos, mergând. Se uita prin case, probabil pentru a vedea dacă se ascunde cineva. Una dintre uși era încuiată, iar el o deschise lovind cu piciorul, făcând ca spațiul nesfârșit să răsună ca de un tunet.

Dar tunetul crescă în loc să se diminueze. Iar acum părea să vină de undeva de deasupra ei și nu de dedesubt. Parcurse și restul de trepte și se uită în direcția de unde veniseră.

O clipă, nu își putu da seama ce vede. Coridorul părea că se topește ca lumânarea. Și abia apoi văzu că masa mișcătoare cu valuri era diferită de pereți, de podea și de tavanul pictat ca un cer. Era un șuvoi imens de apă care umplea întregul spațiu.

Pe Kennedy o izbi precum pumnul lui Dumnezeu și o înghiți.

62

Kuutma ținu ecluzele deschise timp de șapte minute. Primele 30 de secunde aduseră apa la volumul necesar pentru a prepara concentratul: apoi singura utilitate a apei era pe post de armă.

Deși închisese camerele exterioare, păstrase sistemele de securitate interioare din Ginat 'Dania la capacitate obișnuită, așa că putu vedea cum mai întâi femeia, iar apoi Tillman erau înghițiți de șuvoi. Femeia era oricum rănită, cu un braț rupt și bandajat, dar nu ar fi contat prea mult dacă ar fi fost în totalitatea capacităților sale fizice. Apa venea pe aleea imensă către Em Hadderek la o presiune enormă și cu o viteză uriașă. Și cel mai bun înotător ar fi fost în mare pericol.

Femeia a fost cuprinsă de ape și se scufundă, căzând înapoi pe treptele din Em Hadderek. Apa avea să umple spațiul de dedesubt, mare cum era, în doar un minut, și nu avea unde să iasă la suprafață decât dacă înota tot drumul înapoi până la Em Hadderek, găsimd acolo din nou nivelul superior — sau să meargă înainte și să găsească Em Sh'dur. Dar să înoate numai cu un singur braț ar fi fost chiar o performanță.

Paradoxal, deși era deja la nivelul de jos, Tillman avea o mult mai mare șansă de supraviețuire. Văzu când veni șuvoiul, urlând cu mii de tentacule. Avu timp să se prindă de balcon. Apa îl izbi, dar el se ținu ferm — cel puțin timp de un minut.

Apoi, când apa cuprinse totul într-o clipă și presiunea se mai domoli, Tillman începu să se împingă în sus. Își pierduse arma, dar mai avea sacul în spate. Se uită în jur, probabil după femeie, după Kennedy, dar în acea

clipă se stinseră luminile când apa ajunsese la firele electrice. Așadar, Kuutma nu îi mai putea urmări mișcările lui Tillman, dar însemna și că șansele lui Tillman de a o găsi pe femeie înainte să se înece erau extrem de reduse, practic erau zero.

Kuutma opri șuvoiul de apă, apoi se duse să își ia propriile arme și să se echipeze pentru întrevvedere care urma. Șase lame sica, trei pe fiecare parte a curelei, pe umăr Sig-Sauer-ul, cu o rezervă plină și alte două în buzunarele hainei. Mișcările sale erau metodice și relaxate: știa dincolo de orice rațiune că așa trebuia să fie. De aceea și supraviețuise Tillman atâta vreme. De aceea și el îl împiedicase pe Tillman, cu o milă întunecată și cumplită, să se sinucidă.

Tillman nu avea acel drept și mai era ceva ce trebuia să audă înainte să moară: să audă și să înțeleagă. Era un echilibru care trebuia restabilit, iar Kuutma fusese binecuvântat: era nevoie ca el să restabilească acel echilibru.

Închise ușile stației de pompare și coborî treptele la nivelul de jos. Va trebui să se mai întoarcă o dată, pentru a direcționa apa spre bazinul Kutzamala. Țasta era ultimul lucru pe care îl mai avea de făcut înainte să plece și să închidă ușile întregii sale vieți de până acum.

Merse spre bulevardul cel mare. Masa impresionantă de apă se scursese la nivelurile inferioare, dar încă rămăseseră băltoace imense. Kuutma știa asta după zgomotul pe care îl făceau tălpile sale în timp ce trecea prin ele, pentru că totul era într-o beznă desăvârșită. Există un sistem manual care asigură curentul în cazul unei pene de curent și știa unde era panoul de control. Se duse la cel mai apropiat, deschise panoul din perete și roti o manetă.

Sus, deasupra, traversele acoperișului din oțel — cupola care adăpostea Ginat 'Dania — alunecară din pozițiile pe diagonală ajungând aproape la verticală. Afară era o zi mohorâtă. Pătrundea doar o lumină gri, dar era suficientă.

La capătul îndepărtat al bulevardului, pleoscăitul apei anunța că Tillman reușise să se salveze precum o balenă. Uităndu-se în acea direcție, Kuutma nu văzu nimic la început: dar apoi apărură în capul treptelor de la Em Hadderek, acolo unde erau mai largi și mai frumoase: ieși la suprafață, căzu iar și se târî cu mișcări necoordonate spre uscatul marelui bulevard.

Precum eroul unui western care ajunge la duelul final, Kuutma se îndreptă spre adversarul lui. Dar în ambele mâini, în loc de pistoale, avea cunoscutele și perfect controlate lame sica.

63

Când apele o cuprinseseră pe Kennedy, a făcut tot ce nu ar fi trebuit să facă.

Mai întâi, a uitat să tragă aer în piept. Căzând pe spate în haosul învolburat, își ținu gura bine închisă, în loc să ia o gură bună de aer care să o țină până la următoarea oară când ar fi putut să respire.

Apoi, se luptă cu valul uriaș care o cuprinsese și o ducea dintr-o parte într-alta, irosindu-și forțele într-o luptă inutilă pentru a ajunge la suprafață. Greutatea corpului ei avea oricum să o ridice la suprafață: trebuia să își folosească toată puterea și agilitatea pentru a nu se lovi de clădirile și construcțiile către care era aruncată, precum o jucărie în mâna unui copil care aleargă.

O izbi de un perete și aproape că o făcu să deschidă gura ca să strige de șoc și durere. Dar asta ar fi însemnat să fie și ultima dată când respiră. Recăpătându-și instinctele, se suci și se răsuci până reuși să înainteze în aceeași direcție ca și apa și își folosi picioarele pentru a înainta la stânga, apoi la dreapta, evitând de două ori să se lovească la mustață.

Era ca și când ar fi zburat, se gândi Kennedy năucită. Vedeă pardoseala de la nivelul inferior, străzile și casele subterane care treceau în stânga și-n dreapta ei, ca o ceață albastră mișcătoare prin care lumina sclipea și strălucea răsfrângându-se sălbatic.

Apoi se stinseră luminile, iar ea știu că a dat de necaz.

Plămânii ei deja se revoltau în lipsa aerului și își cereau drepturile imediat. Avea la dispoziție poate o jumătate de minut ca să ajungă într-un loc unde să poată respira și habar n-avea unde ar putea găsi un asemenea loc.

Firișoare de lumină dansau în fața ochilor ei, în beznă din jur. Sclipeau în apă, iar Kennedy era amețită de ele, chiar și când își dădu seama că erau numai în imaginația ei. Începea să piardă controlul. Lipsa oxigenului îi afecta toate sinapsele creierului.

Încercă să gândească. Oare în case ar mai fi putut fi goluri de aer? Din ce își amintea de la lecțiile de fizică, părea posibil — dar acum nu avea timp să caute în toate casele și oricum nu avea nicio insignă de poliție la ea.

Heather, concentrează-te. Concentrează-te.

Te opui apei sau îi folosești forța?

Mergi în sus, în jos sau în lateral?

Nu prea avea importanță, dar era important să se decidă. Tatăl ei i-a spus mereu să fie stăpână pe situație. Iar a te lăsa dus de val era cel mai rău lucru pe care-l puteai face.

64

Tillman se strădui să se ridice în picioare. Își auzea pulsul în urechi, dar nimic altceva, și în jur era beznă. Capul i se învârtea și, în același timp, se mărea și se contracta odată cu bătăile inimii sale: era ca și când inima sa orchestra și coordona însăși inima pulsândă a universului.

Râse, nevenindu-i să creadă. „Ce lume mică, totuși“, se gândi el. „Iar eu sunt chiar în centrul ei.“

Dar stomacul i se strânse și brusc se simți rău: încântarea megalomană persista, iar greața îl făcu să se lase în genunchi. Vomită în ultimul val de apă: un flux otrăvitor cu gust de chili și coriandru, care probabil conținea resturile de la mâncarea mexicană pe care o mâncase cu Kennedy când veneau de... undeva.

Era frig și întuneric. Frig și întuneric ca într-un mormânt. Tillman se cutremură. Dar lumina coborî brusc de deasupra, blândă și diafană ca o ploaie de puf gri. Tillman încercă să-și controleze galopul inimii, capul care îi pulsa și mâinile tremurânde. Nu ar fi trebuit să-i fie așa de rău. Ceva era în neregulă cu el.

Și Kennedy. Trebuia să o găsească pe Kennedy și să se asigure că e bine.

Scrâșni din dinți, închise ochii și numără până la zece. Sau cel puțin încercă. Ideea de a număra până la zece se învârtea în capul lui, dar nu îi reușea.

— Iar acum, spuse o voce blândă și educată de deasupra, iată-ne.

O lovitură dură în obrazul lui Tillman îl aruncă pe-o parte, răsturnându-l în apa murdară. Icni, se izbi și încercă să se ridice. O a doua lovitură, în coaste, îl făcu să se

strângă de durere, o minge dureroasă centrată direct în durerea violentă și bruscă.

— Te rog, spuse vocea, orientează-te. Sper că n-ai înghițit prea multă apă: n-aș vrea să mori înainte să stăm de vorbă.

Tillman rămase jos. Dacă rămânea jos, atâta vreme cât nu era lovit din nou, putea să se gândească, indiferent cât de strâmb și greoi ar fi gândit. O fi fost ceva în apă? Foarte probabil. Nu își amintea să fi înghițit, dar sigur nu reușise să evite asta complet. Și poate că acel ceva, indiferent ce-o fi fost, nu trebuia înghițit: poate se lua prin contactul cu pielea. Poate se evaporă din apă, iar el respira acum.

— Ridică-te, spuse vocea.

Tillman se întinse ușor, se ridică sprijinindu-se pe mâini și genunchi, întorcându-se cu fața.

Bărbatul din fața lui era de aceeași vârstă cu el, probabil. Era foarte înalt, dar cu umerii nu foarte lați: bine făcut, dar subțire — un fizic de dansator sau alergător. Era ras în cap, iar în lumina slabă, chipul său întunecat era despărțit de linia verticală a unui nas acvilin. Fața sa fină avea solemnitatea unei statui sau a unui preot care oficiază o slujbă.

— Michael... Brand, spuse Tillman, articulând greu cuvintele.

— Da, spuse străinul. Până la un punct. Michael e un nume ebraic: înseamnă „Cine este ca Dumnezeu?“ „Brand“, în limba noastră „ku'utma“, este semnul pe care Laldabaoth, Dumnezeul lumii decăzute, l-a înscris pe fruntea tatălui nostru, Cain. Încerc să fiu cinstit, domnule Tillman. Nu am mințit niciodată. O minciună îl dezonoarează pe cel care o rostește, indiferent cât de nobil ar fi motivul. Eu sunt Kuutma, eu sunt Brand.

Cu un efort uriaș, Tillman se ridică. Se repezi la bărbatul din fața lui, cu pumnii încleștați.

Mâinile bărbatului se mișcă aproape imperceptibil. Tillman simți fiori reci în partea inferioară a abdomenului, dar când și-a dus mâna în acel loc, simți că pulsează cald.

Își privi mâna. Era plină de sânge și continua să se umple, sângele curgându-i printre degetele sale neîndemânatic.

— Iar acum, spuse Michael Brand, trebuie să vorbim repede. Tu încă mai ai timp și sunt multe lucruri care trebuie spuse.

65

Simetria, își spuse Kennedy. Nu era mare lucru, dar măcar era ceva.

Tot ce văzuseră acolo, toate lucrurile pe lângă care trecuseră, fuseseră construite pornind de la o schemă foarte simplă și elegantă. Bulevardul mare principal, construcția sa sub depozit, șirurile nesfârșite de trepte care ducea dinspre piață spre capătul bulevardului: toate erau simetrice, oferindu-le locuitorilor acestei lumi sihastră un peisaj ordonat și plăcut.

Așa că poate la capătul îndepărtat al nivelului inferior mai era o serie de trepte, care duceau spre o altă piață.

Kennedy înotă odată cu fluxul de apă, folosindu-și mai mult picioarele decât unicul braț funcțional, pentru că nu își putea controla prea bine mișcările brațului. Își ținea ochii închiși, dar oricum nu ar fi avut ce să vadă în bezna aceea, așa că nu pierdea nimic.

Presiunea din plămâni ei, bezna din capul ei creșteau tot mai mult. Tavanul coridorului imens îi atingeau

capul: se împinse în el cu picioarele și își contorsionă corpul în jos, îngrozită că s-ar fi putut încurca în vreo armătură sau că s-ar fi putut izbi cu capul de o cornișă. Dacă făcea asta, se termina totul.

Oricum se terminase totul. Nu mai avea nici oxigen, nici timp. Sus sau jos, tot sortită pieirii era: renunță și se lăsa să plutească, așteptându-se din nou să se lovească de tavan; când se întâmplă asta, deschise gura — probabil ca să spună „La naiba!” — și apoi se scufundă.

Ieși la suprafață pleoscăind apa, care șiroia în întuneric din toate părțile. Era ca și când ar fi pătruns prin bolta cerului. O lumină gri pătrundea de undeva și putu vedea lacul subteran pe care plutea.

Pentru o clipă, Kennedy nu își putu aminti unde se află. În Arizona, știa asta. Ba nu, asta a fost înainte: merseseră spre sud, în Mexic. Aici era Mexico City. Orașul Mexico City era un lac întunecat, în care nimeni nu pesca și nici nu înota. Nimeni cu excepția ei.

Se roti ușor în apă, respirând profund și neregulat, de parcă ar fi făcut bucăți aerul și le-ar fi mestecat, străduindu-se să le înghită. În spatele ei se ridica un perete plin de arcadele întunecate ale ferestrelor: ieșise de acolo, unde străzile nivelului inferior nu se mai vedeau, fiind inundate până în tavan.

În stânga și-n dreapta, dar și în față mai erau alte trepte, precum cele care se deschideau dinspre piață. Nu știa unde duceau. Distanțele se micșorau și se măreau simultan într-un mod straniu. Creierul ei era acum nepuțincios, moale, un spațiu în care gândurile ei se încăpățâneau să circule.

Dar, din depărtare, auzi voci.

66

— A murit, spuse Kuutma. Acum multă vreme.

Apele se mai retrăseseră și se așezase în capul scărilor centrale. Tillman era în genunchi ceva mai departe, ținându-și strâns cu mâinile rana. În ciuda a ceea ce îi spusese Kuutma, rana fusese făcută gândit și mai avea ceva vreme de trăit. Lama nu fusese unsă cu nimic: sângele avea să se închege ușor și poate chiar să se oprească dacă nu s-ar mai fi mișcat. Dar chiar atunci, Tillman nu prea părea în stare să se miște.

— Rebecca, murmură el.

— Exact, aprobă Kuutma. Rebecca ta. Eu am ucis-o. Cu un cuțit exact ca ăsta.

Îi arătă lui Tillman sica, făcând ca lama să reflecte lumina. Dar în acel întuneric nimic nu strălucea: în mâna sa, lama părea lipsită de viață. Lumea aceea era o lume care apunea, aproape lipsită de oameni.

— Dar nu m-am jucat cu ea și nici nu am chinuit-o așa cum fac cu tine. Am înjunghiat-o în piept, între a patra și a cincea coastă și i-am sfâșiat inima. A murit foarte repede.

Kuutma nici măcar nu îl privea pe Tillman în timp ce îi vorbea, dar văzu cu coada ochiului mișcarea lui Tillman atunci când se ridică și se îndreptă spre el. Se așteptase la asta, voia asta.

Se ridică și el în picioare atunci când Tillman apărură lângă el. Avea în mâna dreaptă sica, dar se folosi de stânga pentru a para lovitura stângace a lui Tillman, apoi îl prinse cu brațul stâng și îl aruncă în capul scărilor cu o forță care ar fi putut foarte bine să îi rupă coloana. De-abia atunci se aplecă și îl tăie pe față pe Tillman cu lama cuțitului sica: o singură tăietură, de la sprânceană la bărbie.

— Bun, spuse el mulțumit. Urăște-mă, așa cum și eu te urăsc. Urăște-mă și sufocă-te. Asta am așteptat.

Se duse în partea cealaltă a treptelor și se așeză iar. Violența îl eliberase într-o clipă, dar îi și făcuse pulsul să crească. Trebuia să găsească liniștea violenței și să se cuibărească în ea, așa cum făcea atunci când ucidea pe cineva. Dar aici nu era în lumea de-afară, ci era Ginat 'Dania. Iar asta nu era o crimă ca toate celelalte. Era restabilirea echilibrului.

Kuutma îl privi pe Tillman până când îl văzu frământându-se, semn că era viu și conștient. Apoi își încheie povestea.

— A avut dreptul la moarte, spuse el. Este dreptul tuturor Kelimilor. Dar nu cred că ar fi fost și alegerea ei. Era o nebunie. Când a venit la mine, i-am spus că nu era necesar. Pentru ceilalți, da, poate, dar nu și pentru ea...

Se opri. Nu așa voise să înceapă: voia să își urmărească scopul și să își construiască discursul în așa fel încât dezvăluirea să îl distrugă pe Tillman.

Să ucidă sufletul dușmanului lui și apoi să scape de cadavru.

Începu iar, deși nu reuși să fie calm.

— Trăim separat, e una dintre regulile noastre. Ne păstrăm sângele pur. Și nu de la Iuda, ci încă din Eden, noi trăim separat. Dar puritatea are prețul ei. Poporul numără mai puțin de 100 000 de oameni, iar într-o comunitate atât de mică, anumite boli — iar boala vine odată cu nașterea — se răspândesc repede. La fel ca tine, domnule Tillman, cunoaștem genetica. Într-o comunitate restrânsă, genele recesive se pot împerechea cu o frecvență devastatoare, iar anomaliile congenitale, slăbiciunea inimii, a minții și a trupului se răspândesc repede. Fără un aport periodic de material genetic nou, comunitatea nu poate supraviețui.

— Înaintașii noștri s-au consultat în această privință acum multe secole și au ajuns la o concluzie înțeleaptă. Nu ne puteam da sângele nostru prețios masei decăzute de animale pe care tu o numești umanitate. Dar ne puteam întări prin intermediul lor atunci când era nevoie. Ne puteam întări cu cel mai bun material al lor. Femeile pe care le-am trimis în lume se numesc Kelim — „Dărui-tele”. În vreme ce Mesagerii sunt aducătorii morții în lumea din afara Ginat 'Dania, Kelimii se duc în lume și aduc viața. Acesta e jurământul lor. Gloria lor.

Tillman se ridicase din nou parțial, sprijinindu-se într-un cot. Îl privea pe Kuutma sălbatic. Kuutma lăsă sica din mână și luă arma. La următorul atac al lui Tillman, îl va împușca în genunchi. Probabil în cel drept.

— Apa, articolă Tillman.

— Apa? se încruntă Kuutma la auzul aceluia comentariu irelevant. Apa e otrăvită. *Kelalit*. Aceeași otrăvă pe care noi, Mesagerii, o luăm ca să fim mai puternici. Într-o concentrație mai mare de cinci părți la un milion, paralizează și ucide. Tu ai primit o doză foarte mică, pentru că atunci când apa te-a izbit, ecluza abia începuse să se ridice. Și a continuat să se golească până când concentrația a ajuns la o doză letală. Un nivel la care o singură înghițitură te ucide într-un minut. Ciudad de Mexico va fi un cimitir imens. Când poporul își mută casa, nimic nu rămâne în urmă. Umplem pământul de sare și cerul de cenușă. Dar vorbeam despre Rebecca. Rebecca Beit Evrom.

Tillman se încordă și se adună. Se va mișca în curând, Kuutma era sigur de asta: dar în starea în care era, amețit de *ketalit*-ul din apă și slăbit de răni, nu reprezenta nicio amenințare.

— Kelimii sunt aleși prin tragere la sorți, spuse Kuutma.

Se simțea ca și când ar fi construit un eșafod pentru Tillman, un ștreang pentru gât și un scaun pe care să își pună picioarele.

— Pleacă în lume, cu identități false făcute de Elohim-i și se căsătoresc. Ne uităm peste analizele medicale ale viitorilor soți și căutăm pe unii care să nu aibă boli pe care le-ar putea transmite. Dacă nu prezintă risc, căsătoria este aprobată, dar numai pentru procreere. Sigur că, în sens religios, nu este o căsătorie. Kelimii fac trei copii și apoi se întorc. Soțul se întoarce la o casă goală, iar femeia la casa ei adevărată și în sânul poporului ei. Exilul ei a luat sfârșit. Așa cum îți dai seama, e o misiune dificilă: o solicitare maximă pentru a te preface că iubești pe cineva timp de trei, patru sau cinci ani. Să trăiești atâta vreme în minciună.

— Nu! urlă Tillman.

Se ridică și făcu un pas spre Kuutma. Kuutma ridică arma și Tillman se opri.

— A fost o mare neșansă, zise Kuutma cu mai mare vehemență decât intenționase. Șansele... două-trei mii la una. Nu am crezut că va scoate bila roșie din sacul pentru tras la sorți. Și totuși a fost aleasă. Iar pentru că eu eram Kuutma, m-am gândit, nu va fi și pentru mine la fel de greu ca pentru ceilalți. Eu aveam să o supraveghez. Într-un fel, aveam să fiu cu ea în continuare, chiar dacă nu îi puteam vorbi. Am trimis-o în Anglia. Acolo te-a cunoscut pe tine. S-a culcat cu tine și a făcut trei copii. Iuda, pe care, de față cu tine, îl numea „Jud“. Seth. Grace. I-am privit cum cresc și am așteptat să vină timpul. Până în ultima clipă, am așteptat să se apropie ceasul. Până când avea să vină ziua în care îi puteam chema acasă. Dumnezeule, Tillman, ce grele au fost acele timpuri!

Kuutma se trezi vorbind cu dinții încleștați, cu o voce aspră și împleticită.

— Nu a făcut niciun păcat, înțelege? Nu a avut nicio vină. Și totuși, se odihnea în brațele tale în fiecare noapte, dar nimic nu o atingea din toată... rușinea asta. Țineam la ea. Țineam la ea așa de mult. Uneori...

De ce îi spunea toate astea? De ce se îndepărtase atât de mult de discursul pe care și-l pregătise?

— Uneori, oamenii uită asta. Nu se gândesc la ce sacrificiu face pentru ei un Kelim — sacrificiul propriului trup. Uneori, la întoarcere, femeile nu mai sunt vrute de nimeni. În scriptură spune „iar vasul este curat“, dar cum poate fii ceva curat dacă, nopți la rândul, a fost scufundat în rahat, iară și iară? Înțelege? E un mister. Un mister sfânt. Dar eu m-am oferit, m-am oferit pe mine.

Kuutma clipi ca să îndepărteze lacrimile. O forță uriașă îl atrăgea: cu siguranță și pe Tillman, trăgându-l spre căderea totală.

— I-am spus că nimic nu s-a schimbat între noi. I-am spus că o iau eu, că mă însor cu ea și că îi voi crește copiii. Dar ea a preferat să moară. Se simțea așa de murdără de atingerea ta, atât de iremediabil ponegriță, încât nu s-a mai putut uita vreodată în ochii unui om cinstit sau să îi accepte iubirea. Mă ascuți, Tillman?

— Te ascult, bălmăji Tillman. Nenorocit mic și idiot. Te-a refuzat. Te-a refuzat pentru că încă mă iubea.

Kuutma urlă. Nu se mai putu stăpâni. Sunetul venea dintr-o zonă mult mai profundă decât cea în care ajungea rațiunea. Din trei pași a fost lângă Tillman și îi sparse nasul cu patul armei. Tillman se clătină și începu să se chircească, dar Kuutma se întoarse ca un derviş și îl lovi direct în abdomen înainte să apuce să se prăbușeas-

că. În timp ce stătea să se ridice, Kuutma îl lovi din nou cu patul armei, în laterala capului, iar Tillman căzu.

— NU te-a iubit! urlă Kuutma. Nu te-a iubit niciodată! Nu te sinucizi din dragoste pentru cineva!

Clătinându-se și lipsit de orice vlagă, Tillman căzu în patru labe la picioarele sale. Kuutma puse un glonț în Sig-Sauer-ul lui și trase piedica. Îndreptă arma spre ceafa lui Tillman.

Dar își recăpătă controlul înainte de a apuca să apese pe trăgaci. Era aproape gata: aproape. Dar nu îl putea trimite pe Tillman în noaptea nesfârșită cu tonul acela de sfidare absurdă și insultătoare. Trebuia să îi spună adevărul până la capăt și să-l vadă cum își scuipe sufletul în noroi.

— Fiica ta, spuse el. Acum nu o mai cheamă Grace, ci Tabe. A fost crescută de niște străini și a învățat să te urască. E așa fericită aici, Tillman. Așa de fericită cu noi. E artistă. Pictază. E atâta frumusețe aici, încât îi curge prin degete. Mă ascuți? Fiica ta *iubește* viața pe care i-am oferit-o! Înainte să vin aici, am fost să o vizitez. I-am spus că urmează să teucid și i-am cerut binecuvântarea. Mi-a dat-o cu bucurie. „De ce să-mi pese de ce se întâmplă cu tatăl meu natural?” a zis ea. Iar când termin cu tine, Tillman, mă întorc la ea. O să îi spun cum ai murit, iar ea îmi va săruta mâna și mă va binecuvânta din nou.

Tillman tremura. O clipă, Kuutma crezu că tremură de teamă, dar apoi observă că chipul omului altădată puternic se umple de lacrimi.

— E în viață! suspină Tillman. Grace e în viață! Grace e în viață!

Într-un acces de furie, Kuutma lovi iară și iară pe omul distrus din fața sa cu patul puștii.

— Te urăște! urlă el. Nu m-ai auzit? Te urăște!

Mâinile lui Kuutma tremurau și loviturile sale erau slabe.

Ghemuit ca un șobolan într-o furtună, Tillman stătea să le primească.

Kuutma îndreptă încă o dată arma spre ceafa lui Tillman: încă mai avea argumentul final și care nu admitea niciun răspuns. Fusese o inspirație divină faptul că începuse cu Rebecca și păstrase ce era mai rău pentru final.

— Iar băieții tăi... începu el.

O mișcare de deasupra îi atrase atenția. Ceva cădea. Kuutma sări într-o parte, iar urna decorativă se sparse exact în locul în care stătuse el. Fragmente de piatră îi loviră fața și corpul.

— Cât de mult te iubește Dumnezeu, Kuutma? spuse o voce de deasupra.

Era vocea lui Heather.

67

Șase luni la narcotice: cea mai scurtă slujbă pe care ți-o puteai lua și totuși să o poți trece la CV. Ce nu știa Kennedy despre droguri ar fi putut umple biblioteci întregi.

Ironic, ceea ce știa despre metamfetamină era dintr-un caz de omucidere. O femeie care își ucisese cei doi colegi de apartament și de droguri în somn cu vârful ascuțit al unui satâr folosit la frăgezirea cărnii. Îi frăgezise bine, nu încăpea îndoială. Și fusese încântată să le explice și de ce: încercaseră să o ucidă cu microunde și cu otravă îmbibată în fața de pernă.

Unul din cinci consumatori de metamfetamină cădea pradă unei boli mentale cunoscute de medici drept psihoză amfetaminică. Iar Brand folosise cu regularitate în ultimii treisprezece ani. Trebuia să fie cel puțin nebun, chiar și după standardele maniacilor religioși. Se îndreptă ușor pe trepte spre Brand — sau Kuutma, după cum părea să își spună — și Tillman. Pierduse arma pe care i-o dăduse Tillman, dar avea un picior de la un scaun pe care îl culesese pe drum. Îl ținea strâns pe lângă corp, sperând că nu se va vedea.

Improvisa cu disperare: tot ce voise să facă era să-l oprească pe dobitocul ăla nenorocit să își termine propoziția. Dar se pare că reușise să-i atragă atenția: acum mai trebuia să i-o și păstreze.

— Cât de mult te iubește Dumnezeu? repetă ea pe același ton rece și aspru.

Kuutma nu răspunse: o clipă a părut că nu poate vorbi. O privea cum coboară spre el și făcu un pas înapoi.

— Mi se pare, zise Kennedy, că îi protejează pe cei pe care-i iubește. Le dă credincioșilor răsplata pe pământ și îi ucide pe păcătoși. Parcă așa funcționează, nu? Iar tu ești brațul care ucide, așa că presupun că tu știi cel mai bine.

Kuutma râse, o reacție la care ea nu se așteptase sau pe care nu o spera.

— Tocmai tu! zise el. O clipă am crezut că...

Se adună precipitat, iar trupul i se cutremură.

— Dumnezeu iubește Poporul, *rhaka*. E pactul său cu noi. Numai dumnezeului decăzut îi pasă de voi.

Kennedy era la picioarele scărilor acum, la vreo trei metri de el. Se uită la ceas, apoi la Kuutma și ridică din umeri.

— Cam târziu, nu? întrebă ea ușor.

Kuutma își îngustă ochii.

— Vei muri rostind o blasfemie, îi spuse el.

Kennedy continuă ca și când nu l-ar fi auzit.

— Ai întârziat cu mai mult de douăzeci de ani. Trebuia să așteptați 30 de secole ca să vă primiți tronul râvnit. Dar 30 de secole au trecut deja, iar voi locuiți tot în întuneric, ca niște gândaci. Vă ascundeți de restul lumii. Vă băgați tot mai multe degete în tot mai multe găuri subterane, pentru că lumea se face tot mai mică. Supraveghere din satelit, monitorizare de date, pașapoarte biometrice, ampren-tare genetică. Până și factura de la curent vă dă de gol, Kuutma. Voi așteptați și așteptați, Dumnezeu nu mai vine, iar voi probabil că vă simțiți ca fata timidă din colț care nu e invitată niciodată la dans. Și, până la urmă, ce sens au crimele voastre dacă nu sunteți sfinți? Dacă nu Dumnezeu v-a binecuvântat și v-a trimis să luptați, atunci de ce vă pătați cu atâta sânge?

— Nu sunt pătat de sânge, sări Kuutma.

Kennedy se opri acum, iar el făcu un pas spre ea. Cu arma încă în mână și îndreptată spre inima ei, scoase unul dintre teribilele cuțite de la curea.

— Sunt iertat.

— Dar numai pentru crime, îi aminti Kennedy. Nu și pentru minciuni. Așa că, înainte să mă ucizi, spune-mi adevărul despre un lucru, Kuutma.

Ținându-și cuțitul la nivelul pieptului, între index și degetul mijlociu, întoarse lama la 60 de grade și se pregăti să arunce.

— Întrebă-mă, o invită el.

— Tot spectacolul ăsta trist a fost pentru că n-ai reușit s-o încaleci pe Rebecca Beit cum o fi chemând-o? Pentru

că am mai auzit eu de ce coaie pot avea îndrăgostiții, dar îți spun sincer, că tu ești de-a dreptul jalnic.

Kuutma aruncă spre ea cuțitul.

Kennedy se gândi și se aruncă în stânga. Nu era direcția bună, dar cel puțin o salvă: bandajul ei din ghips fusese pus într-un cadru de oțel care era acum la vedere, în urma recentului ei botez în apă, iar cuțitul se lovi de el. Șuieră pe lângă urechea lui Kennedy și se pierdu în întuneric.

Kuutma scoase un al doilea cuțit: cu o lovitură puternică dată cu piciorul scaunului, reuși să i-l zboare din mână, iar cuțitul căzu. Acum rămânea Sig-Sauer-ul, care se ridica deja când ea încă nu își recăpătase echilibrul, iar degetul lui Kuutma se îndrepta spre trăgaci, când zgomo-tul asurzitor al unei explozii îl făcu să privească în jos, spre piept. O supernovă de sânge se extindea acolo, acoperindu-i întregul tors în două clipe.

Tillman știuse că nu va putea trage bine: îi era prea rău, mâinile îi tremurau prea tare. Chiar și să scoată revolverul Unica de la curea și să tragă piedica îi luase fiecare picătură de concentrare.

Se strădui din răspuțeri să se ridice, în vreme ce Kuutma dezbătea chestiuni teologice cu Kennedy și merse spre el în patru labe, cât mai încet. Kuutma nu îl văzuse, dar Kennedy da: rămase pe loc, continuând să vorbească, făcând din el cea mai ușoară țintă din lume.

Iar Tillman își ridicase pistolul, la doi centimetri distanță de spatele lui Kuutma, îmbrăcat în jacheta din in făcută manual.

Ținti drept.

Apăsă pe trăgaci.

Apăsă mai tare, pentru că trăgaciul nu reacționează la mișcarea sa vlăguită.

Arma se descărcă, iar el o scăpă din mână din cauza reculului pe care altădată l-ar fi suportat.

Dar o singură împușcătură a fost îndeajuns. Kuutma se lăasă în genunchi, continuând să o privească pe Kennedy cu ochii mari de uimire.

— Dumnezeu crede, izbucni ea, cu pieptul în flăcări și cu privirea încețoșată, că ești un nenorocit mincinos și criminal.

Kuutma vru să răspundă, dar moartea i-o luă înaintea.

68

REZUMATUL INTERVIULUI CU OFIȚERUL DE POLIȚIE FELIPE JUAREZ, CIUDAD DE MEXICO, LUAT DE LOCO-TENENTUL JESUS-ERNESTO PENA, POLIȚIA FEDERALĂ, ÎNCEPUT LA ORA 3:30 P.M.

LT. PENA: Telefonul prin care se cerea ajutor a fost dat de la fața locului?

OFIȚERUL JUAREZ: Atunci așa am crezut, locotenent. Dar, după cum știți, nu am putut identifica exact locul, iar într-o zonă cu așa o densitate a populației, să îi întrebăm pe cei de la companiile de telefonie mobilă s-a dovedit a nu fi de mare ajutor.

PENA: Era un bărbat? O voce de bărbat?

- JUAREZ: Da.
- PENA: Și a spus clar de unde anume sună din Xochimilco?
- JUAREZ: Da. Un depozit al unei companii numite United Fruit. Nu se știe exact cine e acum proprietarul. Există mai multe companii, majoritatea cu sediul în Africa sau în Orientul Mijlociu totul e foarte confuz.
- PENA: Spuneți-mi ce ați găsit când ați ajuns acolo.
- JUAREZ: Locotenent, e aproape de nedescris. Era un întreg complex subteran, un mic oraș. Fusese inundat, dar rămăsese aproape intact. Ceva incredibil. Dacă mi-ar fi spus cineva că există un asemenea loc, aș fi râs.
- PENA: Am văzut poze, ofițer Juarez. Sunt de acord că e impresionant. Acolo ați găsit două persoane, nu?
- JUAREZ: Un bărbat și o femeie. Amândoi răniți, mai ales el, grav. Avea o rană la nivelul abdomenului și o alta pe față. Femeia fusese bătută și e posibil să fi fost rănită și în laterală. Avea o jachetă peste brațul stâng, așa că nu am văzut bine.
- PENA: Și mai era un cadavru.
- JUAREZ: Da, așa e. Mai era un bărbat mort. Avea o rană în piept, făcută foarte de-aproape. Am crezut că fie cei doi l-au ucis, fie unul dintre ei și am în

- cercat să îi arestez. Dar nu am putut face asta. Bărbatul m-a amenințat cu arma și mi-a cerut să i-o dau pe a mea.
- PENA: Te-a amenințat cu arma. Deși era rănit?
- JUAREZ: Locotenent, se mișca rapid ca un șarpe. Acest bărbat a fost soldat — nu am nicio îndoială. Doar ați văzut ce muniție a rămas în urma lui — un arsenal întreg! Și nu părea prea în-treg la minte. Dacă aș fi venit cu în-tăriri, poate aș fi avut o șansă, chiar împotriva amândurora. Dar singur, în niciun caz.
- PENA: Așadar, stăteai cu arma la centură și cu scula în mână.
- JUAREZ: Masturbarea v-o las vouă, agenților federali. Nu aș îndrăzni să mă pun cu un expert.
- PENA: Vreau ca asta să se consemneze.
- TAQUIGRAFO: Cum doriți, locotenent.
- PENA: Povestește ce s-a întâmplat mai departe.
- JUAREZ: M-au dus la o scară și mi-au arătat că nivelurile inferioare erau inundate. Mi-au spus că apa e otrăvită cu o neurotoxină și că sub nicio formă nu trebuie să ajungă în bazinul orașului. Trebuia să rămână acolo, supravegheată, până când avea să fie pompată și eliminată. Oare era adevărul?

- PENA: Asta rămâne de văzut, ofițer Juarez. Iar tu nu ești pe listă.
- JUAREZ: Nu, sigur că nu. Dar știu că locul a fost izolat 19 zile, în timp ce camioanele pentru transportat materiale periculoase s-au tot perindat pe-acolo. Iar o suprafață care acoperea trei intersecții a fost izolată.
- PENA: Și asta e o informație clasată.
- JUAREZ: Dar sateliții? Am auzit un zvon că, în urmă cu două zile, sute de camioane au tot venit la depozitul ăsta, dar nimeni nu știa ce transportau.
- PENA: Tot informație clasată.
- JUAREZ: Și am auzit că mai erau și alte tune-uri, care duceau în alte locuri, tot în Xochimilco. Că erau acolo case, grânare, magazine, bazine de înot și săli de gimnastică.
- PENA: Povestește mai departe.
- JUAREZ: Ce s-a mai întâmplat? Mi-au spus o poveste incredibilă. Vreau să spun, care ar fi fost incredibilă în oricare alt loc. Dar în locul unde eram, nu părea așa de greu de crezut. Bărbatul își pierduse soția și copiii. Femeia era partenerul lui. Bărbatul pe care l-au ucis a vrut să îmi omoare orașul. Familia. Prietenii. Pe toată lumea pe care o cunosc. M-au legat de mâini, nu foarte strâns, iar bărbatul mi-a

- spus că n-ar fi o idee bună să-i urmăresc.
- PENA: Ai încercat măcar?
- JUAREZ: Până la urmă, da. Dar deja plecaseră. Nu mai era nici urmă de ei.
- PENA: Cât de mult timp trecuse?
- JUAREZ: 15–20 de minute.
- PENA: Ți-a luat 15–20 de minute să îți eliberezi mâinile când aveai la dispoziție cuțitul ăsta — proba 21 — chiar la picioare?
- JUAREZ: Era întuneric. Nu am văzut cuțitul.
- PENA: Până când ai fost în siguranță.
- JUAREZ: Era întuneric. Nu am văzut cuțitul.
- PENA: Și nici celelalte cuțite de la brăul bărbatului mort, din geanta clasată ca proba 16?
- JUAREZ: Era întuneric, nu am văzut...
- PENA: Mda, mulțumesc, ofițer Juarez. Hai de să ne întoarcem la buletinul AMC 1217. E vorba despre o femeie care a evadat dintr-un spital din Kingman, Arizona, unde era păzită de poliție, cu ajutorul unui bărbat care a coborât-o cu frânghii de alpinism pe ferastră.
- JUAREZ: Da, l-am citit..
- PENA: Uită-te la poză: ăștia sunt bărbatul și femeia pe care i-ai văzut?
- JUAREZ: Eu am înțeles că acuzațiile formulate împotriva ei au fost retrase în urma declarației șerifului ținutului, care a

- depus mărturie că femeia de fapt l-a salvat de atacator.
- PENA: Bărbatul e încă dat în urmărire. Uită-te la poze.
- JUAREZ: Eu cred că, dacă apa era într-adevăr otrăvită, tipul care a murit în acel depozit era un nenorocit criminal care merita să moară cu un glonț tras de la mică distanță drept în inimă.
- PENA: Iar mie mi se pare că dacă aș vrut să-ți știu tâmpita de părere ți-aș fi ce rut-o. Uită-te la nenorocitele de poze.
- JUAREZ: Nu sunt ei. Aș vrea să vă pot fi de folos, locotenent.
- PENA: Aș vrea să-ți pot prinde coaiele în menghină.
- JUAREZ: Foarte puțini sunt fericiți pe lumea asta.

69

Ea plecă acasă.

Avea o casă la care să se întoarcă.

Era o cameră acolo, unde o aștepta tatăl ei. Îi spuse pe unde umblase și ce făcuse, deși el nu înțelese nimic. Nici ea de altfel nu înțelegea. Singurul lucru pe care îl puteai face era să depui mărturie și să-i ascuți pe alții când se ivea ocazia.

În cealaltă cameră o mai aștepta cineva. Se auzeau cuvinte perverse și apoi ceva la care nu era nevoie de cuvinte.

— Dintotdeauna am crezut că ești hetero, murmură Kennedy în urechea lui Izzy.

— La naiba, nu! chicoti Izzy. Nu mai sunt de la 15 ani!

— Dar vorbești așa de bine...

Izzy o încălecă și zâmbi — numai pentru Kennedy — într-un fel în care ar fi putut topi și platina și ar fi deschis picioarele și unui înger.

— Hm, vorbitul e universal, scumpo. Acțiunea contează.

70

El se duse acasă, dar acolo nu era nimeni.

Însă golul îl resimțea altfel acum. Știa că soția sa murise iubindu-l pe el, gândindu-se la el: că nu voise să îl părăsească și că nu își putuse imagina o viață fără el, cum nici el nu își putuse imagina o viață fără ea.

Știa că măcar copiii sunt în viață, undeva prin lume, și că erau fericiți.

Simțea că singurătatea sa e un chivot în care păstra cele mai sfinte lucruri: amintirile sale din scurtul timp petrecut cu familia sa, de care nimeni altcineva nu își mai amintea acum.

Pentru că era în viață, totul era real. Pentru că își amintea, ei erau cu el.

Și apoi, mai conta ceva în afară de asta?

— Ai o scrisoare, Web. Are capul Reginei pe ea. Cred că e din Anglia. Pe cine cunoști în Anglia?

Connie îi întinse peste birou șerifului Gayle scrisoarea, iar apoi continuă să își facă de lucru prin jurul lui, ca și când ar mai fi avut treburi.

— Îți mulțumesc, Connie, zise el.

— A, cu plăcere, spuse ea.

Dar nu făcu niciun gest că ar deschide scrisoarea, ba chiar o puse alături cu un aer nepăsător, așa că, în cele din urmă, Connie se dădu bătută și se retrase.

Imediat ce ieși, luă plicul, îl deschise cu degetul și scoase scrisoarea. Era de la Heather Kennedy și știa asta deja, fiind singurul cetățean britanic pe care îl întâlnise vreodată.

Dragă Web,

Îmi pare rău că nu am putut veni la înmormântarea lui Eileen. Adevărul e că am ieșit din Mexic la mustață și mi-a fost teamă că, dacă trec prin Arizona, n-or să-mi mai dea drumul. Știu că acuzațiile inițiale au fost retrase, dar apoi a urmat tot ce a făcut Tillman când m-a eliberat, plus o situație scăpată de sub control în Mexic.

De fapt, de asta îți și scriu. Cred că ai dreptul să știi cum s-a terminat. Tu ai pierdut mult mai mult decât mine și nu e o pierdere care să poată fi compensată vreodată, așa că povestea asta e tot ce îți pot oferi.

Asta și mulțumirile mele pentru tot ceea ce ai făcut pentru mine.

Gayle continuă să citească aproape o oră. Se opri numai când Connie îi aduse cafeaua și iar s-a prefăcut a da cu aspiratorul: după ce plecă, luă iar scrisoarea.

Era o nebunie, așa cum spusese și Kennedy. Era un secret ușor de păstrat, pentru că nimeni nu l-ar fi crezut. Poate că asta era tot ce li se putea întâmpla mai bun tipilor ăștora cu tribul lui Iuda: erau așa de ridicoli încât te-ai fi putut împiedica de ei și să treci mai departe, convingându-te că nimic nu s-a întâmplat. Era imposibil! Prea stupid, prea violent, prea ridicol pentru a fi real!

Dar ce poveste ar fi fost asta pentru Moggs! Cum ar fi vopsit-o cu auriu și crom strălucitor, și i-ar fi pus aripi, și nervuri, și înflorituri!

De-abia când a ajuns la final, la ultima pagină, înțelese totul. În acea clipă se schimbară multe dintre lucrurile pe care le credea. Nu era deloc un secret ușor de păstrat. Cel puțin nu pentru Kennedy, care îl cunoștea pe tipul ăsta, Tillman, și îi datora viața. Iar Moggs nicio dată nu ar fi putut spune povestea așa cum a fost, pentru că nu era nici pe departe îndeajuns de crudă pentru asta.

M-am întors la traducerea lui Gassan, scria Kennedy, și m-am prins de un detaliu foarte fin. Totul a căpătat mult mai mult sens când chiar am văzut locul acela. Copiii Kelimilor păstrează numele primite la naștere, atâta vreme cât ele au fost alese de mamă. Dacă alege tatăl, copiii sunt botezați din nou de către Poporul lor.

Cred că în cazul copiilor Rebecăi, Brand a vrut doar să șteargă cât mai mult trecutul. Numele lor nu aveau nimic în neregulă, și totuși i-a rebotezat. Iar eu știam cum îi cheamă. Femeia care era cât pe ce să ne ucidă pe amândoi în Santa Claus mi-a spus asta înainte să moară.

Fetița, Grace, a devenit Tabe.

Iar băieții — Ezei și Cephaz — au murit la Dovecote.

Gayle împături scrisoarea și o puse în sertarul biroului. Apoi se gândi mai bine și o puse în tocătorul de hârtie. Iar după aceea, și mai bine, folosi bricheta lui Anstruther ca să ardă fâșiile de hârtie, până nu mai rămase nimic.

Privind prin geamul biroului din exterior, Connie se uita cu jind după o bârfă bună pe care nu o va cunoaște niciodată.

JONAS JONASSON

*bărbatul de 100 de ani care
a sărit pe fereastră și a dispărut*

3
FICTION
CONNECTION

TREI

Bărbatul de 100 de ani care a sărit pe fereastră și a dispărut

Jonas Jonasson

Titlul original: Hundraåringen som klev ut genom fönstret och försvann

Traducere din suedeză de Liliana Donose Samuelsson

Veritabil fenomen al pieței de carte în Suedia, *Bărbatul de 100 de ani care a sărit pe fereastră și a dispărut* este primul roman al jurnalistului Jonas Jonasson. Această carte superbă și irezistibilă este în curs de traducere în 20 de țări și va fi adaptată pentru cinematografie.

«Te-ai fi așteptat să ia hotărârea asta din timp și să le-o împărtășească și celor din jur, ca un bărbat adevărat. Dar Allan Karlsson nu era omul care să stea prea mult pe gânduri. Așadar, ideea abia apucă să-i încolțească în minte, că el și deschise fereastra camerei de la etajul întâi al căminului de bătrâni din Malmköping și sări în stratul de flori. Manevra fu anevoioasă, dar nici nu era de mirare, fiindcă exact în ziua aceea, Allan împlinea o sută de ani.»

După o lungă carieră de jurnalist, consultant media și producător TV, **Jonas Jonasson** decide să înceapă o nouă viață. Lucrează la un manuscris, vinde drepturile de autor unei edituri importante din Suedia și se mută apoi într-un orașel de pe malul Lacului Lugano din Elveția, la doar câțiva metri de granița italiană.

Manuscrisul devine un roman.

Romanul devine un fenomen de piață în Suedia.

Iar acum cucerește inimile a milioane de cititori din lumea întreagă. În 2010 a fost cea mai bine vândută carte din Suedia.

SIMON BECKETT

chimia morții

CRIME SCENE D

Nimic nu rămâne îngropat pentru totdeauna...

TREI

3
FICTION
CONNECTION

Chimia morții

Simon Beckett

Titlul original: The Chemistry of Death

Traducere din engleză de Silvia Dumitrache

Pe vremuri, era un strălucit antropolog medico-legist, obișnuit cu moartea în ipostazele sale cele mai înspăimântătoare. Dar, într-o zi, moartea s-a apropiat prea mult de el, răpindu-i ce avea mai scump pe lume: soția și fiica. „Deghizat“ într-un simplu doctor de țară, David Hunter vrea să înceapă o nouă viață în Manham, un sat izolat de civilizație, în mijlocul mlaștinilor și al câmpiilor nesfârșite. Însă, când trupul îngrozitor de mutilat al unei femei e găsit într-o pădure din apropiere, trecutul dureros revine la suprafață. Implicat în ancheta poliției și silit, astfel, să-și reia vechea meserie, Hunter devine el însuși suspect când un al doilea trup ciopârțit de femeie e descoperit în mlaștini. Micața comunitate sătească, odinioară pașnică și armonioasă, e dezbinată de valuri de teroare și de suspiciune, mai ales când devine evident faptul că ucigașul e unul de-ai lor...

Original și cutremurător, un amestec de suspans și cruzime naturalistă, romanul *Chimia morții* deschide seria dedicată doctorului David Hunter, din care mai fac parte alte trei cărți.

Simon Beckett s-a născut în Sheffield, Marea Britanie, în 1960. E jurnalist freelancer și autor al mai multor romane polițiste. Seria care-l are ca protagonist pe Dr. David Hunter începe cu romanul *Chimia morții* (2006) și a fost inspirat de o serie de vizite făcute de Beckett la Centrul de Antropologie Legistă din Tennessee, cunoscut și sub numele de „Ferma de trupuri”, și apoi de mai multe articole pe acest subiect. E căsătorit și locuiește în Sheffield.

Romanul *Chimia morții* a fost nominalizat pentru Premiul Duncan Lawrie Dagger de către *Crime Writer's Association*, în 2006.

CAMILLA LÄCKBERG

cioplitorul în piatră

După *Prințesa ghețurilor* și *Predicatorul*, regina romanului polițist suedez revine cu o nouă poveste de iți îngheață sângele în vine.

TREI

3
FICTION
CONNECTION

Cioplitorul în piatră

Camilla Läckberg

Titlul original: Stenhuggaren

Traducere din suedeză de Simona Țențea

Combinând elemente ale școlii clasice de literatură polițistă cu o sensibilitate nordică, *Cioplitorul în piatră*, al treilea thriller psihologic al Camillei Läckberg, aduce din nou în prim-plan cuplul Patrik Hedström, ambițiosul polițist din Fjällbacka și Erica Falck, care a devenit mamă și trebuie să facă față provocărilor pe care le presupune acest statut.

Acțiunea romanului este plasată, și de data aceasta, în stațiunea turistică de pe coasta Suediei, locul de naștere al autoarei. Comunitatea din Fjällbacka se confruntă cu o tragedie: o fetiță a fost găsită înecată în mare, prinsă în năvodul unui pescar. Deși la început pare un accident, medicii legiști descoperă că plămânii fetiței nu conțin apă sărată. Patrik Hedström îți dă seama că are de-a face cu o crimă, însă îi e greu să înțeleagă ce motive ar fi putut sta în spatele acestei fapte abominabile.

Deși e un caz delicat pentru el, dat fiind că tocmai a devenit tată, Patrik, împreună cu colegii săi, începe să cerceteze fiecare pistă posibilă. Pe măsură ce ancheta înaintează, ies la iveală secretele întunecate ale micii comunități din Fjällbacka, iar atmosfera idilică în care orașelul părea învăluit se risipește.

Camilla Läckberg s-a născut în 1974. Înainte de a deveni cea mai populară scriitoare suedeză de romane polițiste, ea a lucrat mai mulți ani ca director de marketing și product manager. Înscrierea la un curs de creative writing i-a schimbat destinul.

Cioplitorul în piatră este al treilea titlu dintr-o serie de șapte romane (Seria Fjällbacka) ce s-au bucurat de un succes enorm de piață și de o presă foarte bună. Această serie este în curs de publicare în peste 30 de țări. De aceeași autoare, la Editura TREI au mai apărut *Prințesa ghețurilor* și *Predicatorul*.

